
Alistair
MacLean
TEROARE la AMSTERDAM

«În Germania, un grup care se numea Facțiunea Armatei Roşii, o bandă de terorişti bine cunoscuți şi bine organizați a pretins că le-a venit de hac cu uşurință celor doi gardieni de la depozitul de arme comun al Statelor Unite şi al NATO, depozit aflat lângă Metnitz. Declarațiile au arătat că ambii gardieni fuseseră beți şi că, atunci când banda de terorişti părăsise locul faptei, amândoi erau acoperiți cu pături; fusese o noapte îngrozitor de friguroasă. Armata Statelor Unite a dezmințit învinuirea că paznicii erau beți, dar n-a făcut nici o precizare cu privire la pături. Teroriştii au pretins că reuşiseră să-şi facă rost de o cantitate mare de arme ofensive, unele din ele reprezentând o tehnică atât de avansată, încât figurau pe lista secretă. Această afirmație a fost dezmințită de Armata Statelor Unite.

Presa vest-germană a acordat un spațiu larg relatărilor teroriştilor. Facțiunea Armatei Roşii avea o reputație bine stabilită în ceea ce priveşte pătrunderea prin surprindere într-o bază militară, în timp ce Armata Statelor Unite nu avea o faimă prea bună în privința pazei bazelor militare.

În mod obişnuit, Facțiunea Armatei Roşii întocmea o listă foarte amănunțită şi meticuloasă a furturilor comise. De data aceasta, nu a fost făcut public nici un detaliu cu privire la pretinsele arme secrete. S-a presupus că, dacă relatarea Facțiunii era adevărată, atunci, Armata Statelor Unite, fie direct, fie prin intermediul guvernului german, reuşise să reducă la tăcere presa.»

Alistair

MacLean

TEROARE LA AMSTERDAM

RAO International Publishing Company

Floodgate
Copyright © Alistair MacLean 1983
All rights reserved

Traducere din limba engleză MARIANA NEȚ
Ediția I

Copyright © 1993
by RAO International Publishing Company S.A. pentru
versiunea în limba română

Coperta DONE STAN
Decembrie 1993 ISBN 973-9164-11-0

Pentru David şi Judy

Prolog

La prima vedere, cele două incidente ciudat de asemănătoare - deşi amândouă s-au petrecut în noaptea de 3 februarie şi amândouă au avut ca obiect instalațiile unor depozite de muniții de război - nu părea să aibă vreo legătură între ele.

Întâmplarea de la De Doorns, din Olanda, a fost misterioasă, spectaculoasă şi tragică, cea de la Metnitz, din Germania - cu mult mai puțin enigmatică, total lipsită de orice element spectaculos şi oarecum comică.

Trei soldați erau de gardă la depozitul olandez de muniții, instalat într-un buncăr de beton la un kilometru şi jumătate nord de satul De Doorns, când, pe la unu şi jumătate dimineața, singurii doi cetățeni treji din sat au raportat că au auzit zgomote în surdină ale unor focuri de automat. Ulterior, s-a stabilit că paznicii purtau automate. Zgomotele au fost urmate imediat de o uriaşă explozie în lanț, care, după cum s-a descoperit mai târziu, a săpat în pământ un crater lat de şaizeci de metri şi adânc de doisprezece.

O serie de case din sat au fost oarecum afectate, dar nu s-a înregistrat nici o pierdere de vieți omeneşti.

S-a presupus că paznicii trăseseră în nişte inoportuni şi că un glonț rătăcit făcuse să se producă detonația. Totuşi, nu s-a descoperit nici o urmă, nici a gardienilor, nici a vreunor presupuse persoane neavenite.

În Germania, un grup care se numea Facțiunea Armatei Roşii, o bandă de terorişti bine cunoscuți şi bine organizați a pretins că le-a venit de hac cu uşurință celor doi gardieni de la depozitul de arme comun al Statelor Unite şi al NATO, depozit aflat lângă Metnitz. Declarațiile au arătat că ambii gardieni fuseseră beți şi că, atunci când banda de terorişti părăsise locul faptei, amândoi erau acoperiți cu pă-

turi; fusese o noapte îngrozitor de friguroasă. Armata Statelor Unite a dezmințit învinuirea că paznicii erau beți, dar n-a făcut nici o precizare cu privire la pături. Teroriştii au pretins că reuşiseră să-şi facă rost de o cantitate mare de arme ofensive, unele din ele reprezentând o tehnică atât de avansată încât figurau pe lista secretă. Această afirmație a fost dezmințită de Armata Statelor Unite.

Presa vest-germană a acordat un spațiu larg relatărilor teroriştilor. Facțiunea Armatei Roşii avea o reputație bine stabilită în ceea ce priveşte pătrunderea prin surprindere într-o bază militară, în timp ce Armata Statelor Unite nu avea o faimă prea bună în privința pazei bazelor militare.

În mod obişnuit, Facțiunea Armatei Roşii întocmea o listă foarte amănunțită şi meticuloasă a furturilor comise. De data aceasta, nu a fost făcut public nici un detaliu cu privire la pretinsele arme secrete. S-a presupus că, dacă relatarea Facțiunii era adevărată, atunci, Armata Statelor Unite, fie direct, fie prin intermediul guvernului german, reuşise să reducă la tăcere presa.

CAPITOLUL 1

E clar că este opera unui nebun. Jon de Jong, un tip înalt, subțire, smead şi ascetic, directorul general al aeroportului Schiphol, etala un aer într-adevăr sumbru şi, în condițiile date, avea toate motivele să arate şi să vorbească astfel.

– Iresponsabilitate. Un om trebuie să fie nebun, dement, ca să ducă la îndeplinire o sarcină hazardată, lipsită de logică şi iresponsabilă ca asta.

La fel ca şi profesorul cu alură de călugăr căruia-i semăna atât de bine, de Jong avea tendința de a se exprima cu o precizie care mergea până la pedan-

terie şi, aşa cum se întâmpla în cazul de față, avea o slăbiciune pentru tautologia pompoasă.

– Un nebun.

– Punctul dumneavoastră de vedere e clar, spuse de Graaf. Colonelul van de Graaf, un bărbat neobişnuit de lat în umeri, de înălțime mijlocie, cu fața bronzată brăzdată de riduri, impunea prin aerul său imperturbabil şi o autoritate de necontestat, care-i stăteau bine şefului poliției din capitala unei națiuni.

– Pot să înțeleg o asemenea faptă şi să fiu de acord cu ea, dar numai până la un anumit punct, continuă el. Înțeleg ce simți dumneata, prietene. Iubitul dumitale aeroport, unul din cele mai grozave din Europa…

– Aeroportul din Amsterdam *este* cel mai grozav din Europa. De Jong vorbi de parc-ar fi recitat un rol, cu gândurile în altă parte. *Era.*

– Şi va mai fi. Criminalul care a comis această faptă este, în mod evident, anormal psihic. Dar asta nu înseamnă neapărat că e nebun cu acte-n regulă. Poate că-i eşti antipatic, poate că are ceva împotriva dumitale. Poate c-a lucrat cândva la aeroport şi-a fost dat afară de vreunul dintre şefii dumitale de departament, pentru un motiv care lui i s-a părut perfect valabil, dar cu care funcționarul concediat n-a fost de acord. Poate că e un cetățean care locuieşte

prin apropiere, să spunem, într-o suburbie a Amsterdamului sau între Amsterdam şi Aalsmeer, care consideră poluarea sonoră provocată de manevrele avioanelor de-a dreptul insuportabilă. Poate că e un ecologist care-şi exprimă în modul ăsta violent dezaprobarea față de poluarea provocată de avioane. Iar poluarea nu poate fi negată. După cum bine ştii, țara noastră nu duce câtuşi de puțin lipsă de ecologişti pasionați. Sau poate că nu e de acord cu politica guvernului nostru. De Graaf îşi trecu o mână prin părul său des, grizonat:

– Orice e posibil. Dar poate fi, la fel de bine, tot atât de normal ca oricare dintre noi.

– Poate că ar fi bine să vă mai uitați o dată, domnule colonel, spuse de Jong.

Mâinile i se încleştau şi i se descleştau întruna şi era scuturat de un tremur violent. Aceste două reacții erau involuntare, dar aveau motivații diferite. Cea dintâi denota o intensă reacție de frustrare şi de furie; cea de a doua se datora faptului că, atunci când un vânt rece ca gheața, provenind din Siberia, sufla peste Aalsmeer din direcția est-nord-est, acoperişul clădirii principale a aeroportului Schiphol era ca şi inexistent.

– Tot atât de normal ca dumneavoastră şi ca mine? Oare dumneavoastră sau eu am putea fi res-

ponsabili pentru această… această atrocitate? Priviți, domnule colonel, priviți numai.

De Graaf privi. Se gândi că, dacă el ar fi fost directorul aeroportului, o asemenea privelişte n-ar prea fi fost de natură să-i bucure inima. Aeroportul Schiphol dispăruse pur şi simplu; locul său fusese luat de un lac vălurit, ce se-ntindea cât vedeai cu ochii. Sursa acestei inundații masive era cât se poate de uşor de identificat: lângă recipientele uriaşe pentru depozitarea combustibilului, în imediata apropiere a perimetrului aeroportului, apăruse o fisură largă în peretele sudic al canalului: reziduurile, pietrele şi noroiul împrăştiate de-a lungul părții superioare a peretelui, de ambele părți ale spărturii, indicau fără putință de îndoială că aceasta, nu se putea datora în nici un caz vreunei cauze naturale sau spontane.

Efectul acestei uriaşe scurgeri de apă fusese devastator. Deşi inundate la parter şi subsol, clădirile propriu-zise ale aeroportului rămăseseră intacte. Pagubele pricinuite echipamentelor electrice şi electronice ultrasensibile erau însă considerabile, iar înlocuirea lor va costa, fără nici o îndoială, milioane de guldeni. Totuşi, structura de rezistență a clădirilor nu fusese afectată. Aeroportul Schiphol este o construcție foarte solidă, iar temeliile sale sunt de neclintit.

Din păcate, atunci când nu funcționează în mediul lor natural, echipamentele de zbor devin nişte maşinării foarte sensibile şi, fireşte, nu sunt prevăzute cu nici un mijloc de ancorare la sol. O privire rapidă aruncată de De Graaf de jur-împrejur demonstra că lucrul acesta era, din nenorocire, cât se poate de evident. Avioanele mici alunecaseră aiurea spre nord. Unele din ele încă pluteau fără țintă prin preajmă. Despre unele se ştia că s-au scufundat şi nici nu se mai văd. Două aeronave cu coadă, ce ieşeau la suprafața apei, trebuie să fi fost avioane cu un singur motor, împinse drept în bot de greutatea propriilor motoare. Şi câteva avioane de pasageri, cu două motoare, 737 şi DC9, ca şi câteva cu trei motoare, Trident, 3 şi 727, se mişcaseră din locul de staționare, iar acum erau împrăştiate pe pistă, cu boturile îndreptate în toate direcțiile. Două erau răsturnate într-o rână, iar alte două erau parțial scufundate; nu li se mai vedea decât, pe ici pe colo, partea superioară, părțile inferioare fiind sub apă. Avioanele mari, 747, Trei stele, DC 10, erau încă ancorate în locurile lor de parcare, ținute pe loc exclusiv de greutatea lor masivă. Cu rezervoarele pline, ele puteau cântări între două şi patru sute de tone. Cu toate acestea, două dintre ele căzuseră pe-o parte, probabil pentru că părțile lor inferioare, aflate la o oarecare distanță de țâşnirea aceea uriaşă de apă,

se prăbuşiseră. Nu trebuia să fii inginer aeronautic ca să-ți dai seama că ambelor avioane trebuia să li se pună cruce. Aripile interioare se rupseseră aproape total şi porneau în sus într-un unghi de aproape douăzeci de grade. Nu era vizibilă decât baza aripilor superioare. O asemenea poziție nu se putea explica decât în cazul în care ambele aripi s-au rupt longitudinal, de jos în sus.

Plutind la suprafața apei mai multe sute de yarzi, de-a lungul unei piste de decolare, partea inferioară a unui avion indica locul în care un Fokker Friendship încercase zadarnic să evite puhoiul de ape, accelerând pentru a decola. Era posibil ca pilotul să nu fi văzut apropierea viiturii. Posibil, dar improbabil. Era mai probabil să le fi văzut, să fi înțeles imediat că, oricum ar fi evoluat lucrurile, n-avea nimic de pierdut dacă ar fi continuat accelerarea - chiar dacă n-ar fi reuşit să atingă viteza necesară decolării înainte de a fi prins de inundație. Conform observatorilor, nu se punea problema ca avionul său să fi fost înghițit de ape în vreuna din etapele inițiale. La început, întreaga pistă era măturată doar de un inch sau doi de apă, destulă totuşi pentru a duce la distrugere un hidroavion Fokker.

Maşinile şi camioanele aeroportului se scufundaseră pur şi simplu sub puhoi. Singurele rămăşițe ale unor vehicule pe roți erau cele trei sau patru

scări mobile pentru avioane, care ieşeau la suprafaţa apei, precum şi partea superioară a unui rezervor. Până şi capetele a două tunele de debarcare se scufundaseră dezolant în apele mâloase.

De Graaf suspină, clătină din cap şi se întoarse spre de Jong, care-şi privea cu ochii goi aeroportul devastat, de parcă încă n-ar fi reuşit să înţeleagă grozăvia celor întâmplate.

– E ceva în ce spui dumneata, Jon. Dumneata şi cu mine suntem zdraveni la cap, sau cel puţin aşa înclină să creadă lumea, şi n-ar fi posibil ca unii ca noi să fie răspunzători pentru un dezastru atât de îngrozitor. Dar asta nu înseamnă că ticălosul responsabil pentru catastrofa asta e neapărat nebun. N-am nici o îndoială că vom descoperi, fie datorită eforturilor noastre proprii, fie pentru că va catadicsi să ne informeze chiar el, că a avut un motiv foarte temeinic să facă ce a făcut. N-ar fi trebuit să folosesc cuvântul "inutil", iar dumneata n-ar fi trebuit să foloseşti cuvântul "iresponsabil" sau "lipsit de sens". Crima asta nu este o acţiune întâmplătoare, arbitrară, făcută sub impulsul momentului de un nebun scăpat de la balamuc. E o acţiune deliberată, menită să producă un efect scontat.

Cu mare greutate, ca şi cum ar fi făcut un uriaş efort de voinţă, de Jong reuşi să-şi smulgă privirea de pe aerodromul inundat.

– Un efect? Singurul efect pe care l-a produs asupra mea e o insultă îngrozitoare. Despre ce alte efecte ar mai putea fi vorba? Aveți vreo sugestie în acest sens?

– Nici una. N-am avut timp să mă gândesc la asta. Nu uita că de-abia am ajuns aici. Fireşte, fireşte, ştiam încă de ieri că suntem ameninţaţi cu aşa ceva, dar, la fel ca şi toţi ceilalţi, am considerat o asemenea idee mult prea dementă ca să merite măcar s-o iei în seamă. Dar am două sugestii: nu cred că vom ajunge la vreun rezultat dacă vom continua să ne holbăm la lacul Schiphol şi că nu vom ajuta pe nimeni cu nimic lălăindu-ne pe aici şi riscând să ne îmbolnăvim de pneumonie.

Scurta privire îndurerată pe care i-o aruncă de Jong arăta clar ce gândea el despre expresia "Lacul Schiphol"; totuşi nu făcu nici un comentariu.

Cantina personalului, aflată pe acoperişul cel mai înalt al aeroportului, putea fi considerată un loc mai bun, în sensul că acolo nu bătea vântul; totuşi, în ciuda acestui fapt, nu era cu mult mai cald. În mod inevitabil, toate instalaţiile de încălzire electrică făcuseră scurtcircuit, iar radiatoarele cu butan care fuseseră aduse între timp nu prea reuşeau să încălzească atmosfera îngheţată. Noroc cu cantitatea mare de cafea fierbinte. Deşi, ceva mai substanţial n-ar fi stricat, gândi de Graaf; pe de altă parte, pe

aceia dintre ofițeri care aveau o înclinație pentru şnaps sau jonge jenever prezența directorului aeroportului îi inhiba cu certitudine. După cum o indica şi figura sa ascetică, de Jong era un antialcoolic înrăit, lucru de-a dreptul rar în Olanda. Nu se lăuda niciodată cu asta, nimeni nu-l auzise vreodată măcar pomenind ceva în acest sens, totuşi, nu se ştie cum, dar nimeni nu bea nimic altceva decât ceai sau cafea ori de câte ori de Jong era prin preajmă.

De Graaf spuse:

– Să trecem pe scurt în revistă ce ştim. Trebuie să fim concişi pentru că, fir-ar să fie, ştim cam totul. Ieri după amiază s-au primit trei mesaje identice: unul a apărut în ziar, altul a fost trimis conducerii aeroportului - mai exact, domnului de Jong - şi altul la Rijkswaterstaat de la Ministerul Transporturilor şi Lucrărilor Publice.

Făcu o scurtă pauză şi privi peste masă spre un bărbat corpolent, cu barbă neagră, ce polua placid atmosfera cu fumul pe care-l scotea din ceea ce părea a fi o pipă foarte veche.

– Ah! Desigur. Uitasem de domnul inginer van der Kuur, responsabilul adjunct al proiectelor de la Rijkswaterstaat. Cât timp ne va lua să înlăturăm toată debandada asta?

Van der Kuur îşi scoase pipa din gură.

– Am şi început s-o înlăturăm. Astupăm cu tablă fisura din canal. Fireşte că e numai o măsură temporară, dar, pentru moment, ajunge. Şi apoi - ei bine, la urma urmei, avem pompele cele mai mari din lume. E o chestiune de rutină.

– Cât va dura?

– Treizeci şi şase de ore. În exterior.

Calmul şi lipsa de afectare cu care vorbea van der Kuur aveau un efect liniştitor.

– Bineînțeles, cu condiția să fim cât de cât ajutați de echipajele barjelor şi de proprietarii ale căror bărci zac, pentru moment, în noroiul de pe fundul canalului. Bărcile care se află la suprafața apei nu creează probleme. Cele care s-au răsturnat pe-o parte s-ar putea însă umple cu uşurință. Dar aed că proprietarii lor îşi cunosc interesul şi deci vor coopera cu noi.

De Graaf spuse:

– S-a înregistrat vreo pierdere de vieți omeneşti în timpul accidentului? A fost cineva rănit?

– Unul dintre inspectori mi-a raportat că foarte multora dintre membrii echipajelor de salvare le-a crescut tensiunea în mod considerabil. În afară de asta, nimeni n-a fost rănit, nimeni n-a suferit.

– Mulțumesc. Mesajele au venit de la un bărbat sau de la un grup care semna FFF. Nu s-a explicat ce reprezintă aceste inițiale. S-a spus că intenția era de

a demonstra că pot inunda orice parte a țării, în orice moment, doar aruncând în aer un baraj plasat strategic. În consecință, au vrut să facă o demonstrație la scară redusă, care urma să nu pună pe nimeni în pericol şi să creeze cât mai puține necazuri.

– Cât mai puține necazuri! La scară redusă! De Jong îşi reîncleştă pumnii.

– Mă întreb ce dracu li s-ar părea lor că e o demonstrație pe scară largă.

De Graaf aprobă din cap.

– Ai dreptate. Au spus că ținta lor e Schiphol şi că inundația va avea loc la orele unsprezece dimineața. Nici un minut mai devreme, nici un minut mai târziu. După cum ştim, fisura a apărut fix la ora unsprezece dimineața. Cei de la poliția centrală mărturisesc cinstit că au considerat toată afacerea drept o glumă proastă. La urma urmei, ce om cu mintea întreagă şi-ar fi putut propune să transforme aeroportul Schiphol într-o mare interioară? Poate că răufăcătorii au considerat că alegerea lor are o semnificație simbolică. Să nu uităm că flota olandeză a învins flota spaniolă chiar în acest loc, într-o vreme în care la Schiphol chiar era o mare. Dar, fie că era o glumă proastă, fie că nu, n-am vrut să riscăm. Era clar că orice acțiune de sabotaj urma să vizeze canalul, aşa că am cerut experților să examineze cu atenție ambele părți ale malului nordic. Nu se vedea nici

un semn care ar fi putut indica faptul că se pregăteşte aruncarea în aer a canalului. Deci am presupus că e vorba de o glumă proastă.

De Graaf ridică din umeri a neputință.

– Nimic nu este mai departe de mintea sau de mințile acestui FFF decât glumele sau joaca.

Se întoarse spre bărbatul aşezat în stânga sa.

– Peter, ai avut timp să te gândeşti. Ai vreo idee…? Iertați-mă domnilor, iertați-mă. Cred că unii dintre dumneavoastră nu-l cunosc pe colegul meu, locotenentul Peter van Effen. Locotenentul van Effen este principalul detectiv din subordinea mea. Este, de asemenea, expert în materiale explozive şi, pentru păcatele lui, şeful echipei de genişti a oraşului. Ai reuşit să înțelegi cum s-au petrecut lucrurile?

Peter van Effen era un personaj şters. Ca şi şeful său, trecea doar cu puțin peste statura medie, neobişnuit de lat în umeri şi dădea semne alarmante de îngrăşare. Avea între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani, păr negru şi des, mustață neagră şi o expresie aproape permanentă de amabilitate. Nu avea deloc aerul unui detectiv important; de fapt, nu arăta nici măcar a polițist. Multă lume, între care şi un număr considerabil de prizonieri din închisorile olandeze aveau tendința de a crede că afabilitatea lui van Effen e sinceră.

– Nu mi-a luat prea mult timp să înțeleg, domnule colonel. E uşor, când o faci după ce faptul e consumat. Dar chiar dac-am fi prevăzut evenimentele, tot nu le-am fi putut împiedica în vreun fel. Sunt aproape sigur că vom descoperi că două bărci au fost legate una cu pupa la prova celeilalte, de-a lungul malului nordic. E un fapt neobişnuit, dar nu există nici o lege împotriva unei pene de motor, de pildă, după cum nici o lege nu poate împiedica echipajul unui vas aflat în trecere să se oprească şi să dea o mână de ajutor celui aflat la ananghie. Sunt aproape sigur că vom descoperi că cele două bărci au fost furate, pentru că pe canal e circulație intensă şi orice navigator care era un obişnuit al canalului le-ar fi identificat cu uşurință.

Probabil că cele două bărci erau foarte apropiate una de alta, sau chiar lipite, pentru a masca zona în care operau răufăcătorii. Dacă faptele s-au petrecut în amurg sau în timpul nopții, şi eu sunt sigur că aşa s-a întâmplat, cred că aveau luminile de pe punte aprinse, pentru că, într-un asemenea caz, tot ce se petrece sub nivelul de suprafață intră într-un con de umbră. Probabil că aveau o maşină de foraj, asemănătoare sondelor dumneavoastră de petrol, numai că, fireşte, aceasta avea dimensiuni foarte reduse şi acționa orizontal, nu vertical. Presupun că era alimentată cu curent electric sau era prevăzută cu ba-

terii, fie că avea un generator, pentru că eliminarea reziduurilor unui motor Diesel sau cu benzină face mult zgomot. Pentru un expert - şi există sute de experți pe Marea Nordului sau în împrejurimi - o asemenea acțiune a fost o joacă de copii. Cred că au forat până la adâncimea de un picior, de ambele părți ale barajului - putem fi siguri că au făcut măsurători foarte precise în prealabil - şi, în găurile făcute, au introdus un tub impermeabil plin cu exploziv. Poate că era vorba de substanțe simple şi demodate ca dinamita sau trinitrotoluen, deşi un expert adevărat ar fi ales explozibili mai moderni. S-ar putea să fi pus acolo şi un ceas care determina ora exploziei; nimic sofisticat, un ceas demodat de bucătărie era exact ce trebuia, au astupat gaura cu nămol şi pietricele - nu c-ar fi existat cel mai mic risc să privească cineva fix în locul acela - şi au navigat mai departe.

– Mai că-mi vine să cred, domnule van Effen, că dumneata ai pus la cale toată tărăşenia, spuse van der Kuur. Deci aşa s-au petrecut lucrurile.

– Cel puțin eu aşa aş fi acționat şi, în linii mari, aşa au făcut şi ei. Nu există altă posibilitate.

Van Effen se uită la de Graaf:

– Avem de luptat cu o echipă de experți, iar cel care-i conduce nu se joacă. Se pricep să fure bărci, ştiu să le manevreze, ştiu să fure echipamente de

foraj, ştiu să le folosească şi e clar că se pricep la explozive. Nu e vorba de nişte teribilişti care-şi dau aere: toți sunt profesionişti. I-am rugat pe cei de la poliție să ne anunțe imediat ce primesc vreo reclamație din partea fabricilor, a furnizorilor engros sau cu amănuntul referitoare la furtul de echipamente de foraj, fie de la producători, fie de la distribuitori. Le-am cerut să ne anunțe şi în legătură cu furtul vreunui vas de navigație din zonă.

– Şi în afară de asta? spuse de Graaf.

– Nimic. Nu avem nici un indiciu.

De Graaf aprobă din cap şi privi spre hârtia pe care o ținea în mână:

– Mesajul acela trimis de misteriosul FFF. Nu există nici cel mai mic indiciu cu privire la motivul care a dus la amenințarea cu sabotajul - şi apoi la sabotajul propriu-zis. E doar un avertisment ca nimeni să nu se afle la sol astăzi la orele unsprezece dimineața şi ca toate avioanele să părăsească aerodromul ieri după-amiază sau seara, îndreptându-se spre aeroporturi din vecinătate, întrucât această distrugere inutilă de bunuri nu intra în planul lor. Aş zice că trebuie să le mulțumim pentru grija ce ne-o poartă. Şi cu atât mai mult ar trebui să le mulțumim, Jon, pentru mesajul telefonic pe care l-ai primit azi-dimineață la ora nouă, prin care erai rugat insistent să evacuezi imediat toate avioanele. Dar, fireşte, cu

toții ştiam că e vorba de o glumă proastă şi nu i-am dat atenție. Ai mai recunoaşte vocea aceea, Jon?

– N-am cum. Era o voce de femeie, de femeie tânără, care vorbea englezeşte. Toate femeile tinere care vorbesc englezeşte au aceeaşi voce, din punctul meu de vedere.

Cu pumnul încleştat, de Jong lovi uşor masa din fața lui:

– N-au făcut nici cea mai mică aluzie la motivul care i-a determinat să facă această… această faptă monstruoasă. Ce-au realizat cu asta? Nimic. Absolut nimic. Repet, orice om care se poartă în felul acesta trebuie să fie sărit de pe fix. Van Effen spuse:

– Îmi pare rău, domnule comandant, dar nu vă împărtăşim opinia. Sunt de acord cu ce spunea domnul colonel pe acoperiş: criminalii sunt probabil perfect sănătoşi la minte. Nici un om sărit de pe fix n-ar fi putut duce la îndeplinire o asemenea acțiune. Şi, după cum am mai spus, nu e vorba de terorişti teribilişti care aruncă bombe în piețe aglomerate. Au lansat două avertismente separate prin care s-au străduit să nu pună în pericol nici viețile omeneşti, nici bunurile. O asemenea comportare nu aparține unor nebuni.

– Şi, atunci, cine e răspunzător pentru moartea celor trei oameni care şi-au pierdut viața când Fokker Friendship a explodat la decolare?

– Autorii sabotajului, dar indirect. S-ar putea afirma că şi dumneavoastră, tot indirect. Unii ar putea spune că aţi fi putut măcar să luaţi în considerare posibilitatea ca ameninţarea să nu fie o glumă proastă, să vă fi gândit că există totuşi o şansă ca tipii chiar să facă ce-au spus şi deci să nu-i permiteţi Fokkerului să decoleze la ora unu, fix. Totuşi, din câte înţeleg, i-aţi permis. Mi se pare absolut cert că banda de criminali a studiat cu atenţie orele de decolare şi de aterizare şi s-au asigurat că nici un avion nu urma să decoleze sau să aterizeze la acea oră sau în jurul acelei ore. Fokkerul acela era avionul privat al unui industriaş german şi de aceea nici nu era trecut în orar. Aş zice, domnule de Jong, că e inutil să aruncaţi asupra cuiva vina pentru moartea celor trei oameni. E vorba, pur şi simplu, de ghinion, de o coincidenţă nefericită, de mâna Providenţei sau cum vreţi să-i spuneţi. Nimic n-a fost planificat, nimic n-a fost calculat, n-a existat nici un motiv care să determine moartea celor trei nefericiţi. N-a fost vina nimănui.

De Jong nu-şi mai încleşta degetele; acum bătea ritmic cu pumnul în masă:

– Dacă brutele alea aveau atâta grijă să nu moară nimeni de pe urma exploziei, de ce n-au amânato, când au văzut că oamenii se îmbarcă?

– Pentru că nu ştim dacă puteau, într-adevăr, vedea ceva şi chiar dacă puteau, mă tem că nu mai aveau ce face. Fireşte că, dacă explozia ar fi fost declanşată de un mecanism care funcționa pe bază de semnale radio, ar fi putut s-o oprească. Dar, aşa cum v-am spus, sunt aproape sigur că era vorba de un mecanism electric, iar scoaterea sa din funcțiune ar fi implicat o serie de manevre complicate, acționând în plină zi şi numai în câteva minute. Le era cu totul imposibil s-o facă în timpul pe care-l aveau la dispoziție.

Pe fruntea lui de Jong apărură câteva broboane minuscule, dar vizibile, de sudoare:

– Puteau trimite un avertisment telefonic.

Van Effen îi aruncă lui de Jong o privire lungă, apoi spuse:

– Ați dat vreo atenție avertismentului de azidimineață? De Jong nu răspunse.

– Şi apoi, tocmai ați spus că banda n-a realizat nimic, dar absolut nimic prin asta. Ştiu că sunteți deprimat, domnule comandant, şi pare neelegant din partea mea să insist, dar chiar puteți fi atât de naiv încât să credeți una ca asta? Au realizat imens. Au început să instaureze un climat de teamă şi nesiguranță, un climat care se poate înrăutăți cu fiecare ceas care trece. Dacă au lovit o dată, după toate aparențele, fără umbra vreunui motiv, nu vi se pare

că există destule şanse să lovească şi a doua oară? Şi dacă o fac, când? Şi unde? Şi mai presus de toate, de ce? Ce motiv atât de stringent au să se poarte în felul ăsta?

Privi spre de Graaf:

– Uşurează chinurile victimei, dar ține-o în şah cu privire la motivele pe care le ai. E un nou tip de şantaj şi nu văd nici un motiv pentru care n-ar funcționa. Am o presimțire acută că vom mai auzi de FFF în viitorul foarte apropiat. Nu că au de gând să-şi explice motivele şi, în orice caz, nu ca să ne pretindă nişte lucruri precise. Nu, Doamne fereşte. În nici un caz. Nu aşa se poartă un război psihologic. Într-un astfel de caz, roata pe care e trasă victima trebuie făcută să se mişte foarte, foarte încet, într-o perioadă calculată cu precizie. I se lasă victimei timpul să-şi înțeleagă bine situația disperată, să aibă un moral din ce în ce mai scăzut. Cel puțin aşa cred eu că se proceda în Evul Mediu - când se folosea instrumentul acesta de tortură, desigur. De Jong spuse acru;

– Pari să ştii o groază de lucruri despre modul de gândire al unui criminal.

– Ştiu câte ceva. Van Effen zâmbi plăcut. Dar nu mi-aş permite să vă învăț să conduceți un aeroport.

– Şi ce-ar trebui să înțeleg din asta?

– Domnul van Effen vrea să spună că un cârmaci trebuie să salveze nava cu orice preț.

De Graaf făcu un gest împăciuitor cu mâna.

– Domnul van Effen e autorul de-acum renumitului manual de psihologie a criminalilor. Personal nu l-am citit. Deci aşa, Peter. Pari să fii sigur că FFF ne va contacta din nou, în curând. Dar nu ca să ne vorbească despre ei sau despre scopurile lor. Atunci ca să ne spună ce? Locul şi momentul noii lor… demonstrații?

– Ce altceva?

Liniştea profundă şi destul de sumbră care se aşternu fu întreruptă brusc de intrarea unui chelner care se apropie de De Jong:

– Telefonul, domnule colonel. Se află printre dumneavoastră un locotenent van Effen?

– Eu.

Van Effen ieşi cu chelnerul din cantină, se întoarse după un minut şi i se adresă lui de Graaf:

– Sergentul de serviciu. Se pare că, acum câteva ore, doi tipi au raportat că le lipsesc bărcile. E vorba de proprietarii unor ambarcațiuni de agrement. Sergentul care le-a înregistrat plângerea n-a crezut că e cazul să anunțe departamentul nostru. Avea dreptate, desigur. Acum, bărcile au fost recuperate, sunt în mâinile noastre. Pe cât se pare, una a fost luată cu forța. Le-am spus să ia cu ei nişte experți în ampren-

te şi să restituie bărcile proprietarilor. Le-am cerut să nu le permită acestora să urce în bărci înainte ca experții în amprente să-şi fi terminat treaba. Dacă aveți timp, domnule colonel, îi putem interoga pe cei doi proprietari după ce plecăm de aici. Stau la mai puțin de un kilometru.

– E o pistă promițătoare, nu?

– Nu.

– Nici eu nu cred că e. Totuşi, nu trebuie să neglijăm nimic. Cred c-ar fi bine să plecăm acum şi…

Se întrerupse când apăru acelaşi chelner şi se apropie de el:

– Iar telefonul. De data asta, e pentru dumneavoastră, domnule colonel.

De Graaf se întoarse după câteva secunde:

– Jon, ai ceea ce se cheamă o stenodactilografă?

– Desigur. Jan?

– Domnule comandant! Un tânăr blond sări în picioare.

– Ai auzit ce-a spus domnul colonel?

– Da, domnule comandant. Îl privi pe de Graaf:

– Ce să-i spun fetei?

– Spune-i să descifreze mesajul ăsta telefonic şi să mi-l bată la maşină. Peter, ai clarviziune, ai un al şaselea simț de orientare.

– E vorba de FFF?

– Desigur. Presa, nici nu mai e nevoie să spun, FFF-ul are prioritate în ce priveşte publicitatea. Obişnuitul telefon anonim la un ziar. Redactoraşul care a răspuns a fost destul de isteț să înregistreze convorbirea, dar m-aş mira dacă asta ne-ar fi de cel mai mic ajutor. Din câte înțeleg, e vorba de o declarație destul de lungă. Stenografia nu e punctul meu forte. Să stăm liniştiți deocamdată.

Stăteau liniştiți de vreo patru minute, când intră o iată şi-i întinse lui de Graaf o foaie dactilografiată. Acesta-i mulțumi, îşi aruncă o privire pe hârtie şi spuse:

– Motoul lor pare să fie să acționeze astăzi. Din câte înțeleg, asta e declarația făcută ziarului şi încă în termeni destul de aroganți. Iată ce spune FFF:

> "Data viitoare poate că cetățenii responsabili din Amsterdam vor da atenție spuselor noastre, ne vor crede şi se vor comporta în consecință. Căci numai pentru că nu ne-ați luat în serios s-a întâmplat nenorocirea de astăzi. Considerăm că domnul de Jong este singurul responsabil pentru aceasta. A primit avertismentul cuvenit, dar i s-a părut mai potrivit să-l ignore. Deplângem moartea inutilă a celor trei pasageri de la bordul avionului Fokker Friendship, dar ne declinăm orice răspundere în acest sens. Nu mai puteam opri explozia."

De Graaf se opri şi spuse spre van Effen:

– Interesant.

– Foarte. Deci a existat un observator. Nu-l vom descoperi niciodată. E posibil să se fi aflat în aeroport, dar sute de oameni care nu lucrează aici vin zilnic în vizită. Şi apoi ar fi putut fi foarte bine cineva din afara aeroportului, care a urmărit totul printr-un binoclu. Dar nu asta e interesant. Cei patru membri ai echipei de prim-ajutor care au transportat pasagerii cel mai grav răniți nu ştiau, în momentul acela, dacă cei declarați ulterior morți mai trăiau încă. Din câte înțeleg, doi dintre ei au murit după explozie, dar nici unul n-a fost declarat oficial mort până când doctorul nu s-a pronunțat în acest sens. Deci cum au ştiut cei de la FFF? Nici doctorul şi nici vreunul dintre membrii echipei de prim-ajutor nu pot fi bănuiți că au lăsat ştirea să se răspândească, pentru că e limpede că ei ar fi fost primii suspectați şi totul s-ar fi putut verifica mult prea uşor. În afara lor, singurele persoane care erau la curent cu moartea pasagerilor se află în camera asta.

Van Effen se uită fără grabă la bărbații şi femeile aşezați la mesele din cantină. Apoi se întoarse spre de Jong:

– Nu cred că e nevoie de prea multe explicații, nu-i aşa, domnule comandant? Printre noi se află un

trădător, un informator. Duşmanul are un spion în tabăra noastră.

Îi examină din nou pe toți pe îndelete:

– Chiar mă întreb cine poate fi.

– În camera asta!

De Jong păru neîncrezător şi furios în acelaşi timp.

– Nu cred că e nevoie să repet un lucru evident, nu? De Jong îşi privi mâinile, acum încleştate pe masă.

– Nu, nu, fireşte că nu. Dar… ei bine, putem descoperi. Dumneata îl poți descoperi.

– Prin obişnuitele anchete riguroase, nu? Să reconstituim mişcările fiecărei persoane din această cameră după decolarea Fokkerului? Să aflăm dacă cineva a avut acces la telefon sau chiar a folosit telefonul? Desigur că putem face asta, putem face tot felul de anchete. Dar nu vom afla nimic.

– Nu vom afla nimic? De Jong arăta perplex.

– Cum poți fi atât de sigur, atât de sigur dinainte?

– Ştie el ce ştie, spuse de Graaf. Locotenentul gândeşte ca un polițist. Banda asta nu trebuie subestimată, nu-i aşa?

– Sunt deştepți.

De Jong privi de la de Graaf la van Effen, apoi din nou la de Graaf.

– Dacă cineva ar fi atât de bun să-mi explice şi mie…

– E cât se poate de simplu, spuse de Graaf. Mă mir că nu te-ai gândit. Cei de la FFF nu aveau nici o nevoie să ne lase să aflăm că au. ştiut de cei trei morți. E o informație gratuită, dacă vrei. Ştiau şi ei că vom afla că ştiu. Ştiau şi ei, cum tocmai mi-a atras atenția locotenentul, că ne vom da seama că i-a informat cineva şi că acel cineva e unul dintre noi. Erau siguri dinainte că o să căutăm să aflăm dacă cineva de aici a dat vreun telefon. De aceea persoana în cauză a transmis mesajul unui complice care nu se află în camera asta. Complicele e cel care a dat telefonul. Mă tem, Jon, că în vizuina ta se mai ascunde o cârtiță. Poate chiar mai multe. Îți dai seama, desigur, că fiecare cuvânt din convorbirea noastră va fi raportat imediat celor de la FFF, indiferent cine ar fi aceia. Natural, vom încerca să aflăm mişcările fiecăruia şi să facem investigațiile de rutină. După cum spune van Effen, nu ne vor duce la nimic.

– Dar… dar totul pare atât de lipsit de sens, spuse de Jong. De ce să apuce pe căi atât de întortocheate pentru a nu ajunge la nimic?

– Nu sunt căi întortocheate şi, în orice caz, ajung undeva. La un grad de demoralizare, între altele. Ceea ce e chiar mai important, ei pretind că sunt o forță de care trebuie ținută seama, că se pot infiltra

şi pătrunde în sistemul nostru de siguranță oricând doresc. Transmit mesajul că sunt un grup cât se poate de bine organizat, capabil să ducă la îndeplinire orice amenințări le trec prin cap şi că, dacă nu-i luăm în seamă, suntem în primejdie.

Apropo de amenințări şi primejdii, să revenim la ultimul mesaj telefonic al FFF-iştilor. Continuă să spună:

> "Suntem siguri că poporul olandez îşi dă bine seama că, în fața unui adversar hotărât să-l îngenuncheze, e națiа cea mai lipsită de apărare din lume. Nu marea e duşmanul vostru. Noi suntem, iar marea e aliatul nostru.
>
> Nu e nevoie să vi se amintească faptul că Olanda are aproape o mie trei sute kilometri de baraje maritime. Dosarele noastre arată că un oarecare Cornelius Rijpma, preşedintele Comitetului de apărare al lui Polder Maritim, din Friesland, ar fi spus acum câteva luni că barajele din zona lui nu sunt nimic altceva decât straturi de nisip şi că dacă se porneşte o furtună puternică se vor dărâma cu uşurință. Se presupune că «o furtună puternică» e o furtună de genul celei care a fisurat punctele de apărare ale deltei în 1953 şi a distrus o mie opt sute cincizeci de vieți omeneşti. Informațiile pe care ni le-a furnizat Rijkswaterstaatul arată că…"

– Ce? Cum? Van der Kuur, roşu la faţă şi aproape incoerent de furie, sărise în picioare. Oare diavolii ăştia îndrăznesc să pretindă că obţin informaţii de la noi? E o ticăloşie! Imposibil!

– Daţi-mi voie să termin, domnule van der Kuur. Nu vedeţi că folosesc din nou aceeaşi tactică, încercând să submineze încrederea şi să demoralizeze? Faptul că ştim că au legături cu unul sau mai mulţi subordonaţi ai domnului de Jong nu dovedeşte deloc că ar avea legături şi cu oamenii dumneavoastră. Oricum, ce e mai rău, de-abia acum urmează. Continuă:

> "Informaţiile noastre arată că o furtună a cărei intensitate ar fi de numai şaptezeci la sută din aceea a furtunii din 1953 ar fi suficientă pentru a distruge barajele. Domnul Rijpma vorbea de baraje vulnerabile. Din cei o mie trei sute de kilometri de baraje din Olanda, aproape trei sute s-au deteriorat, ajungând într-un stadiu critic. Conform celor mai optimiste previziuni, nici o reparaţie nu se va face la barajele deteriorate timp de încă doisprezece ani, adică până în 1995. Tot ce ne propunem noi să facem este să accelerăm producerea inevitabilului."

De Graaf se opri şi privi în jur. O tăcere îngheţată părea să fi coborât peste cantină. Numai două

persoane se uitau spre el; ceilalți priveau fie în pământ, fie undeva în depărtare. În ambele cazuri, nu era greu de ghicit că nu le place ce aud.

"Barajele nu pot fi reparate pentru că nu sunt bani pentru reparații. Toți banii disponibili, sau care ar putea fi disponibili în viitor, sunt absorbiți sau vor fi absorbiți de construirea barajului împotriva talazurilor de la est de Scheldt, ultima legătură din aşa-numitul plan Delta, menit să apere ținutul de revărsarea Mării Nordului. Costurile nu sunt sigure. Din cauza unei subestimări inițiale absolut grosolane a creşterii prețurilor şi inflației, costul final al lucrării va depăşi probabil cu nouă milioane de guldeni cheltuielile prevăzute. Şi toată această sumă va fi cheltuită pentru a pune în practică un proiect despre care unii experți în acest tip de construcții spun că oricum nu va funcționa.

Proiectul constă din şaizeci şi trei de stăvilare, fixate între enormi stâlpi de beton separați, de optsprezece mii tone. Experții care se pronunță împotriva proiectului se tem că acțiunea puternică a apelor mării ar putea face ca stâlpii să se deplaseze, ar putea apăsa asupra stăvilarelor şi ar împiedica barajul să funcționeze. Ar fi suficient ca un stâlp să se deplaseze cu numai doi centimetri. Întrebați-l pe domnul van der Kuur de la Rijkswaterstaat."

De Graaf se opri şi privi în sus. Van der Kuur sărise din nou în picioare şi, ca şi data trecută, arăta de parc-ar fi fost pe punctul să facă apoplexie. Nu te puteai împiedica să gândeşti că aerul imperturbabil pe care-l arbora de obicei van der Kuur, fumând liniştit din pipă, nu era decât o pojghiță foarte vulnerabilă.

– Minciuni! urlă el. Prostii! Tâmpenii! Defăimări! Calomnii! Minciuni! Vă spun că sunt minciuni!

– Dumneavoastră sunteți inginerul-şef al proiectului; ar trebui să ştiți. Aşa că, serios, nu cred că merită să vă ambalați atâta.

Tonul lui de Graaf era blând, conciliant.

– Experții care i se opun, disidenții despre care vorbesc FFF-iştii nu au nici o pregătire în domeniul construcțiilor hidraulice.

– Disidenții? O mână de oameni. Pregătire? Desigur. Au câte o patalama! Nici unul dintre ei nu are nici cea mai sumară experiență practică în domeniul ăsta.

Van Effen spuse:

– Dar are cineva experiență practică în domeniul ăsta? Am înțeles că pentru barajul de la est de Scheldt trebuie folosite tehnologii absolut noi, care

n-au mai fost testate niciodată şi că, de fapt, sunteți nevoiți să avansați pe un tărâm absolut necunoscut.

Ridică o mână, văzând că van der Kuur e pe punctul de a sări din nou în picioare:

– Iertați-mă. De fapt, toate astea sunt irelevante. Ceea ce contează e că printre FFF-işti există o minte - sau mai multe - care nu excelează prin inteligență, dar se pricep foarte bine să aplice psihologia practică. Mai întâi sunt introduse elementele de îndoială, panică, disensiune şi erodarea încrederii în Schiphol. Apoi, recurg la aceeaşi tactică şi în ceea ce priveşte Rijkswaterstaatul. Iar acum, prin intermediul fiecărui ziar din țară şi, fără îndoială, prin intermediul radioului şi televiziunii, diseară sau mâine dimineață vor introduce aceleaşi elemente de derută în întreaga națiune. Dacă vreți să ştiți părerea mea, tipii au realizat - sau vor realiza - foarte multe într-un interval extrem de scurt. O ispravă remarcabilă. Trebuie să-i respectăm ca strategi, dacă nu ca ființe umane. Sper că trădătorul aflat printre noi le va aduce la cunoştință acest fapt.

– Într-adevăr, spuse de Graaf. Iar eu sper că acelaşi trădător va înțelege din ce motive nu discutăm măsurile pe care intenționăm să le luăm pentru a combate această amenințare. Ei bine, doamnelor şi domnilor, iată ultimul paragraf al mesajului, menit, fără îndoială, să intensifice acel sentiment pe care

locotenentul l-a numit nesiguranță, panică, disensiune, subminare a încrederii sau cum vreți să-i spuneți. Textul continuă astfel:

> "Ca să vă demonstrăm cât sunteți de neajutorați şi cu câtă abilitate vă putem lovi, oricând şi oriunde dorim, vă anunțăm că o fisură va fi practicată în barajul maritim Texel, astăzi, la orele patru şi jumătate după amiază."

– Cum?

Întrebarea fu rostită, simultan, de cel puțin o jumătate de duzină de persoane.

– Şi pe mine m-a cam şocat, spuse de Graaf. Aşa spun ei. Şi n-am nici o îndoială că vor încerca s-o facă. Brinkman - se adresă unui tânăr ofițer de poliție în uniformă -, ia legătura cu poliția centrală. Probabil că nu e urgent, dar ai grijă ca toți de pe insulă să afle ce-i aşteaptă. Domnule van der Kuur, sunt convins că veți lua toate măsurile ca oamenii şi echipamentele necesare să se afle la datorie.

Mai aruncă o privire asupra hârtiei:

– Spun că nu va fi o operație de anvergură: "Suntem convinşi că pagubele vor fi minime, dar ar fi de dorit ca cetățenii din Oosterend şi De Waal să se afle prin preajma bărcilor sau să se urce în podu-

rile caselor imediat după orele patru şi jumătate. Imediat".

Afurisită aroganță. Încheie spunând:

> "Ştim că numele acestor localități vă vor da o idee destul de clară în legătură cu locul în care au fost depozitate explozibilele. Vă desfidem să le găsiți."

– Şi asta e tot? întrebă van der Kuur.

– Asta e tot.

– Nici o motivație, nici o explicație cu privire la aceste dezastre? Nici o pretenție? Nimic?

– Nimic.

– Continuu să afirm că avem de-a face cu o şleahtă de nebuni.

– Iar eu spun că avem de-a face cu o bandă de criminali inteligenți şi foarte prevăzători, care sunt de-a dreptul încântați să ne lase să fierbem în suc propriu pentru moment. Dac-aş fi în locul dumneavoastră, nu mi-aş face griji în legătură cu pretențiile pe care le vor emite, vor veni şi astea la timpul potrivit. La momentul ales de ei. Ei bine, aici nu mai avem nimic de făcut, nu că până acum am fi făcut ceva, dacă mă gândesc bine. Vă doresc o zi bună, domnule de Jong, şi sper că aeroportul va reîncepe să funcționeze mâine, la un moment dat. Presupun

că vă va lua totuşi câteva zile să înlocuiți echipamentele distruse de la temelie.

Pe când ieşeau, van Effen îi făcu semn lui de Graaf să rămână mai în urmă. Privi în jur fără ostentație, să se asigure că nu poate fi auzit şi spuse:

– Aş vrea ca doi dintre domnii care au fost acum aici să fie urmăriți.

– Ei, văd că nu-ți pierzi timpul. Presupun că ai motivele dumitale.

– I-am urmărit în timp ce ne anunțați ştirea cu privire la lovitura ce urmează să se dea la Texel. I-a izbit. Cei mai mulți se holbau, pur şi simplu, în depărtare, iar cei care n-o făceau studiau podeaua. Presupun că toți calculau implicațiile îngrozitoare ale evenimentului. Numai doi n-au făcut nimic din toate astea. Au continuat să se uite la dumneavoastră. Poate că n-au reacționat pentru că ştirea nu era o noutate pentru ei.

– Cred că te agăți de un pai.

– Şi nu asta ar trebui să facă un om care se înecă?

– Având în vedere câtă apă e în jurul nostru şi câtă va mai fi, ai fi putut găsi o metaforă mai puțin dureroasă. La cine te referi?

– La Alfred van Rees.

– Ah. Expertul în baraje, stăvilare şi ecluze de la Rijkswaterstaat. E absurd. Mi-e prieten. E un om de o cinste ireproşabilă.

– Poate că diavolul din el nu iese la iveală decât după apusul soarelui. Îl suspectez şi pe Fred Klassen.

– Klassen? Şeful siguranței de la Schiphol. Absurd.

– E a doua oară când spuneți asta. Şi el vă e prieten?

– Imposibil. Douăzeci de ani de serviciu fără pată. Şeful siguranței?

– Dacă ați fi un criminal şi ar trebui să racolați un om într-o organizație de anvergură, la cine v-ați opri?

De Graaf îl privi un timp, apoi ieşi din cameră fără să spună un cuvânt.

CAPITOLUL 2

Bakkeren şi Dekker erau numele celor doi proprietari de bărci care, împotriva voinței lor, fuseseră lipsiți de vasele lor în timpul nopții precedente. Întâmplător, erau cumnați. Bakkeren era nepăsător în legătură cu faptul că-i fusese împrumutată barca şi nu părea prea afectat de interdicția de a o examina, să vadă dacă nu cumva fusese deteriorată. Prin contrast, Dekker clocotea de furie; lucru lesne de înțeles, de altfel. După cum îi informase pe de Graaf şi van Effen, imediat ce aceştia sosiseră la locuința sa dintr-o suburbie, con-

sidera că, în seara precedentă, se comisese un abuz grav în ceea ce-l priveşte.

– Oare nimeni nu mai e în siguranță în oraşul ăsta părăsit de Dumnezeu?

Nu vorbea, urla, dar părea plauzibil să presupui că nu aşa se exprima el în mod obişnuit.

– Poliția! Vasăzică, spuneți că sunteți de la poliție! Ha! Poliția! Frumoasă treabă mai faceți când e vorba să-i păziți pe cetățenii cinstiți din Amsterdam. Şedeam, vasăzică, în propria mea barcă şi-mi vedeam de treburile mele, când cei patru gangsteri…

– O clipă, spuse van Effen. Purtau mănuşi?

– Mănuşi!

Dekker, un bărbat scund, brunet, plin de temperament, se holbă la ei neîncrezător şi jignit:

– Mănuşi! Deci eu sunt victima unui atac sălbatic, iar dumneavoastră nu vă puteți gândi decât la…

– Mănuşi.

Ceva din tonul lui van Effen reuşi să mai domolească furia interlocutorului; aproape că puteai vedea cum îi scade, cu câteva linii, tensiunea arterială.

– Mănuşi, nu? amuzant. Da, purtau. Toți.

Van Effen se întoarse spre un sergent în uniformă:

– Bernhard.

– Da, domnule locotenent. O să-i trimit acasă pe experții în amprente.

– Scuzați-mă, domnule Dekker. Relatați-mi cu cuvintele dumneavoastră. Dacă v-a frapat ceva neobişnuit, semnalați-ne.

– Totul era al dracului de ciudat, spuse Dekker morocănos. Îşi vedea de treabă, după cum spunea, în cabina sa, când l-a strigat cineva de pe mal. Se dusese pe punte şi un tip înalt - era aproape întuneric, deci nu i se distingeau trăsăturile - îl întrebase dacă nu-i poate închiria barca pe timpul nopții. Spusese că e de la o companie cinematografică şi vrea să filmeze câteva scene nocturne şi-i oferise o mie de guldeni. Lui Dekker i se păruse extrem de ciudat să i se facă o asemenea ofertă fără să i se lase timp de gândire şi, pe deasupra, la căderea nopții, şi refuzase. Tot ce mai ştia era că alți trei tipi apăruseră instantaneu, că fusese scos cu forța din barcă, aruncat într-o maşină şi adus până acasă.

Van Effen spuse:

– Le-ați dat dumneavoastră adresa?

– Ați înnebunit?

Numai privindu-l pe omulețul acela înfuriat şi era imposibil să-ți închipui că ar da cuiva vreo informație de bunăvoie.

– Deci vă urmăreau mişcările de câtva timp. Nu v-ați dat seama niciodată că sunteți sub supraveghere?

– Că sunt sub ce?

– Că sunteți supravegheat, urmărit de același străin de un număr neobișnuit de mare de ore?

– Cine ar avea interes să supravegheze și să urmărească un pescar? Oricum, cine și-ar imagina una ca asta? Deci m-au târât în casă…

– N-ați încercat nici un moment să le scăpați din mână?

– I-auzi ce-ntrebare!

Tonul lui Dekker era amar pe bună dreptate:

– Dumneata cât de departe ai ajunge cu mâinile prinse în cătușe la spate?

– Cătușe?

– Presupun că până acum v-ați imaginat că numai poliția folosește chestii din astea. Deci m-au târât în baie, mi-au legat picioarele cu o funie de rufe și mi-au lipit peste gură leucoplast. Apoi au încuiat pe dinafară ușa de la intrare.

– Deci erați cu totul lipsit de apărare?

– Cu totul.

Fața omulețului se întunecă amintindu-și cele întâmplate.

– Am reușit să mă pun pe picioare și asta mi-a făcut al dracului de bine. Baia n-are nici o fereastră. Și nici dac-ar fi avut nu prea știu cum aș fi reușit s-o sparg. Și chiar și atunci nu prea văd cum aș fi putut să strig după ajutor, nu credeți? Oricum, nu cu nu mai știu câte benzi de leucoplast pe gură.

Trei sau patru ore mai târziu - nu sunt sigur cât timp a trecut - s-au întors şi m-au eliberat. Tipul cel înalt mi-a spus că au lăsat o mie cinci sute de guldeni pe masa din bucătărie: o mie - chiria pentru barcă şi cinci sute - pentru cheltuieli suplimentare.

– Ce cheltuieli?

– De unde să ştiu eu? Dekker părea obosit.

– Nu mi-au explicat. I-au lăsat şi atât.

– I-aţi văzut plecând? Aţi remarcat tipul de maşină, numărul sau altceva de genul ăsta?

– Nu i-am văzut plecând. Nu le-am văzut maşina, deci cu atât mai puţin numărul ei.

Dekker vorbea cu aerul cuiva care face eforturi extraordinare să se abţină.

– Când am spus că m-au eliberat, am vrut să spun că mi-au descuiat şi mi-au scos cătuşele. Mi-a luat câteva minute să-mi scot leucoplastul de pe gură şi a fost al dracului de dureros. Apoi, am sărit cum m-am priceput până la bucătărie şi mi-am tăiat sforile de la glezne cu cuţitul de pâine. Banii erau acolo şi aş fi bucuros dacă i-aţi vărsa în fondurile poliţiei, pentru că n-am de gând să mă ating de banii lor murdari. Oricum, aproape sigur că i-au furat. Între timp, şi pe ei şi pe maşina lor îi luase dracu!

Van Effen îşi exprimă, diplomatic, compasiunea:

– Având în vedere toate cele prin care ați trecut, domnule Dekker, cred că v-ați dovedit foarte calm şi stăpân pe dumneavoastră. Mi i-ați putea descrie pe tipi?

– Haine obişnuite. Fulgarine. Asta-i tot.

– Fețele lor?

– Era întuneric pe malul canalului, întuneric în maşină şi, când am ajuns aici, toți aveau fețele acoperite cu glugi. Adică, trei dintre ei. Unul a rămas în barcă.

– Cu butoniere în dreptul ochilor, desigur.

Van Effen nu era dezamăgit; nu se aşteptase la altceva.

– Mai curând cu găuri rotunde.

– Au vorbit între ei?

– Nici o vorbă. Numai şeful vorbea.

– De unde ştiți că era şeful?

– De obicei, şefii dau ordine, nu?

– Presupun. I-ați mai recunoaşte vocea?

– Da. Ei, vorbea o olandeză caraghioasă.

– Caraghioasă?

– Nu era - cum să spun? - olandeză-olandeză.

– Avea un limbaj sărăcăcios, vreți să spuneți?

– Nu. Invers. Vorbea foarte bine. Foarte corect. Prea corect. Ca speakerii de la televiziune şi de la radio.

– Prea corect, deci. Ca la şcoală. Să fi fost străin?

– Aşa aş zice.

– Aveți idee cam de unde venea?

– Aici m-ați făcut praf, domnule locotenent. N-am ieşit niciodată din țară. Aud adesea oameni vorbind englezeşte sau nemțeşte sau şi una şi alta. Dar eu nu vorbesc nici o limbă. Iar turiştii străini nu vin în coliba unui pescar. Îmi vând peştele în olandeză.

– Vă mulțumesc, oricum. S-ar putea să ne ajute ce ne-ați spus. Ne mai puteți spune şi altceva despre şeful ăsta - sau ce-o fi fost?

– Era înalt, foarte înalt.

Pentru prima dată în acea după-amiază schiță o umbră de zâmbet:

– Nu trebuie să fii prea înalt ca să fii mai înalt ca mine, dar ăstuia nu-i ajungeam nici măcar până la umeri. Era cu vreo zece, doisprezece centimetri mai înalt ca dumneavoastră. Şi subțire, foarte, foarte subțire. Purta un fulgarin lung, albastru, care-i ajungea mai jos de genunchi şi-i atârna pe umeri ca pe un portmantou.

– Spuneați că glugile aveau găuri, nu butoniere. Ați putut vedea ochii tipului înalt?

– Nici măcar. Purta ochelari de culoare închisă.

– Ochelari de soare? V-am rugat în mod special să-mi spuneți dac-ați remarcat ceva special la indivizii aceia! Nu vi s-a părut ciudat că cineva poartă ochelari de soare noaptea?

– Ciudat? De ce să fie ciudat? Ştiți, domnule locotenent, un burlac ca mine îşi petrece o groază de timp uitându-se la filme şi la televizor. Răufăcătorii poartă întotdeauna ochelari fumurii. După asta-ți dai seama că sunt răufăcători.

– Aşa e, aşa e.

Van Effen se întoarse spre cumnatul lui Dekker:

– Înțeleg, domnule Bakkeren, că dumneavoastră ați avut norocul să nu atrageți atenția domnilor acelora.

– Era ziua nevesti-mi. Ne-am dus în oraş să mâncăm şi să vedem un spectacol. Oricum, barca mea ar fi putut-o fura foarte uşor, fără ca eu să am habar. Dacă l-or fi urmărit pe Maks, m-or fi urmărit şi pe mine şi-or fi ştiut că nu mă apropii de barcă în timpul săptămânii.

Van Effen se întoarse spre de Graaf.

– Ați vrea să vedeți bărcile, domnule colonel?

– Crezi c-o să descoperim ceva?

– Nu. Adică s-ar putea să descoperim ce-au făcut tipii. Pariez c-au lăsat special o urmă pentru polițiştii conştiincioşi.

– După cum s-ar putea să ne pierdem timpul.

Cei doi cumnați merseră cu maşina lor, cei doi polițişti cu a lui van Effen, un Peugeot vechi şi deteriorat, al cărui motor însă era departe de a fi vechi. Nimic nu arăta că ar fi o maşină a poliției şi chiar

radio-telefonul era ascuns. De Graaf se ghemui în scaunul scârțâitor şi, probabil, desfundat.

– Mă abțin să mârâi şi să mă plâng, Peter. Ştiu că trebuie să mai bântuie vreo sută de rable ca asta pe străzile Amsterdamului şi-ți apreciez pasiunea pentru anonimat, dar ar fi chiar o nenorocire dac-ai înlocui sau ai retapița scaunul pasagerului?

– Mi s-a părut că dacă-i las aşa, sporeşte aerul de autenticitate. Dar o să-l schimb. Declarațiile de adineauri v-au îndrumat pe vreo pistă?

– Nimic din ce să nu fi remarcat şi dumneata. Interesant că tipul înalt şi subțire era însoțit de doi muți. Ți-a trecut prin cap că, dacă şeful - cum îl numeşte Dekker - e străin, atunci probabil că şi acoliții lui sunt străini şi deci s-ar putea să nu fie-n stare să scoată o vorbă în olandeză?

– Mi-a trecut prin cap şi e posibil să fie aşa. Dekker a spus că şeful dădea ordine care te puteau face să crezi că şi ceilalți vorbeau sau măcar înțelegeau olandeza. Dar nu e neapărat necesar, desigur. Poate că ordinele ca atare nici nu contau şi-au fost date numai pentru a-l convinge pe ascultător că ceilalți sunt olandezi. Păcat că Dekker nu s-a aventurat niciodată în afara granițelor patriei. Ar fi existat o posibilitate - subliniez, o simplă posibilitate - să-şi dea seama din ce țară e cel care vorbea.

– Eu vorbesc două-trei limbi străine, Peter, iar dumneata chiar mai multe. Crezi că dacă noi l-am fi auzit pe tip vorbind, am fi fost în stare să spunem din ce țară e?

– Era o şansă. Atât şi nimic mai mult. Ştiu la ce vă gândiți, domnule colonel. La faptul că redactoraşul ăla de la ziar a înregistrat mesajul telefonic primit de ei. Dar, în acest caz, şansele sunt mult mai mici. Ştiți ce distorsionate sunt vocile la telefon. Şi tipii ăştia nu par genul de gangsteri care să facă greşeli atât de evidente. Şi apoi, chiar dac-am reuşi, într-adevăr, să ghicim țara de origine, cum dracu ne-ar ajuta asta să le dăm de urmă?

De Graaf aprinse o havană foarte neagră. Van Effen coborî fereastra maşinii. De Graaf nu dădu atenție gestului. Spuse:

– Te pricepi să încurajezi oamenii. Dă-ne ceva mai multe fapte - sau ajută-ne să mai descoperim vreo câteva - şi s-ar putea să ne fie de mare folos. În afară de faptul, şi el incert, că s-ar putea să fie străin, tot ce ştim despre individul ăsta e că e foarte înalt, că seamănă cu o greblă şi că are un defect la ochi.

– Defect la ochi, domnule colonel? Singurul lucru pe care-l ştim cu certitudine e că poartă ochelari de soare noaptea. Asta poate să însemne orice sau poate să nu însemne nimic. Ar putea fi o toană. Poate că-i poartă pentru că aşa are el chef. Sau poate că-

şi închipuie, cum a sugerat Dekker, că ochelarii de soare sunt de rigoare la ticăloşii stilaţi. Sau poate că, la fel ca gorilele din serviciul secret al preşedintelui Statelor Unite, poartă ochelari pentru că un potenţial răufăcător din mulţime nu trebuie să ştie niciodată dacă ochii agentului sunt fixaţi asupra lui sau nu, prin aceasta oprindu-l să acţioneze. Sau poate că suferă, pur şi simplu, de nictalopie.

– Aha! Nictalopie. O chestie de care-au auzit şi elevii de şcoală, desigur. Sunt sigur, Peter, c-o să mă lămureşti totuşi şi pe mine.

– E un cuvânt vechi şi caraghios ce denumeşte o stare veche şi caraghioasă. Mi s-a spus că e singurul cuvânt din limba engleză cu două sensuri absolut opuse. Pe de o parte, înseamnă orbire nocturnă, scăderea progresivă a vederii după apusul soarelui. Pe de altă parte, poate însemna orbire diurnă, imposibilitatea de a vedea bine altcândva decât noaptea. De aceea, cauzele sunt la fel de obscure. O boală rară, indiferent despre care dintre sensuri e vorba, dar existenţa ei a fost atestată. Ochelarii de soare pot fi prevăzuţi şi cu lentile speciale de corecţie.

– Eu aş zice că un criminal care ar suferi de oricare dintre cele două manifestări ale acestei boli ar fi serios handicapat încă din start. Atât un spărgător de case, care acţionează ziua, cât şi un hoţ care acţionează noaptea ar fi oarecum împiedicaţi în mişcări

dacă ar suferi de orbire, fie ziua, fie noaptea. Mi se pare o ipoteză cam hazardată, Peter. Prefer motivele demodate. O rană dureroasă la ochi. Strabism. Poate că se uită cruciş. Poate că pupila unuia din ochi e dungată sau doar parțial colorată. Poate că are irisul atât de deschis la culoare încât nu-l poți distinge de albul ochilor sau poate că fiecare dintre pupile are altă culoare. Poate că suferă de exoftalmie, adică are ochii foarte bulbucați. Poate că nu are decât un singur ochi. În orice caz, părerea mea e că are un handicap fizic, care ne-ar ajuta să-l identificăm imediat dacă n-ar purta ochelari fumurii.

– Deci tot ce avem de făcut acum e să cerem Interpolului o listă a tuturor criminalilor din lumea întreagă cunoscuți pentru defecte la ochi. Trebuie să existe zeci de mii de asemenea indivizi. Chiar dacă lista n-ar cuprinde decât zece persoane, tot nu ne-ar folosi nici cât o ceapă degerată. Sunt mari şanse ca individul nostru să nici nu aibă măcar cazier.

Van Effen cumpăni repede situația:

– Sau poate că le-am putea cere o listă cu toți criminalii albinoşi din registrele lor. Ăştia au nevoie de ochelari ca să-şi ascundă ochii.

– Domnului locotenent îi arde de bancuri, spuse de Graaf morocănos. Pufăi din havană, apoi spuse aproape uimit:

– Pe Dumnezeul meu, Peter. S-ar putea să ai dreptate. În față, Dekker încetinise la un stop, ceea ce făcea acum şi van Effen. Două bărci erau înnămolite pe malul unui canal, fiecare având o lungime de unsprezece-doisprezece metri, două cabine şi pupa deschisă. Cei doi polițişti urcară cu Dekker în barca acestuia. Bakkeren se urcă în propria lui barcă, aflată chiar în fața celeilalte. Dekker spuse:

– Ei bine, domnilor, ce doriți să cercetați mai întâi? De Graaf întrebă:

– De cât timp aveți barca asta?

– De şase ani.

– În acest caz, nu cred că locotenentul van Effen şi cu mine ne vom mai osteni să cercetăm ceva. După şase ani, probabil că ştiți pe dinafară fiecare colțişor, fiecare ungher şi fiecare crăpătură a bărcii, aşa că v-am fi recunoscători, dacă ați cerceta-o chiar dumneavoastră. Spuneți-ne numai dacă descoperiți fie şi un fleac care n-ar trebui să se afle aici sau dacă vă lipseşte cel mai mic lucruşor. Poate că ar fi bine dac-ați vrea să-l rugați şi pe cumnatul dumneavoastră să facă acelaşi lucru în barca lui.

Peste vreo douăzeci de minute, cumnații erau în măsură să afirme cu certitudine că infractorii nu uitaseră nimic în vreuna din bărci şi că, în ambele cazuri, nu lipseau decât două lucruri: bere din frigidere şi benzină din rezervoare. Nici Dekker, nici

Bakkeren nu puteau spune cu precizie câte cutii de bere lipseau; niciodată nu țineau socoteala unor asemenea fleacuri, dar amândoi erau de neclintit cât priveşte declarația că din fiecare rezervor fuseseră scoşi cel puțin douăzeci de litri de benzină:

– Douăzeci de litri din fiecare? întrebă van Effen. Păi n-aveau nevoie nici de doi litri ca să ajungă de aici până la canalul de lângă aeroport şi înapoi. Deci au folosit motorul în alt scop. Puteți să deschideți tambuchiul motorului şi să-mi dați o lanternă?

Cercetarea făcută de van Effen la bateria din camera motoarelor a fost superficială - a durat numai câteva secunde -, dar asta i-a fost de-ajuns. Spuse:

– Domnilor, utilizează vreunul dintre dumneavoastră agrafe-crocodil atunci când folosiți sau încărcați bateriile? Ştiți, e vorba de ghearele acelea cu arc cu dinți în formă de serat? Nu? Ei bine, cineva a folosit asemenea ustensile azi-noapte. Puteți vedea urmele dinților pe terminale. Au conectat bateriile din cele două bărci ale dumneavoastră - în paralel sau în serie, nu contează -, au folosit un transformator şi au dat drumul motoarelor pentru a păstra bateriile încărcate. Aşa se explică lipsa celor patruzeci de litri.

– Presupun, spuse Dekker, că la asta s-a referit banditul când a pomenit de cheltuielile suplimentare.

– Probabil.

*

De Graaf se ghemui, fără să protesteze prea tare, în scaunul scârțâitor şi fără arcuri al vechiului Peugeot tocmai când suna radiotelefonul. Van Effen răspunse, apoi îi dădu receptorul lui de Graaf, care vorbi scurt, apoi puse aparatul la loc în ascunzătoare.

– M-am temut de aşa ceva, spuse de Graaf. Avea o voce obosită. Ministrul meu vrea să zbor cu el în Texel. Din câte înțeleg, ia cu el şi jumătate din Consiliul de Miniştri.

– Dumnezeule mare! Paiațele alea de cauciuc. Ce dracu îşi închipuie că rezolvă ducându-se acolo? Tot ce vor reuşi va fi să stea în calea tuturor, să împiedice lumea să lucreze şi să nu rezolve nimic. Dar, la urma urmei, se pricep la chestii din astea.

– V-aş reaminti, domnule locotenent van Effen, că vorbiți despre miniştrii aleşi ai Coroanei.

Dacă aceste cuvinte sunau ca o punere la punct, de Graaf nu gândea ceea ce spunea.

– O şleahtă inutilă şi incompetentă. Chestia asta o să-i facă să pară importanți, poate că le vor apărea numele în ziare, poate că vor obține chiar şi un vot, două de la alegătorii mai importanți. Totuşi, sunt convins că vă veți distra bine, domnule colonel.

De Graaf îi aruncă o privire cruntă, apoi spuse plin de speranță:

– Îmi închipui că nu ți-ar plăcea să vii şi dumneata, Peter.

– Supoziția dumneavoastră este corectă, domnule colonel. Şi apoi, am treabă.

– Crezi că eu n-am?

De Graaf arăta foarte sumbru şi vorbea la fel.

– Da, dar eu sunt numai un copoi. Dumneavoastră trebuie să fiți şi copoi şi diplomat. Vă duc până la birou.

– Nu vii să mănânci cu mine?

– Aş vrea foarte mult, domnule comandant. Dar iau masa la un stabiliment, ca să spun aşa, unde şeful poliției din Amsterdam n-ar trebui să fie văzut nici mort. Îi zice La Caracha. Soția şi fiicele dumneavoastră n-ar fi de acord, domnule colonel.

– Eşti în interes de serviciu, desigur.

– Desigur. O mică discuție cu câțiva dintre prietenii noştri infiltrați în banda celor care-şi zic krakeri. Mi-ați cerut acum câteva luni să-i țin sub o supraveghere discretă, în afară de cea oficială. Unii

dintre ei îmi dau din când în când câte-un raport, de obicei, la La Caracha.

– Ah! Krakeri. N-am prea avut timp să mă gândesc la ei în ultimele două luni. Şi ce mai fac tinerii noştri dezabuzaţi, studenţii anti orice, floarea tinerimii noastre, hippie, intruşii?

– Şi traficanţii de droguri şi pistolarii? Nu le prea merg afacerile în vremurile astea. Trebuie să mărturisesc că mă simt mai fericit - nu, nu ăsta e cuvântul -, mai puţin îngrijorat atunci când aruncă cu drugi de fier şi cu cărămizi în poliţiştii noştri în uniformă şi când răstoarnă maşinile sau le dau foc, pentru că atunci ştim cum stăm. În timp ce liniştea şi pacea astea neobişnuite, şi inactivitatea asta care nu le stă deloc în fire mă fac să mă tem că coc ceva, undeva.

– Sper că nu cauţi belelele cu lumânarea, Peter.

– Am sentimentul idiot că voi descoperi belelele oricum. Nici n-o să fie nevoie să le caut. Ieri după-amiază, când a sosit mesajul telefonic de la FFF, am trimis în zonă doi dintre cei mai buni oameni ai noştri. S-ar fi putut să descopere ceva. Era o şansă, oricât de vagă. Dar crima din Amsterdam pare din ce în ce mai centralizată în zona krakerilor. Aţi crede că cei de la FFF îndeplinesc condiţiile unor criminali înrăiţi?

– Vrei să spui că cine se-aseamănă se-adună? Da, poate. Dar FFF-iştii îmi par nişte băieți eleganți, poate prea eleganți ca să intre-n cârdăşie cu krakerii, care nu prea seamănă cu nişte titani intelectuali ai crimei.

– Deci rămânem la FFF. Până acum ştim că există un tip foarte înalt, care s-ar putea să aibă un defect la ochi şi ar putea fi străin. Practic, avem situația în mână.

– Sarcasmul nu ți se potriveşte. Bine, bine, hai să nu lăsăm nimic deoparte, să nu rămână piatră pe piatră. Oricum, e mai bine să acționăm decât să stăm degeaba. Se mănâncă bine la La Caracha?

– Pentru zona aceea, surprinzător de bine. Am mâncat acolo de câteva ori…

Se întrerupse şi-l privi pe de Graaf:

– Ne faceți onoarea de a lua masa cu noi, domnule colonel?

– Păi, m-am gândit că, în calitatea mea de şef al poliției…

– Desigur, desigur. Sunt încântat.

– Şi-apoi, nimeni nu va şti unde sunt. Perspectiva părea să-l înveselească pe de Graaf.

– Radiotelefonul ăla afurisit n-are decât să sune până n-o mai putea, dinspre partea mea. N-o să am cum să-l aud.

– Dar nici altcineva n-o să aibă cum să-l audă. Radiotelefonul ăla afurisit, cum îl numiți dumneavoastră, va fi scos din funcțiune în momentul în care parcăm. Cum credeți c-ar reacționa cei din docuri dac-ar auzi că sună un telefon în rabla asta?

Maşina înainta. Între timp, de Graaf mai aprinse un trabuc, van Effen coborî geamul din dreapta lui, iar de Graaf spuse:

– Desigur că ai studiat dosarul proprietarului bombei La Caracha. Cum îl cheamă?

– Preferă să i se spună George şi-atât. Îl cunosc destul de bine. Localnicii îl respectă foarte mult.

– Un tip blând? Face fapte bune? Opere de caritate? Un cetățean onorabil, după părerea dumitale?

– Are reputația de a avea o funcție importantă în trei, poate chiar patru organizații criminale de succes. Nu se ocupă cu drogurile sau cu prostituția. Le disprețuieşte şi nu vrea să aibă de-a face cu aşa ceva. Se spune că punctul său tare e tâlhăria. De obicei, e vorba de tâlhărie înarmată, cu sau fără violență, în funcție de câtă rezistență i se opune. El, personal, poate fi extrem de violent. Pot depune chiar eu mărturie în sensul ăsta. Violența, desigur, nu mă viza pe mine. Trebuie să fii total țicnit ca să ataci un locotenent de poliție, iar George e departe de a fi țicnit.

– Ai cu adevărat geniu când e vorba să-ți racolezi prietenii, asociații sau oricum îi numeşti, Peter.

De Graaf pufăi din trabuc şi, dacă era cât de cât zbârlit, n-o arăta.

– De ce acest pericol social nu se află după gratii?

– Pentru că un om nu poate fi arestat, judecat şi condamnat numai pe baza zvonurilor. Nu prea am cum să mă duc la George cu o pereche de cătuşe şi să-i spun: "Mi s-au spus nişte chestii despre tine, aşa că trebuie să te înhaț." În afară de asta, suntem prieteni.

– Ai spus chiar dumneata că poate fi excesiv de violent. Poți să te legi de asta.

– Nu, nu pot. Are dreptul să dea afară din cârciumă pe oricine e beat, face scandal, foloseşte cuvinte obscene sau provoacă o încăierare. În această zonă îşi exercită George violența. Îi aruncă afară pe scandalagii. De obicei, pe doi deodată. Legea spune că are dreptul. Iar noi reprezentăm legea.

– Pare un personaj interesant. Neobişnuit, chiar. Doi dintr-o dată, vasăzică?

– Aşteptați să-l vedeți pe George.

– Şi cum ai de gând să mă prezinți?

– Nu e nevoie să fac caz de faptul că lucrați la poliție. Voi spune doar că sunteți colonelul de Graaf. Să zicem că e o vizită semioficială.

– Aş putea fi recunoscut.

– Domnule colonel, nu există criminal care se respectă în oraşul ăsta care nu v-ar recunoaşte de la un kilometru. Când copiii lor fac ştrengării, probabil că tipii lovesc cu un băț portretul dumneavoastră, îl arată progeniturilor şi le spun că, dacă nu sunt cuminți, o să vină sperietoarea să-i ia.

– Cât se poate de spiritual. Nici dumneata nu eşti chiar un necunoscut, Peter. Aş fi curios să aflu ce cred despre dumneata elementele criminale din zonă?

– Nu trebuie să fiți curios. Cred că am şi eu unele înclinații criminale.

Intrarea nepretențioasă a cârciumii La Caracha era situată la jumătatea unei ulițe atât de înguste încât nici chiar o maşină nu putea intra. Tencuiala crăpată a porticului cochet de la intrare, vopseaua care începea să se şteargă nu indicau deloc că îndărătul uşii s-ar afla un bar. Acesta era bine luminat şi curat, cu pereți strălucitori de lemn, o jumătate de duzină de mese, fiecare cu patru fotolii mici împrejur, în locul obişnuitelor scaune de metal sau de plastic, un bar semicircular flancat de scaune înalte fixate în podea, iar în spatele barului se afla barmanul. Când te uitai la el, tot restul camerei ți se ştergea din minte.

Era uriaş. Foarte înalt şi foarte spătos. Cântărea, probabil, o sută treizeci de kilograme. Purta un splendid sombrero mexican. Se putea presupune că există o oarecare legătură între pălăria barmanului şi denumirea, oarecum sud-americană, a restaurantului. Mai purta o cămaşă albă, o cravată neagră îngustă, o vestă neagră decoltată şi pantaloni negri de piele. Absența unei centuri din care să iasă tocul unui pistol făcea o notă disonantă. Ochii negri, sprâncenele negre, stufoase, şi mustața la fel de neagră, la fel de stufoasă, luxuriantă şi atârnându-i peste colțurile gurii se potriveau perfect cu pălăria mexicană. Fața-i osoasă părea să fi fost cioplită în granit de un pietrar entuziast, dar netalentat. Era prototipul tuturor portretelor acelor tipi "căutați de poliție", care împodobeau pereții cârciumilor din vestul Statelor Unite în secolul al XIX-lea.

– Acesta e George?

Van Effen nu se obosi să răspundă la această întrebare inutilă.

– Când aruncă afară câte doi muşterii deodată, presupun că nu se foloseşte decât de o mână.

George îi zări, ieşi din spatele barului şi se grăbi să le iasă în întâmpinare, cu un zâmbet larg de bunvenit, ce dădea la iveală nişte dinți neobişnuit de albi. Pe măsură ce se apropia, părea din ce în ce mai

masiv. În momentul în care le întinse mâna, se afla încă la o distanță destul de mare de ei.

– Fii bine venit, Peter, prietene, fii bine venit. Iată-l şi pe domnul colonel de Graaf. Pe cuvântul meu, asta chiar că e o mare cinste.

Strânse mâna colonelului de parcă era fratele său geamăn pe care nu-l mai văzuse de douăzeci de ani. De Graaf zâmbi:

– Deci mă cunoaşteți?

– Dacă există cineva în oraşul ăsta care să nu-l recunoască pe şeful poliției înseamnă fie că e orb, fie că nu citeşte niciodată ziare şi reviste. Peter, din momentul ăsta reputația mea e asigurată.

Îl privi pe de Graaf şi coborî vocea:

– Fireşte, cu condiția să nu fie vorba de o vizită oficială.

– Absolut neoficială, spuse de Graaf. Consideraţi-mă oaspetele locotenentului.

– Îmi face plăcere să sărbătoresc eu această ocazie de bun augur, spuse George. Ce doriți? Bovieltje, jonge jenever, whisky, bere, vin? Vinurile restaurantului La Caracha sunt excelente. Nu găsiți mai bune în tot Amsterdamul. Dar eu vă recomand bessenjeneverul, domnilor. Tocmai a început să i se formeze o pojghiță de gheață deasupra.

Îşi linse buzele:

– Incomparabil.

Aşa s-a şi dovedit. Iar cantitățile de bessenjenever - gin de coacăze - aduse de George erau nu numai incomparabile, ci şi formidabile. George rămase cu ei câteva minute, discutând cu uşurință o serie de subiecte şi atingând, inevitabil, şi subiectul fisurii de la baraj, datorită căreia reapăruse lacul Haarlem.

– Nu e nevoie să căutați autorii crimei printre criminalii profesionişti din Olanda.

George părea foarte sigur pe el:

– Folosesc cuvântul "profesionist" pentru că aş vrea să exclud criminalii jalnici şi amatori cum sunt krakerii, să-i exclud pe nebunii cu mintea încinsă, capabili de orice atrocități, indiferent câți nevinovați ar suferi, în numele idealurilor lor nebuneşti şi copilăreşti, să-i exclud pe lunaticii total amorali, pe idioții zănatici care iubesc distrugerea de dragul distrugerii. Dar ăştia nu sunt olandezi, deşi s-ar putea să se fi născut în țara asta; nu sunt decât membrii unei subculturi bolnave, aşa cum veți găsi în orice altă țară.

Dar eu nu cred că ei sunt răspunzători pentru inundația de la Schiphol. Oricât am deplânge acțiunea de sabotare, nu putem să nu admirăm inteligența clarvăzătoare care a acționat din culise. Nici un om dotat cu o inteligență clarvăzătoare nici măcar n-ar visa să intre-n cârdăşie cu arierații care-şi zic

krakeri, deşi asta nu înseamnă că cei care-şi zic krakeri n-ar putea fi folosiți pentru vreo treabă măruntă, pentru îndeplinirea căreia n-ar fi nevoie să ştie atât cât să producă pagube. Dar nici un olandez, oricât ar fi el de criminal, n-ar putea fi răspunzător de aşa ceva. Fiecare olandez s-a născut cu credința, cu certitudinea că barajele noastre sunt inviolabile. Pentru olandezi, e un act de credință. Eu nu sunt - cum se cheamă asta, domnilor? - nu sunt xenofob, dar ideea asta e de inspirație străină şi a fost dusă la îndeplinire de străini. Şi ăsta e numai începutul. Atrocitățile vor continua. Aşteptați şi veți vedea.

– Nu vom avea mult de aşteptat, spuse de Graaf. Se pregătesc să fisureze barajul de la Texel, astăzi după-amiază la orele patru şi jumătate.

George dădu din cap, ca şi cum ştirea nu era o surpriză pentru el.

– Atât de curând, atât de curând. Şi apoi următorul baraj, şi apoi următorul, şi următorul. Când, în sfârşit, vor începe şantajul, pentru că precis va începe, întrucât nimic altceva decât şantajul nu poate sta la baza unor asemenea fapte, pretențiile lor vor fi exorbitante.

Aruncă o privire spre bar, de unde un grup de bărbați făceau semne disperate că mor de sete.

– Vă rog să mă scuzați, domnilor.

– Un tip extraordinar, spuse de Graaf. Ar fi un politician grozav. Nu i se poate reproşa că nu-şi găseşte cuvintele. Ciudat tip: un criminal presupus a nu fi străin de violență, totuşi inteligent şi, fără îndoială, bine crescut. Pe de altă parte, au mai fost şi în trecut o serie de criminali renumiți, chiar notorii şi plini de succes, care aveau cam aceleaşi date. Dar ăsta mă intrigă în mod special. Pare să aibă o minte de criminal, dar, în acelaşi timp, gândeşte şi vorbeşte ca un polițai. Şi nu i-a trebuit decât o clipă ca s-ajungă la supoziția că infractorii ar putea fi străini, în timp ce nouă ne-a luat ceva timp. Şi spre deosebire de noi, nu avea nimic care să-l ajute sau să-l ghideze spre această concluzie. S-ar putea ca dumneata şi cu mine să fim o idee mai puțin inteligenți decât ne place să credem.

– Poate c-ar fi bine să-l racolați pe George, cu gradul de sergent, să cerceteze cazul de la baraj. Ar fi o carte de vizită pentru el, nu credeți?

– Cartea de vizită ar fi frumoasă, dar ideea e proastă. Ideea de a pune un hoț să-l prindă pe altul n-a dat niciodată rezultate. Nu mai glumi cu superiorul dumitale în ceasul lui de restrişte. Şi că veni vorba de restrişte, noi când mâncăm?

– Să-l întrebăm pe George.

George reveni cu o provizie proaspătă de bessenjenever.

– Am vrea să mâncăm, George.

– Domnul colonel vrea să prânzească aici? La Caracha e de două ori onorată. Vă convine masa asta?

– Îi aştept pe Vasco şi pe Annemarie.

– Desigur.

George luă tava cu băuturi şi-i conduse, urcând patru trepte, într-o sufragerie strălucitoare, veselă şi atât de mică, încât nu încăpeau decât două mese înăuntru. George le arătă un meniu:

– Totul e excelent. Avem un Rodekool met Rolpens superb.

– Să luăm chestia asta superbă, Peter? zise de Graaf.

– Grozav. Şi, George, având în vedere că-l avem printre noi pe şeful poliției, cred că nota de plată ar putea include şi o sticlă de vin decent.

– Decent? Oare-am auzit bine? Un vin superb, potrivit cu o mâncare superbă şi totul oferit pe cheltuiala restaurantului. Poate un Château-Latour? V-am spus că am pivnița cea mai bine garnisită din oraş. După cum am, fără discuție, cel mai bun Bordeaux.

George le dădu paharele cu aperitive:

– Stimulați-vă pofta de mâncare, domnilor. Vă promit că Annelise se va întrece pe sine.

Când George îi părăsi, de Graaf întrebă:

– Cine-i Annelise?

– Nevastă-sa. Nu-i nici jumătate cât el. Îl terorizează. O bucătăreasă minunată.

– E la curent cu - hai să-i zicem - activitățile sale clandestine?

– Nu ştie nimic.

– Ai pomenit de un Vasco şi de o Annemarie. Îmi închipui că ăştia sunt informatorii dumitale. George pare să ştie ce e cu ei.

– Îi cunoaşte destul de bine. Sunt prieteni.

– Ştie şi că ei lucrează, pe ascuns, pentru dumneata? Van Effen aprobă din cap. De Graaf se încruntă:

– Crezi că e înțelept? Că e politic? Sau chiar, firar să fie, că e în conformitate cu regulile meseriei?

– Am încredere în George.

– Poate că dumneata ai, dar eu nu trebuie să am. Dacă spui că ai în pivniță cele mai bune vinuri din Amsterdam, înseamnă că ai pretenții extraordinare. Aşa ceva costă scump, îngrozitor de scump. E implicat şi în jafuri şi tâlhării sau câştigă destul din activitățile clandestine ca să cumpere totul cinstit pe piața liberă?

– Domnule colonel, n-am spus niciodată că George e un ticălos, un hoț, un tâlhar, un gangster sau cum vreți să-i spuneți. N-am făcut decât să citez părerile vecinilor despre el. Am vrut să vă formați

propria dumneavoastră impresie în ceea ce-l priveşte. De fapt, cred că v-aţi şi format-o, dar încă mai aveţi rezerve, pentru că sunteţi, prin definiţie, bănuitor, suspicios, înclinat să credeţi ce-i mai rău. Şi cred că asta se întâmplă din cauză că sunteţi şeful poliţiei. Annelise nu ştie nimic despre activităţile clandestine ale lui George, cum le numiţi dumneavoastră, pentru că asemenea activităţi nu există. În toată viaţa lui, George n-a câştigat nici un singur gulden pe căi ilegale. Merge numai pe calea cea dreaptă şi dacă fiecare locuitor al Amsterdamului ar fi la fel de cinstit ca el, dumneavoastră aţi deveni şomer înainte de căderea nopţii. Am fost sigur că v-aţi dat seama de asta, în momentul în care aţi spus că gândeşte şi vorbeşte ca un poliţai. Chiar este - sau a fost - poliţai, ba chiar unul al dracului de bun. Era sergent la propriul său inspectorat, până anul trecut, când a hotărât să se retragă. Telefonaţi-i şefului poliţiei din Groningen, şi o să aflaţi că ar da şi un sac cu aur numai să-l convingă să se întoarcă.

– Sunt descumpănit, spuse de Graaf. Nu arăta deloc descumpănit; se mulţumi să facă această afirmaţie pufăind din trabuc şi sorbindu-şi bessenjeneverul, de parcă van Effen ar fi discutat despre vreme sau despre recoltă.

– Asta schimbă lucrurile. Da, le schimbă. Nu precizăîn ce sens le schimbă.

– Cred totuşi c-ai fi putut să mă previi cât de cât.

– M-am gândit c-o să ghiciți singur, domnule colonel. Scrie pe el că e polițist. Sau, oricum, scria, înainte să-şi lase mustață, după ce şi-a dat demisia.

– Avea vreo specialitate?

– Droguri şi antiterorism. Sau, mai exact, întâi droguri, iar apoi antiterorism.

– Droguri? Singurul drog din provincia Groningen e ginul. Aici e locul potrivit pentru el. Sau, dacă te-am înțeles bine, ar fi putut fi. De ce a demisionat? Cine l-a făcut să demisioneze?

– Nimeni. Natura. Dacă vrei să ai succes când te ocupi cu depistarea traficanților de droguri, trebuie să poți dispărea oricând în peisaj, fără să atragi atenția. L-ați văzut cum arată. Nu e croit să dispară nicăieri.

– În plus, în nord nu există nici picior de terorist.

– Nici prin părțile noastre nu prea mişună, domnule colonel. Poate că şi din cauza asta s-a retras George. Nu exista o treabă pe măsura lui, nu-l stimula nimic.

– Păcat. O inteligență ca a lui să se risipească servind calorii de prisos cetățenilor supraponderali ai Amsterdamului. Ne-ar putea fi de folos. Poate că

ideea dumitale de a-l recruta nu e chiar atât de rea. La nevoie ai mână liberă să-l cooptezi.

– Am înțeles, domnule colonel. Dar credeam că, pentru a coopta pe cineva e nevoie de un comitet, de un cvorum.

– Nu există decât un singur comitet şi qvorum în poliția din Amsterdam, iar eu fac parte din el. Dacă crezi că ne poate fi de folos, spune-mi. Sau nici măcar nu te mai obosi să-mi spui. Mi-e foame.

– Ah, da. De obicei, George serveşte hors-d'oeuvres. Poate că s-a gândit că nu e nici o grabă.

Îi aruncă o privire lui de Graaf, solid şi îndesat:

– Calorii de prisos. Totuşi…

Se ridică, deschise o uşă de lemn care masca un frigider, deschise frigiderul şi spuse:

– O jumătate de somon afumat. Păstrăv afumat. Şuncă. Brânză Gouda, Edam şi încă vreo câteva chestii.

– Nu există culmi pe care să nu te poți ridica, băiete. Puțin mai târziu, după ce îşi mai potoli, cât de cât, foamea, întrebă:

– Din moment ce eşti prea ocupat sau prea laş să mă însoțeşti la Texel, aş putea să te-ntreb ce ai de gând să faci?

– Depinde de ce voi afla de la Annemarie şi Vasco. Desigur, în cazul în care voi afla ceva. Dacă mă gândesc bine, cred că voi face ceea ce nu poate

face bietul George: o să mă topesc, fără ostentație, printre krakeri, în propria lor grădină.

– Dumneata? Eşti nebun. Imbatabila bestie neagră în bârlogul krakerilor! La două minute după ce-ai sosi acolo, orice activitate şi orice conversație ar înceta.

– Am fost acolo de mai multe ori până acum şi totul a decurs normal. Când mă duc acolo nu port nici insigna asta frumoasă de polițist, nici uniforma oficială. Port cu totul altă uniformă. Pe cea de kraker. Nu cred că v-am descris până acum garderoba mea.

Van Effen mai sorbi o gură de bessenjenever.

– Am o jachetă de piele cu o groază de ciucuri şi o pălărie neagră de piele, căreia-i atârnă pe spate o coadă de lup. Arăt de-a dreptul elegant.

De Graaf închise ochii, strânse tare din pleoape, apoi îi deschise la loc.

– Pantalonii sunt din altfel de piele. Nu ştiu de ce animal e, dar au o groază de dungulițe de piele aplicate pe părți. Şi port mocasini, fireşte. Asta a fost o greşeală. Mocasinii, vreau să spun. Transpir în ei. Apoi, am părul şi mustața blonde. Înțelegeți, nu platinate, ca să nu atrag prea tare atenția.

– Restul zorzoanelor nu atrag atenția?

– Vopseaua nu se ia pe nici un fel de vreme. Trebuie să folosesc un detergent special, ca să scap

de ea. E un proces dureros. Apoi, port o jumătate de duzină de inele, din aramă solidă, la mâna dreaptă.

– Adică la mâna cu care loveşti?

– Între altele, sunt ecologist, mă pronunț împotriva bombei atomice, pentru pace. Am şi un şirag dublu de mărgele multicolore. Şi un cercel. Numai unu. Doi, ar fi demodat.

– Într-o zi trebuie să mi te arăți şi mie.

– Pot să vă fac şi dumneavoastră rost de o uniformă ca asta, dacă vreți.

De Graaf închise din nou ochii, dar fu scutit de alte comentarii de apariția lui George, cu prânzul. George îi servi cu Rodekool met Rolpens, deschise sticla de Château-Latour cu o atitudine reverențioasă şi se îndepărtă. Mâncarea era simplă. Consta din varză roşie, ruladă de carne cu mirodenii şi felii de mere; dar, aşa cum promisese George, era excelent pregătită şi, conform obiceiului la Amsterdam, cantitatea era de ajuns pentru patru persoane. Vinul, tot după cum promisese patronul, era minunat.

Tocmai terminaseră, când George aduse cafeaua:

– Annemarie e afară.

– Spune-i să intre, te rog.

Annemarie era o domnişoară care atrăgea atenția fără putință de tăgadă. Purta un pulover pe gât, de o culoare nedefinită, care poate că, odată, fusese

albă. Era cam cu patru numere prea mare pentru ea, defect pe care încercase să-l remedieze strângându-şi foarte tare pe talie o curea cu ținte, lată de trei degete. Cum avea o talie destul de subțire, efectul era cât se poate de nepotrivit: arăta ca un sac de cartofi, strâns cu o funie la mijloc. Blugii decolorați şi pătați aveau manşete cu franjuri, după ultima modă. Fata intră în cameră mai curând legănându-se decât mergând, încălțată cu o pereche de cizme scurte din piele pătată, cu tocuri caraghios de înalte şi de subțiri. Privindu-i părul blond care-i atârna în dezordine, îți dădeai seama că, după părerea ei, pieptenele constituie un lux inutil. Rimelul, de un negru intens, şi fardul de pleoape turcoaz fuseseră folosite din belşug. Paloarea neobişnuită a feței, care nu putuse fi provocată decât de folosirea excesivă a unei pudre ieftine, era în contrast izbitor cu cele două pete roşii circulare de pe obraji, care, la rândul lor, erau departe de a fi naturale. Rujul purpuriu şi oja sângerie ieşiră în evidență când îşi scoase portțigaretul dintre dinții pătați; oja era cojită şi începuse să se desprindă de pe unghii. Parfumul ieftin, care-ți muta nasul din loc, te făcea să te gândeşti că se îmbăiase în el. Pe de altă parte, aveai impresia acută că nu se mai spălase câtuşi de puțin de un timp foarte îndelungat. Cerceii de aramă îi zornăiau în timp ce se legăna.

Van Effen se uită spre de Graaf, dar acesta nu-i întoarse privirea. Apariția fetei fie că-l magnetizase, fie că-l transformase în stană de piatră. Van Effen îşi drese vocea cu zgomot.

– Ea e Annemarie, domnule colonel.

– Da, da, Annemarie.

De Graaf continuă să se holbeze la ea şi era clar că numai printr-un extraordinar efort de voință reuşi să-şi întoarcă privirea spre van Effen:

– Desigur, desigur, Annemarie. Dar încă n-am apucat să discut câteva chestii cu dumneata şi…

– Înțeleg, domnule colonel. Annemarie, draga mea, te superi dacă ne laşi singuri câteva minute? Sunt sigur că George îți va oferi ceva.

Fata pufăi lung din țigară, zâmbi şi ieşi legănându-se din încăpere.

– "Annemarie, draga mea". Vocea şi privirea lui de Graaf erau îngrozite. "Annemarie, draga mea". Dumneata în uniformă de kraker şi… şi creatura aia, ce pereche ați mai face. Întotdeauna te-am crezut cu capul pe umeri, cu mintea întreagă. Chestia asta trebuie să fie o glumă. Unde dracu' ai cules-o pe stricata asta, pe târfa asta, pe hoaşca asta? Ce circ îngrozitor! Doamne, ce boială, ce duhoare!

– De obicei, nu vă luați după aparențe, domnule colonel. Nu vă repeziți să dați verdicte.

– Să mă reped să dau verdicte? Pantofii ăia ridicoli! Puloverul ăla jegos, care fusese destinat unei… unei gorile!

– E un pulover foarte practic, domnule colonel. Astfel nimeni nu poate suspecta că fata ascunde un pistol automat sub talie.

– Un pistol automat? Creatura aia, paiața aia poartă pistol? Caricatura asta de ființă omenească poartă pistol? Trebuie să fii nebun.

Trase adânc din trabuc:

– Nu, nu eşti nebun. Nu mă plâng, Peter, dar mi-ai produs un şoc îngrozitor.

– Îmi dau seama, domnule colonel. Presupun c-ar fi trebuit să vă previn. Reuşeşte într-adevăr să-i şocheze pe cei care-o văd pentru prima dată. Hoaşca asta îngrozitoare e, de fapt, o domnişoară încântătoare - sau ar putea fi, dacă s-ar spăla timp de aproximativ o oră. E foarte drăguță, într-adevăr fermecătoare, inteligentă, vorbeşte patru limbi străine, are o diplomă universitară şi lucrează la poliția din Rotterdam. Nu vedeți, domnule colonel, că e un test? Dacă fata asta-i poate duce pe şeful poliției, adică pe omul care a devenit şef al poliției, între altele, şi pentru că e mai greu de dus decât alții, înseamnă că poate duce pe oricine.

– Şi cum ai dat peste minunea asta?

– Am obținut-o la schimb. De fapt, n-a fost un schimb prea cinstit. Ştiam c-a petrecut şase luni în lumea subterană a Rotterdamului, iar noi n-aveam pe nimeni care să se poată compara cu ea. N-a fost uşor s-o obțin, dar omologul meu din Rotterdam mi-e prieten.

– De ce n-am fost informat despre asta?

– Pentru că mi-ați dat mână liberă, amintiți-vă. V-aş fi informat dac-aş fi avut ceva important de raportat. Până acum, n-a fost nimic important. N-am vrut să vă plictisesc cu fleacuri.

De Graaf zâmbi:

– Mă îndoiesc că tinerei doamne i-ar plăcea să fie considerată un fleac. Vrei s-o chemi înăuntru?

Van Effen se execută şi de Graaf îi făcu un semn politicos să ia loc.

– Îmi pare rău c-a trebuit să aşteptați. Ştiți cine sunt?

– Desigur. Domnul colonel de Graaf. Şeful meu. Vocea, uşor aspră, avea un timbru jos şi plăcut, în contrast izbitor cu aspectul ei.

– V-a spus locotenentul van Effen?

– N-a fost nevoie să-mi spună, domnule colonel. Eu lucrez pentru el şi ştiu că el lucrează pentru dumneavoastră. Şi v-am văzut fotografia de nenumărate ori.

– Ce costumație ai, Annemarie. Nu crezi că e cam stridentă şi atrage atenția asupra dumitale?

– Printre oamenii pe care trebuie să-i cercetez? Vă pot asigura, domnule colonel, că, prin comparație cu hainele purtate de aceştia, ale mele sunt de-a dreptul şterse, absolut lipsite de personalitate. Nu-i aşa, Peter?

– Ah! Deci îi spui Peter? Un grad inferior i se adresează adjunctului meu pe numele mic?

– Execut ordinele, domnule colonel. Am fost în misiune împreună de câteva ori…

– Printre… prietenii dumitale?

– Da, domnule colonel.

– Mi-ar fi plăcut să vă văd pe amândoi, acolo.

– Formăm o pereche cam ciudată. I-am spus lui Annemarie că n-ar fi potrivit să mi se adreseze cu "domnule locotenent" în tovărăşia tipilor ălora. C-ar fi bine să-mi spună Peter şi să se gândească la mine ca la "Peter". Aşa, n-are cum greşi. Cineva mi-a băgat asta în cap cu ani în urmă.

– Eu ți-am băgat-o în cap. Am înțeles că porți pistol, domnişoară. Ştii să-l foloseşti?

– Am învățat la şcoala de poliție.

– L-ai folosit vreodată?

– Nu. Şi trebuie să recunosc că sper să nu fiu nevoită s-o fac vreodată.

– L-ai folosi la nevoie?

– Nu ştiu. Dac-ar trebui să împiedic pe cineva să ucidă o ființă umană, ei bine, poate că l-aş folosi. Dar eu n-aş putea ucide pe cineva. Nu-mi plac armele. Mă tem că nu sunt prea curajoasă, domnule colonel.

– Prostii. Asemenea sentimente îți fac cinste. Şi eu simt exact la fel. Şi trebuie să fii o fată foarte curajoasă dacă te aventurezi printre krakeri.

Annemarie schiță un zâmbet.

– În privința asta, mă ajută mult gulerul înalt. Îi împiedică pe tipi să vadă cum îmi pulsează sângele.

– Prostii? Şi ce se petrece printre prietenii dumitale? Sunt mulți zurbagii sau tipi interesanți?

– De fapt, nu sunt prea interesanți, domnule colonel. Mai curând, plicticoşi. Cei mai mulți nici măcar nu sunt nonconformiştii şi anarhiştii drept care se dau. Există, fireşte, traficanți de droguri şi drogați. Şi mai e şi o bandă destul de acerbă care face negoț cu armament: vând arme ruseşti, de calibru mic, Armatei Republicane Irlandeze şi altor elemente declasate. Dar Peter mi-a spus să nu-mi bat capul cu comerțul de arme.

– Elemente declasate? Îmi place denumirea asta. Deci, Peter, tânăra doamnă nu se ocupă de comerțul cu arme. De ce?

– Mă mai întrebați, domnule colonel? America, Rusia, Marea Britanie, Franța fac comerț - legal - cu

arme, în valoare de câteva miliarde de dolari pe an. La fel şi Israelul, Iranul, Libia şi Dumnezeu mai ştie câte alte ţări. Totul se petrece cu binecuvântarea guvernelor acestor ţări. Cine suntem noi să facem pe moraliştii, pe oamenii cu frica de Dumnezeu, să fim mai catolici decât papa? Oricum, ştiu că partea asta nu vă preocupă cu adevărat şi că singurele lucruri care vă interesează, de fapt, sunt drogurile şi ameninţările acelea misterioase şi din ce în ce mai dese la adresa familiei regale şi a membrilor guvernului.

– Da, da, desigur. Ceva interesant de raportat de pe unul din aceste fronturi?

Annemarie clătină din cap:

– Vasco - ai auzit de Vasco?

– Da, dar nu l-am întâlnit niciodată. Urma să-l întâlnesc astăzi. De fapt, credeam c-o să-l întâlnesc o dată cu dumneata.

– Şi eu credeam la fel. Stabilisem să ne întâlnim într-o cafenea din apropiere, acum aproape o oră. Dar n-a dat nici un semn. Ceea ce nu-l caracterizează deloc pe Vasco.

– Prietenul ăsta al dumitale e un kraker autentic?

– Păi, cam aşa pare, dar nu prea poate fi, nu? Au şi ăştia un fel de şefi. Nu e vorba de tipi cu cine ştie ce personalitate sau charismă. Un fel de consiliu deşucheat, în care Vasco pare să fie membru sau să

aibă legături cu el. Dar afirmă că, de fapt, e împotriva lor, iar eu îl cred. La urma urmei, lucrează pentru dumneavoastră. Sau cam aşa ceva.

– Dar nu prea ştii ce să crezi în privința lui.

– Inteligența - dacă există - îmi spune că… ei bine, am o atitudine ambiguă în ceea ce-l priveşte. Instinctul îmi spune să am încredere în el.

– Peter?

– Instinctul ei nu se înşală. Tipul e polițai. Detectiv.

– Polițist? Annemarie strânse din buze şi-i aruncă lui Peter o privire furioasă.

– Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

– Nu fi copil, spuse van Effen. Tu i-ai spus că eşti polițist?

Fata nu răspunse, iar de Graaf se grăbi să adauge:

– Peter aplică principiul minimei informații, draga mea. Nu mi-a spus nici măcar mie. Îmi închipui că a considerat că nu e nevoie să ştiu. Te pregăteai să spui ceva despre Vasco?

– Da. Ar putea fi important. Nu ştiu. Mi-a spus azi noapte târziu că are impresia că a prins o pistă. Spunea c-a fost abordat de un tip din consiliu, unul care ştia că el, Vasco, se mişcă destul de des în lumea exterioară; pentru ei, orice se află dincolo de granițele lor suburbane reprezintă lumea exterioară.

Vasco zicea că tipul urma să-l ducă, la miezul nopții, la o întrunire la care trebuia să se întâlnească cu cineva important. Nu ştiu cine era persoana.

Van Effen întrebă:

– Cine e tipul care l-a abordat? Poți să-l descrii?

– Pot să-l descriu foarte bine. Scund, pe cale să chelească, cu o barbă grizonată şi strabism accentuat la ochiul drept.

De Graaf privi spre van Effen:

– Încă unul cu defect la ochi, dar, de data asta, de-adevăratelea. Tipul ăsta are şi un nume?

– Julius.

– Julius şi mai cum?

– Doar… Ezită: Julius Caesar. Ştiu că sună aiurea, dar tipii sunt nebuni. Nimeni acolo nu-şi foloseşte numele adevărat. În momentul ăsta, în ceea ce priveşte numele, toți trec printr-o fază istorică. Sunt un fel de oi care-şi imită şefii. Avem un Alexandru cel Mare, un Gingis-Han, un Carol cel Mare, un amiral Nelson, o Elena din Troia, o Cleopatra… şi aş putea continua. Au o slăbiciune pentru marii conducători şi pentru femeile frumoase. Adică pentru contrariul lor. Oricum, pe ăsta-i cheamă Julius Caesar.

Van Effen spuse:

– Şi asta-i tot ce ştii? N-ai nici un indiciu despre ce fel de pistă era vorba?

– Nu. Strâmbă din buze:

– Asta nu înseamnă că el nu ştia.

– Iată un comentariu ciudat, spuse de Graaf. Ce vrei să spui?

– Nimic. Pur şi simplu nu ştiu dacă el ştie sau nu.

– Doamne-Dumnezeule! De Graaf o studie ironic:

– N-ai încredere în colegul dumitale?

– El n-are încredere în mine.

– Of, of, iar începem. Nu mi se pare că relațiile dintre subordonații mei sunt prea fericite.

Van Effen spuse:

– Sergentul Westenbrink nu se fereşte de ea. Doar că atunci când lucrezi timp de trei ani pe ascuns începi să devii secretos şi singuratic.

– Deci îl cheamă Westenbrink. Credeam că-mi cunosc toți sergenții.

– Ăsta e de la Utrecht, domnule colonel.

– Îți întinzi plasa până departe. Vezi, Annemarie, locotenentul van Effen lucrează după aceleaşi principii ca şi Vasco, al cărui nume, sunt absolut sigur, nu e Vasco. Principiul minimei informații. Cum te mai poți simți jignită, când vezi că şi pe mine mă tratează tot atât de elegant?

George intră, se scuză, luă un aparat telefonic de pe o masă laterală şi-l puse în fața lui Annemarie.

Ea ridică receptorul, ascultă timp de două minute bune ce-i spunea o voce spartă şi răspunse doar:

– Mulțumesc. Peste cinci minute. Închise. Van Effen spuse:

– Cornul Vânătorului, presupun. Ce mesaj ai de la Vasco?

– Cornul Vânătorului? De Graaf se încruntă. Sper că nu e vorba de Cornul Vânătorului care…

– Nu există decât un singur… stabiliment cu numele ăsta în Amsterdam. Cerşetorii nu-şi pot permite luxul să aleagă. În afară de La Caracha, asta e singura noastră casă sigură în tot Amsterdamul. Dar e vorba de o legătură personală, domnule colonel. Cinstea poliției din Amsterdam rămâne nepătată.

– Şi eu să nu ştiu de asta, mârâi de Graaf. Să nu ştiu.

– Mă tem că aveți dreptate, spuse Annemarie aproape fără voia ei. Mesajul era de la Cornul Vânătorului. Dar nu era Vasco la telefon.

– Nici n-am spus că era. Am spus: "Ce mesaj ai de la Vasco?"

– La telefon era Henri. Henri, domnule colonel, e proprietarul. Vasco e sub observație, dar persoana care-l urmăreşte, indiferent cine-ar fi, nu ştia, n-avea cum să ştie că e aproape imposibil să-l urmăreşti pe Vasco şi el să nu-şi dea seama. Aşa că Vasco n-a pu-

tut veni aici. Tipul sau tipii care-l urmăreau ar fi ridicat din sprâncene dacă ar fi dat de dumneavoastră aici. Iar dacă m-ar fi văzut pe mine, ar fi făcut de-a dreptul un şoc. Ceea ce ar fi însemnat un mic dezastru pentru noi, şi nici Vasco, nici dumneavoastră nu aţi mai fi fost de nici un folos. Deci singurul loc unde se mai putea duce Vasco a rămas Cornul Vânătorului. Şi nici măcar acolo n-a putut vorbi personal la telefon, pentru că şi acolo era urmărit. Aşa că a scris o notiță pentru Henri, care a telefonat în locul lui. Tu trebuia să-mi pui o întrebare şi să-i transmiți răspunsul meu lui Henri în cinci minute.

Annemarie suspină:

– Şi chiar trebuia să-mi iei caimacul? Apoi se lumină la față:

– Dar n-ai ghicit chiar totul, nu?

– Eu strălucesc când e vorba să deduc lucrurile evidente. Dar nu sunt Mafalda. Restul, pe care nu l-am ghicit, poate să aştepte, inclusiv motivul pentru care Vasco mă va suna din nou.

– Eu n-am spus asta.

– Dar a spus-o Henri. Mesajul. Annemarie făcu o strâmbătură:

– Mesajul e următorul: Două cozi. Totuşi imposibil canal. Întâlnesc doi…

De Graaf o întrerupse:

– Asta ce-o mai fi însemnând?

– Prescurtările lui Westenbrink, presupun, spuse van Effen. Nu există decât două căi de a scăpa de urmăritorii lui. I-ar putea arunca în canalul cel mai apropiat: ceea ce e perfect capabil să facă, sau s-ar fi putut pierde uşor de ei, ceea ce, de asemenea, e perfect capabil să facă. Dar, dacă ar fi procedat aşa, ar fi însemnat să rateze legăturile pe care reuşise să le stabilească.

Annemarie continuă:

– Întâlnesc doi-trei tipi la patru şi jumătate la Cornul Vânătorului.

Împinse peste masă o bucată de hârtie:

– Stephen Danilov, citi van Effen. Polonez. Radom. Expert în explozibili. Incendii la sondele de petrol. Texas. E limpede. Vi se pare interesant, domnule colonel?

– Foarte. Ce părere ai despre spargerile la bănci?

– Ar fi interesant să vedem cum funcţionează legea şi din punctul lor de vedere. Vor aduce şi un orator polonez, desigur.

Annemarie spuse:

– Crezi că e o bandă de criminali polonezi?

– Nu. Vor să mă verifice pe mine.

– Dar, dac-o să-ţi vorbească în…

– Dac-o să-i vorbească în polonă, draga mea, spuse de Graaf, o să le răspundă şi el tot în polonă.

E foarte fluent în limba asta. Prietenul dumitale de la Utrecht, Peter, o ştia, fireşte, şi pe asta.

Annemarie spuse:

– Dar…, dar o să fii recunoscut. Toată lumea din… din ghetoul ăla te cunoaşte, vreau să spun că ştie cine eşti.

– Ţţţ. Regret, dar dă-mi voie. Dacă-ți închipui că am de gând să mă prezint drept locotenentul van Effen, mă tem că nu te simți prea bine. Conform celor mai bune tradiții ale literaturii de gen, mă voi deghiza straşnic. O să mă îngraş cu vreo douăzeci de kile. Am un costum şi o cămaşă menite să facă față excesului de grăsime. O să mă îngraş şi la mutră, o să-mi vopsesc părul şi mustața, o să-mi fac o cicatrice sinistră şi o să port o mănuşă neagră de piele. Asta ca să-mi ascund cicatricele şi arsurile sinistre pe care mi le-am făcut - stai să văd, da, desigur - când am aruncat în aer sonda aia de petrol din Arabia Saudită, parcă. E remarcabil ce poate face o singură mănuşă neagră. Devine punctul esențial în aproape orice identificare. Dacă n-o porți, nu mai eşti acelaşi, dacă înțelegi ce vreau să spun. Şi nu numi suburbia krakerilor un ghetou: e o jignire adusă evreilor cinstiți.

– N-am vrut să…

– Ştiu. Scuză-mă. Sună-l pe Henri, spune-i că e-n regulă şi să lase să treacă vreo câteva minute înainte de a-i face lui Vasco semnul convenit.

Fata transmise mesajul, apoi închise:

– Totul pare-n regulă. Câteva minute. Privi spre van Effen:

– Ştiai deja toate amănuntele. De ce l-ai mai pus pe Vasco să sune?

– De ce l-am mai pus pe Vasco să sune? Van Effen îşi luă un aer răbdător:

– Vasco se întoarce în fiecare după-amiază în blocul ăla gol pe care l-au preluat tipii în mod ilegal. A fost sub supraveghere încă de la întâlnirea de azinoapte cu consiliul ăla, sau cum i-o fi zicând, şi e de presupus că va rămâne sub supraveghere până la întâlnirea de la Cornul Vânătorului. Cum ar putea bănui cineva c-a comunicat cu mine ca să aranjeze întâlnirea asta? Prin telepatie?

De Graaf îşi drese vocea şi privi spre Annemarie:

– Trebuie să-l ierți pe locotenent pentru galanteria lui deplasată. Te întorci în locul acela îngrozitor acum?

– Foarte curând.

– Şi rămâi acolo peste noapte? Se înfioră zâmbind:

– Domnule colonel, până şi loialitatea mea față de poliție are o limită. Nu, noaptea nu dorm acolo.

– Şi confreria nu ridică din sprâncene?

– Câtuşi de puțin, domnule colonel. Am un prieten care vine să mă ia în fiecare seară. Krakerii înțeleg treburile astea.

– Şi dimineața te întorci acolo?

– Da, domnule colonel.

Îşi duse o mână la gură, să acopere un zâmbet, dar de Graaf îl văzuse.

– Pari să te amuzi, domnişoară. Tonul lui pierduse din căldură.

– Da, domnule colonel, chiar mă amuz puțin. Tonul şi expresia dumneavoastră de dezaprobare şi dezamăgire. Prietenul ăsta al meu e un domn foarte curtenitor. Cu atât mai mult cu cât e căsătorit.

– Inevitabil.

De Graaf nu era amuzat.

– Mă duce în casa verişoarei lui, mă lasă acolo şi vine să mă ia dimineața. De aceea spun că e curtenitor, pentru că e foarte îndrăgostit de soția lui. Verişoara lui, domnule colonel de Graaf, e o adevărată doamnă.

De Graaf spuse:

– Ca de obicei, şeful poliției e luat prin surprindere. Se relaxase în mod evident.

– Presupun, Peter, că ai făcut o investigație cu privire la această doamnă.

– Nu, n-am făcut.

Van Effen părea impresionat.

– N-aş îndrăzni.

De Graaf se încruntă o clipă, apoi se răsturnă pe spătarul scaunului şi râse:

– Uită-te la viteazul nostru locotenent, Annemarie. E terorizat de propria lui soră mai mică. Deci stai cu Julie?

– Prin urmare o cunoaşteți, domnule colonel?

– E doamna la care țin cel mai mult în tot Amsterdamul. Fireşte, cu excepția soției şi a celor două fiice ale mele. Sunt naşul ei. Asta e.

Sună telefonul. Van Effen ridică receptorul şi ascultă preț de vreo jumătate de minut, apoi întrebă:

– Dacă vorbesc îmi poate auzi cineva vocea? Răspunsul fu probabil negativ, căci van Effen spuse:

– Spune că-mi dai o jumătate de minut de gândire. La sfârşitul acestui interval, van Effen vorbi din nou:

– Spune-mi: "Stephen, îți jur că nu e o cursă întinsă de poliție. Îmi pun capul. Iar dac-ar fi o cursă a poliției, crezi că viața mea ar mai face doi bani? Nu fi prost."

Câteva clipe mai târziu, van Effen spuse:

– A fost grozav. Vii cu ei? Grozav. Ai grijă să le spui celor care vin cu tine - sunt sigur că nu e vorba de domnii care te supraveghează acum - că am cazier în Polonia şi că am fost extrădat din Statele Unite. O să port o mănuşă neagră de piele.

Şi închise telefonul.

– Bună idee asta cu cazierul şi cu extrădarea, spuse de Graaf. Aşa, le pari un criminal autentic. Şi n-au nici o posibilitate să verifice afirmațiile astea. Presupun că-ți iei un pistol?

– Cu siguranță. Se vor aştepta la asta. Îl voi purta într-o bandulieră, ceea ce-l va face şi pe un orb să vadă că sunt înarmat.

Annemarie zise cu îndoială:

– Poate că ți-l vor lua înainte de a începe discuția. Ca măsură de prevedere, vreau să spun.

– În cazuri din astea, trebuie să rişti. Voi fi curajos.

– Peter vrea să spună, explică sec de Graaf, că poartă întotdeauna şi un al doilea pistol. E la fel ca teoria de adineauri despre o singură mănuşă: lumea se concentrează asupra unui singur lucru. Sunt sigur c-a explicat chestia asta în cartea lui. Dacă cineva găseşte un pistol asupra ta, trebuie să fie bolnav de suspiciune ca să caute şi un al doilea pistol.

– N-am explicat asta în carte. Nu bag chestii din astea în capul criminalilor. Ce curios, domnule co-

lonel: fiecare dintre noi suntem angajați în câte o afacere interesantă fix la patru jumătate. Dumneavoastră şi ministrul veți privi, stând comod la adăpost în elicopter, cu paharele de şnaps în mână cum sare în aer barajul Texel, în timp ce eu voi intra în cuşca leului.

– Aş schimba oricând cu dumneata, spuse de Graaf morocănos. Ar trebui să mă întorc de la Texel pe la şase. Oricum, nu ştiu ce dracu' caut acolo. Ne putem întâlni la şapte.

– Dacă vom supraviețui: dumneavoastră şnapsurilor şi eu leilor. Patru-patru-patru v-ar conveni, domnule colonel?

De Graaf nu spuse că patru-patru-patru nu i-ar conveni; pe de altă parte, nu spuse nici că i-ar conveni.

CAPITOLUL 3

Elicopterul Chinook, un model mare, rapid, experimental, împrumutat pentru demonstrații de la Armata Statelor Unite staționată pe Rin, suferea de acelaşi defect ca şi alte modele mai mici şi mai puțin avansate din punct de vedere tehnic: era extrem de zgomotos, bâzâitul puternic al motoarelor făcând conversația dificilă şi, uneori, imposibilă. Faptul că aparatul avea două rotoare în loc de unul singur, cum se obişnuia, nu ajuta la nimic.

Pasagerii formau un grup destul de amestecat. În afara lui de Graaf şi a ministrului justiției, Robert Kondstal, mai erau patru membri ai Consiliului de Miniştri, dintre care ministrul apărării era singurul care putea pretinde că are dreptul să se afle la bord. Ceilalți trei, inclusiv - incredibil - ministrul învățământului, se aflau la bord numai datorită influenței pe care o exercitau şi curiozității manifestate în lucruri care nu-i priveau. Cam acelaşi lucru se putea spune şi despre şeful aviației, brigadierul şi contraamiralul aşezați împreună în spatele lui de Graaf. Pretindeau că trebuie să facă o evaluare a zborului. Testele de evaluare se încheiaseră cu o săptămână în urmă; ei se aflau acolo pur şi simplu ca să-şi bage nasul unde nu le fierbea oala. Acelaşi lucru se putea spune şi despre cei doi experți de la Rijkswaterstaat şi despre ceilalți doi de la laboratorul hidraulic Delft. La prima vedere, prezența lor părea mai mult decât justificată, dar, cum pilotul declarase ferm că nu are nici o intenție să-şi coboare elicopterul în apele revărsate, iar experții - cu toții, nişte domni corpolenți - arătaseră că nu au nici o intenție de a coborî din elicopter prin tambur sau cu o scară de frânghie, numai ca să fie măturați de valuri, era greu de înțeles cum se justifica prezența lor acolo. Cei câțiva ziarişti şi fotoreporteri ar fi putut pretinde că au dreptul să se afle acolo, dar mai târziu

aveau să admită ei înşişi că excursia nu prea meritase efortul. Elicopterul Chinook, ce nu zbura la o altitudine mai mare de două sute de metri şi nu înainta cu mai mult de o jumătate de metru în mare, se afla chiar vizavi de Oosterend atunci când s-a rupt barajul maritim. Explozia a fost surprinzător de banală: un sunet slab, un firicel de fum, o grămăjoară de pietriş, câțiva stropi - şi totuşi, o explozie în toată puterea cuvântului. Apele din Waddenzee se îngrămădeau deja prin spărtura îngustă, pătrunzând în polderul de dincolo. La mai puțin de o jumătate de kilometru de locul exploziei, un remorcher oceanic se şi îndrepta spre spărtură. În timp ce pilotul întorcea aparatul spre apus, probabil pentru a vedea condițiile din polder, de Graaf se aplecă spre unul dintre experții de la Rijkswaterstaat. A trebuit să strige ca să se facă auzit.

– Cât de rău stăm, domnule Okkerse? De cât timp credeți că va fi nevoie pentru a astupa spărtura?

– Dracu să-i ia, dracu să-i ia! Nişte nemernici, nişte diavoli, nişte monştri!

Okkerse îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii:

– Monştri, domnule, ascultați ce vă spun, monştri! Era de înțeles că Okkerse e întors pe dos. Barajul, construcția, îngrijirea şi repararea acestora erau rațiunea lui de a fi.

– Da, da, monştri, urlă de Graaf. În cât timp se repară barajul?

– O clipă.

Okkerse se ridică, se duse să-i spună două vorbe pilotului şi se întoarse împleticindu-se la locul său:

– Mai întâi trebuie să văd. Pilotul o să ne coboare. Elicopterul se roti pe deasupra apelor care se îngrămădeau spre polder şi reuşi să planeze cam la cincisprezece metri deasupra pământului şi la vreo douăzeci de metri distanţă de locul exploziei. Okkerse îşi turti nasul de geam. După numai câteva clipe, se întoarse şi-i făcu semn pilotului. Aparatul se roti din nou, îndreptându-se spre un loc sigur de aterizare.

– Deştepţi diavoli, urlă Okkerse. Foarte deştepţi diavoli. E o spărtură foarte mică, făcută exact la momentul potrivit.

– Ce contează momentul?

– Contează foarte mult. E important în ce stadiu se află fluxul. N-au ales momentul de vârf al fluxului, pentru că asta ar fi provocat o inundaţie puternică şi distrugeri mari.

– Deci nu sunt diavoli chiar atât de mari. Okkerse nu păru să-l audă:

– Şi n-au ales nici momentul în care fluxul e minim, pentru că ştiau - cum, nu-mi dau seama - că

vom face ceea ce tocmai ne pregătim să facem, adică să blocăm spărtura cu un vapor. Chiar aşa vom şi face, folosind remorcherul de colo. Dacă apa ar fi avut adâncime mică, probabil că remorcherul n-ar fi reuşit să ajungă până în apropierea barajului.

Clătină din cap:

– Nimic din toate astea nu-mi place.

– Credeți că prietenii noştri au informator printre noi?

– N-am spus asta.

– Eu i-am sugerat asta prietenului dumneavoastră Jon de Jong. Fie că tipii au un informator printre noi, fie că au infiltrat pe cineva în Rijkswaterstaat.

– Ridicol! Imposibil! În organizația *noastră*? Absurd.

– Cam asta a spus şi Jon. Dar nimic nu e imposibil. Ce vă face să credeți că oamenii dumneavoastră sunt impenetrabili? Uitați-vă la Serviciul Secret Britanic, unde se presupune că siguranța e o religie. La intervale regulate, printre ei pătrund totuşi intruşi cu o frecvență dureroasă. Dacă aşa ceva li se poate întâmpla lor, în ciuda tuturor resurselor de care dispun, e de zece ori mai probabil să vi se întâmple dumneavoastră. Dar asta nu contează acum. Cât va dura repararea barajului?

– Remorcherul o să blocheze cam optzeci la sută din scurgere. Fluxul coboară. Avem totul pregătit:

blocuri de beton, material de umplutură, scafandri, plăci de oțel, beton care se usucă repede. Din punct de vedere tehnic, e o treabă minoră. Nu asta mă îngrijorează.

De Graaf aprobă din cap, îi mulțumi şi-şi reluă locul lângă Kondstal.

– Okkerse spune că nu e nici o problemă, domnule ministru. Se poate repara imediat.

– Nu m-am gândit c-ar fi o problemă. Ticăloşii au spus că pagubele vor fi minime şi par să se țină de cuvânt. Nu asta mă îngrijorează.

– Asta a spus şi Okkerse adineauri. Îngrijorător, desigur, e faptul că-şi pot pune amenințările în practică fără să fie pedepsiți. Suntem într-o situație imposibilă. Pe ce pariați, domnule ministru, că diseară ne mai trimit o amenințare?

– Nu pariez pe nimic. N-are rost să ne întrebăm ce mai au de gând să facă indivizii ăştia. N-am nici o îndoială că ne vor anunța chiar ei la momentul pe care-l vor socoti potrivit. Şi presupun că n-are rost să te întreb ce progrese ai făcut până acum.

De Graaf se concentră să-şi aprindă trabucul şi nu spuse nimic.

*

Sergentul Westenbrink purta un costum albicios, descheiat până-n talie, care lăsa să se vadă o cămaşă hawaiană stridentă şi multicoloră, o şapcă de luntraş olandez şi un cercel circular de aramă. Prin comparație cu cei printre care lucra, gândi van Effen, Vasco era îmbrăcat de-a dreptul sărăcăcios. Totuşi, avea un aer destul de exotic, pentru a putea părea - el şi cei doi tipi aşezați în fața lui, în separeul de la Cornul Vânătorului - stâlpii unei societăți respectabile. Unul dintre aceştia, îmbrăcat într-un costum gri-închis bine croit, era cam de vârsta lui van Effen, frumos, cam oacheş, cu părul negru cârlionțat, ochii negri şi, când zâmbea - ceea ce se întâmpla adesea -, cu nişte dinți care păreau fără cusur. Putea fi originar din orice țară mediteraneană, oricum nu plecase de acolo cu mai mult de două generații în urmă. Tovarăşul său, un bărbat scund, care începea să chelească, era cu zece, cincisprezece ani mai bătrân decât celălalt, purta un costum clasic de culoare închisă şi avea o mustață foarte subțire - singura trăsătură oarecum neobişnuită a unei fizionomii altfel comune. Nici unul dintre ei nu arăta câtuşi de puțin ca un criminal autentic, dar, la urma urmei, foarte puțini criminali autentici au arătat vreodată astfel.

Bărbatul mai tânăr - se pare că era cunoscut sub numele de Romero Agnelli, care ar fi putut foarte

bine să fie numele lui adevărat - scoase un portțigaret de ebonită, o țigară turcească şi o brichetă de onix cu încrustații din aur. Purtate de oricine altcineva, aceste accesorii ar fi părut o dovadă de afectare şi ar fi denotat un caracter efeminat. Purtate de Agnelli, toate trei păreau inevitabile. Îşi aprinse țigara şi îi zâmbi lui van Effen:

– Sper că n-o să vi se pară deplasat dacă vă pun câteva întrebări.

Avea o voce plăcută de bariton şi vorbea englezeşte.

– În vremurile astea, nici o precauție nu e de prisos.

– Eu, în orice caz, îmi iau întotdeauna toate precauțiile necesare. Dacă întrebările dumneavoastră sunt pertinente, voi răspunde, fireşte. Dacă nu - nu. Mi se… ăă… acordă şi mie un privilegiu?

– Fireşte.

– Doar că dumneavoastră puteți pune mai multe întrebări pe care le considerați pertinente decât aş putea eu.

– Nu prea înțeleg.

– Vreau să spun că, dacă am înțeles bine, ne aflăm într-o posibilă relație de patron şi angajat. De obicei, într-un astfel de caz, patronul are dreptul să pună mai multe întrebări.

– Acum înțeleg. Nu voi abuza de situația asta. Trebuie să spun, domnule Danilov, că dumneavoastră înşivă arătați mai curând a patron decât a angajat.

Şi, într-adevăr, costumul supraponderal şi obrajii umflați ai lui van Effen chiar indicau o oarecare prosperitate. Îi confereau, de asemenea, un aer de permanentă bunăvoință şi candoare.

– Greşesc afirmând că purtați pistol?

– Spre deosebire de dumneavoastră, domnule Agnelli, mă tem că eu nu am obiceiul să plătesc croitori prea scumpi.

– Pistoalele îmi irită nervii.

Zâmbetul său dezarmant nu trăda nici o urmă de emoție sau enervare.

– Şi mie-mi irită nervii. De aceea şi port pistol, pentru cazul în care m-aş întâlni cu cineva care poartă şi el. Pentru că asta mă enervează foarte tare.

Van Effen zâmbi, îşi scoase pistolul din bandulieră, îi descărcă gloanțele, i le dădu lui Agnelli şi-şi puse pistolul la loc.

– Nervii dumneavoastră sunt într-o stare mai bună?

– Mi-a trecut emoția.

– Dar n-aveți motive.

Van Effen se întinse sub masă şi scoase un pistol automat micuț:

– E liliputan, pare o jucărie, dar are un efect mortal garantat dacă e folosit de cineva care ştie să tragă ca lumea.

Îi scoase şi acestuia încărcătura, i-o înmână tot lui Agnelli şi-apoi îşi băgă jucăria înapoi în cizmă.

– Asta a fost tot. Ar fi prea mult să car trei pistoale dintr-o dată.

– Aşa aş zice şi eu.

Zâmbetul lui Agnelli, care dispăruse un moment, îi reapăru pe față. Împinse cele două încărcături peste masă:

– Nu cred că vom avea nevoie de arme în după-amiaza asta.

– Într-adevăr. Dar *altceva* ne-ar folosi totuşi.

Van Effen băgă încărcăturile într-un buzunar lateral.

– Am fost întotdeauna de părere că o discuție fără…

– Bere pentru mine, spuse van Effen. Şi pentru Helmut, din câte ştiu.

– Patru beri, spuse van Effen. Vasco, dacă vrei să fii aşa de amabil…

Vasco se ridică şi părăsi separeul. Agnelli întrebă:

– Îl cunoşti de mult pe Vasco? Van Effen se gândi:

– O întrebare cu rost. De două luni. De ce?

Oare, se întrebă van Effen în sinea lui, îi puseseră şi lui Vasco întrebarea asta?

– Din simplă curiozitate.

Dar Agnelli, gândi van Effen, nu era omul care să se lase mânat de simpla curiozitate.

– Numele dumitale e într-adevăr Stephen Danilov?

– Bineînțeles că nu. Dar e numele sub care sunt cunoscut în Amsterdam.

– Dar eşti într-adevăr polonez?

Vocea bărbatului mai vârstnic, seacă şi precisă, se potrivea cu figura lui, care ar fi putut fi aceea a unui avocat sau contabil de oarecare succes. Şi el vorbea în polonă.

– Pentru păcatele mele. Van Effen ridică o sprânceană.

– V-a spus Vasco, desigur.

– Da. Unde te-ai născut?

– La Radom.

– Ştiu locul. Nu prea bine. Un orăşel destul de provincial, după părerea mea.

– Aşa am auzit şi eu.

– Ai auzit? Dar ai trăit acolo.

– Patru ani. La vârsta de patru ani, un oraş provincial ți se pare centrul lumii. Tatăl meu - era tipograf - şi-a găsit pe urmă o slujbă mai bună.

– Unde?

– La Varşovia.

– Aha!

– Aha, pe dracu.

Van Effen vorbea cu oarecare iritare:

– Vorbeşti de parcă ai cunoaşte Varşovia şi te pregăteşti să descoperi dacă o cunosc şi eu. De ce, nu-mi dau seama. Sper că nu eşti, din întâmplare, avocat, domnule… Mă tem că nu-ți ştiu numele.

– Paderiwski. Sunt avocat.

– Paderiwski. Nume de împrumut. Speram c-o să găseşti unul care să sune mai bine. Şi am avut dreptate, nu? *Eşti* avocat. Dar nu te-aş angaja să mă aperi într-un proces. Eşti un anchetator destul de slab.

Agnelli zâmbea, dar Paderiwski nu. Strângea din buze. Spuse brusc:

– Cunoşti Palatul cu acoperiş de cositor, desigur.

– Desigur.

– Unde se află?

– O, Doamne! Asta ce mai e? Inchiziție? A, mulțumesc.

Luă un pahar de pe tava pe care un chelner venind în urma lui Vasco tocmai o adusese în separeul cu perdelele trase şi-l ridică:

– În sănătatea dumneavoastră, domnilor. Palatul care vă stârneşte curiozitatea în asemenea măsu-

ră, domnule ăă… Paderiwski, e aproape de Wista, la colțul lui Wybrzeze Gdanskie cu podul Slasko-Dabrowski.

Mai sorbi puțină bere:

– Dacă nu l-au mutat, desigur. N-am mai fost pe acolo de câțiva ani.

Paderiwski nu era amuzat:

– Palatul Culturii şi Ştiinței?

– În Piața Paradei. E prea mare.

– Ce vrei să spui?

– Prea mare să fi fost mutat, vreau să spun. Are două mii trei sute de camere. O monstruozitate. I se spune "tortul miresei". Dar, la urma urmei, Stalin n-a avut niciodată gust în ce priveşte arhitectura.

– Stalin? întrebă Agnelli.

– Arhitectura a fost talentul său de căpetenie în țara mea şi aşa îndelung chinuită.

Deci şi Agnelli vorbea polona.

– Unde să află Muzeul Etnografic din Varşovia?

– Nu e în Varşovia. E la Mlociny, la zece kilometri spre nord.

Vocea lui van Effen era acum la fel de bruscă cum fusese şi a lui Paderiwski:

– Unde se află *Nike?* Ce e *Nike?* Nu ştii? Orice locuitor al Varşoviei ştie că ăsta e numele sub care e cunoscut Monumentul Eroilor Varşoviei. Pentru ce e renumită strada Samenhofa?

Un Paderiwski din ce în ce mai stânjenit continua să tacă.

– Pentru Monumentul Ghetoului. Ți-am spus că n-ai fi un avocat prea grozav, Paderiwski. Orice avocat serios, fie al apărării, fie al acuzării, îşi pregăteşte întotdeauna pledoaria. Dumneata n-ai făcut-o. Eşti un pungaş. Părerea mea e că nici n-ai fost vreodată la Varşovia şi că te-ai mulțumit să petreci o oră studiind un pliant sau un ghid turistic.

Van Effen îşi puse mâinile pe masă, ca şi cum s-ar fi pregătit să plece:

– Cred, domnilor, că nu e cazul să ne mai irosim reciproc timpul. Cercetările discrete sunt una, iar interogatoriile agresive, conduse de un incompetent, sunt cu totul altceva. Nu mi se pare că există o bază pentru a ne acorda reciproc încredere. Şi, cinstit vorbind, nu duc lipsă nici de o slujbă, nici de bani.

Se ridică!

– Bună ziua, domnilor.

Agnelli întinse o mână. Nu-l atinse pe van Effen. Era doar un gest menit să-l oprească:

– Te rog, stai jos, domnule Danilov. Poate că Helmut a întrecut într-adevăr, măsura, dar ai cunoscut vreun avocat care să nu aibă, din pornire, o minte suspicioasă şi neîncrezătoare? Helmut - sau noi - s-a întâmplat să alegem un subiect nepotrivit.

De fapt, Helmut a fost la Varşovia, dar, aşa cum aproape ai ghicit, numai în fugă, şi ca turist. Eu, personal, n-am nici o îndoială că ai găsi orice adresă din Varşovia cu ochii legați.

Paderiwski arăta ca un om care ar fi vrut să se afle în altă parte, oriunde în altă parte.

– O greşeală. Ne cerem scuze.

– Drăguț din partea dumneavoastră.

Van Effen se aşează şi mai sorbi câteva înghițituri de bere.

– E destul de echitabil.

Agnelli zâmbi: aproape sigur, era un ticălos uns cu toate alifiile, gândi van Effen, dar avea farmec şi putere de convingere.

– Acum, că tot ți-ai dovedit superioritatea asupra noastră, o să-ți mai dau şi eu apă la moară, recunoscând că sunt aproape sigur că noi avem mai multă nevoie de dumneata decât ai dumneata de noi.

Ca să nu se lase mai prejos, van Effen zâmbi la rândul său:

– Trebuie să fiți într-o situație disperată. Îşi ridică paharul gol şi-l studie:

– Ce-ar fi să bagi capul după colț, Vasco şi să-i faci barmanului semn să ne salveze?

– Desigur, Stephen.

Vasco părea evident relaxat. Făcu ce i se ceruse, apoi se aşeză la loc pe scaun.

– S-a terminat cu interogatoriile, spuse Agnelli; voi merge drept la țintă. Prietenul dumitale Vasco mi-a spus că te pricepi nițel la explozive.

– Vasco mă nedreptățeşte. Mă pricep foarte bine la explozivi.

Îl privi cu reproş pe Vasco:

– Nu te-aş fi crezut în stare să-ți bârfeşti un prieten - ăla sunt eu, Vasco, în caz c-ai uitat - cu străinii.

– Nu te-am bârfit. Adică, în fine, am spus doar că e vorba de cineva pe care-l cunosc.

– Nu e nimic rău în asta. Cum spuneam, mă pricep la explozivi. Ştiu să dezamorsez bombe. Mă pricep destul de bine şi să dau foc sondelor de petrol, dar dacă ați urmări aşa ceva, nu m-ați aborda în felul ăsta. Mai curând ați telefona în Texas, unde am învățat meseria asta.

– Nu aruncăm în aer sonde. Agnelli zâmbi din nou.

– Cât despre dezamorsat bombe, ei, asta-i altceva. Unde ai învățat o meserie atât de periculoasă?

– În armată, răspunse sec van Effen. Nu precizează în care armată.

– Şi chiar ai dezamorsat bombe? Respectul lui Agnelli nu era prefăcut.

– Destul de multe.

– Probabil că eşti foarte bun la aşa ceva.

– De ce?

– Pentru că eşti aici.

– Sunt bun, dar sunt şi norocos, pentru că, indiferent cât ai fi de bun, bomba pe care încerci s-o dezamorsezi la un moment dat poate fi ultima. De obicei, un expert în dezamorsarea bombelor n-are parte să iasă liniştit la pensie. Dar, cum presupun că acum nu e vorba de a dezamorsa bombe, aşa cum nu e vorba de a arunca în aer sonde, bănuiesc că e vorba de explozive. Trebuie doar să daţi un anunţ în ziare. Faptul că mă abordaţi pe mine în modul ăsta clandestin nu poate să însemne decât că sunteţi angajaţi în acţiuni care sunt ilegale.

– Exact. Dumneata n-ai fost angajat niciodată în aşa ceva?

– Totul depinde de cine defineşte ce e ilegal şi ce nu şi de felul în care o defineşte. Unii oameni dau definiţii care diferă de ale mele şi vor apoi să discute chestiunea cu mine. Pot fi foarte plictisitori, aceşti autoproclamaţi apărători ai justiţiei. Ştiţi ce spun irlandezii: justiţia e o târfă.

Van Effen medită:

– Cred că m-am exprimat destul de bine.

– Nu te-ai angajat la mai nimic. Aş putea întreba - delicat, desigur - dacă această discuţie are ceva de-

a face cu faptul că nu prea ai ce face prin Amsterdam.

– Poți întreba. Are de-a face. Ce vrei să arunc în aer? Agnelli ridică din sprâncene:

– Ia te uită. Ştii să fii tranşant. Aproape tot atât de tranşant pe cât eşti de - hai să zicem - diplomat.

– Şi ăsta e un răspuns? Un expert în explozive e bun la un singur lucru: să facă lucrurile să explodeze. Vrei să arunc ceva în aer? Da sau nu?

– Da.

– Înainte de toate, să punem la punct două lucruri. Bănci, bărci, poduri sau orice altceva de genul ăsta pot să arunc în aer şi garantez o treabă satisfăcătoare. În orice implică rănirea şi, cu atât mai puțin, moartea cuiva nu vreau să am nici un amestec.

– Nu ți se va cere niciodată să faci aşa ceva. Şi asta e garantat. Al doilea lucru?

– N-am de gând să te flatez, când spun că eşti un om inteligent, domnule Agnelli. Extrem de inteligent, aş zice. De regulă, oamenii ca dumneata sunt excelenți organizatori. Faptul că, în ultimul moment, ceri unui necunoscut să te ajute să pui în aplicare un proiect care poate că a fost gândit de multă vreme, nu prea pare să aibă nimic de-a face nici cu pregătirea, nici un organizarea, nici cu profesionalismul. Dacă mă pot exprima aşa.

– Te poți. Afirmația e valabilă. În locul dumitale, şi eu aş adopta aceeaşi atitudine neîncrezătoare şi aş căuta să-mi chestionez partenerul. Trebuie să mă crezi pe cuvânt: îți spun că fac parte dintr-o echipă foarte bine organizată. Dar, aşa cum, probabil, ştii, chiar si planurile cel mai bine gândite etc. Un accident nefericit. Îți pot da o explicație satisfăcătoare. Dar nu chiar acum. Ai de gând să ne accepți oferta?

– Încă nu mi-ați făcut nici una.

– Accepți oferta unei slujbe în organizația noastră, dacă vrei, o slujbă permanentă, plătită cu un salariu pe care cred că-l vei găsi absolut satisfăcător, plus un comision, principala dumitale răspundere fiind demolarea anumitor structuri, structurile în cauză urmând a fi precizate ulterior?

– Sună ca o convorbire de afaceri. Şi-mi place ideea comisioanelor, indiferent în ce ar consta. Accept. Când încep şi cu ce încep?

– Va trebui să mai aştepți puțin, domnule Danilov. Agenda mea pentru după-amiaza asta prevedea doar atât: să aflu dacă, în principiu, eşti pregătit să lucrezi cu noi. Ceea ce, mă bucur să constat, se pare că eşti pregătit. Va trebui să transmit şefilor răspunsul dumitale. Vei fi contactat din nou, în curând, probabil, mâine, la un moment dat.

– Nu eşti dumneata şeful acestei organizații?

– Nu.

– Mă uimeşti. Un om ca dumneata să fie numai adjunct… Ei bine, trebuie să-l cunosc şi eu pe şeful ăsta.

– O să-l cunoşti, îți promit.

– Cum mă vei contacta? Fără telefoane, te rog.

– Bineînțeles că fără. Faci dumneata pe curierul, Vasco?

– Cu plăcere, domnule Agnelli. Ştii unde mă poți găsi oricând.

– Mulțumesc.

Agnelli se ridică şi-i întinse mâna lui van Effen.

– Mi-a făcut plăcere, domnule Danilov. De-abia aştept să ne întâlnim mâine.

Helmut Paderiwski nu întinse mâna nimănui. Când uşa se închise în urma lor, sergentul Westenbrink spuse:

– Trebuie neapărat să mai beau o bere, domnule locotenent.

– Peter. Întotdeauna Peter.

– Iartă-mă. N-a fost deloc uşor. Au fost momente când mă aflam pe marginea prăpastiei.

– Nu chiar, mai ales dacă eşti obişnuit să minți. Am impresia că i-ai lăsat să înțeleagă că sunt un criminal într-o situație disperată, urmărit de poliție.

– Le-am spus, ce-i drept, că s-a emis, de multă vreme, un ordin de extrădare în ceea ce te priveşte. Dar n-am uitat să scot în evidență faptul că, în gene-

re, eşti un tip drept şi cinstit, când tratezi cu alți criminali, desigur.

– Desigur. Înainte să aduci berea, trebuie să dau un telefon. Dar, adu-o, oricum.

Van Effen se duse la bar şi-i spuse tipului din spatele tejghelei:

– Henri, aş vrea să dau un telefon personal, dacă se poate.

Henri, proprietarul, era un bărbat înalt, sfrijit, pământiu la față şi cu o expresie lugubră.

– Ai din nou necazuri, Peter?

– Nu. Dar sper ca, în curând, să aibă alții. Van Effen intră în birou şi formă un număr.

– Trianon? Cu directorul, vă rog. Nu-mi pasă că e în şedință, cheamă-l. Sunt locotenentul van Effen.

Închise timp de câteva secunde.

– Charles? Fă-mi o favoare. Trece-mă în registru că locuiesc la tine la hotel de două săptămâni. Te rog să mă înregistrezi sub numele de Stephen Danilov. Şi previne-i, te rog, pe recepționer şi pe portar. Da, mă aştept să se facă investigații în ce mă priveşte. Spune-le. Multe mulțumiri. O să-ți explic când ne vedem.

Se întoarse în separeu.

– Tocmai mi-am trecut numele - numele de Stephen Danilov - în registrul unui hotel. Agnelli intenționat n-a pomenit nimic despre eventuala mea

adresă, dar poți să fii sigur că îl va pune pe unul din oamenii lui să telefoneze şi ore întregi la nevoie, încercând să mă găsească în toate hotelurile şi pensiunile din oraş.

– Deci ei vor şti unde eşti dumneata - sau unde se presupune că eşti.

Vasco suspină:

– N-ar strica dacă am şti şi noi unde sunt ei.

– Cred c-o să aflăm destul de curând. Două iscoade separate sunt pe urmele lor de când au părăsit Cornul Vânătorului.

După ce îşi reluă înfățişarea normală, van Effen o rugă pe fata de la recepția ziarului *Telegraph* să-l pună în legătură cu subredactorul care înregistrase mesajul telefonic de la FFF. Acesta se dovedi a fi un tânăr entuziast, cu o figură plăcută.

– Domnul Morelis? întrebă van Effen. Sunt de la poliție.

– Da, eu sunt. Sunteți domnul locotenent van Effen, nu? Vă aşteptam. Poate c-ar trebui să încep prin a vă spune că tocmai am mai primit un mesaj de la cei care-şi zic FFF.

– Serios? Presupun c-ar trebui să mă mir, dar nu mă surprinde. Era inevitabil. Veşti bune, desigur.

– N-aş zice. În prima jumătate a mesajului se autofelicitau pentru chestia de la Texel. Arătau cum totul s-a întâmplat exact aşa cum au prevăzut, fără

pierderi de vieți omeneşti. În a doua jumătate spuneau că se vor desfăşura activități pe canalul din nordul Olandei, la doi kilometri nord de Alkmaar, mâine dimineață la orele nouă.

– Şi asta era inevitabil. Nu localizarea, fireşte. Amenințarea. Ați înregistrat pe bandă şi mesajul ăsta?

– Da.

– Asta e foarte bine. Îmi permiteți să-l ascult?

Van Effen ascultă banda, derulând-o de două ori de la un capăt la altul. Când termină, îi spuse lui Morelis:

– Ai ascultat şi dumneata banda asta, desigur?

– Chiar prea mult, zâmbi Morelis. Mi-am imaginat că joc rolul de detectiv, m-am gândit că s-ar putea să-mi oferiți o slujbă, dar am ajuns la concluzia că activitatea mea de detectiv e mult mai complicată decât pare la prima vedere.

– Nu ți s-a părut nimic ciudat la nici una din cele două benzi?

– Mesajul e emis de aceeaşi femeie. Dar asta nu ajută.

– Nu ți s-a părut nimic ciudat cât priveşte accentul, tonul? N-a existat nici o nuanță care să ți se pară neobişnuită?

– Nu, domnule locotenent. Dar nu sunt în măsură să judec. N-am un auz prea grozav. Nu e nimic

serios, dar e destul ca să nu mă hazardez să dau verdicte, presupunând c-aş avea vreo părere. Dumneavoastră aţi descoperit ceva, domnule locotenent?

– Doamna e străină. Din ce ţară, n-am idee. Dar nu mai spune asta nimănui.

– Nu, domnule locotenent. Sunt mulţumit cu slujba de subredactor.

– Nu suntem la Moscova, tinere. Pune-mi benzile alea într-o sacoşă. O să ţi le înapoiez peste o zi-două.

Când se înapoie în biroul său, van Effen vru să-l vadă pe sergentul de serviciu. Când acesta sosi, van Effen spuse:

– Acum câteva ore am cerut ca doi oameni să-i urmărească pe un anume Fred Klassen şi pe un anume Alfred van Rees. Ştiai asta, şi dacă da, ştii cine sunt cei doi urmăritori?

– Ştiam, domnule locotenent. Cei doi sunt detectivul Voight şi detectivul Tindeman.

– Bine. S-a întors vreunul din ei?

– Amândoi. Nu sunt nici douăzeci de minute de când au venit. Tindeman spune că van Rees e acasă şi dă semne c-o să rămână acasă toată seara. Klassen e încă de serviciu la aeroport sau, în orice caz, e încă la aeroport. Deci încă n-avem nici o ştire, domnule locotenent.

Van Effen se uită la ceas:

– Acum plec. Dacă ai vreo veste despre oricare dintre ei, un raport pozitiv, nu unul negativ, sună-mă la Dikker en Thijs. După nouă, sună-mă acasă.

*

Colonelul van de Graaf provenea dintr-o familie foarte veche, foarte aristocratică şi foarte bogată şi ținea foarte tare la respectarea tradițiilor, aşa că van Effen nu se miră deloc văzându-l că se apropie de masa lor îmbrăcat în frac, cu cravată neagră şi cu garoafă roşie. Apropierea lui semăna foarte mult cu trecerea unui rege; părea să salute pe toată lumea, se oprea, din când în când, să vorbească cu câte cineva şi făcea câte un semn plin de grație spre o masă care nu se afla direct în drumul său. Se spunea despre de Graaf că-i cunoaşte pe absolut toți cei care însemnau ceva în Amsterdam. În orice caz, părea să cunoască pe toată lumea de la Dikker en Thijs. La patru paşi de masa lui van Effen, se opri brusc, de parc-ar fi fost meduzat, dar, în realitate, privirea lui era aceea care meduza.

Faptul că fata care se ridicase de la masă împreună cu van Effen să-l întâmpine pe de Graaf putea provoca acest efect de a te paraliza, timp de o clipă, nu era de mirare. Reuşise să facă o impresie atât de puternică nu numai asupra lui de Graaf, ci asupra

unui eşantion considerabil al bărbaților din Amsterdam şi chiar dinafara acestuia. Era de înălțime obişnuită, purta o rochie lungă de seară, din mătase grea de culoare gri. Nu avea absolut nici o bijuterie. Orice bijuterie ar fi fost inutilă şi, oricum, nimeni nu i-ar fi dat vreo atenție. Ceea ce-ți atrăgea, într-adevăr, atenția şi te făcea să nu-ți mai dezlipeşti privirile, aşa cum nu şi le mai putea dezlipi colonelul - ce părea, pentru moment, încremenit - era perfecțiunea clasică, absolut fără cusur, a trăsăturilor, perfecțiune pe care nu făcea decât s-o sporească, dacă acest lucru mai era posibil, o uşoară strungăreață vizibilă atunci când zâmbea, adică aproape tot timpul. Fata asta nu era o posibilă candidată la titlul de Miss Univers, care zâmbea prosteşte şi n-avea nimic în cap, care învățase o serie de gesturi monotone şi stereotipe, după moda din filmele americane. Trăsăturile ei fin cizelate şi oasele delicate nu făceau decât să scoată în evidență cu pregnanță caracterul şi inteligența fetei, cărora le serveau doar drept suport. Avea un păr strălucitor, castaniu-deschis, ochi mari căprui şi un zâmbet care te vrăjea. În orice caz, îl vrăjise pe colonel. Van Effen îşi drese glasul:

– Domnul colonel de Graaf. Îmi permiteți să v-o prezint pe domnişoara Meijer? Pe domnişoara Anne Meijer.

– Încântat, încântat.

De Graaf îi apucă mâna întinsă cu ambele sale mâini şi i-o strânse cu putere:

– Pe cuvântul meu, băiete, trebuie să te felicit. Unde ai găsit ființa asta minunată?

– N-a fost prea greu, serios, domnule colonel. N-a trebuit decât să ies pe străzile întunecate ale Amsterdamului, să întind mâna şi - ei bine, iat-o.

– Da, da. Desigur. Natural.

Nici măcar n-avea idee ce spune. Păru să-şi dea seama că-i ținuse şi-i strânsese mâna, fără să fie conştient de asta, un timp neobişnuit de lung, pentru că, în cele din urmă, aproape împotriva voinței sale, îi dădu drumul.

– Remarcabil. Absolut remarcabil.

Nu preciză ce i se părea remarcabil, dar nici nu era nevoie s-o facă.

– E imposibil să locuieşti în oraşul ăsta. Puțină lume, draga mea, scapă atenției şefului poliției şi cred că dumitale ți-ar fi absolut imposibil să treci neobservată chiar şi într-un oraş de dimensiunile astea.

– Rotterdam.

– Ei, nu e vina dumitale. Peter, pot spune fără nici o ezitare că n-ar putea să existe vreo doamnă de o frumusețe mai uluitoare în tot Amsterdamul!

Coborî vocea cu câțiva decibeli.

– De fapt, ar trebui să spun de-a dreptul că ea e frumusețea cea mai uluitoare din oraş, dar am nevastă şi două fete, iar restaurantele au urechi. Trebuie să fii cam de vârsta fetelor mele. Te pot întreba câți ani ai?

– Trebuie să-l scuzi pe domnul colonel, spuse van Effen. Meseria polițiştilor e să pună întrebări, iar unii şefi ai poliției întreabă la nesfârşit.

Fata îi zâmbea lui de Graaf în timp ce vorbea van Effen şi, din nou, van Effen s-ar fi putut adresa şi unui zid.

– Douăzeci şi şapte, spuse ea.

– Douăzeci şi şapte. Exact vârsta fiicei mele mai mari. Şi te numeşti *domnişoara* Anne Meijer. Îmi depăşeşte puterea de înțelegere. Se pare că tânăra generație de olandezi e formată din tipi săraci cu duhul, cu mentalitate înapoiată şi neîntreprinzători.

Privi spre van Effen, ca şi cum acesta ar fi simbolizat tot ce era rău la generația lui, apoi o privi din nou pe fată.

– E ciudat. Ştiu că nu te-am mai văzut niciodată, totuşi vocea dumitale mi se pare vag familiară.

Îl privi din nou pe van Effen şi se încruntă uşor.

– Sunt absolut încântat să cinez cu voi doi; dar credeam… doar ştii, Peter, că urma să discutăm vreo două treburi confidențiale.

– Într-adevăr, domnule colonel. Dar atunci când ați propus să ne întâlnim la şapte, n-ați exclus pe nimeni.

– Nu înțeleg. Fata spuse:

– Domnule colonel.

– Da, draga mea?

– Sunt, într-adevăr, chiar o stricată, o târâtură, o hoaşcă, un spectacol atât de înfiorător? Sau vreți să vorbiți cu Peter în particular pentru că nu aveți încredere în mine?

De Graaf făcu un pas înainte, o apucă pe fată de umeri, ridică o mână ca să oprească un chelner care tocmai trecea şi spuse:

– Un jonge jenever. Mare.

– Imediat, domnule colonel.

De Graaf o apucă din nou de umeri, îi privi fața intens - probabil că încerca să găsească vreo asemănare, vreo asociație între viziunea splendidă pe care o avea în față şi creatura pe care o întâlnise la La Caracha -, clătină din cap, mormăi ceva adresat unei zeități nenumite sau chiar în legătură cu acea zeitate şi apoi căzu în scaunul cel mai apropiat.

Van Effen se arătă înțelegător:

– Ştiu că e un şoc, domnule colonel. Şi eu am pățit la fel prima dată. E o artistă strălucită în arta machiajului, nu credeți? Dacă vă consolează cu ceva şi pe mine m-a dus o dată. Dar de data asta, nu mai

e deghizată. Doar că s-a spălat şi s-a pieptănat. O privi, studiind-o intens:

– Dar, ei da, e destul de atrăgătoare.

– Atrăgătoare? Ha?

De Graaf luă paharul de jonge jenever de pe tava chelnerului şi sorbi jumătate din pahar dintr-o înghiţitură.

– Superbă. La vârsta mea, sistemul nervos n-ar mai trebui supus unui asemenea şoc. Anne? Annemarie? Cum să-ţi spun?

– Oricum.

– Anne. Draga mea, am spus nişte lucruri atât de îngrozitoare despre dumneata. Nu e posibil.

– Sigur că nu e. Nici nu l-am crezut pe Peter când mi-a spus ce-aţi spus.

Van Effen făcu un semn cu mâna.

– Să zicem c-a fost o traducere liberă, da?

– Foarte liberă.

Cu tact, de Graaf nu mai continuă subiectul:

– Dar, în numele cerului, ce caută o fată ca dumneata într-o slujbă ca asta?

– Am crezut că e o profesie onorabilă.

– Da, da, desigur. Dar eu voiam să spun,… ei…

– Ceea ce vrea să spună domnul colonel, spuse van Effen, e că tu ar trebui să fii o actriţă de teatru sau de film, renumită pe plan internaţional, să prezidezi un salon parizian de modă sau să fii măritată

cu un magnat american al petrolului - milionar, chiar miliardar, dacă vrei - sau cu un conte englez de viță veche. Eşti prea frumoasă, ăsta e necazul. Nu-i aşa, domnule colonel.

– Nici eu nu m-aş fi exprimat mai bine.

– Vai de mine. Anne zâmbi. Nu e prea măgulitor pentru fetele din Amsterdam. Vreți să spuneți că nu angajați decât fete urâte?

De Graaf zâmbi pentru prima dată în seara aceea.

– Nu voi sucomba de pe urma şocului. Şeful poliției e renumit pentru rapiditatea cu care-şi revine. Dar dumneata, dumneata, printre krakerii ăia îngrozitori şi îmbrăcată ca o… ca o…

– Stricată? Târâtură?

– Dacă vrei.

Îşi puse mâna peste a ei.

– Ăsta nu e un loc pentru o fată ca dumneata. Trebuie să ieşi de aici. Poliția nu e un loc potrivit pentru dumneata.

– Trebuie să-mi câştig existența, domnule colonel.

– Dumneata? Dumneata n-ai nevoie să-ți câştigi existența. Ăsta, Anne, e un compliment.

– Îmi place ce fac.

De Graaf nu păru s-o fi auzit. Privea vag spre un obiect îndepărtat în spațiu. Van Effen îi spune fetei:

– Priveşte-l. Niciodată nu e mai şiret decât atunci când cade în transă.

– N-am căzut în transă, spuse de Graaf cu răceală. Care spuneai că ți-e numele de familie?

– Meijer.

– Ai familie?

– O, da. O familie obişnuită. Părinți, surori, doi frați.

– Frații şi surorile împărtăşesc pasiunea dumitale pentru domnia legii şi a ordinii?

– Adică pentru poliție? Nu.

– Dar tatăl dumitale?

– E vorba tot de poliție?

Zâmbi aşa cum zâmbeşti când îşi aminteşti de cineva care ți-e foarte drag.

– N-aş crede, domnule colonel. El lucrează în construcții.

– Şi ştie în ce domeniu lucrezi dumneata? Ezită:

– Ei bine, nu.

– Ce vrei să spui cu "ei bine, nu". Nu ştie, nu-i aşa? De ce?

– De ce?

Fata părea în defensivă.

– Îi place să ne ştie independenți.

– Ar fi de acord cu ce faci, dacă ar şti? Şi încă nu mi-ai răspuns. Ar fi de acord ca scumpa lui fiică să aibă de-a face cu krakerii?

– Oare asta înseamnă să fii considerat suspect şi să fii anchetat, domnule colonel? Sunt bănuită c-am făcut ceva rău?

– Bineînțeles că nu. Ar fi de acord?

Colonelul care, cu câteva minute în urmă, părea să fi căzut în transă, putea să fi aparținut unei lumi cu totul diferite.

– Nu.

– Mă pui în încurcătură. Nu-mi place să te ştiu vârâtă în treaba asta. Dumitale, pe cât se pare, îți place. Tatălui dumitale nu i-ar plăcea. Pe cine să ascult: pe dumneata sau pe tatăl dumitale?

– Nu cred că se pune problema asta, domnule colonel. Nu-l cunoaşteți pe tata.

– Ce copil eşti!

– Ce înseamnă asta? Nu înțeleg.

– Îl cunosc pe tatăl dumitale. Foarte bine. Suntem prieteni de peste treizeci de ani.

– Imposibil. N-aveți cum să-l cunoaşteți. Şi pe mine de-abia m-ați întâlnit şi nu m-ați cunoscut până acum.

Nu ştia să joace teatru şi era vizibil tulburată:

– Asta e… un fel de farsă.

– Annemarie, van Effen îi atinse brațul. Dacă domnul colonel spune că e prieten cu tatăl tău, înseamnă că e. Dați-i drumul, domnule colonel.

– Ştiu. Prima dată când scrii sau telefonezi acasă, Anne - dacă faci vreodată aşa ceva - transmite-i salutările mele cele mai călduroase lui David Joseph Karlmann Meijer.

Fata făcu ochii mari. Deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, o închise din nou şi se întoarse spre van Effen:

– Cred că e rândul meu să beau un jonge jenever. De Graaf îl privi pe van Effen:

– Vechiul meu prieten David - am fost împreună pe mare, la pescuit, la schi, la vânătoare, de-a lungul anilor. Am fost chiar şi într-o expediție pe Amazon înainte ca domnişoara, aici de față, să se fi născut. Vechiul meu prieten David e proprietarul unei uriaşe firme de construcții. E, de asemenea, proprietarul uneia din cele mai mari fabrici de ciment din Olanda, are rafinării de petrol, petroliere, o firmă de electronică şi Dumnezeu mai ştie ce: "Trebuie să-mi câştig existența, domnule colonel", maimuțări el. "Să-şi câştige existența!" Hangiul crud, lipsit de inimă, care-o aruncă pe orfană afară, în zăpadă. Ah!

Se întoarse spre şeful de sală, care apăruse în spatele lui:

– Bună seara. Vor alege tinerii şi pentru mine. Dar, mai întâi, încă un jonge jenever.

O privi pe Annemarie:

– Trebuie să-ți îneci amarul în ceva. Se spune că ginul e cel mai bun leac.

După ce cina a fost comandată, iar şeful de sală şi chelnerii au plecat, van Effen spuse;

– Vă imaginați un scenariu, domnule colonel, şi nu vă place ce vedeți.

– Nu-mi place deloc. Din două una. Dacă acestei domnişoare i se întâmplă ceva, ei bine, furia lui David Meijer îți dă fiori numai când o priveşti, darmite să mai fii şi obiectul ei. În al doilea rând, deghizată sau nu, identitatea lui Anne poate fi descoperită. Se poate întâmpla, cum ştii prea bine, Peter. O indiscreție, o neatenție sau o vorbă, ori o acțiune insuficient supravegheată sunt o grămadă de posibilități. Ce chilipir pentru un kraker fără o para chioară sau, şi mai rău, pentru un răpitor de profesie. Tatăl ei ar plăti cinci, zece milioane de guldeni s-o răscumpere. Îți place, Peter?

Van Effen se pregătea să vorbească, dar văzu că un chelner venise lângă el:

– Domnule locotenent van Effen, la telefon.

Van Effen se scuză. De Graaf întrebă:

– Ei bine, dumitale îți place?

– Nu, în felul în care ați prezentat dumneavoastră lucrurile. N-aş vrea să par impertinentă, domnule colonel, sau să-mi contrazic şeful, dar cred că priviți lucrurile prea în tragic. Am făcut genul ăsta de muncă timp de câteva luni la Rotterdam şi nu mi s-a întâmplat niciodată nimic. Şi chiar dacă pe acolo nu prea sunt krakeri, elementele criminale sunt cu mult mai puternice decât aici. Iertați-mă, domnule colonel, dar cred că exagerați pericolele. Mă pricep destul de bine să mă deghizez; ați recunoscut dumneavoastră înşivă. Şi port pistol. Iar cea mai mare dovadă de siguranță e faptul că nu mă cunoaşte nimeni în Amsterdam.

– Te cunosc eu.

– Asta-i altceva. Peter spune că dumneavoastră cunoaşteți pe toată lumea. Şi trebuie să recunoaşteți că şansa de a-l cunoaşte pe tata era una la mie.

– Oricum, mi-ar fi fost destul de uşor să descopăr cine eşti. Peter ştie?

– Îmi ştie doar numele. N-a ştiut cine sunt până adineauri, când ați vorbit dumneavoastră despre asta. Trebuie să spun că n-a părut prea surprins.

Zâmbi:

– E posibil, desigur, să fi considerat că nu e treaba lui şi nu-l interesează.

– Vrei cu tot dinadinsul să-ți fac un compliment, draga mea.

Fata vru să protesteze, dar el ridică o mână:

– În cazul dumitale, indiferența e imposibilă. Locotenentului îi pasă foarte mult de oameni. Ceea ce nu înseamnă c-o şi arată de dimineața până seara. E un obicei dobândit. Ştiu că el nu ştia. După cum sunt sigur că Julie ştie.

– Ah, Julie! Doamna la care țineți cel mai mult în tot Amsterdamul.

– Acum am două doamne la care țin cel mai mult în tot Amsterdamul. Cu rezerva cunoscută, desigur.

– Soția şi fiicele dumneavoastră, desigur.

– Desigur. Nu mă întrerupe. Ştii, Anne, te pricepi foarte bine să mă întrerupi şi să mă abați de la subiectul discuției. Adică de la dumneata. Şi nu-mi mai arunca privirile astea nevinovate.

– Julie ştie, spuse ea. De unde ştiți asta, domnule colonel?

– Pentru că o cunosc pe Julie. Pentru că e deşteaptă. Pentru că e femeie. Trăind atât de aproape de dumneata, n-are cum să nu observe lucruri pe care alții nu le-ar observa. Haine, bijuterii, obiecte care-ți aparțin. Lucruri pe care o fată obişnuită, care munceşte, n-ar avea cum să le aibă. Chiar felul cum vorbeşti. Nu mă deranjează că ştie Julie, pentru că n-o să spună nimănui. Pariez că nu i-a spus nici fratelui ei. Îți place să stai la ea?

– Foarte mult. Şi Julie îmi place foarte mult. Cred că şi ea ține la mine. Am onoarea să dorm în camera în care a stat Peter. Cred c-a plecat de-acolo acum vreo şase ani.

Se încruntă.

– Am întrebat-o pe Julie de ce a plecat - e imposibil să se fi certat, e clar că se iubesc foarte mult, dar n-a vrut să-mi spună. Mi-a spus doar să-l întreb pe Peter.

– Şi l-ai întrebat?

– Nu.

Clătină din cap foarte ferm:

– Locotenentului nu trebuie să-i pui întrebări personale.

– Convin că poate să-ți lase această impresie. De fapt însă e un om foarte deschis. Plecarea lui nu e nici un secret. A plecat ca să se însoare. Cu Marianne. Cea mai fermecătoare fată din Amsterdam, chiar dacă spun asta despre propria mea nepoată.

– E nepoata dumneavoastră?

– A fost.

De Graaf avea o voce sumbră.

– Chiar pe vremea aia, Peter era polițaiul cel mai bun, cel mai dotat din tot oraşul. Mult mai bun decât mine, dar, pentru numele lui Dumnezeu nu-i spune c-am spus asta. A reuşit să spargă o bandă de

criminali înrăiți, specialişti într-un amestec drăguț de şantaj şi tortură. Erau patru frați, frații Annecy. Numai Dumnezeu ştie cum de şi-au luat numele ăsta. Peter a reuşit să bage la răcoare numai doi dintre ei pentru cincisprezece ani. Ceilalți doi pur şi simplu au dispărut. Puțin după condamnarea celor doi frați, cineva, aproape sigur unul dintre ceilalți doi frați, aflați încă în libertate, sau amândoi, a pus o uriaşă bombă în barca pentru week-end a lui Peter, i-a montat un dispozitiv de aprindere - aceeaşi tehnică pe care-au folosit-o şi asasinii lordului Mountbatten. S-a întâmplat ca Peter să nu se afle în preajma bărcii în week-endul ăla. Dar Marianne şi cei doi copii ai lor erau acolo.

– Dumnezeule mare! Fata îşi încleştă mâinile:

– Ce îngrozitor. Cât de… cât de oribil!

– Şi de atunci, cam o dată la trei luni, Peter primeşte o carte poştală de la unul dintre frații Annecy sau de la amândoi. Nici un mesaj. Doar desenul unui ştreang şi al unui sicriu. Să-i amintească faptul că zilele lui sunt numărate. Încântător, nu?

– Oribil. Absolut oribil. Cred că e speriat de moarte. În locul lui, eu aş fi. Să mă întreb în fiecare noapte înainte de culcare - dac-aş putea dormi - dacă mă voi mai trezi în dimineața următoare.

– Nu cred că-şi face prea multe griji. Iar dacă-şi face, n-o arată. Şi ştiu că doarme foarte bine. Dar

ăsta e motivul - deşi el nu pomeneşte niciodată de asta - pentru care nu s-a întors să stea cu Julie. Nu vrea ca ea să fie prin preajmă când îi vor arunca lui bomba pe fereastră.

– Ce viață! De ce nu emigrează undeva, de ce nu trăieşte sub un nume de împrumut?

– Când o să-l cunoşti pe Peter van Effen - să-l cunoşti cu adevărat -, te vei mira că ți-a trecut prin cap să pui o asemenea întrebare. Anne, ai un zâmbet încântător. Te rog, zâmbeşte din nou.

Ea schiță un zâmbet, încurcată:

– Nu înțeleg.

– Se întoarce. Să vedem dacă eşti o bună actriță.

Şi, într-adevăr, când van Effen se întoarse la masă, fata zâmbea, părând o persoană care n-are nici o grijă pe lume. Când se uită la el şi văzu expresia - mai precis, totala lipsă de expresie - de pe fața lui, încetă să zâmbească.

– Te pregăteşti să ne strici cina, nu-i aşa, Peter? De Graaf clătină din cap.

– Şi ce masă splendidă comandasem!

– N-o stric de tot. Van Effen zâmbi uşor:

– S-ar putea să fim nevoiți să renunțăm la a treia sticlă de Bordeaux sau Burgundia, sau ce vin o fi. Poate chiar la a doua sticlă! Mai întâi, dați-mi voie să vă povestesc pe scurt ce s-a întâmplat azi, după ce ne-am despărțit. Da, domnule colonel, vreau niş-

te vin, simt că mi-ar prinde bine un mic întăritor. Mi s-a oferit o slujbă - cu un salariu şi un comision care sunt sigur că depăşesc cu mult tot ce-aş putea câştiga vreodată lucrând la poliție - ca să arunc în aer ceva. Ce, nu ştiu. Ar putea fi şi banca Amsterdam-Rotterdam. Sau ar putea fi şi o barcă, un pod, o barjă, o cazarmă, orice. Încă nu mi s-a spus.

După cum ştiți, Vasco le-a adus pe cele două personaje la Cornul Vânătorului, azi după-amiază. Păreau cetățeni prosperi şi respectabili, dar la urma-urmei nici un criminal autentic n-a arătat vreodată a criminal. Am făcut cu toții pe nebunii şi pe deştepții, ne-am dat aere şi n-am lăsat să transpire nimic în cea mai mare parte a timpului. Apoi, mi-au făcut această ofertă fermă de slujbă, iar eu am acceptat-o. Mi-au spus că trebuie să raporteze asta superiorilor şi că mă vor contacta, fără îndoială, mâine şi-mi vor da amănunte în legătură cu slujba şi cu recompensa mea. Vasco urma să facă pe curierul. Aşa că ne-am dat mâna ca nişte domni şi ne-am despărțit, exprimându-ne bunele intenții şi încrederea reciprocă.

Pusesem două rânduri de iscoade să-i aştepte la o distanță discretă de Cornul Vânătorului. Mi s-a raportat.

– Bune intenții şi încredere reciprocă! zise Annemarie. De Graaf făcu un semn cu mâna:

– Avem tendința să folosim termeni figurați în meseria noastră. Continuă, Peter.

– Am primit veşti despre ambele rânduri de iscoade. Cei dintâi spun că i-au pierdut pe Agnelli şi Paderiwski - aşa-şi zic tipii…

– Doamne sfinte! zise de Graaf. Agnelli şi Paderiwski. Un industriaş faimos şi un pianist renumit. Ce originali sunt!

– Aşa m-am gândit şi eu. Iscoadele spun că i-au pierdut într-o aglomerare de circulație. Pretind că tipii nu şi-au dat seama că sunt urmăriți. Simplu accident. Raportul despre ceilalți doi mă umple de mirare, ca să mă exprim eufemistic.

– "Despre" ceilalți doi? zise de Graaf. Nu "de la" ceilalți doi?

– Despre. Au fost găsiți într-o alee întunecată. Nu erau în stare să ceară ajutor, nu erau conştienți. Nu se puteau mişca şi erau amândoi în agonie. Amândoi aveau ambele rotule zdrobite. Un semn folosit în Sicilia şi în anumite oraşe americane, care arată că anumiți oameni detestă să fie urmăriți şi că cei care-i urmăresc nu vor mai putea s-o facă un timp. Nu s-au folosit puşti. Bare de fier. Au fost operați. Nici unul dintre ei nu va mai putea umbla multe luni de-acum încolo. Nici unul nu va mai reuşi vreodată să umble ca lumea. Frumos, nu-i aşa, domnule colonel? Şi ceva nou în oraşul nostru. Încă

o dovadă, presupun, a influenței puternice exercitate de cultura americană superioară.

– Handicapați! Annemarie vorbea cu voce joasă, aproape în şoaptă. Handicapați pe viață. Cum poți… cum poți să glumeşti cu asemenea lucruri?

– Iartă-mă.

Van Effen o privi, văzu că se albise la față şi-i împinse paharul mai aproape de ea:

– Bea ceva. O să beau şi eu. Pot să te asigur că niciodată nu m-am simțit mai puțin vesel. Şi asta nu e numai o practică americană, domnule colonel; a devenit un sport preferat şi în Irlanda de Nord, în ultimii doi-trei ani.

– Deci e aproape sigur că tipii au scăpat intenționat de celelalte două iscoade şi n-a fost nici un accident.

De Graaf degustă Bordeauxul. Ştirile proaste nu păreau să-l impresioneze prea tare, căci plescăi din buze încântat:

– Excelent. Prietenii noştri par să aibă o experiență excelentă, atât în privința evadării, cât şi în ceea ce priveşte acțiunile directe. Sunt profesionişti. Şi au dispărut în ceață. Ah! Nu e totul pierdut. A sosit Châteaubriandul. Ai spus că mănânci şi dumneata din el, draga mea.

Fata păru să se înfioare uşor:

– Ştiu că pare caraghios, prostesc, dar nu cred c-aş putea să înghit ceva.

– Poate că totuşi cârtiţele vor ieşi din muşuroi mâine, spuse van Effen. Tot mai sper că se vor ține de cuvânt şi mă vor contacta.

Annemarie îi aruncă o privire aproape lipsită de expresie:

– Trebuie să fii nebun, îi spuse cu voce joasă. Părea sincer derutată.

– Fie că vor veni şi-ți vor aplica şi ție acelaşi tratament sau chiar mai rău - poate că se vor descotorosi definitiv de tine - fie că nu vor veni deloc. După ce i-au atacat atât de sălbatic pe cei doi, poate că i-au cercetat şi au descoperit că sunt polițişti. Nu se poate să nu fi avut la ei ceva care să le dovedească meseria de polițişti, fie şi un pistol. Aveau pistoale?

Van Effen aprobă din cap:

– Deci, probabil ştiu acum că şi tu eşti polițist şi tu eşti acela care ai pus să fie urmăriți imediat ce au părăsit Cornul Vânătorului. Te tentează ideea sinuciderii?

Întinse mâna şi atinse încheietura lui de Graaf.

– Nu-l lăsați să facă asta, domnule colonel. O să fie ucis.

– Îngrijorarea pe care o manifeşti îți face cinste.

Cel care vorbi fu van Effen. Pledoaria ei părea să-l fi lăsat absolut rece:

– Dar e total deplasată. Nu e foarte sigur că ticăloşii cred că eu am pus iscoadele pe urmele lor. Poate că nici nu le-au remarcat decât la multă vreme după ce-au părăsit Cornul Vânătorului şi n-ar avea nici un motiv să creadă că am vreo legătură cu ele. Asta-i una. În al doilea rând, deşi domnul colonel e prieten cu tatăl tău, asta nu-i dă dreptul fiicei prietenului să-i dea sfaturi colonelului. O poliţistă novice. Un şef al poliţiei. Ar fi ridicolă dacă n-ar fi atât de obraznică.

Ea se uită la el, rănită de parc-ar fi lovit-o, apoi îşi coborî privirile spre faţa de masă. De Graaf îl privi pe van Effen, clătină uşor din cap, apoi luă mâna fetei.

– Îngrijorarea îţi face, într-adevăr, cinste. Vorbesc serios. Dar nu îmi acorzi prea multă încredere. Chiar deloc. Uită-te la mine.

Privi spre el, cu ochii ei căprui, acum solemni şi atenţi:

– Van Effen are perfectă dreptate. Vulpile trebuie făcute să iasă din vizuină şi, pentru moment, asta pare singura modalitate. Deci Peter se va duce - eu nu i-aş ordona niciodată să se ducă - şi se va duce cu consimţământul meu. Dar Doamne-Dumnezeule, fetiţo, crezi că-l voi folosi ca pe o momeală vie, ca pe un mieluşel sacrificat, ca pe un Daniel în groapa cu lei, ca pe o capră priponită s-o mănânce tigrul? Pe

cuvântul meu, când mă pornesc pe metafore, nu mă mai opresc. Îți garantez, fata mea, că atunci când întâlnirea va avea loc - dacă va avea loc -, atât Cornul Vânătorului, cât şi zona înconjurătoare vor colcăi de oameni înarmați, dar invizibili. Invizibili pentru neinițiați. Peter va fi la fel de în siguranță ca într-o biserică.

– Ştiu. Sunt o proastă. Iertați-mă.

– Nu lua în seamă cuvintele de încurajare ale domnului colonel, spuse van Effen. Probabil că voi fi ciuruit de gloanțe. De gloanțe ale poliției. În afară de cazul că li se atrage atenția că sunt deghizat. Ar fi caraghios să împuşte pe cine nu trebuie. Voi fi costumat ca şi azi. Spuneți-le să se concentreze asupra mănuşii negre. Ăla sunt eu.

Un chelner se apropie de masa lor:

– Iertați-mă, domnule locotenent. Iar sunteți chemat la telefon.

Van Effen se întoarse în mai puțin de două minute:

– Ei bine, nimic surprinzător. Din nou FFF. Mesaj misterios, cu care, fără îndoială, îşi continuă campania demoralizatoare. Spun că *s-ar putea* să fie provocate unele ravagii de-a lungul Canalului Olandei de Nord, mâine la Alkmaar, la ora nouă dimineața. Totuşi, nu garantează că se va întâmpla

acolo. Tot ce au promis este că se va desfăşura o activitate considerabilă.

De Graaf întrebă:

– Asta a fost tot?

– Tot.

– Înțeleg. Pare lipsit de orice noimă şi de orice înțeles. Ce dracu crezi că mai urmăresc acum?

– Nu e lipsit de noimă ce fac. Chiar asta şi vor: să ne facă să ne întrebăm şi să ne îngrijorăm în legătură cu ce dracu mai urmăresc. Vor să creeze incertitudine, confuzie şi demoralizare şi am impresia că sunt pe cale să reuşească. Că tot veni vorba de FFF, domnule colonel, cum a fost călătoria dumneavoastră de plăcere la Texel, azi după-amiază?

– Absolută pierdere de vreme. Am fost însoțit, aşa cum ai prevăzut, de o ceată de babe.

– Nu intenționați să vă aflați la Alkmaar mâine la nouă dimineața?

– Intenționez să mă aflu la Amsterdam mâine la nouă dimineața. Ce-ai vrea să fac acolo? Să stau la pândă şi să înhaț pe oricine pare să acționeze într-un mod suspect; de pildă, pe oricine priveşte avid locul crimei?

– Nu pare o perspectivă prea promițătoare. Aveți prieteni la universitate, domnule colonel? La catedra de lingvistică, mai ales?

De Graaf îi spuse lui Annemarie:

– Acum se aşteaptă ca eu să fiu şocat de această bruscă schimbare de decor şi să întreb: "De ce dracu pui întrebarea asta?"

Îl privi pe van Effen:

– Ei bine, de ce dracu pui întrebarea asta?

– Am ascultat benzile cu mesajele FFF, în biroul de la *Telegraph,* puțin mai devreme. Era o voce de femeie. De femeie tânără, aş zice. Şi care nu era olandeză, sunt sigur.

– Interesant. Foarte. Iată că ne-am întors la străinii noştri misterioşi. Poți să faci vreo presupunere fondată ştiințific cu privire la țara ei de origine?

– Tocmai ăsta e necazul, domnule colonel. Vorbesc bine câteva limbi străine, sigur, dar nu sunt ceea ce se numeşte lingvist de meserie. Accentele regionale, nuanțele, pronunția nu sunt deloc domeniul meu.

– Şi crezi că cei de la universitate ne-ar putea ajuta?

– E o şansă, domnule colonel. Cum ați spus şi dumneavoastră, e bine să nu scăpăm nimic din vedere. Benzile sunt în biroul meu.

– O să fac tot ce pot. Cred că poți să te ridici deja Peter. Un chelner vine întins spre dumneata.

Van Effen se ridică, se întâlni cu chelnerul, îi vorbi în grabă şi-şi continuă drumul. Când se întoarse la locul său, spuse:

– Opoziția se mişcă. Indiferent cine face parte din opoziția asta. Au sunat de la hotelul meu, Trianon. Mesajul mi-a fost transmis la birou, desigur.

De Graaf întrebă răbdător:

– Şi de când stai la Trianon, domnule locotenent? Te-au dat afară din propriul apartament?

– Registrul hotelului scrie că stau acolo de două săptămâni. Am aranjat chestia asta azi după-amiază.

– Vai, vai. Falsificarea registrelor este o infracțiune de drept civil.

– Pentru moment, n-am timp să fiu arestat. Romero Agnelli sau unul dintre oamenii lui a fost, probabil, foarte ocupat să telefoneze peste tot şi să afle, în cele din urmă, că locuiesc la Trianon. Au postat chiar şi o santinelă în umbră, într-un mic Fiat vechi. În ce mă priveşte, am luat măsuri ca această santinelă să fie, la rândul ei, urmărită. Ei bine, nu pot să-i dezamăgesc. O să-mi fac apariția acolo mai târziu.

– Duci o viață activă, spuse de Graaf. Presupun că n-ai de gând să-ți petreci noaptea acolo.

– Presupunerea dumneavoastră este corectă, domnule colonel. O să-mi parchez maşina în spatele hotelului, de unde un taxi al poliției va veni să mă ia şi mă va depune la uşa din față. Apoi voi trece prin

hotel, voi ieşi pe uşa din spate şi voi pleca acasă cu maşina mea. E doar o plictiseală în plus, atât.

– Şi uite, zise de Graaf, că-şi face din nou apariția şi plictiseala dumitale proprie şi personală. Pe cuvântul meu, chiar că eşti un personaj important în seara asta.

Van Effen privi, suspină, se ridică, schimbă câteva vorbe cu chelnerul şi apoi dispăru spre cabinele telefonice.

– Aceeaşi opoziție se mişcă din nou, spuse la întoarcere. Ah, un coniac. Vă mulțumesc, domnule colonel. Era sergentul Westenbrink - Vasco. Încă un mesaj, transmis la birou, desigur. L-a contactat Agnelli. A spus c-ar fi foarte încântați să mă întâlnească mâine, la unsprezece dimineața. În acelaşi loc. Asta poate să însemne una din două.

– Ştiu ce înseamnă, spuse de Graaf. Fie că ne-au înțeles jocul, fie că nu ni l-au înțeles. E posibil să nu-şi fi dat câtuşi de puțin seama c-au fost urmăriți încă de când au părăsit Cornul Vânătorului azi după-amiază. Pe de altă parte, e perfect posibil să fi ştiut foarte bine. Dac-au ştiut, nu pot avea decât un singur scop vrând să te vadă: să afle cât de multe ştii, cât de periculos e ceea ce ştii şi care e cea mai bună cale prin care ei pot elimina acest pericol. Îmi închipui că vor acționa foarte discret. Iar dacă te suspectează şi, în acelaşi timp, bănuiesc că şi dumneata îi

suspectezi pe ei, acționează foarte inteligent. Pentru că, într-un asemenea caz, te-ai fi aşteptat să aleagă un loc de întâlnire neutru. Pentru că, dacă bănuiesc că eşti un poliţist deghizat sau că acționezi ca agent al poliției, atunci se gândesc automat şi că restaurantul Cornul Vânătorului e o vizuină a poliției. Dar, desigur, dac-ar alege alt loc, ar însemna să se trădeze că ştiu. De Graaf oftă:

– Totul e foarte încâlcit şi complicat. Menit să împrăştie confuzie şi bănuială peste tot în jur. Poate că au luat lecții de la cei de la FFF. Sau viceversa. Mai vrei un coniac, Peter? Nu? Atunci aş zice să plecăm. Îmi imaginez că mâine vom avea o zi lungă şi grea. Ai vreun plan special pentru mâine pentru domnişoara aici de față?

– O să mă gândesc între timp să-i dau o sarcină dificilă. Pentru moment, n-am nici un plan.

– Hm! De Graaf medită: Presupun, Anne, că eşti văzută destul de des în compania sergentului Westenbrink.

Ea zâmbi:

– Mi-e greu să mă gândesc la el altfel decât la Vasco. Da, desigur. Avem de vorbit şi se pare că e cel mai bine - şi cel mai uşor - s-o facem pe față.

– Exact. Poți să te duci şi să vii de acolo oricând vrei?

– Desigur. Ăsta e şi avantajul de a face parte dintre krakeri. Nu respectăm ore, reguli, convenienţe. Facem ce vrem, suntem liberi ca pasărea.

– Nimeni n-ar avea nimic de comentat dacă n-ai da pe-acolo o zi sau chiar două?

– Nu. Ezită:

– Am voie să fiu deşteaptă şi să ghicesc ce urmăriţi, domnule colonel?

– Eşti destul de inteligentă. Îţi lipseşte doar obişnuinţa şi experienţa de a avea o minte imorală, întortocheată şi bănuitoare ca a locotenentului van Effen. Şi sper că-ţi vor lipsi întotdeauna.

Annemarie clătină din cap aproape imperceptibil, apoi privi întrebător spre van Effen, care spuse:

– Domnul colonel are dreptate, ştii.

– Nu ştiu. Vreau să spun că sunt sigură că are dreptate, dar nu înţeleg în legătură cu ce. Dacă vă distraţi pe socoteala mea, nu cred că e prea elegant.

– Nu ne distrăm pe socoteala ta, Annemarie. Nu intră în vederile noastre să tachinăm sau să umilim oamenii. Ascultă. În toată povestea asta e vorba de o reţea. E cel puţin posibil - aş zice, o şansă de cincizeci la sută - ca Agnelli şi compania să ne fi ghicit jocul. În acest caz, şi Vasco e suspectat, pentru că el e cel care i-a pus în legătură cu mine. Şi pentru că se ştie că şi tu eşti în legătură cu Vasco, eşti suspectată, la rândul tău.

Ceea ce sugerează domnul colonel e să te dai la fund o zi, poate chiar două. Depinde de cum evoluează lucrurile. Eu am sentimentul - poate, irațional - că vor evolua foarte repede. Nu e plăcut nici pentru domnul colonel, nici pentru mine să ne gândim că ai putea cădea în mâinile tipilor ălora. Gândeşte-te la detectivii ăia doi, la iscoadele alea care-au avut ghinion. Ştim deja că e vorba de o bandă necruțătoare, pe care ideea de a tortura pe cineva îi lasă indiferenți. S-ar putea chiar să le facă de-a dreptul plăcere. Cum te-ai simți dacă te-ar prinde şi te-ar tortura? Nu încerc să te înspăimânt, Annemarie. Mă refer la un lucru care mi se pare, dacă nu probabil, cel puțin posibil.

– Cred că ți-am mai spus. Nu sunt grozav de curajoasă. Avea o voce foarte liniştită.

– Şi apoi, vor afla pe cine au pus mâna. Vor fi nebuni de fericire. Vor avea încă o carte cu care să ne şantajeze, pe lângă celelalte, pe care încă nici nu le ştim. Dincolo de propria ta sănătate, care ar fi în pericol, ne-ai pune şi pe noi într-o situație îngrozitor de dificilă.

– Nici eu n-aş fi explicat mai bine toate astea, spuse de Graaf.

Fata zâmbi firav:

– Sunt o laşă. O să fac ce mi se spune.

– Nu ce ți se spune, draga mea, nu ce ți se spune, zise de Graaf. E doar o sugestie.

Din nou apăru zâmbetul firav:

– Mi se pare o sugestie foarte bună. Unde voi sta?

– La Julie, desigur, spuse van Effen. Un paznic înarmat va bântui, fără ostentație, prin preajmă. Dar înainte de a te retrage la adăpost, cum se spune, aş vrea totuşi să faci ceva pentru mine.

– Desigur.

– Aş vrea să te duci la Vasco mâine dimineață. Să-i spui şi lui ce ți-am spus ție şi să-i spui să dispară. Ştiu unde va dispărea şi-l voi contacta acolo, atunci când voi putea s-o fac fără primejdie.

– O să fac asta. Rămase tăcută o clipă.

– Când mi-ai cerut să fac ceva pentru tine şi am răspuns "desigur"… ei bine, acum aş vrea să nu fi spus asta. Vezi ce-ai făcut din mine, Peter, sunt o epavă care dârdâie.

– Nu dârdâi deloc şi mi se pare că arăți destul de bine pentru o epavă. Dacă vor pune gheara pe tine acolo, galanții tăi prieteni krakeri se vor uita în altă parte, nu?

– Da.

– Suntem obişnuiți cu asemenea nedreptăți, nu, domnule colonel? Nu ți se va întâmpla nimic. Vei fi supravegheată permanent. Şi când spun permanent,

înțeleg clipă de clipă. O va face locotenentul van Effen, în care poți avea toată încrederea. Va fi deghizat corespunzător. Nu în costumul de la Cornul Vânătorului, desigur. Va fi căptuşit cu arsenalul său obişnuit. Apropo, domnule colonel. Cred că voi purta un al treilea pistol, mâine, la întâlnirea cu Agnelli şi cu prietenul sau prietenii lui. Ei ştiu deja că…

– Că porți două pistoale, spuse de Graaf. Aşa că n-are cum să le treacă prin cap că s-ar putea să porți trei. Probabil că ai scris asta şi-n carte.

– Bineînțeles că n-am scris. V-am mai spus: asemenea lucruri nu trebuie băgate în capul criminalilor. Dar, într-adevăr, asta e ideea. Deci, nici o problemă, Annemarie. Nu voi fi nici o clipă cu mai mult de cinci metri în spatele tău.

– Asta e bine. Dar mi-ai băgat în cap tot felul de gânduri neplăcute. Aş putea fi înhățată, folosind propriile tale cuvinte, în orice loc, în drum spre casa lui Julie.

– Iar eşti nedreaptă. Nu-ți face probleme. Te voi conduce acolo cu propria mea limuzină, sigură şi confortabilă.

– Limuzină! spuse de Graaf. Confortabilă! Dumnezeule!

Îi aruncă fetei o privire plină de solicitudine:

– Sper că nu ți-ai uitat perna pneumatică.

– Nu înțeleg, domnule colonel.

– Vei înțelege în curând.

Părăsiră restaurantul şi porniră de-a lungul străzii, până când ajunseră la maşina lui de Graaf, parcată, ca de obicei, într-un loc unde parcarea era interzisă. De Graaf o sărută pe fată cu un aer pe care probabil că el îl considera de unchi, spuse noapte bună şi se urcă în Mercedesul său strălucitor. Pe bancheta din spate. Inevitabil, colonelul de Graaf avea şofer.

*

Annemarie spuse:

– Acum înțeleg ce voia să spună colonelul când vorbea de pernă cu aer.

– Un neajuns minor, spuse van Effen. O să-l remediez. Aşa sunt bătrânii. Colonelul se plânge.

– Colonelului îi place confortul, nu?

– Presupun că nu ți-a scăpat că a şi fost făcut pentru o viață confortabilă.

– E foarte drăguț, nu? Drăguț, şi curtenitor, şi grijuliu.

– Nici nu e greu să fii aşa când obiectul atenției e o fată frumoasă ca tine.

– Vă pricepeți să faceți fraze frumoase, domnule locotenent.

– Da, mă cam pricep.

Rămase liniştită o clipă, apoi spuse:

– Dar e cam snob, nu? Un snob îngrozitor.

– Pentru ca disciplina să fie respectată, trebuie să vorbesc cu severitate. Sper că nu te aştepți să ascult liniştit, şi cu atât mai puțin să aprob, remarcile tale denigratoare cu privire la şeful poliției.

– N-am avut intenția să-l denigrez. Era doar o remarcă. Refuz să ajung la stadiul în care să fiu nevoită să-mi supraveghez fiecare cuvânt pe care-l spun. Trăim într-o țară liberă, nu?

– Ei, ei.

– Continuă. Spune: "Ai spirit" sau ceva de genul ăsta.

– Nu cred c-o să spun aşa ceva. Dar greşeşti la fel de tare cu privire la snobism, cât greşeai şi când îl elogiai atât de tare pe Arthur.

– Pe Arthur?

– Numele mic al şefului nostru. Nu-l foloseşte niciodată. N-am înțeles de ce. Conotații regale. Sigur că e drăguț şi îndatoritor. Dar e şi dur, viclean şi nemilos. De aceea şi e ceea ce e. Are o origine foarte veche, foarte aristocratică şi foarte bogată şi iată de ce n-ai să mă vezi niciodată încercând să plătesc în locul lui nota de la un restaurant. S-a născut cu convingerea că e diferit de ceilalți, că face parte din acea miime de aleşi ai sorții. Nici nu-i trece prin cap că s-

ar putea să nu fie chiar aşa. E convins că răspândeşte în jur o aură de democraţie.

– Crud sau nu, snob sau nu, mie îmi place.

Vorbea ca şi cum astfel ar fi rezolvat problema, fără să precizeze care era aceasta.

– Cum poate ai observat, Arthur ştie să se poarte cu doamnele. Mai ales când e în timpul liber, cum era în seara asta.

– Tu nu te consideri niciodată în timpul liber? Crezi că eu sunt tot timpul poliţistă?

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar o voi face. Adică mă voi gândi.

– Eşti prea drăguţ.

Fata se cufundă în tăcere şi rămase astfel tot timpul drumului cu maşina. Vorbi numai van Effen. Telefonă la birou şi ceru ca un paznic înarmat să supravegheze locuinţa surorii sale. Nu era greu de înţeles de ce spusese de Graaf că Julie van Effen era doamna la care ţinea cel mai mult în tot Amsterdamul. Cu părul ei negru şi strălucitor ca pana corbului, cu o faţă delicat cizelată şi pomeţii înalţi ce aminteau de tipul slav, era mai mult decât drăguţă, dar mai mult ca sigur, pe de Graaf, ca şi pe mulţi alţii, îl atrăgeau în primul rând ochii ei negri şi surâzători, zâmbetul ei plăcut. Era aproape întotdeauna bine dispusă, în afara cazurilor în care avea de-a face cu nedreptăţi, cruzime, meschinării, egoism şi

încă vreo câteva lucruri pe care le dezaproba. Atunci putea deveni absolut furibundă. Părea să iubească pe toată lumea, cu excepția celor care-i stârneau o dezaprobare cruntă. Era una dintre acele rare persoane care radiază fericire în jur, o calitate care aproape reuşea să ascundă faptul că avea o inteligență remarcabilă. De obicei, miniştrii nu angajează secretare prostuțe, iar Julie era secretara unui ministru. Secretara personală, privată, de încredere, discretă.

Era, de asemenea, o gazdă foarte bună şi propuse să le pregătească ceva de mâncare de cum intrară în casă. Îți dădeai seama îndată că această tânără doamnă cu atâtea talente era şi o maestră în arta culinară. Apoi le oferi sandvişuri şi renunță numai când află că cinaseră deja.

– Pariez că la Dikker en Thijs. Ei bine, nu s-ar zice că cei de la poliție nu se pricep să trăiască bine. O fată care munceşte trebuie să se mulțumească cu heringi, varză roşie şi cârnați.

– Fata asta care munceşte, spuse van Effen, se mulțumeşte cu cantina ministerială. Un paradis pentru cei care au gusturi gastronomice rafinate, din câte mi s-a spus. Fireşte că noi, polițaii, n-avem voie nici să ne apropiem de un asemenea loc. Din păcate, Julie n-are nici un pic de voință. Îți dai seama numai uitându-te la ea.

De fapt, silueta lui Julie era aproape perfectă. Reacționă cu un dispreț suveran la aceste mici ironii, ciufuli, în trecere, părul fratelui ei şi se duse la bucătărie să facă cafea şi café şnaps.

Annemarie o privi cum se îndepărtează, se întoarse spre van Effen şi zâmbi:

– Poate să te întoarcă pe degete, nu-i aşa?

– În orice clipă, spuse van Effen, vesel. Şi, vai, ştie şi ea asta. E o mironosiță, asta e. Dar trebuie săți arăt ceva, în caz că eşti vreodată singură acasă.

O duse la un tablou de pe perete, pe care-l împinse într-o parte, scoțând la iveală un buton roşu, încastrat în tapet.

– În meseria noastră, asta se numeşte buton de autoapărare. Dacă te crezi în pericol, dacă bănuieşti sau doar simți un pericol, apeşi pe butonul ăsta. O maşină de serviciu va fi aici înainte de a trece cinci minute.

Fata încercă să ia lucrurile uşor.

– Orice gospodină din Amsterdam ar trebui să aibă aşa ceva.

– Cum însă există vreo sută de mii de gospodine în Amsterdam - poate chiar, două sute, din câte ştiu - ar fi puțintel cam scump.

– Desigur.

Se uită la el şi nu mai zâmbi sau nu mai reuşi să zâmbească:

– V-am văzut până acum de câteva ori împreună şi ar trebui să fiu oarbă sau surdă să nu-mi dau seama că eşti topit după surioara ta.

– Pst, pst! Nu pot decât să oftez. E chiar atât de evident?

– N-am terminat. N-ai pus să se instaleze chestia asta numai pentru că o iubeşti. E în pericol, nu-i aşa?

– În pericol?

O apucă atât de strâns de umeri, încât ea se crispă:

– Scuză-mă.

Slăbi strânsoarea, dar continuă să-şi țină mâinile pe umerii ei:

– De unde ştii?

– Ei bine, e adevărat, nu? E într-un pericol real?

– Cine ți-a spus? Julie?

– Nu.

– Colonelul?

– Da. În seara asta.

Îl privi. Privirea ei alunecă pe rând de la un ochi la celălalt.

– Sper că nu te-ai supărat.

– Nu. Nu, draga mea. Nu m-am supărat. Sunt doar îngrijorat. Nu sunt o persoană pe care e recomandabil s-o cunoşti. Nu mai eşti în siguranță.

– Julie ştie de pericolul ăsta?

– Desigur.

– Ştie şi că primeşti cărți poştale?

O privi gânditor şi nu-şi schimbă expresia nici când fata îşi puse mâinile pe umerii lui şi încercă să-l zguduie exasperată, ceea ce era o prostie, pentru că van Effen era un tip foarte solid:

– Ei bine, ştie?

– Da. Ar fi greu să nu ştie. Cărțile poştale sunt trimise la adresa mea. E una din căile fraților Annecy de a ajunge la mine.

– Doamne-Dumnezeule! Asta… asta e îngrozitor. Cum… cum poate să fie atât de… atât de fericită?

Îşi lăsă capul pe umărul lui, ca şi cum ar fi obosit dintr-o dată:

– Cum poate?

– Presupun că e vorba de vechea zicală: "E mai bine să râzi decât să plângi." Sper că nici tu n-ai de gând să plângi.

– Nu.

– Dar vechea zicală nu se prea aplică aici. Julie a fost întotdeauna un copil fericit. Numai că acum trebuie să se străduiască să fie.

Julie intră cu cafeaua, se opri brusc şi-şi drese vocea:

– Nu e puțin cam devreme…? Lăsă tava din mână:

– Sper că surzenia e o boală trecătoare. Am spus…

Se opri din nou, expresia de pe fața ei exprimând îngrijorare; se duse repede spre locul unde se aflau ei, îşi puse un braț în jurul lui Annemarie şi-i întoarse cu blândețe capul până când reuşi să-i vadă fața:

– Lacrimi. Un noian de lacrimi.

Îşi scoase o batistă de dantelă din manşetă:

– Ce ți-a făcut sălbaticul ăsta?

– Sălbaticul ăsta nu i-a făcut nimic, spuse van Effen blând. Annemarie ştie tot, Julie. Despre Marianne, despre copii, despre tine, despre mine, despre frații Annecy.

– Colonelul, pun capul.

– Şi nu greşeşti. Julie spuse:

– Ştiu, Annemarie. E un şoc. Când afli dintr-o dată, e un şoc. Eu, cel puțin, am aflat încetul cu încetul. Haide. Am un remediu suveran. Ți-am pus un şnaps dublu în cafea.

– Eşti foarte bună. Dacă m-ați scuza o clipă… Se întoarse şi ieşi repede din cameră.

– Ei bine?

Vocea lui Julie avea un ton interogator:

– Nu-ți dai seama ce-ai făcut.

– Eu?

Van Effen era sincer şocat.

– Ce-ți închipui c-am făcut? Colonelul e cel care…

– Nu e vorba de ce ai făcut. E vorba de ce nu ai făcut. Îi puse mâinile pe umăr şi-i spuse cu voce blândă:

– E vorba de ce nu ai văzut.

– Înțeleg. Adică nu înțeleg. Van Effen era precaut.

– Ce n-am văzut?

– Ipocritule! Julie clătină din cap:

– Annemarie. I se citesc sentimentele pe față, în ochi. Fata asta e îndrăgostită de tine.

– Ce? Cred că nu te simți bine.

– Ce neghiob e iubitul, strălucitorul meu frate! Dar nu te lua după mine. Cere-o de nevastă chiar acum. O dispensă specială - poți s-o obții cât ai zice peşte - şi vă puteți căsători la miezul nopții.

Van Effen părea uşor şocat:

– Pari destul de sigură de tine.

– Nu, nu par. Sunt absolut sigură.

– Dar nici nu mă cunoaşte.

– Îmi dau seama de asta. La urma-urmei, n-ai întâlnit-o decât… ei, să zicem de vreo douăzeci, treizeci, patruzeci de ori.

Clătină din cap:

– Anchetatorul temut, autorul de cărți de psihologie, omul care poate descoperi dintr-o singură

privire secretele cele mai intime ale minții omeneşti, ei bine, e strălucit în teorie şi nul în practică.

– Te pricepi să vorbeşti, nu zic. Eşti specialistă în sfaturi matrimoniale. Sau, poate, chiar peţitoare? Ha! Şase cereri în căsătorie - poate c-au fost chiar douăzeci, cine ştie - şi le-ai respins pe toate. Aşa că se poate spune că ai experiență.

– Nu încerca să schimbi subiectul. Zâmbi dulce:

– Da, într-adevăr, se poate spune că am experiență. Nu l-am iubit pe nici unul. Dar Annemarie te iubeşte. Nu prea înțeleg de ce.

– Vreau un şnaps.

Van Effen deschise un dulap din apropiere.

– Tocmai ți-am adus un cafe şnaps.

– Mai întâi de toate, trebuie să beau un şnaps. Apoi voi bea şi cafeaua.

– Nu vrei un psihiatru? De ce crezi că e atât de tulburată?

– E slabă de inimă, de-aia.

– Ați face o pereche minunată. Ea - slabă de inimă, tu - slab de minte.

Îi luă capul în mâini şi-i studie cu atenție privirea:

– Detectivul cu privire de vultur. De fapt, ți-ar trebui o pereche de ochelari. Şi ai uitat şi să-mi dai replica, nu? Cel puțin de câteva ori.

– Ce replică?

– O, Doamne! Privirea asta circumspectă şi speriată te face să semeni mai curând a criminal decât a poliţai. Ce replică? "N-aş lua-o de nevastă nici dacar fi singura fată rămasă pe lume." Asta ar fi trebuit să fie replica ta. E o reacţie standard, cred.

Zâmbi din nou:

– Dar, fireşte, tu nu te încadrezi în standarde.

– Mai tacă-ţi gura!

– Iată un răspuns bine gândit. Se aşează şi-şi luă ceaşca de cafea:

– Miopie mintală. Cred că e incurabilă.

– Nu ştiu, dar sunt sigur că vei găsi tu răspunsul.

Van Effen îşi revenise. Era, ca de obicei, calm, sigur pe el, relaxat şi foarte echilibrat:

– Nu-mi plac prea mult doctorii detaşaţi, uşor superiori, uşor amuzaţi, dar trebuie să recunosc că pe mine ai reuşit, într-adevăr, să mă vindeci. M-ai vindecat de orice urmă de interes pe care l-aş fi putut avea vreodată pentru această tânără doamnă. Sau poate că exact asta ai şi urmărit, nu ştiu.

Julie îl privea cu gura întredeschisă şi cu o expresie mirată din care se vedea că nu înţelege nimic:

– Nu-mi trebuie - nu vreau, mai bine-zis - ajutor, sfaturi sau simpatie din partea ta. Şi asta nu numai pentru că sunt inutile şi pentru că nici nu ţi le-am cerut, ci fiindcă sunt perfect capabil să-mi văd

de viața mea fără amestecul inoportun al unei tinere surori. Mă duc să văd dac-a sosit gardianul.

Ieşi, lăsând-o pe Julie să se holbeze la uşa care se închisese în urma lui, neconsolată şi neîncrezătoare. Era în aceeaşi stare, continuând să privească spre uşă fără să vadă nimic, cu aceeaşi expresie rănită şi umilită, când Annemarie se întoarse în cameră. Ea se opri, privi nedumerită expresia nefericită a lui Julie, veni în grabă spre scaunul ei, se lăsă în genunchi şi întrebă:

– Ce s-a întâmplat, Julie? Ce s-a întâmplat?

Julie îşi desprinse privirea de uşă şi întoarse capul încet:

– Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

– Nu s-a întâmplat nimic? Oh, Doamne! Nimic, Întâi - eu, pe urmă - tu. Lacrimi. Şi pari atât de copleşită de durere.

Annemarie o luă în braţe.

– Nu s-a întâmplat nimic? Julie! Nu mă trata ca pe o cretină.

– Eu sunt cretină. Tocmai am făcut o greşeală.

– Tu? Nu cred. Greşeală. Ce greşeală?

– Greşeala de a uita că Peter nu e numai fratele meu. E poliţist şi, după toate probabilităţile, succesorul colonelului. Nu ştiai asta, nu?

Julie pufni:

– Toată lumea ştie. De Graaf ar trebui să iasă la pensie anul ăsta, dar n-are nici o grabă să se retragă, din moment ce Peter îi face deja aproape toată treaba.

– Lasă-l pe colonel. Unde e sălbaticul ăla? Julie încercă să zâmbească:

– E a doua oară în seara asta când două fete îl numesc, pe rând, sălbatic. Pariez că nu i s-a mai întâmplat până acum. A plecat.

– A plecat? A plecat de tot?

– Nu. Doar să vadă dac-a venit straja.

Julie zâmbi din nou şi, de data asta îi reuşi mai bine.

– S-ar putea să aibă un talent special când e vorba să facă lumea să plângă, dar sunt sigură că îi pasă de noi.

– Are un mod cam ciudat de a o arăta. Ce ți-a făcut, Julie? Ce ți-a spus?

– Ce mi-a făcut? Nimic, fireşte. Ce mi-a spus? Eu m-am băgat unde nu-mi fierbe oala, presupun, iar el m-a pus la punct. Asta-i tot.

– Şi-ți închipui c-o să mă mulțumesc cu răspunsul ăsta?

– Nu, nu-mi închipui, draga mea. Dar n-am putea s-o lăsăm baltă deocamdată? Te rog.

La întoarcerea lui van Effen îşi terminaseră cafeaua. Se pare că el nu observă nimic neobişnuit

sau, dacă observă, nu consideră necesar să comenteze.

– Straja e aici, spuse. E înarmată până-n dinți. Acum trebuie să plec.

– Dar cafeaua…

– Altă dată. Sunt, cum se spune, în exercițiul funcțiunii. Julie, trebuie să faci ceva pentru mine. Ai putea…?

– Trebuie? Zâmbi:

– E un ordin sau o cerere?

– Ce importanță are?

Cum nu i se întâmpla decât arareori, van Effen era iritat:

– Fă ce-ți cer, te rog - observă c-am spus "te rog" - sau o iau cu mine pe Annemarie.

– Serios? Ce amenințare? Şi dacă ea vrea să rămână aici sau o rog eu să rămână?

– Înapoi la Rotterdam. Mâine dimineață. Nu va mai face parte din poliție. Când lucrezi în poliție, nu nesocoteşti ordinele fără să fii dat afară. Scuză-mă, Annemarie, nu vorbeam pentru tine. Julie nu e prea deşteaptă în seara asta. Nu arăta şocată, surioară. Dacă nu-ți dai seama că vorbesc serios, înseamnă că te-ai prostit de tot. Prefă-te bolnavă de gripă o zi, două. Annemarie e într-un pericol la fel de mare ca şi tine, iar eu vreau să vă ştiu aici împreună. Annemarie, la nouă şi un sfert.

Se duse la uşă, o deschise, privi expresia solemnă a celor două fete şi clătină din cap:

– Iese din scenă galantul locotenent în noaptea întunecată şi ameninţătoare.

Închise calm uşa în urma lui.

CAPITOLUL 4

Arareori s-ar fi întâmplat ca tânărul înalt şi subțire, îmbrăcat în fulgarinul de culoare închisă, de pe care se scurgeau picăturile de ploaie, să atragă mai mult decât o privire fugară sau un comentariu în legătură cu faptul că era o apariție destul de ştearsă, impresie sporită de părul lui negru pe care ploaia deasă i-l lipise de cap şi mustața neagră, prost potrivită din foarfeci. De fapt, nu fusese potrivită deloc: el fusese neobişnuit de grăbit în dimineața aceea şi şi-o lipise uşor strâmb.

Se postase aproape de mijlocul pieței când o văzu, traversând în diagonală şi venind aproape direct spre el. Annemarie, care arborase din nou culorile războiului, arăta la fel de şleampătă şi demnă de milă ca şi tânărul care acum îi ieşi în întâmpinare.

– Annemarie, nu?

Fata făcu ochii mari şi privi repede în jur. În ciuda ploii aproape torențiale, era destulă lume în preajmă şi chiar o tonetă cu fructe şi legume, la distanță de numai câțiva metri. Privi din nou spre tânăr, care zâmbea cu un zâmbet aproape plăcut, în ciuda felului în care arăta.

– Vă rog să nu fiți îngrijorată, domnişoară. Asta nu prea e un loc în care s-ar gândi cineva la o răpire. Trebuie să fiți Annemarie - nu cred că există două persoane care să se conformeze semnalmentelor pe care le-am primit. Eu sunt detectivul Rudolph Engel.

Scoase o insignă din buzunar şi i-o arătă.

– Fireşte c-aş fi putut s-o fur. Locotenentul van Effen vrea să vă vadă. E în maşină.

– De ce-ar trebui să te cred? De ce te-a trimis pe dumneata? Ştia unde sunt. Putea să vină chiar el. Ce maşină are?

– Un Peugeot negru.

– Aveai de unde afla asta, nu?

– Da.

Tânărul se dovedi răbdător:

– Când ai lucrat sub ordinele cuiva timp de cinci ani, ai reuşit să afli câte ceva despre el. Locotenentul mi-a spus: "Domnişoara Meijer e foarte suspicioasă. Pomeneşte-i de fluviul Amazon, de tatăl ei, de colonel şi de «lipsa de curaj» a cuiva". N-am idee ce-a vrut să spună.

– Eu am.

Îi luă brațul:

– Scuză-mă.

*

Van Effen, destins în spatele volanului maşinii, se amuza să poarte în dimineața aceea o pălărie moale şi o barbă mare, neagră, pătrată, de tipul celor arborate de evreii sefarzi. Întoarse capul când Annemarie deschise uşa de lângă scaunul alăturat şi privi înăuntru.

– Bună dimineața, draga mea.

– "Bună dimineața" e uşor de spus. Ce faci aici?

– Mă adăpostesc de ploaie. Curge în rafale. Probabil că ți-ai dat seama. Intră, intră.

Ea se aşeză şi-l privi acuzator:

– Ai spus cinci metri. Că nu vei fi niciodată la mai mult de cinci metri în spatele meu. Fiecare minut are şaizeci de secunde. Aşa ai spus. Unde ai

fost? Mi-ai promis că vei avea grijă de mine. Frumoasă promisiune!

– Omul propune, Dumnezeu dispune.

Dacă van Effen avea remuşcări, le ascundea foarte bine:

– De altfel, cineva a avut grijă de tine. Îndeaproape. Nu-mi spune că n-ai văzut un domn cam bătrâior care-ți dădea târcoale. Era uşor cocoşat, cu o barbă căruntă, haină cenuşie şi baston alb. El avea grijă de tine.

– L-am văzut. Creatura aia! N-ar fi fost în stare să aibă grijă nici de un pisoi.

– Depinde ce vrei să spui cu asta. Creatura aia e un bărbat tânăr, puternic, expert în judo şi foarte bun țintaş.

– Bărbi, mormăi ea. Bărbi, mustăți sunt singurele lucruri la care vă gândiți voi, ăştia. Deghizări. Ei bine, îți mulțumesc, cineva mi-a purtat de grijă, dar tu ți-ai călcat promisiunea.

– A fost mai diplomatic aşa. Eram la mică distanță în spatele tău, iar tu erai la mai puțin de o sută de metri de locul întâlnirii, când l-am văzut pe nimeni altul decât pe domnul Paderiwski urmărindute încă şi mai îndeaproape decât mine. Domnul Paderiwski e viclean, nu-i scapă nimic şi nu mă place deloc, ceea ce e o combinație tâmpită. M-ar fi putut recunoaşte, mai ales când eram atât de aproape

în preajma ta. Fusesem destul de precaut încât să iau cu mine doi detectivi - nu da atenție faptului, absolut evident, că avem atâta grijă de tine - şi am decis că discreția era calea cea mai bună de urmat, dacă voiam să ne inducem în eroare duşmanii. Aşa că l-am pus pe unul dintre detectivi să mă înlocuiască.

Engel spuse, prin fereastra deschisă a lui van Effen:

– Mai am ceva de făcut, domnule locotenent?

– Nu. Nu aici. Nu-l scăpa din vedere pe prietenul nostru.

– L-am şi văzut, domnule locotenent. Nu poate exista altcineva chel, saşiu şi cu o barbă sare şi piper prin preajmă.

– Julius Caesar? întrebă Annemarie.

– Nimeni altul. Lui Rudolph, aici de față, nu i-am spus cum te cheamă. Nu m-ar fi crezut. Trebuie să-l urmărească îndeaproape pe Julius, totuşi nu prea aproape. Şi ai grijă, Rudolph, că întotdeauna sunt câțiva tipi prin preajmă. Aş prefera să-l pierd pe el decât pe tine. Nu uita ce li s-a întâmplat ieri celor doi colegi ai tăi.

– Nu voi uita, domnule locotenent.

Expresia întipărită pe fața lui dovedea îndeajuns acest lucru. Se întoarse şi o porni pe stradă, prin ploaie.

– Te-ai pleoştit? Van Effen porni maşina.

– Puțin. Fata zâmbi uşor.

– Trebuia neapărat să-i spui că sunt laşă?

– Nu i-am spus. Am spus că "cineva" e laş.

– Nu contează, pentru că e vorba de mine. De pildă, nu-mi place să călătoresc cu maşina asta.

– Reparatul scaunelor durează câtva timp. Şi ce legătură are asta cu…?

– Te rog. Vreau să spun că maşina asta e cunoscută. De criminali, vreau să spun.

– Pfui. Mai sunt câteva sute de maşini la fel în oraş. Ea întrebă blând:

– Mai sunt câteva sute cu acelaşi număr?

– Ce importanță are numărul maşinii? Îl ştii?

– Mai mult sau mai puțin. Rotterdam. Trei de nouă. La şcoală ne învață să fim atenți, nu uita.

– Dar nu destul de atenți ca să remarcați amănuntele. Plăcuțele mele erau lipite, nu înşurubate. Astăzi, maşina mea a fost înregistrată la Paris, şi are într-o parte un F mare, care dovedeşte acest lucru. Am acces la un număr nelimitat de plăcuțe.

Ea-şi schimbă expresia, dar nu spuse nimic.

– Ar trebui să te intereseze lucruri mai importante. Ca, de pildă, ultimele isprăvi ale FFF-ului.

– Ei bine?

– N-a fost nici o ispravă. N-au aruncat în aer barajul Canalului Olandei de Nord. Au sunat atât la

ziare, cât şi la poliție acum zece minute. Pur şi simplu se distrează pe socoteala noastră. Au spus că n-au promis niciodată că vor arunca în aer canalul - ceea ce e cât se poate de adevărat -, ci numai că se va desfăşura o activitate intensă în zona aceea, azi-dimineață la ora nouă. Şi au raportat că se desfăşura o activitate intensă acolo, ceea ce, de asemenea, e cât se poate de adevărat. Toate echipele de salvare şi de reparații erau acolo, în aşteptare. După cum se afla şi un număr însemnat de forțe ale poliției şi ale armatei, ca să nu mai vorbim de elicopterele militare. Au pretins că au făcut un număr mare de fotografii aeriene ale locului, ca suvenir.

– Şi crezi aşa ceva?

– Desigur. N-am nici un motiv să nu cred.

– Fotografii aeriene? Cum au putut să realizeze aşa ceva?

– A fost cât se poate de simplu, mă tem. În cursul dimineții, probabil că un număr impresionant de elicoptere mişunau prin preajmă. Nimeni n-a remarcat unul în plus, mai ales dacă, aşa cum probabil s-a întâmplat, avea şi nişte însemne oficiale.

– Care a fost scopul ascuns al acestui exercițiu inutil şi idiot?

– A fost departe de a fi idiot şi a fost cât se poate de util. Pentru eventualitatea în care noi nu ne-am fi dat seama, mi l-au precizat ei cât se poate de clar.

Au spus că, în intervalul a douăzeci şi patru de ore, au reuşit să aducă țara, şi în special autoritățile, într-o stare de neajutorare frustrată. Aşa-zisele autorități - au făcut un număr de remarci cinice şi foarte neplăcute la adresa guvernului, poliției, armatei şi a celor care aveau datoria să vegheze la siguranța şi bunăstarea barajelor, ecluzelor, digurilor şi a mai ştiu eu ce - erau perfect neputincioase; nu puteau întreprinde nimic ca să-i oprească. Au spus că tot ce aveau ei de făcut era să stea acasă, să înfigă un bold într-o hartă, să telefoneze la ziare, să se aşeze liniştiți în fotolii şi fără să se deplaseze pe o rază de o sută de kilometri, puteau totuşi garanta că reprezentanții legii, armatei, serviciilor de reparații şi de salvare vor fi la fața locului cu mic, cu mare. O asemenea situație, din câte-au spus, era atât amuzantă, cât şi spre lauda lor. E uşor de înțeles de ce au sentimentul ăsta.

– Şi n-au spus nici o vorbă despre scopurile lor, n-au făcut nici o aluzie la ce se află în spatele chestiei ăsteia?

– N-au făcut nici o aluzie, dar au lăsat să se înțeleagă că e posibil să aflăm curând ce pretenții au. Au folosit cuvântul "pretenții", dar sunt sigur că la asta se refereau. Au spus că mâine au de gând să inunde o zonă cu adevărat întinsă a țării, iar după aceea, probabil că vor sta de vorbă cu reprezentanții

guvernului. Îți dai seama? Tupeul fantastic, aroganța sfruntată a întregii chestii. Vorbesc de parc-ar fi un stat independent şi suveran. E de presupus că pasul următor va fi să ceară o dezbatere deschisă la ONU. Se uită la ceas:

– Avem destul timp. Două minute ca să-mi scot costumul ăsta - nu e nevoie să mă spăl sau să-mi şterg machiajul - şi cinci minute ca să îmbrac costumul pentru Cornul Vânătorului. Te invit la o cafea.

Ea îi puse o mână pe braț:

– Şi chiar te duci acolo, Peter, nu-i aşa?

– Bineînțeles. Am spus asta. Cineva trebuie s-o facă şi cum eu sunt singura persoană care a fost în contact cu ei, e clar că e datoria mea. Cum îți închipui că am putea face vreodată ca legea să fie respectată dacă n-am fi pregătiți, măcar din când în când, să luăm inițiativa?

– Aş vrea să nu te duci. Am certitudinea că se va întâmpla ceva. Ceva îngrozitor. Ai putea fi rănit, chiar ucis sau, mai rău, deveni handicapat pe viață. Ştii ce le-au făcut ălora doi. Oh, Peter!

Rămase tăcută o clipă, apoi spuse:

– Dac-aş fi soția ta, te-aş opri.

– Cum?

– Nu ştiu, spuse ea, nefericită. Aş face apel la sentimentele tale bune, la dragostea ta pentru mine, ceva de genul: "De dragul meu, dacă mă iubeşti, te

rog să nu te duci". Ceva inteligent, în sensul ăsta, spuse ea cu amărăciune.

– Ei bine, nu eşti soția mea şi, chiar dacă ai fi, tot m-aş duce. Îmi pare rău că par brutal, egoist şi crud, dar asta mi-e meseria şi trebuie să mă duc.

Îi puse o mână pe braț:

– Eşti o fată foarte bună şi mă impresionează grija ta.

– Fată bună? Grija mea?

Îl apucă de încheietură şi-i îndepărtă cu blândețe mâna de pe brațul ei:

– Grijă!

– Annemarie!

Mirarea lui van Effen era sinceră:

– Ce dracu nu e-n regulă?

– Nimic. Absolut nimic.

Van Effen privi în gol câteva clipe, oftă şi spuse:

– Nu cred că voi înțelege vreodată femeile.

– Nici eu nu cred. Păru să ezite, apoi spuse:

– Nu prea am chef să merg la o cafenea.

– Dacă nu vrei, nu mergem. Dar de ce?

– Nu-mi place să mă vadă lumea în halul ăsta. Lumea civilizată. În subterane, nu contează. Şi cred că nici tu nu mori de plăcere ca aceeaşi lume să te vadă cu o ştoarfă ca mine.

– Eu ştiu ce se află dedesubtul culorilor războiului, aşa că mie nu-mi pasă.

Făcu o pauză:

– S-ar putea să nu înțeleg eu femeile, dar ştiu întotdeauna când vor să mă ducă.

– Eu vreau să te duc?

– Bineînțeles.

– Ei bine, da, vreau. N-am putea bea cafeaua acasă la Julie? E la numai cinci minute de aici.

– Desigur. Am timp. Ştiu că ții foarte mult la Julie. Dar eşti îngrijorată şi din cauza ei?

– Cred că ea e-ngrijorată din cauza mea. Cu toate că ştia că vei fi şi tu acolo, n-a fost fericită că mă întorc în subteran.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu cumva eşti… ei bine, să zicem, puțin îngrijorată din cauza ei?

Ea păstră tăcerea.

– Frații Annecy. Mă crezi că nici măcar nu l-am văzut vreodată pe vreunul dintre ei? Consider că reprezintă o amenințare destul de îndepărtată.

– Amenințarea la care mă gândesc eu e cu mult mai apropiată. Ei bine, nu e chiar o amenințare. Mai curând, o problemă.

– Asta e ceva nou pentru mine. Precis e vorba de o bagatelă, indiferent ce-ar fi. Numeşte-mi persoana sau problema în cauză şi-o să mă ocup eu de ea.

– Serios, domnule locotenent?

Ceva din tonul ei atrase atenția lui van Effen, care-i aruncă o privire lungă, cercetătoare.

– Şi cum vă ocupați de bagatela asta, când bagatela în chestiune sunteți chiar dumneavoastră?

– Ah. Din nou, eu. Nu-mi închipui că are vreun rost să repet vechea întrebare.

– Care anume?

– Ce dracu se presupune că am făcut, de data asta?

– După standardele tale, îmi închipui, absolut nimic.

– Sesizez oare o undă de sarcasm? Sau e vorba de ironie? Am remarcat că le foloseşti din ce în ce mai mult. Nu ți se potriveşte, Annemarie. Ar trebui să faci ceva în sensul ăsta. Ei bine, ce-am făcut?

– Ai făcut să plângă o fată fermecătoare. Nu o dată, ci de trei ori. Şi când spun fermecătoare, nu vreau să spun numai frumoasă. Mă refer la persoana cea mai drăguță, mai bună, mai plină de căldură pe care am întâlnit-o vreodată. De trei ori ai făcut-o să plângă. Dar, aşa cum am spus, conform criteriilor tale, asta e o bagatelă.

– Te referi la Julie?

– Fireşte că la Julie. La cine altcineva? Sau ai o colecție întreagă de doamne pe care le faci să plângă, pe rând?

– De ce plânge?

– De ce…? nu ştiu ce să spun. Nu pot crede că eşti crud, indiferent. Dar nu-ți pasă că se simte nefericită?

– Bineînțeles că-mi pasă. Mi-ar păsa şi mai mult, dac-aş şti şi de ce se simte nefericită.

– Oare? Ți s-ar părea caraghios. Mai întâi, aseară ai plecat fără să-i urezi noapte bună şi fără s-o îmbrățişezi. A spus că e prima oară când se întâmplă aşa ceva.

– Caraghios? E ridicol. Oamenii mei sunt băgați în spital, o bandă de nebuni amenință să ne inunde țara, o altă bandă de nebuni vrea să mă angajeze să arunc în aer Palatul Regal sau ceva de genul ăsta, națiunile intră în panică, iar eu trebuie să mă îngrijorez de o smiorcăială. Fireşte că-i o bagatelă. O s-o rezolv în curând.

– Bineînțeles că o s-o rezolvi. Porție dublă de gesturi afectuoase la plecare.

Tonul ei era, într-adevăr, sarcastic.

– Poate că-i o bagatelă. Dar ce contează, într-adevăr, e că Julie spune că a rănit două persoane pe care le iubeşte, pentru că şi-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala. Presupun că se referă la tine şi la mine. Spunea că a vrut să fie de ajutor, dar c-a fost prea deşteaptă sau prea proastă şi asta i-a cauzat.

– Asta e problema ei. Puțină autoanaliză nu i-a stricat niciodată, nimănui.

– Autoanaliză? I-ai spus că se bagă unde nu-i fierbe oala şi că nu e spre binele ei să fie atât de isteață. Nu e spre binele nimănui.

– Ți-a spus Julie asta?

– Bineînțeles că nu. E prea loială. Poate că e o loialitate prost plasată. Julie n-ar fi spus niciodată asta - e prea dezinteresată ca să se gândească la ea. Dar e o remarcă de genul celor care te caracterizează.

– Voi spune că-mi pare rău. Foarte, foarte rău.

– Şi, desigur, o să-i spui că eu ți-am cerut s-o faci.

– Nu. Trebuie să spun că e trist ca două doamne la care țin să aibă o părere atât de proastă despre mine.

– Domnului locotenent îi place să glumească, spuse ea cu răceală.

– Să glumesc cu aşa ceva? Niciodată. Nu mă crezi?

– Nu, nu te cred.

– Țin foarte mult la tine. Dar, ca o chestiune de principiu şi în interesul disciplinei, trebuie să existe întotdeauna o barieră între ofițeri şi subofițeri.

– Oh, tacă-ți gura!

Tonul ei era absolut exasperat.

– Principiul nu prea pare să fie respectat, spuse van Effen, sumbru. Iar bariera a căzut. Asta-i cu disciplina.

Annemarie nu dădu nici un semn că auzise vreun cuvânt din ce-a spus el.

*

Julie, politicoasă, dar rezervată, plecase să facă cafea, Annemarie se îndreptase spre baie, iar van Effen vorbi cu omul de strajă, un tip numit Thyssen, care-l asigură că totul era în regulă şi că şi cel pe care-l înlocuise petrecuse o noapte lipsită de evenimente. Julie intră în camera de zi chiar când el termină de primit raportul. Fata continua să fie liniştită şi serioasă.

– Julie?

– Da?

– Îmi pare rău.

– Pentru ce?

– Am rănit-o pe Julie a mea.

– Tu? M-ai rănit? Cum?

– Bravo! Uşurează-mi sarcina. Ştiu c-ai fost foarte necăjită, probabil că încă mai eşti. Mi-a spus Annemarie.

– Ți-a spus şi de ce?

– Nu. Dar n-a fost nevoie să-mi suprasolicit simțul analitic, pe care tu-l denigrezi întotdeauna, ca să înțeleg şi singur. Gândindu-mă retrospectiv, cred c-ar trebui să dovedesc mai mult tact. Dar am mintea

plină de o groază de chestii. Şi, în afară de chestiile astea, tu eşti nefericită, Annemarie e nefericită pentru că tu eşti nefericită, iar eu sunt nefericit pentru că voi două sunteți nefericite. Trebuie să plec şi să mă întâlnesc cu nişte criminali disperați şi nu-mi pot permite luxul să mă gândesc la altceva. Trebuie să fiu atent, îndemânatic, viclean, bănuitor şi nemilos şi nu pot fi nimic din toate astea dacă sunt nefericit şi voi fi nefericit numai dacă tu insişti să fii nefericită în continuare. Aşa că mă vei avea pe conştiință tot restul vieții tale, dacă mi se întâmplă ceva, ca, de pildă, să fiu împuşcat în cap, aruncat de pe acoperişul unei clădiri înalte sau înecat într-un canal. Mai eşti nefericită?

Ea se lipi de el, îşi înlănțui mâinile în jurul gâtului lui şi-şi pusese capul pe umărul lui.

– Bineînțeles că sunt. Nu din cauza discuției de aseară, ci pentru ceea ce ai spus acum. Eşti singurul meu frate şi presupun că trebuie să iubesc pe cineva.

Îl strânse mai tare în brațe.

– Într-una din zile, viteazul locotenent va ieşi în ceea ce viteazul locotenent numeşte noaptea îngrozitoare şi viteazul locotenent nu se va mai întoarce.

– Acum e dimineață, Julie.

– Te rog. Ştii ce vreau să spun. Am presimțiri, Peter. Presimt că astăzi ți se va întâmplă ceva îngrozitor.

Îl strânse în brațe încă şi mai tare.

– Aş da orice să nu pleci astăzi în misiune. Aş face orice să te opresc. Ştii că nu e prima dată - că nu e prima dată când am asemenea presentimente - mi s-a mai întâmplat de vreo trei, patru ori şi, de fiecare dată, am avut dreptate. Amână întâlnirea asta, Peter, te rog, dragul meu. Ştiu, pur şi simplu ştiu că mâine nu voi mai simți aşa.

– O să mă întorc, Julie. Te iubesc, mă iubeşti şi ştiu că ai fi îngrozitor de tristă dacă nu m-aş întoarce. Aşa că sunt obligat să mă întorc, nu crezi?

– Te rog, Peter. Te rog!

– Julie, Julie. Îşi netezi părul:

– Voi chiar vă străduiți să-mi scădeți moralul.

– "Voi"?

– Şi Annemarie s-a străduit în sensul ăsta. Vreau să spun c-a avut presimțiri. A prezis moarte, grozăvii şi dezastre. Cred că-ți dai seama că asta mă înveseleşte nespus. Ştii ce? Hai s-ajungem la un compromis. Îți promit că nu mă voi lăsa tentat de nici un ticălos să ies din bârlog şi că nu mă voi duce cu ei nicăieri. Îi voi întâlni la Cornul Vânătorului. Voi asculta ce spun şi voi hotărî în consecință. În principiu, cred că voi stabili să-i reîntâlnesc la un

moment şi într-un loc ales de mine şi asta numai după ce voi afla ce planuri au pentru mine - sau ce intenții rele au cu mine. Deci, facem un târg. Dacă-mi promiți că-mi oferi un prânz minunat pregătit de tine - cu cele mai rafinate vinuri franțuzeşti, desigur - la ora unu, îți promit că voi fi aici la unu.

Continuând să-şi țină mâinile înlănțuite în jurul gâtului lui, Julie dădu capul pe spate şi-l întrebă:

– Şi vei fi?

– Tocmai am spus asta. Ai nişte ochi caraghioşi. Te pregăteşti să verşi lacrimi amare pentru viteazul locotenent?

– Mă gândeam s-o fac. Zâmbi:

– M-am răzgândit. Prefer să mă gândesc la meniul pentru prânz.

Intră Annemarie. Purta un halat de baie, care era cu mult prea mare pentru ea, şi un prosop înfăşurat în jurul părului, probabil încă foarte ud. Zâmbi şi spuse:

– E greu să umbli prin casa asta fără să întrerupi discuții confidențiale. Îmi pare rău că arăt atât de groaznic.

– Chiar că mă îngrozeşti, spuse van Effen, vesel. N-arată chiar aşa rău, nu, Julie?

– E fata cea mai frumoasă pe care-ai văzut-o tu vreodată.

– În meseria mea, nu prea ai ocazia să vezi multe fete, nici frumoase, nici urâte.

O privi atent pe Julie:

– Nici tu nu arăți prea rău. Dar cu mutra ta m-am obişnuit. Şi cine sunt eu să mă amestec cu - sau în - asemenea societate?

– Domnul locotenent se amuză să pară lipsit de griji şi cu inima uşoară, Julie, spuse Annemarie acru. Azi-dimineață era departe de o asemenea dispoziție. Ce i-ai făcut?

– Tocmai ne-am admirat reciproc timp de o jumătate de oră, spuse van Effen.

– Nu, nu ne-am admirat. Şi nici n-am făcut apel la bunele sale sentimente, pentru că n-aş şti unde să le caut. Dar cred că s-ar putea să fim cam lipsite de generozitate față de bietul om. Se pare că şi tu şi eu am avut tot felul de presimțiri rele şi i-am spus c-o să i se întâmple tot soiul de nenorociri. Era doar puțin sumbru şi morbid, asta-i tot.

– Nu era singurul în starea asta, spuse Annemarie. Se pare că şi norul tău s-a risipit.

– Mă strângi de gât, Julie, spuse van Effen.

– Ah!

Îşi desfăcu mâinile.

– Peter spune că nu va face nici un act de curaj astăzi. Se duce doar la Cornul Vânătorului, se întâlneşte cu cei de acolo, stabileşte o nouă întrevedere şi

apoi pleacă. Vrea doar să descopere ce planuri au ăia în legătură cu el. De fapt, se duce direct acolo - unde va fi păzit de Dumnezeu ştie câți detectivi înarmați - şi apoi se întoarce aici.

Annemarie zâmbi, evident la fel de uşurată ca Julie:

– Asta e bine. Zâmbetul îi dispăru încet.

– De unde ştii că se va ține de cuvânt?

– Cuvântul unui ofițer de poliție…, începu van Effen.

– Pentru că se întoarce la unu. Ia prânzul cu noi. Un prânz cu totul special. Vinuri franțuzeşti. Ştie cât de urât fac dacă cineva întârzie la o masă oferită de mine. Cu atât mai mult, dacă lipseşte. În plus, n-o să mai pregătesc niciodată nimic.

– Exclus pe viață? Orice, dar asta nu. O să mă-ntorc. Garantat.

Annemarie întrebă:

– Se întoarce pentru noi sau pentru prânz?

– Pentru prânz, bineînțeles. Pe noi ne poate vedea oricând.

– Nu "sau", *şi,* spuse van Effen. Un ceas de tihnă. E foarte posibil să am ceva de făcut pe la două. Tot cei de la FFF.

– Credeam, spuse Annemarie, că nu vor mai întreprinde nimic până mâine, la un moment încă neprecizat.

– Mă pregăteam să-ți spun. Am fost întrerupt. Julie întrebă:

– Te-a întrerupt cineva?

– Ea m-a întrerupt. Fie că avea presimțiri sumbre, ca tine, fie că se lua de mine din diverse motive.

– Ce? zise Annemarie.

– Cum să-i aminteşti de un lucru oarecare, dintre atâtea altele? Totuşi, să încerc. FFF-iştii au promis să ne distreze azi după-amiază la două. În acelaşi loc de pe Canalul Olandei de nord, la Nord de Alkmaar, după cum ne-au promis azi-dimineață. Spun c-au minat locul încă de ieri, că au hotărât să nu facă să explodeze încărcăturile şi că ne desfid să le găsim. De asemenea, ecluza de la Hagestein.

– Ce-i aia? întrebă Julie.

– O ecluză. Din punct de vedere tehnic, cred că e vorba de un zăgaz reglabil. O structură de beton care controlează scurgerea apei. La. sud de Utrecht, pe Rinul Inferior. S-ar putea să atace unul sau altul din aceste două puncte, din câte spun, sau pe amândouă, sau nici unul. Vechiul principiu al nesiguranței. Ei bine, e timpul să mă îmbrac pentru întâlnire.

Îşi strânse sora de umeri, o sărută, făcu acelaşi lucru cu Annemarie, care rămase surprinsă, şi spuse:

– Cineva trebuie să aibă grijă ca legea să fie respectată, şi plecă.

Julie privi spre uşa închisă şi clătină din cap:

– Sunt momente când am impresia că ar trebui să se voteze o lege împotriva lui.

Van Effen, îmbrăcat la fel ca în vizita din după-amiaza precedentă, îşi parcă maşina - nu Peugeotul, de data asta pe o arteră laterală, la trei străzi distanță de Cornul Vânătorului, şi se îndreptă spre intrarea restaurantului. Cum zona în care era situat Cornul Vânătorului era departe de a fi salubră, această uşă era permanent încuiată. Van Effen avea cheia. Intră, ajunse în semiîntunericul de pe culoar şi tocmai încuiase uşa la loc, când ceva tare îl izbi cu forță, dureros, peste ceafă.

– Nu te mişca.

Van Effen nu se mişcă. Întrebă:

– Cine e?

– Poliția.

– N-ai nume?

– Mâinile sus.

O lanternă se aprinse în spatele lui.

– Jan, vezi dacă are pistol.

Nişte mâini îi scotociră în buzunarele hainei şi simți cum i se scoate pistolul ascuns la umăr. Van Effen spuse:

– Aşa. Deci sunt cu mâinile sus, pistolul mi-a fost luat. Acum pot să mă întorc?

– Foarte bine.

Van Effen se întoarse:

– Aşa-ți înveți dumneata oamenii, sergent Koenis, să-şi caute prizonierii de arme?

Îşi lăsă mâinile în jos şi trase de centura pantalonilor. Le arătă două ascunzători, fiecare având un pistol minuscul, legat de câte un picior.

– Aprinde lampa din tavan.

Se făcu lumină. Bărbatul cu pistolul spuse:

– Dumnezeule mare! Domnul locotenent van Effen. Vă cerem scuze pentru ce s-a întâmplat, domnule locotenent.

– Atâta vreme cât nu m-ai ciuruit de gloanțe, sergent, n-are de ce să-ți pară rău. Era semiîntuneric, eram cu spatele la voi şi n-aveați cum să-mi vedeți costumația, cicatricea şi mănuşa neagră. Şi, desigur, nu vă aşteptați să intru în felul ăsta. Sunt încântat să constat că dumneata şi oamenii dumitale sunteți în alertă.

– Nici măcar nu v-am recunoscut glasul.

– Mi-am băgat nişte ghemotoace în gură. Trebuie să recunosc că schimbă oarecum vocea. Câți oameni ai aici, sergent?

– Cinci, domnule locotenent. Doi cu pistoale automate.

– Şi afară, în stradă?

– Încă cinci. După ferestrele de la parter. Şi încă două pistoale automate.

– Foarte măgulitor să constat că domnul colonel pune atâta preț pe locotenentul său.

Se întoarse spre tânărul polițist care încă ținea pistolul lui în mână:

– Crezi că mi-aş putea lua înapoi ce-mi aparține?

– Da, domnule locotenent. Scuzați-mă, domnule locotenent. Desigur.

Polițistul era extrem de încurcat:

– N-o să mai fac niciodată greşeala *asta.*

– Ştiu că n-o să mai faci. Du-te şi roagă-l pe Henri să vină până aici. Henri e tipul cu mutră tristă din spatele barului.

Când apăru Henri, lugubru ca de obicei, spuse:

– Am auzit că era cât pe-aci să fii împuşcat, Peter. Trebuie să fi fost o experiență destul de neobişnuită pentru tine. E vina mea. Am uitat să-i spun sergentului că ai propria ta cheie. Nu m-am aşteptat c-o să vii în felul ăsta.

– Nici o problemă. Câți clienți ai?

– Numai trei. Şi sunt dintre obişnuiții localului. Dacă mai vin vreunii în timp ce discuți cu musafirii tăi, o să-i țin la distanță de masa voastră. Nimeni nu va putea să audă o vorbă din ce vă spuneți.

– Nimeni în afară de tine, desigur. Henri aproape că zâmbi:

– În afară de mine. Domnul care a fost aici a spus că tipii n-au cum găsi microfonul nici dacă-i caută. M-a întrebat dacă eu aş putea să-l găsesc şi n-am putut. În propriul meu bar. De altfel, a spus că e foarte puțin probabil să-l caute.

– Nici eu nu cred c-o vor face. Deschide magnetofonul din birou imediat ce apar indivizii. Acum o şterg şi-mi fac o intrare decentă pe uşa din față. Probabil c-au pus pe cineva să stea la pândă.

*

Van Effen era aşezat în separeul cel mai apropiat de uşă, când intrară cei trei, cu Agnelli în frunte. Van Effen se ridică şi-i strânse mâna lui Agnelli, care părea la fel de sincer şi prietenos ca şi data trecută.

– Foarte bucuros să te întâlnesc din nou, domnule Danilov, spuse Agnelli. Pe Helmut, desigur, îl cunoşti.

Paderiwski nu-i întinse mâna.

– Iar el e fratele meu, Leonardo.

Leonardo Agnelli îi întinse mâna lui van Effen. Nu semăna deloc cu fratele său. Era scund, turtit şi avea sprâncene negre, împreunate. Sprâncenele, în

sine, nu însemnau nimic. Pur şi simplu se născuse aşa. În felul lui urât, părea la fel de inofensiv ca şi fratele său, ceea ce, din nou, fireşte că nu însemna nimic. Prezentările odată terminate, van Effen se aşează. Agnelli şi ceilalți doi rămaseră în picioare.

Agnelli spuse:

– Ăsta e separeul dumitale preferat, domnule Danilov? Van Effen păru uşor încruntat:

– N-am un separeu preferat. Ăsta e… ei bine, ăsta e plasat cel mai departe de restul clienților. Am crezut că şi dumneata ai interes să nu fim auziți.

– Desigur, desigur. Dar te-ar deranja dacă ne-am muta în altul?

Van Effen se încruntă din nou, la fel de încurcat.

– Deloc. Dar cred că am dreptul să ştiu de ce. Stop. Am înțeles. Microfonul ascuns. O excelentă dovadă de încredere reciprocă.

Păru să se gândească repede:

– Aş fi putut face şi eu acelaşi lucru.

– Dumneata eşti expert în explozibile. Agnelli părea că se scuză:

– Asemenea oameni, de obicei - întotdeauna, cred - se pricep foarte bine la electronică.

Van Effen zâmbi, se ridică, făcu câțiva paşi şi făcu un gest larg cu mâna spre separeul gol:

– Ofer o sută de guldeni primului care descoperă microfonul ascuns, pe care tocmai l-am instalat

lucrând ore în şir, sub privirile fascinate ale proprietarului şi clienților săi. O sută de guldeni pentru o muncă de câteva secunde. Am o fire generoasă.

Agnelli râse:

– În acest caz, nu cred că trebuie să ne mai preocupe chestia asta.

Se aşeză şi le făcu şi celorlalți doi semn să facă acelaşi lucru:

– Nu stai cu noi, domnule Danilov?

– Când stau de vorbă, eu…

– Desigur. Cred că toți vom bea bere. Van Effen făcu comanda, se aşeză şi spuse:

– Ei bine, domnilor, la obiect.

– Fireşte. Agnelli zâmbi:

– Aşa-mi placi. I-am raportat şefului, care pare să ne aprobe alegerea.

– Sperasem să-l întâlnesc în dimineața asta.

– Îl vei întâlni diseară. În Piața Digurilor, la Palatul Regal, ca să mă exprim cât mai exact. Sperăm să-i aruncăm în aer, la noapte, o aripă cu ajutorul dumitale prețios.

– Ce?

Van Effen vărsă puțin din halba de bere, pe care tocmai o luase de pe masă.

– Palatul Regal? Chiar ai spus Palatul Regal?

– Da.

– Eşti nebun. Eşti nebun de legat.

Van Effen vorbea cu o convingere nedisimulată.

– Noi nu credem asta. Şi nici nu glumim. Ai de gând s-o faci?

– Să mă ia dracu dac-o fac. Agnelli zâmbi în felul său plăcut.

– Ai avut un acces de virtute? Te-ai gândit să fii de partea legii şi să mergi pe cărarea dreaptă şi îngustă?

– Câtuşi de puțin, trebuie să recunosc. Dar trebuie să înțelegi că, deşi acționez în special în afara legii şi am un trecut care n-ar sta în picioare la un examen riguros, sunt totuşi, din multe puncte de vedere, un cetățean normal. Am ajuns să-i iubesc pe olandezi şi, cu toate că nu-i cunosc de prea multă vreme, am ajuns să le respect, ba chiar să le admir familia regală.

– Sentimentele dumitale îți fac cinste, domnule Danilov. Chiar le împărtăşesc. Dar îmi vine greu să cred că acestea sunt adevăratele motive ale refuzului dumitale. Ai spus ieri după-amiază că nu te vei implica în nici o acțiune în care ar putea apărea cel mai mic pericol de rănire şi cu atât mai mult de moarte. Aşa e?

Van Effen aprobă din cap.

– Te asigur că la noapte nu va apărea nici un risc de acest gen.

– Deci voi vreți doar să provocați o explozie inofensivă în interiorul palatului…?

– Exact.

– Şi, pentru Dumnezeu, de ce vreți aşa ceva?

– Nu te ocupa de asta. Cum e uşor de ghicit, e vorba, pur şi simplu, de un gest psihologic.

– Cum pot fi sigur că va fi inofensiv?

– Vei putea să-ți liniştească conştiința în această privință în momentul în care ajungi acolo. Explozia se va produce într-o pivniță goală. Pe ambele laturi ale palatului există asemenea încăperi. Toate cele patru uşi pot fi încuiate şi apoi vom scoate cheile din broască. Deasupra lor sunt tot pivnițe goale. Absolut nimeni dintre cei implicați nu e în pericol.

– Noi însă suntem în pericol. Palatul e păzit cu străşnicie. Se spune că gărzile au obiceiul să tentrebe ce cauți acolo numai după ce te-au împuşcat. Aversiunea mea împotriva omuciderii mă include şi pe mine.

– Te rog, domnule Danilov. Nu suntem copii. Arăt eu a om care să pornească într-o acțiune de genul ăsta fără să fi planificat din timp, cu meticulozitate, fiecare amănunt?

– De acord. Nu arăți.

– Atunci poți fi sigur că n-o să dăm de nici un bucluc. Ca o garanție suplimentară, atât şeful nos-

tru, cât şi eu vom fi acolo. Nici noi n-avem mai mult chef decât dumneata s-ajungem pe lumea cealaltă.

– Şi poate că nici cariera voastră anterioară nu e nepătată.

– Pătată sau nu, nimănui nu i-ar fi uşor, dac-ar fi găsit cu explozibili în incinta palatului.

– Asta e clar.

Van Effen avea o voce acră.

– Deci acum voi ştiți că eu am cazier, în timp ce eu nu ştiu dacă voi aveți sau nu.

– Asta nu cred că are vreo importanță, nu?

– Dacă are, pentru moment îmi scapă. Probabil că-mi va veni în cap când va fi prea târziu. Ce fel de bombă aveți în vedere?

– Nu sunt sigur.

Agnelli zâmbi. Van Effen se dăduse, practic, pe mâna lor.

– Eu nu sunt expert în explozibili. Talentele mele, atâtea câte există, sunt de altă natură. Mai curând organizatorice, să zicem. Am înțeles doar că ar cântări vreo trei sau patru kilograme şi că e făcută dintr-un material numit amatol.

– Din ce sunt făcute pivnițele?

– Pivnițele? Te referi la ziduri?

– La ce altceva ai vrea să mă refer?

– Chiar că n-aş putea să-ți spun.

– Nu cred că are importanță. Încercam doar să-mi imaginez ce efect va avea bubuitura. Dacă pivnițele sunt adânci şi au…

– Pivnițele alea sunt foarte adânci.

– Aşa. Şi având palatul deasupra, trebuie să susțină o greutate absolut considerabilă. Nu ştiu cât de veche poate fi această parte a palatului, nu ştiu nimic despre el, dar îmi închipui că zidurile sunt construite foarte solid. Probabil că nu din beton armat. Mai curând, din piatră, aş zice, şi de o grosime remarcabilă. Micul vostru foc de artificii nu prea cred că va reuşi să le zgârie. Tot ce vor percepe cei din interiorul palatului va fi o slabă zguduitură; în cel mai bun caz, un tremur care nu-i va face nici măcar să ridice din sprâncene pe experții de la cea mai apropiată stație seismografică, indiferent unde ar fi aceasta. Cât despre factorul zgomot, va fi neglijabil.

– Eşti sigur?

Tonul lui Agnelli era neobişnuit de tăios.

– Dacă presupunerile mele sunt corecte, şi nu văd nici un motiv pentru care n-ar fi, sunt sigur.

– Nu se va auzi nici o bubuitură mare?

– Nu se va auzi în saloanele palatului şi cu atât mai puțin în Piața Digurilor.

– Cum am putea face să fie auzită?

– Aduceți destul amatol de rezervă, lăsați-mă să arunc o privire asupra zidurilor şi o să vă spun.

Spune-mi, intenționați doar să lăsați explozivul acolo, să încuiați uşile, să aruncați cheile - nu se poate să nu vă fi gândit că există duplicate?

– Le avem.

– Şi să aranjați ca bubuitura să se producă după ce ați părăsit incinta?

Agnelli aprobă din cap.

– Atunci de ce dracu aveți nevoie de mine pentru o treabă simplă ca asta? N-am eu prea multă conştiință, dar mă simt de-a dreptul vinovat dacă e să iau bani pentru un nimic ca ăsta. Orice puşti care-a lucrat un an într-un laborator de fizică sau de chimie ar putea face aşa ceva. Tot materialul necesar constă dintr-o baterie, un ceas deşteptător vechi, câteva materiale flexibile, un detonator cu scântei sau cu mercur, o capsulă şi gata. Chiar mai simplu, nu e nevoie decât de o siguranță RDX mare, cu ardere înceată. Ce nevoie mai aveți de un expert în materiale explozibile - de mine? Domnule Agnelli, e o chestiune de mândrie profesională!

– Dar asta *este* o treabă de profesionist. Explozia trebuie declanşată prin telecomandă radio.

– O poate face un adolescent care a lucrat doi ani într-un laborator de fizică sau chimie. O puteți face chiar voi.

– Pentru motive bine întemeiate, avem nevoie de un expert. Motivele nu te privesc pe dumneata.

– Aveți datele tehnice ale acestui dispozitiv de telecomandă?

– Un profesionist are nevoie de o carte tehnică?

– Numai un amator i-ar putea pune unui profesionist o întrebare atât de stupidă. Bineînțeles că am nevoie de o carte tehnică, cum o numeşti dumneata, dar nu instrucțiunile de folosire mă interesează. Sistemele astea nu sunt greu de manevrat, o dată ce le cunoşti principiul de funcționare. Problema e că există un număr mare de sisteme diferite. Nu de instrucțiuni am nevoie, ci de datele tehnice. Trebuie să ştiu tensiunea, puterea, lungimea de undă, genul de detonator, natura mecanismului de acționare, tipul de protecție şi încă câteva amănunte, mai mult sau mai puțin importante. Şi asta atât în ceea ce priveşte dispozitivul, cât şi telecomanda. Le aveți? Mă refer la informații.

– Le avem. Le voi aduce diseară.

– Nu le veți aduce. Nu vreau să te jignesc, domnule Agnelli, dar numai un neavizat îşi poate imagina că m-aş apuca să învăț la fața locului cum funcționează dispozitivul. Vreau să fiu atât de bine familiarizat cu toate informațiile, încât să pot face abstracție de ele în momentul în care mă apropii de locul acțiunii. Am nevoie de toate informațiile astea cu cel puțin o oră înainte de a mă apuca de lucru.

– Şi dacă nu, nu faci târgul?

– N-aş vrea să te jignesc încercând să te ameninț sau să te şantajez. Presupun că un om rezonabil îşi dă seama când o cerere e rezonabilă.

– Îşi dă. O să-ți trimitem informațiile pe la şase jumătate în seara asta, să zicem.

– Grozav.

Van Effen făcu o scurtă pauză.

– Ei, ei. Şi am făcut anchete sârguincioase, nu?

– Nici n-a fost prea greu. Acum ajungem la problema delicată a remunerației… deşi ți-am promis deja că va fi absolut generoasă.

– Şi ai pomenit, mi se pare, de posibilitatea unui angajament permanent.

– Aşa e.

– Atunci hai să considerăm asta drept o demonstrație de probă. Ştii, eficiență, siguranță, profesionalism. Dacă mă ridic la nivelul cerințelor, vom discuta după aia plata pentru afacerile ulterioare.

– E o propunere cinstită şi generoasă. De fapt, atât de generoasă, încât aproape că mi-e frică să abordez următorul punct delicat.

– N-aş vrea să te pun în încurcătură. Dă-mi voie să-l abordez eu.

– E mai mult decât generos din partea dumitale.

– Aşa sunt eu. Mi-ai dat informații ultrasecrete şi foarte prețioase, pentru care, fără îndoială, poliția m-ar răsplăti cu larghețe.

Din scurta încruntare a lui Agnelli, urmată imediat de un zâmbet, van Effen înțelese că a ghicit.

– Totuşi nu voi transmite poliției aceste informații. Motivele? Unu, nu-mi place să fac joc dublu. Doi, nu-mi plac polițiştii şi nici eu nu le plac lor; n-aş vrea să ştiu nici un polițist în preajma mea. Trei. Un motiv pur egoist şi financiar: sunt sigur că aş câştiga cu mult mai mulți bani dac-aş lucra pentru voi cu diverse prilejuri, decât aş câştiga trădându-vă o dată. Patru. Nu vreau să-mi petrec restul vieții cu un tip, sau mai mulți, pe urmele mele, gata să-mi facă felul. Acum Agnelli zâmbea foarte larg.

– Al cincilea e motivul cel mai convingător. Din ceea ce tocmai mi-ai spus rezultă clar că voi aveți informatori, legături în interiorul Palatului Regal, care v-ar alerta imediat dac-ar simți poliția prin preajmă. Şi cum n-ar putea exista decât o singură persoană care v-a trădat, probabil că v-ați descotorosi de mine în mod expeditiv şi eficient. Deşi cred că vi s-ar părea mult mai elegant să mă predați poliției şi să le sugerați să arunce o privire asupra cererilor de extrădare din Polonia şi din Statele Unite. Personal, cred c-aş prefera Statele Unite. Cel puțin, acolo s-ar putea să mă aleg cu un simulacru de proces. Nu sunt căutat, fireşte, sub numele de Danilov, dar semnalmentele răufăcătorilor sunt de obicei foarte exacte şi nu pot exista mulți indivizi urmăriți

de poliție care să umble prin lume cu o cicatrice pe față şi cu mâna stingă distrusă, cum e cazul meu. Cred că înțelegi, domnule Agnelli, de ce am de gând să mă țin mai departe de poliție.

– Trebuie să recunosc că nu prea pari să faci casă bună cu legea. Îți mulțumesc, domnule Danilov, că te-ai achitat, în locul meu, de sarcina asta delicată. Exact la lucrurile astea mă gândeam şi eu. Sunt absolut convins că vei fi un membru foarte valoros al echipei noastre.

– Crezi că se poate avea încredere în mine?

– Fără discuție.

– Atunci mă simt de două ori onorat. Agnelli ridică, întrebător, din sprâncene.

– Azi n-a mai fost nevoie să-mi descarc pistoalele. Agnelli zâmbi, se ridică, îi strânse mâna şi ieşi cu cei doi însoțitori ai săi. Van Effen se duse în birou, ascultă înregistrarea discuției, îşi exprimă satisfacția şi mulțumindu-i lui Henri, puse banda în buzunar şi plecă.

Aşa cum îşi făcuse, de acum, un obicei, van Effen îşi parcă maşina în spatele hotelului Trianon, dar intră pe uşa din față. Un omuleț şters, părând absorbit într-un ziar, era aşezat pe un scaun, în apropierea recepției. Van Effen i se adresă recepționerului.

– Un meniu, te rog.

Nu-i dădu nici o atenție tipului de pe scaun.

– Mulțumesc.

Însemnă câteva feluri de mâncare de pe listă:

– Voi mânca asta, asta şi asta. Şi o sticlă de vin de Burgundia. În cameră, la douăsprezece şi jumătate, te rog. După care, n-aş vrea să fiu deranjat. Deci, te rog, nici un telefon. Te-aş ruga să mă trezeşti la ora patru. Van Effen luă liftul până la primul etaj, coborî pe scări şi privi cu precauție după colț. Omulețul plecase. Se duse la recepție.

– Văd că ai pierdut un client valoros, Charles.

– Nu tocmai valoros, domnule locotenent. Bea câte un pahar de jonge jenever cam o dată la un ceas. Acum era a treia vizită pe care ne-o făcea, de noaptea trecută încoace. E cam bătător la ochi, nu?

– Pe cât se pare nu e şi părerea lui. Anulează-mi te rog, prânzul, Charles.

– L-am şi anulat.

Van Effen părăsi hotelul Trianon cu câteva minute mai târziu, după ce-şi reluase înfățişarea obişnuită.

*

– Ei bine, spuse van Effen, mai erați îngrijorate din cauza mea?

– Bineînțeles că nu, spuse Julie. Ne-ai spus că n-avem nici un motiv.

– Mincinoaso. Şi tu la fel.

– Eu? zise Annemarie. Încă n-am spus o vorbă.

– Te pregăteai să spui. Grija voastră e perfect justificată. Un jonge jenever mare. Am fost absolut în ghearele morții, ascultați ce vă spun.

– Povesteşte-ne şi nouă, viteazule Daniel, zise Julie.

– Imediat. Mai întâi să-i telefonez colonelului. Probabil că e devorat de grijă pentru soarta credinciosului său locotenent.

– E douăsprezece şi jumătate, spuse Julie. Din câte-l cunosc eu pe colonel, singura lui grijă la ora asta e ce aperitiv să ia înainte de masă.

– Eşti nedreaptă cu el. Şi întâmplător şi cu mine. Luă paharul din mâna surorii lui.

– Pot să mă duc în dormitorul tău?

– Bineînțeles. Annemarie spuse:

– Credeam…

– E un telefon acolo.

– Ah. Secrete de stat.

– Nicidecum. Veniți şi voi. Amândouă. În felul ăsta nu voi fi obligat să mă repet.

Se aşează pe patul lui Julie, deschise o noptieră şi extrase un telefon. Annemarie spuse:

– Instrumentul ăsta arată ciudat.

– E un telefon de campanie. Dacă ți-a montat cineva un aparat de ascultare în telefon, acesta înregistrează doar un zgomot fără sens. Un dispozitiv montat în aparatul celui pe care-l suni acționează invers şi face bâlbâiala din nou inteligibilă. E folosit intens de serviciile secrete şi de spioni de mare clasă. Şi criminalii îl apreciază foarte tare. Inițial nu făcusem legătura decât cu apartamentul meu, dar pot să-l sun pe de Graaf şi de aici.

Făcu imediat legătura.

– Bună dimineața, domnule colonel… Nu, n-am fost atacat, răpit, torturat, asasinat sau agresat în vreun alt fel… Chiar dimpotrivă. Absolut cordială… Nu, era şi un nou-venit. Fratele lui Romero Agnelli. Mafiot autentic, absolut prietenos, vorbesc serios, care se bucură de numele de Leonardo Agnelli… Da, mi se pare splendid, nu-i aşa, şi da, am făcut un aranjament. Am fost angajat să arunc în aer Palatul Regal la ora opt seara… Nu, domnule colonel, nu glumesc.

Acoperi microfonul telefonului şi privi spre cele două fete speriate, care făceau ochii mari.

– Cred că domnul colonel s-a înecat cu băutura. Da, domnule colonel, cu amatol. Acționat cu un dispozitiv de telecomandă radio, despre care voi căpăta detalii în seara asta… Bineînțeles că am intenția s-o fac. Se bazează pe mine… Nu, jos în pivni-

ţe. Nu vor fi pierderi de vieţi omeneşti… Foarte bine.

Acoperi microfonul receptorului cu o mână, iar cu cealaltă îi întinse paharul gol lui Annemarie.

– Trebuie să păstrez o tăcere respectuoasă, în timp ce el rumegă înainte de a-mi spune ce am de făcut. Nu mai e nevoie să spun că sunt aproape sigur că nu voi fi de acord cu propunerea lui:

– Să arunci în aer Palatul Regal!

Annemarie o privi pe Julie, care tocmai adusese sticla de jenever:

– E vorba de Palatul Regal. Să-l arunce în aer. E nebun. Eşti… eşti poliţist.

– Soarta poliţistului e crudă. Aşa e pe lumea asta. Da, ascult. Urmă o pauză lungă. Julie şi Annemarie îi studiau, pe furiş, dar cu atenţie, expresia, dar nu descopereau nici un indiciu în legătură cu ceea ce gândeşte, deşi, din când în când, îşi permitea să aibă o expresie gânditoare, pe când mai sorbea câte puţin jenever.

– Da, înţeleg. Alternative. Mai întâi, mă puteţi îndepărta definitiv din afacerea asta şi aveţi mijloacele să vă asiguraţi în acest sens, aşa că, fireşte, voi fi nevoit să vă accept decizia. Dar e greu să mă îndepărtaţi dintr-o treabă şi apoi să mă puneţi la loc s-o fac. Dacă afacerea de diseară se va dovedi doar primul dintr-o serie de atentate de acest tip - şi

dumneavoastră ştiți mai bine ca oricine că asemenea lucruri se petrec, aproape invariabil, ciclic -, atunci voi fi nevoit să refuz de a fi numit să cercetez cazul, pe motiv că am avut norocul şi ocazia de a cerceta activitatea acestei bande, iar dumneavoastră m-ați împiedicat să profit de acest prilej… Desigur, domnule colonel, îmi puteți cere să-mi dau demisia pentru că mă opun executării ordinelor. Dar voi refuza să-mi dau demisia. Va trebui să mă dați afară. Şi apoi, desigur, va trebui să-i explicați ministrului că m-ați dat afară pentru că ați făcut o greşeală, pentru că ați refuzat să mă ascultați, pentru că n-ați vrut să-mi dați şansa de a opri ceea ce s-ar putea dovedi un nou val de criminalitate înainte de a fi început, pentru că ați avut o părere contrară celei exprimate de mine şi ați greşit Aruncați în foc câte castane vreți, domnule colonel, eu refuz să le scot. Şi refuz să-mi dau demisia. Scuzați-mă, domnule colonel.

Julie se aşezase lângă el pe pat şi-şi pusese ambele palme pe mâna cu care el ținea telefonul, de parc-ar fi vrut să i-l smulgă.

– Termină, Peter, termină.

În ciuda faptului că van Effen acoperise, prudent, microfonul, vocea ei era scăzută, agitată, încordată.

– Nu-i poți vorbi astfel colonelului. Nu vezi că-l pui pe bietul om într-o situație imposibilă?

Van Effen se uită la Annemarie. Privindu-i buzele strânse şi capul care se clătina uşor, era limpede că e de aceeaşi părere cu Julie. Van Effen îşi privi din nou sora şi aceasta făcu un gest vizibil de retragere, văzându-i expresia.

– De ce nu mă asculți în loc să te complaci să repeți intervenția nedorită de noaptea trecută şi să-ți bagi nasul în treburi despre care habar n-ai? Crezi că el e într-o situație imposibilă? Ascultă ce spun şi judecă în ce postură sunt eu.

Ea-şi luă încet mâinile de pe brațul lui, mulțumindu-se să-l privească, cu o expresie care arăta limpede că nu înțelege. Van Effen ridică din nou receptorul.

– Iertați-mă pentru întrerupere, domnule colonel. Julie spune că n-am nici un drept să vă vorbesc în felul ăsta şi că vă pun într-o situație imposibilă. Dar vai, Julie nu ştie ce spune. Annemarie, care e şi ea de față, e de acord cu Julie, dar nici ea nu ştie despre ce este vorba. Ca să fiu drept cu ele, trebuie să spun că, judecind după felul în care se uită una la alta, ele sunt de părere că eu nu ştiu ce vorbesc. Şi dumneavoastră ca şi ele vă aflați la periferie. Eu sunt omul din centru. O situație imposibilă, zice ea. Gândiți-vă la alternativa pe care mi-o propuneți.

Eu fac aşa cum am stabilit cu Agnelli şi ceilalți. Dumneavoastră, cum spuneți, veți avea grijă să fiu

în siguranță. Mai întâi de toate, aveți datoria - din câte spuneți - să avertizați pe locuitorii Palatului Regal, folosind ca justificare numeroasele amenințări proferate, în ultimele luni, împotriva familiei regale. Veți împânzi Piața Digurilor cu soldați. Plasați escadroane antiteroriste chiar în interiorul palatului. Se pare că nu v-ați gândit nici o clipă că aceşti criminali au informatorii lor care mişună prin tot locul şi că prezența unui singur polițist suplimentar le va fi raportată imediat. Am fost prevenit că, dacă se va întâmpla aşa ceva, vor şti că poliției nu i-a putut parveni această informație decât de la o singură sursă, de la un singur om. Şi nu cred - *ci ştiu* - că serviciul de pază al palatului e lamentabil şi că spionii se mişcă foarte uşor dinăuntru în afară şi invers. Dați un singur telefon la palat, la brigăzile antiteroriste sau oricărui polițist şi e ca şi cum ați lua un creion şi o hârtie şi mi-ați scrie şi mi-ați semna sentința la moarte.

Van Effen era conştient că asta e o exagerare, extrădarea fiind soarta cea mai rea care-l putea aştepta, chiar presupunând că inamicul şi-a dat seama ce joc face el, ceea ce nu era sigur. Dar acum nu era momentul pentru asemenea rafinamente.

– Ziceți că aveți grijă de siguranța mea? Îmi pregătiți moartea. Van Effen se va afla într-o lume mai bună înainte de miezul nopții. Ce contează un

locotenent mai puțin, atâta timp cât veți respecta chițibuşurile regulamentelor dumneavoastră înguste? Poate - ba nu, sunt sigur - că Julie şi Annemarie nu mă iubesc prea mult în clipa asta, dar cred că vor avea bunăvoința de a depune mărturie la anchetă că am făcut tot ce mi-a stat în putință să-mi salvez pielea mea prăpădită.

Aceasta, desigur, e partea cea mai proastă a scenariului şi n-am nici un chef să particip la el. M-am mai gândit în timpul discuției noastre şi mi-am schimbat părerea într-o privință. Mi-ați oferit două alternative. Una - de a fi dat afară; cealaltă - de a ajunge în coşciug. Nu sunt încă senil şi cred că s-ar cuveni să-mi găsesc o slujbă în care să nu mai fiu amenințat nici cu darea afară, nici cu eliminarea fizică. Dacă trimiteți un băiat acasă la Julie, o să-i înmânez demisia mea. În acelaşi timp, o să-i dau şi banda cu înregistrarea pe care am făcut-o azi dimineață la Cornul Vânătorului. Sper că dumneavoastră şi prietenii dumneavoastră de la universitate veți reuşi să scoateți ceva de aici şi din celelalte mesaje telefonice. Îmi pare rău de toate astea, domnule colonel, dar nu-mi lăsați nici o posibilitate de alegere. Se pare că nu mai am nici o alternativă.

Repuse telefonul în noptieră şi ieşi din cameră.

Când Julie şi Annemarie se duseră după el, îl găsiră răsturnat într-un fotoliu, cu picioarele încru-

cişate şi cu paharul de jenever în mână. Pentru cineva care tocmai luase o hotărâre atât de importantă, părea ciudat de nepăsător.

Julie întrebă:

– Îmi dai voie să spun ceva?

– Desigur. Prin comparație cu ce a spus colonelul şi cu ce, fără îndoială, gândeşte în momentul ăsta, săgețile tale sunt absolut inofensive.

Ea zâmbi palid:

– Nu mi-am pierdut nici mințile, nici memoria. N-am nici o intenție să fiu - cum te-ai exprimat tu atât de încântător aseară - rece, analitică, superioară şi nici să te sufoc cu sfaturi nedorite şi necerute. Îmi pare rău pentru ce-am spus în dormitor. Nu ştiam că eşti într-o postură atât de imposibilă. Dar dacă voi continua spunând şi că l-ai pus pe colonel într-o situație de-a dreptul fără ieşire, probabil că îmi vei răspunde că, după părerea ta, viața unui locotenent nu contează, prin comparație cu nobilele sentimente ale colonelului. Ei bine, continuu să spun că-mi pare rău, dar… Annemarie o întrerupse:

– Julie?

– Da?

– În locul tău nu m-aş mai obosi să-i spun că regret. Nu cred nici o clipă că e într-o situație imposibilă. Uită-te la el. O să facă tensiune dacă se mai străduieşte mult să-şi stăpânească hohotul de râs.

Îl privi cu atenție:

– Nu eşti prea activ. Credeam c-ai venit aici să-ți scrii demisia. El se încruntă, privi în zare, apoi spuse:

– Nu-mi amintesc să fi spus asta.

– Probabil pentru că n-ai avut nici o clipă intenția să-ți dai demisia.

– Ei, ei. Până la urmă tot o să facem din tine un detectiv. Ai perfectă dreptate, draga mea. N-am avut intenția să-mi dau demisia. Cum aş putea? Cum aş putea să-l las pe unchiul Arthur să facă singur față valului crescând de criminalitate din Amsterdam? Are nevoie de mine.

Annemarie o întrebă pe Julie:

– Crezi că dacă i-aş spune că e şi machiavelic şi încăpățânat o să mă dea afară? Sau va încerca doar să mă facă să plâng?

Van Effen sorbi din jenever:

– Din fericire, sunt deasupra unor astfel de lucruri. Şi nu trebuie să confunzi niciodată machiavelismul cu diplomația, nici încăpățânarea cu inteligența.

– Ai dreptate, Annemarie. Îmi pare rău c-am spus "îmi pare rău".

Julie îi aruncă lui van Effen o privire nu tocmai afectuoasă:

– Şi acum ce-ai de gând să faci?

– Să stau. Şi să aştept.

– Ce să aştepți?

– Telefonul colonelului.

– Telefonul colonelului? întrebă Julie. După tot ce i-ai spus?

– După tot ce mi-a spus el mie, vrei să spui!

– Cred c-o să ai cam mult de aşteptat. Annemarie vorbea cu convingere.

– Dragele mele copile - sau, mai bine zis, dragii mei bebeluşi -, constat cu tristețe că-l subestimați pe colonel. E infinit mai şiret decât oricare dintre voi. Ştie cât se poate de bine care e scorul meciului de adineauri. Îi trebuie câtva timp până dă telefon, pentru că e în căutarea unei soluții de retragere strategică, fără să-şi piardă demnitatea, caută să încheie o pace onorabilă, dacă vreți. Uite, dacă țineți neapărat, el are o minte machiavelică. După ce te-ai războit patruzeci de ani cu criminalii, e normal să-ți fi dezvoltat un anumit fel de a gândi. I-am spus colonelului că n-am de ales. De Graaf, tocmai pentru că e de Graaf, a înțeles imediat ce vreau să spun: că *el* nu are de ales.

Julie întrebă:

– Văzând cât eşti de inteligent, te-ar deranja…?

– N-are rost să fii urâcioasă. Uită-te la mine. Te tratez cu o curtoazie constantă, ba chiar cu cavalerism…

– Observ! Ce-o să spună colonelul?

– Că după o matură chibzuință - sau după ce s-a mai gândit încă o dată la toate aspectele - ei bine, are de gând să-mi dea mână liberă. Că planul de la ora opt poate fi pus în aplicare.

– Ce bine ar fi să văd că greşeşti şi tu, măcar o dată, spuse Julie. Nu, de fapt, n-am vrut să spun asta. Sper doar că te înşeli.

Un timp, nu vorbi nimeni. Fetele continuau să se uite la telefonul de pe măsuța de cafea, de lângă van Effen. Acesta nu se uita nicăieri în mod special. Sună telefonul. Van Effen ridică imediat receptorul şi răspunse:

– Alo! Da… sunt de acord cu asta. Poate că într-adevăr am sărit peste cal. Dar am fost provocat. Tresări şi ținu receptorul la distanță de ureche.

– Da, domnule colonel, şi dumneavoastră ați fost provocat… Da, sunt absolut de acord. O hotărâre foarte înțeleaptă, dacă mă pot exprima astfel. Bineînțeles, veți fi tot timpul la curent, domnule colonel… Nu, n-au încredere în mine… Da, domnule colonel, aici. La revedere.

Închise şi o privi pe Julie.

– De ce nu eşti în bucătărie, fetițo? Îmi miroase a ars. Am fost invitat la dejun…

– Oh, termină. Ce-a spus?

– Am mână liberă. Ora opt seara.

Julie îl privi cu o expresie liniştită un timp care a părut îndelungat, dar care poate că n-a durat mai mult de câteva secunde, apoi îi întoarse spatele şi plecă la bucătărie. Annemarie făcu vreo câțiva paşi spre el, apoi se opri brusc şi spuse:

– Peter.

– Nu spune nimic. De-abia am ieşit dintr-o grea încercare. Aş vrea ca tu şi cu Julie să nu mă puneți într-o situație imposibilă.

– N-o să te punem. Promit. Ştii că nu ne putem împiedica să simțim cum simțim şi nu te poți supăra pe noi din cauza asta. Dar te-ai putea supăra dac-am începe să vorbim despre asta, aşa că nu vom vorbi. Poți să fii sigur.

Zâmbi:

– Nu-i aşa că m-am exprimat bine?

– Foarte. Ştii, Annemarie, chiar cred că începi să-mi placi.

– Să-ți plac?

Îi aruncă o privire zeflemitoare.

– Deci nici măcar nu-ți plăceam când m-ai sărutat azi dimineață? Presupun că erai cu gândurile aiurea. Sau ai obiceiul să-ți săruți subordonatele ca o chestie de rutină? Ca să le ridici moralul, fără îndoială.

– Tu eşti prima.

– Şi, fără îndoială, ultima. Toți facem greşeli, indiferent ce-o fi însemnând remarca asta absconsă. Cine n-are încredere în tine?

– Cine n-are ce?

– I-ai spus colonelului de unii care n-au încredere în tine.

– Ah! Asociații mei în afacerea asta. Ne-am despărțit la Cornul Vânătorului, exprimându-ne încrederea şi ataşamentul reciproc. Ceea ce nu i-a împiedicat să posteze un om la Trianon. Nu contează.

– Şi ce faci după-masă?

– Stau aici un timp. O să mă sune colonelul din nou. Asta se va întâmpla după ce vom afla ce-au făcut FFF-iştii la ora două, în cazul în care au întreprins ceva. Colonelul e convins că nu vor arunca în aer Hagestein. Scafandrii n-au găsit nici o urmă de explozibili subacvatici.

Van Effen sună la birou şi ceru sergentul de serviciu:

– Cei cu oamenii care-i urmăresc pe Fred Klassen şi Alfred van Res? S-au întors la amiază?

Ascultă câteva clipe.

– Deci van Rees i-a scăpat urmăritorului. Din întâmplare sau voit, nu contează. Presupun că ai numărul maşinii. Pune-ți oamenii să patruleze. Să nu se apropie. Să stabilească doar locul. Notează numărul şi sună-mă aici.

*

Dejunul a fost excelent, dar nu tocmai festiv. Julie şi Annemarie şi-au propus să fie spirituale şi foarte vesele încât numai rareori grija care le apăsa răzbătea din conversație. Dacă lui van Effen i s-a părut ceva în neregulă, n-a făcut nici un comentariu. Dar Julie ştia că fratelui ei rar îi scapă câte ceva.

Şi-au luat cafeaua în camera de zi. Imediat după ora două, un tânăr polițist pe motocicletă veni după înregistrarea de la Cornul Vânătorului.

Julie spuse:

– Am aflat că aştepți un telefon de la colonel. Şi pe urmă?

– Mă culc în patul tău, draga mea, dacă-mi dai voie. Nu ştiu când o să pot dormi la noapte sau dacă voi reuşi să dorm, aşa că nu mi-ar strica acum o oră sau două de somn. Şi m-ar ajuta foarte mult coniacul pe care - nu ştiu de ce - ai uitat să mi-l oferi.

Când sună colonelul, van Effen băuse jumătate din paharul de coniac. A fost o convorbire scurtă, de fapt, un monolog. Van Effen spuse "da" de mai multe ori, "înțeleg" de câteva ori, apoi îşi luă rămas-bun de la colonel şi închise.

– FFF-iştii au aruncat în aer digul Canalului Olandei de Nord fix la ora două după prânz. Inun-

dație abundentă, dar superficială şi nici un mort. De ecluza Hagestein nici nu s-au atins. Din câte spune, colonelul se aştepta la asta. Scafandrii n-au descoperit explozibili la Hagestein şi el e convins că FFF-iştii n-au reuşit nici să se apropie de ecluză, nici să ascundă explozibili. E convins, de asemenea, că tehnicile lor de explozie sunt primitive şi se limitează numai la operații simple cum sunt aruncarea în aer a digurilor sau a malurilor unui canal.

– Dar tu nu eşti sigur de asta, nu-i aşa? întrebă Julie.

– Eu nu sunt convins nici într-un sens, nici în altul. Nu ştiu mai multe despre lucrurile astea decât ştii tu. S-ar putea ca domnul colonel să prefere să gândească în termenii ăştia, să fie mai liniştit aşa. S-ar putea ca FFF-iştii să vrea ca domnul colonel să gândească în termenii ăştia. Şi, o dată cu el, noi, țara. Dau toate semnele că sunt o bandă bine organizată de răufăcători sofisticați. Dar s-ar putea ca şi impresia asta să fie înşelătoare.

Sunt, oare, doar un grup cu o gândire simplistă, care încearcă să ne facă să credem că gândesc sofisticat sau un grup cu o gândire sofisticată, care vor să credem că sunt normali? Gândiți-vă singure la asta. Eu nu pot. Mă duc să mă odihnesc. Te rog, deschide radioul. Pe cât se pare, FFF-iştii şi-au luat obiceiul să dea câte un anunț public după ce dau ceea ce ei con-

sideră, fără îndoială, una din loviturile lor capitale. Nu te obosi să mă trezeşti să-mi comunici următoarea lor ameninţare. De fapt, nu mă deranja în nici un caz.

*

De-abia adormise, când intră Julie şi-l scutură de umăr. Deschise ochii şi, conform obiceiului, se trezi aproape instantaneu. Întrebă:

– Aşa ştii tu să nu mă deranjezi? S-a prăbuşit cerul?

– Iartă-mă. Ţi-a sosit o scrisoare.

– O scrisoare? Un om extenuat e smuls din braţele somnului…

– A sosit cu curier special, spuse ea răbdătoare. Poartă ştampila *urgent* pe toate părţile.

– Să văd.

Îi luă plicul din mână, aruncă o privire scurtă asupra adresei şi a ştampilei poştei, deschise plicul, scoase pe jumătate hârtia dinăuntru, o împinse la loc în plic şi strecură plicul sub pernă.

– Şi sunt deranjat pentru atâta lucru. Unul dintre colegii mei care încearcă să fie spiritual. Să nu mă mai deranjezi decât dacă pică cerul.

– Lasă-mă să văd ce era în plicul ăla, zise Julie tăios. Se aşează pe pat, îi puse mâna pe braț şi spuse blând:

– Te rog, Peter.

Van Effen vru să vorbească, dar nu spuse nimic. Băgă mâna sub pernă, scoase plicul şi-i dădu scrisoarea lui Julie. Nu era o scrisoare, ci doar o carte poştală simplă, nescrisă pe o parte. Pe partea cealaltă, era un desen primitiv reprezentând un sicriu şi un ştreang.

Julie încercă să zâmbească.

– Ei, au trecut trei luni de la ultima, nu?

– Exact.

Van Effen părea indiferent.

– Cum spui, au trecut trei luni. Şi ce s-a întâmplat în aceste trei luni? Nimic. Şi nu văd nici un motiv pentru care s-ar întâmpla ceva în următoarele trei luni.

– Dacă e atât de lipsită de importanță, de ce a-i ascuns-o?

– N-am ascuns-o. Am pus-o deoparte, pentru că n-am vrut să-mi îngrijorez surioara.

– Îmi dai voie să văd plicul? îl luă, îl privi şi i-l înapoie.

– Toate celelalte erau trimise din străinătate. Ăsta are ştampila de Amsterdam. E primul lucru pe

care l-ai văzut şi de aceea ai pus-o deoparte. Frații Annecy sunt la Amsterdam.

– Poate că da, poate că nu. E posibil ca scrisoarea asta să fi fost expediată de oriunde unui prieten sau complice din Amsterdam, care a trimis-o la adresa asta.

– Nu cred. Oi fi eu sora ta mai mică, dar m-am făcut mare şi sunt om în toată firea. Pot să gândesc cu capul meu şi să am propriile mele sentimente. *Ştiu* că tipii sunt la Amsterdam. Şi sunt sigură că şi tu ştii asta. Oh, Peter. E prea mult. O bandă de nebuni care amenință să ne inunde țara, altă bandă de nebuni care se pregătesc să arunce în aer Palatul Regal şi acum asta. Clătină din cap.

– Toate deodată. De ce?

– E un şir de întâmplări neobişnuite.

– E un… oh, lasă prostiile. N-ai nici o idee despre ce se întâmplă?

– Nu mai mult ca tine.

– Poate că aşa e, poate că nu. Nu sunt sigură că te cred. Şi acum ce facem? Ce faci *tu?*

– Ce-ai vrea să fac? Să patrulez pe străzile Amsterdamului până când descopăr un personaj cu un sicriu pe umăr şi un ştreang în mână?

Îi puse mâna pe braț.

– Te rog, scuză-mi iritarea de moment. Nu pot face nimic. Dacă mă gândesc bine, ba da. Pot să mă

culc la loc. Nu mă mai trezi decât dacă se prăbuşeşte cerul.

– Eşti un caz disperat.

Zâmbi pe jumătate, se ridică, clătină din nou din cap când văzu că a şi închis ochii şi ieşi din cameră.

*

De-abia adormise din nou, când se întoarse Julie.

– Scuză-mă că te scol din nou, Peter. E colonelul. I-am spus că dormi, dar a zis că şi dacă ai murit trebuie să te readuc la viață şi să te dau la telefon. Mi s-a părut că nu e nici un dubiu că e vorba de ceva foarte urgent.

Van Effen puse o mână pe noptieră.

– Putea să folosească telefonul de campanie.

– Poate că vorbeşte de la telefon public.

Van Effen se duse în camera de zi, ridică receptorul, ascultă câteva clipe, spuse:

– Plec chiar acum, şi închise. Julie întrebă:

– Unde?

– Să întâlnesc pe cineva despre care colonelul spune că ar putea fi un prieten. Nu ştiu cum îl cheamă.

Van Effen îşi puse tocul de pistol pe umăr, îmbrăcă haina şi-şi puse cravata.

– Cum tocmai ai spus, Julie, se pare că lucrurile nu se petrec izolat. Întâi barajele. Apoi explozia de la palat. Apoi fraţii Annecy. Acum asta.

– Ce-o fi "asta" numai tu ştii. Unde e prietenul tău?

– N-o să ghiceşti. La morgă.

CAPITOLUL 5

E posibil ca bătrânul Amsterdam să fie unic în lume datorită atracției exercitate de canalele sale şerpuite, străjuite de copaci, de farmecul său medieval, de priveliştile sale romantice, de sentimentul aproape palpabil al istoriei, de frumusețea sa nostalgică. Dar morga oraşului n-avea nimic din toate astea. Nu avea absolut nimic care să te poată atrage, nici o urmă de farmec, medieval sau modern, era total şi iremediabil urâtă. Era septică, funcțională, inumană şi absolut respingătoare. Nu puteai să nu te gândeşti că numai morții ar fi putut to-

lera un asemenea loc: dar personalul în halate albe, deşi nu-şi făcea munca cu prea multă pasiune, nu părea prea diferit de funcționarii obişnuiți, de mecanicii de fabrică sau de lucrătorii de fermă. Asta era munca lor şi şi-o îndeplineau cât puteau mai bine.

Când ajunse, van Effen îl găsi pe de Graaf şi pe un tânăr sobru, care-i fu prezentat drept doctorul Prins, aşteptându-l. Acesta era îmbrăcat, conform regulamentului, în halat alb şi avea un stetoscop în jurul gâtului. Era greu să-ți imaginezi ce caută un stetoscop într-o morgă. Poate că era menit să verifice faptul că cei aduşi acolo erau morți cu adevărat. Dar mai probabil făcea, pur şi simplu parte din uniformă. De Graaf era într-o dispoziție sumbră, însă asta nu se datora mediului, căci, în decursul îndelungatului său serviciu, de Graaf se obişnuise îndeajuns cu ambianța de la morgă. Cu ce nu se putuse obişnui era să-şi lase peştele şi sticla de Chablis aproape neatinse pe masă, la restaurant. Doctorul Prins îi conduse într-o încăpere lungă, cavernoasă, de înmormântare, ale cărei accesorii - exclusiv din beton, faianță albă, marmură şi metal - se potriveau foarte bine cu atmosfera înghețată. Un om de serviciu, văzând că se apropie doctorul Prins, deschise o uşă de metal şi trase afară un pat cu rotile, care alunecă uşor pe şinele de oțel. Pe pat zăcea o formă

omenească, acoperită. Doctorul Prins puse mâna pe colțul de sus al cearşafului.

– Trebuie să vă previn, domnilor, că nu e o privelişte care face bine la stomac.

– Stomacul meu n-ar putea fi într-o stare mai proastă decât acum, spuse de Graaf.

Dr. Prins îl privi curios - de Graaf nu considerase necesar să-i pomenească de peştele şi vinul la care fusese silit să renunțe - şi dădu la o parte cearşaful. Ceea ce se vedea nu era potrivit, cum spusese şi medicul, pentru stomacurile sensibile. Doctorul Prins privi expresia celor doi polițişti şi fu vag dezamăgit. Nici o tresărire nu lăsa să se vadă vreo emoție, chiar dacă o simțeau.

– Cauza morții, domnule doctor? întrebă de Graaf.

– Lovituri multiple, masive, desigur. Cauza? O autopsie va scoate la iveală…

– Autopsie?

Vocea lui van Effen era la fel de rece ca morga însăşi.

– N-aş vrea să fiu indiscret, domnule doctor, dar de când lucrați aici?

– Asta e prima săptămână.

Uşoara paloare a feței era un indiciu că doctorul Prins avea, el însuşi, unele probleme de metabolism.

– Deci probabil că n-ați întâlnit multe cazuri de genul ăsta. Sau nici unul. Omul ăsta a fost ucis. N-a căzut de pe acoperişul unei clădiri înalte şi nici n-a fost călcat de un camion. Într-un astfel de caz, țeasta sau oasele toracelui, pelvisul ori oasele femurale ar fi fost zdrobite sau rupte. Şi n-au fost. A fost omorât în bătaie, cu bare de fier. Fața lui e de nerecunoscut, rotulele sunt distruse şi antebrațele rupte - fără îndoială, încercând să se apere de barele de fier.

De Graaf îi spuse doctorului:

– Fără doar şi poate că era îmbrăcat când a fost adus aici. I-a cercetat cineva hainele?

– Vă referiți la identificare, domnule colonel?

– Fireşte.

– Nu ştiu nimic despre asta.

– Nu contează, spuse van Effen. Ştiu cine e. Recunosc cicatricea de pe umăr. E detectivul Rudolph Engel. Îl urmărea pe un tip cunoscut sub numele de Julius Caesar. Poate vă amintiți că Annemarie a pomenit de personajul ăsta la La Caracha.

– De unde ştii asta?

– Pentru că eu l-am pus pe Engel să-l urmărească. Tot eu l-am prevenit că pericolul nu e deloc neglijabil şi că nu trebuie în nici un caz să ajungă într-o situație în care să nu fie lume prin preajmă. I-am amintit ce-au pățit cei doi detectivi care-l urmăreau pe Agnelli. A uitat sau n-a executat ordinele, ori s-a

lăsat mânat de curiozitate sau entuziasm. Indiferent ce-a fost, a plătit cu viața.

– Dar de ce să-l asasineze în felul ăsta barbar? De Graaf clătină din cap.

– Şi oricum, de ce să-l asasineze? Ei bine, mi se pare, într-adevăr, o ripostă cu totul exagerată.

– Probabil că nu vom şti niciodată adevărul, domnule colonel. Iar dacă-i vom şti, s-ar putea să descoperim că nu s-au descotorosit de el numai pentru că-i urmărea, ci şi pentru că aflase ceva ce nu trebuia lăsat să raporteze. Joacă tare, domnule colonel.

– Tare, într-adevăr. Poate c-ar fi mai bine să-i spunem o vorbă acestui… Julius Caesar.

– Mai întâi, cred că ne-ar fi imposibil să-l găsim. Aproape sigur că s-a dat la fund, a plecat în țări mai calde, sau, şi mai probabil, a renunțat la barba sare şi piper şi şi-a pus o perucă pe țeasta cheală şi o pereche de ochelari fumurii care să-i ascundă strabismul. Şi-apoi chiar dacă punem mâna pe el, de ce-l putem acuza?

Îi mulțumiră doctorului Prins şi plecară. Pe când treceau prin holul de la intrare, un bărbat de la ghişeu îl chemă pe colonel la telefon. Colonelul vorbi scurt, înapoie aparatul şi se întoarse la van Effen.

– Mă tem că nu ne e scris să fim liberi în după-amiaza asta. Au sunat de la birou. Tocmai au fost anunțați de la spital. A fost internat unul dintre oamenii noştri. Se pare că tocmai a fost pescuit dintr-un canal.

– Ce face la spital? Vreți să spuneți că nu s-a înecat?

– Nu. Se pare c-a fost salvat la timp. Ar fi mai bine să ne ducem să vedem.

– Identitatea?

– N-a fost stabilită. E încă inconştient. N-are documente, n-are insignă. Dar are la el un pistol şi o pereche de cătuşe. Deci au ghicit că e polițist.

La spital, au fost conduşi într-o rezervă de la primul nivel, din care tocmai ieşea un doctor cu părul cărunt. Îl văzu pe de Graaf şi zâmbi.

– Vechiul meu prieten! Văd că nu-ți pierzi timpul. Unul dintre oamenii tăi tocmai a avut o experiență neplăcută. A scăpat ca prin urechile acului, chiar ca prin urechile acului, dar se va face bine. De fapt, poate să plece peste vreo oră-două.

– Deci e conştient?

– Conştient şi foarte prost dispus. Îl cheamă Voight.

– Mas Voight? întrebă van Effen.

– Chiar el. Un băiețel l-a văzut plutind pe apă cu fața-n jos. Din fericire, câțiva docheri lucrau prin

preajmă. L-au pescuit şi l-au adus aici. Nu cred c-a stat în apă mai mult de un minut.

Voight stătea în capul oaselor în pat şi arăta foarte nemulțumit. După ce-i pusese cea mai scurtă întrebare politicoasă cu privire la sănătate, de Graaf întrebă:

– Cum dracu ai ajuns să cazi în canal?

– *Să cad* în canal? Voight era profund jignit. Să cad în…?

– Sst! făcu doctorul. O să-ți faci rău.

Întoarse cu blândețe capul lui Voight: vânătaia albastru-purpurie pe care-o avea în spatele urechii drepte dădea toate semnele că va avea o dezvoltare spectaculoasă.

– Cred că au rămas fără dragi de fier, zise van Effen. De Graaf se încruntă:

– Şi ce vrea să însemne asta?

– Prietenii noştri au trecut din nou la acțiune. Detectivul Voight îl urmărea pe Alfred van Rees şi…

– Alfred van Rees?

– Ştiți despre ce e vorba. Tipul de la Rijkswaterstaat. Baraje, diguri, ecluze şi aşa mai departe. Din păcate, se pare că detectivul Voight n-a putut fi atent şi la van Rees şi la propriul său spate, în acelaşi timp. Ultimul raport, Voight, arăta că l-ai pierdut pe van Rees.

– L-a regăsit un om din patrulă. Mi-a dat adresa. M-am dus într-acolo şi am parcat maşina lângă canal, am ieşit…

– Ce canal? întrebă van Effen.

– Croquiskade.

– Croquiskade! Şi van Rees. Mă uimeşti. Nu e chiar partea cea mai salubră din oraş.

Voight îşi frecă ceafa:

– Nici mie nu mi s-a părut foarte curată. Am văzut cum van Rees şi încă un tip ies pe uşă şi intră înapoi. De ce, nu ştiu. Nu eram într-o maşină a poliției şi, din câte ştiu, nu mă văzuseră niciodată, nu mă suspectau că-i urmăresc. Şi apoi… ei bine, m-am trezit în patul ăsta. Nici măcar n-am auzit paşi în spatele meu.

– Ai observat numărul casei?

– Da. 38.

Van Effen ridică receptorul de pe noptieră, îi spuse operatorului că e de la poliție şi e urgent, dădu numărul de la birou şi-i spuse lui de Graaf:

– Nu-mi închipui c-a mai rămas cineva la numărul treizeci şi opt. Dar s-ar putea să găsim ceva acolo. Asta, fireşte, dacă n-au observat că detectivul Voight e pescuit din canal.

Dac-au văzut, locul o să fie curat ca-n palmă. E nevoie de mandat de percheziție, domnule colonel?

– Dă-l dracului de mandat.

Era limpede că de Graaf e destul de zdruncinat de faptul că vechiul său prieten van Rees ar putea fi implicat în activități ilegale.

– Să facă o descindere prin orice mijloace.

Van Effen obținu legătura aproape imediat, ceru să vorbească cu un oarecare sergent Oudshoorn, acesta veni imediat la telefon, locotenentul îi dădu adresa şi instrucțiunile şi ascultă câteva clipe.

– Nu, sergent. Ia patru oameni. Unul la uşa din față, unul în spate. Fără mandat. Aşa spune domnul colonel. Da. Scoate uşa aia afurisită din balamale, dacă trebuie. Sau dinamitează broasca. Reține pe oricine găseşti înăuntru. Nu părăsi locul. Raportează prin radio şi aşteaptă instrucțiunile.

Închise.

– Sergentul Oudshoorn părea să savureze ideea.

Îi spuseră lui Voight să telefoneze acasă, să ceară să i se aducă haine uscate, să se ducă apoi acasă să se odihnească şi-şi luară rămas-bun de la el.

Pe hol, de Graaf spuse:

– Imposibil. Absolut imposibil. Omul ăsta e un stâlp al societății. Dumnezeule mare, l-am introdus până şi la clubul meu.

– Poate fi o explicație foarte nevinovată, domnule colonel. Dar felul cum arată ceafa lui Voight şi faptul c-a fost aruncat în canal par să indice contrariul. Amintiți-vă că, la aeroportul Schiphol, am su-

gerat că omul ar putea fi un Jekyll la lumina zilei şi un Hyde în timpul nopții. Poate că m-am exprimat greşit. Poate că joacă rolul lui Hyde în timpul zilei.

Pe când se apropiau de intrarea spitalului, van Effen se opri brusc. De Graaf se opri şi el şi-l privi mirat.

– Rar te vede cineva îngrijorat, Peter. Ceva nu e-n ordine?

– Aş vrea să sper că totul e bine, domnule colonel. Dar mi-a tot dat târcoale o idee, la care n-am avut timp să mă gândesc până acum. Telefonul ăla pe care l-ați primit în timp ce mâncați - sau, mai curând, pe când vă pregăteați să începeți - era de la poliție?

– Fireşte. Sergentul Bresser.

– De unde avea informația?

– De la spital, presupun. Bresser mi-a spus c-a încercat să dea întâi de tine, apoi de locotenentul Valken şi că, negăsindu-vă pe nici unul dintre voi, m-a contactat pe mine. Are importanță?

– Are. Tânărul doctor Prins, de la morgă, n-are experiență şi nu e nici prea deştept. Din partea lui, era perfect posibil ca Engel să fi căzut din vârful Havengebouwului sau să fi fost victima unui accident de circulație ori de muncă. Cei de la morgă nu le telefonează ofițerilor superiori de poliție decât dacă ştiu sau bănuiesc că victima n-a murit de

moarte naturală. Deci sunt şanse ca telefonul să nu fi venit de la spital. Bresser e un tip lipsit de imaginație. Gânditul nu e punctul lui tare. A fost ideea dumneavoastră să mă sunați acasă la Julie şi să-mi cereți să vă însoțesc?

– Acum începi să mă sperii şi pe mine, Peter, dar nu-mi dau seama de ce. S-a pomenit numele tău în convorbirea telefonică, dar nu mi-e clar dacă ideea de a mă însoți a fost a lui Bresser sau a mea. Să le ia dracu de dejunuri.

– O clipă, domnule colonel.

Van Effen se duse la cel mai apropiat telefon şi formă un număr. Îl lăsă să sune vreo cincisprezece secunde, apoi formă din nou, în timp ce de Graaf îl urmărea întâi perplex, apoi îngrijorat şi apoi cu spaima că a înțeles despre ce e vorba. Ajunsese deja la uşa de la intrare, pe care o ținea deschisă, când van Effen puse receptorul în furcă şi veni în fugă spre el.

*

Van Effen nici măcar nu se obosi să bată la uşa lui Julie, pe care o descuie cu cheia scoasă din buzunar încă din lift. Camera de zi părea în cea mai perfectă stare, ceea ce nu însemna nimic; dormitorul lui Julie arăta şi el normal, dar cu baia era cu totul altceva. Thyssen, omul de pază, zăcea pe pardosea-

lă, perfect conştient şi părând pe punctul de a face apoplexie, fie de furie, fie din cauza efortului de a se elibera de funiile care-i strângeau încheieturile mâinilor şi gleznele. Poate că-i venea greu şi să respire prin căluş. Îl eliberară şi-l ajutară să se ridice, pentru că-i era imposibil să stea în picioare. Mâinile devenite albăstrii indicau că şi circulația de la picioare trebuia să fi fost întreruptă aproape total. Cel care-l legase, o făcuse temeinic.

Îl ajutară să ajungă în camera de zi şi să se aşeze într-un fotoliu. Van Effen îi făcu un masaj pentru a-i restabili circulația la mâini şi la picioare. Nu era ceva prea plăcut, dacă era să judeci după repetatele strâmbături şi strângeri de pleoape ale lui Thyssen. Între timp, de Graaf îi aduse un pahar de coniac. Trebui să i-l ducă la buze, căci Thyssen încă nu-şi recăpătase uzul mâinilor.

– Van der Hum, spuse de Graaf, referindu-se la coniac. Un paliativ universal şi, în situația dată, în pofida regulamentului…

Van Effen zâmbi. Nu era zâmbetul crispat al cuiva care se străduieşte să-şi ascundă emoția. Părea că întorsătura pe care o luaseră lucrurile nu-l afectase deloc.

– Persoana care a stabilit regulamentul poate să-l şi încalce. Nu ne-ar strica puțin coniac, domnule colonel.

De-abia sorbiseră din pahare, când Thyssen prinse destule puteri ca să-şi ia şi el paharul în mână, să-şi ducă mâna tremurătoare la gură şi să bea jumătate din conținut dintr-o sorbitură. Tuşi, stropi şi apoi începu să-i vorbească.

– Doamne. Îmi pare groaznic de rău, domnule locotenent. Îngrozitor de rău. Sora dumneavoastră şi cealaltă doamnă drăguță.

Îşi goli paharul.

– Ar trebui să fiu împuşcat.

– Nu cred că se va ajunge până acolo, Jan, spuse van Effen cu blândețe. Indiferent ce s-a întâmplat, n-a fost vina ta. Ce s-a petrecut?

Thyssen era cuprins de furie, amărăciune şi autoreproş. Prin urmare, relatarea sa a fost dezlânată şi s-a repetat de atâtea ori, încât a devenit pe alocuri, incoerentă. Se părea că un maior de armată se apropiase de el - cui i-ar fi trecut prin cap să suspecteze un maior de armată? - scosese la iveală un pistol prevăzut cu cel mai neortodox amortizor de zgomote, îl obligase pe Thyssen să scoată cheia şi să descuie uşa, îl împinsese înăuntru, îl urmase şi le sfătuise pe fete să nu mişte. Fusese urmat în cameră, aproape imediat, de trei oameni dintre cei care mută mobile. Cel puțin asta păreau să fie, judecind după salopetele de piele pe care le purtau. Singurul amănunt care-i dădea de gol era faptul că aveau fețele

acoperite cu glugi şi că purtau mănuşi. În afară de asta, Thyssen nu le mai putu spune nimic: fusese târât la baie, legat, i se pusese un căluş în gură şi fusese lăsat să zacă pe pardoseală.

Van Effen se duse în camera Annemariei - care fusese a lui cândva, aruncă o privire rapidă în jur şi se întoarse.

– O grămadă de lucruri ale Annemariei zac pe pat şi lipseşte un dulap pentru haine. Au fost legate, li s-a pus căluş şi au fost scoase din casă în dulapul ăsta. Oricine s-ar fi întâmplat să privească scena ar fi considerat că e un caz autentic de mutat mobilier. Probabil că erau cu ochii pe mine, domnule colonel, cam în vremea în care m-ați sunat de la restaurant. E posibil să fi avut o furgonetă pentru mobilier, parcată prin apropiere, şi au intrat în casă imediat ce m-au văzut plecând. Domnişoarele au călătorit în condiții cât se poate de incomode, dar presupun că erau prea scoase din minți de groază ca să se mai gândească la confort. Ce ironie, nu-i aşa domnule colonel, că azi-dimineață amândouă erau pline de presimțiri sumbre şi nu vedeau decât catastrofe. Amândouă erau convinse că mi se va întâmpla ceva groaznic.

Din nefericire pentru ele, s-au înşelat cu privire la subiectul presentimentelor lor.

De Graaf, cu al doilea pahar de coniac în mână, măsura camera în lung şi-n lat. Nici după patruzeci de ani petrecuți ca ofițer de poliție nu reuşea să-şi ascundă emoțiile cu abilitatea lui van Effen. Fața lui exprima, pe rând, furie şi îngrijorare.

– Ce urmăresc diavolii ăştia? Ce-au vrut - şi pe cine au vrut? Pe Annemarie? Pe Julie? Sau pe amândouă?

– Pe Julie.

Van Effen îi întinse cartea poştală pe care el şi Julie o priviseră mai devreme, în după-amiaza aceea.

De Graaf o luă, examină atât cartea poştală cât şi plicul şi întrebă:

– Când a sosit?

– Imediat după prânz. Julie era foarte neliniştită, dar eu am râs de temerile ei. Inteligentul van Effen. Strălucitorul van Effen.

– Deci prietenii tăi s-au întors, frații Annecy sunt din nou la Amsterdam. N-au pierdut timpul, şi-au făcut cunoscută prezența şi au ajuns să te domine în modul cel mai bun posibil. Dumnezeule. Îmi pare atât de rău, Peter.

– Să vă pară rău de fete. Mai ales de Annemarie. A avut ghinionul tâmpit să se afle aici când au venit după Julie. Şi, desigur, asta se datorează geniului covârşitor al lui van Effen, care a insistat ca ea să

rămână aici, pentru propria ei siguranță. Ne vor transmite pretențiile lor foarte curând. Probabil că n-ați uitat, domnule colonel, că frații Annecy erau - şi fără îndoială că mai sunt - specialişti în şantaj.

De Graaf clătină din cap şi rămase tăcut.

– E frumos din partea dumneavoastră că n-o spuneți, domnule colonel, dar probabil că n-ați uitat nici că sunt specialişti în tortură, ceea ce a constituit principalul motiv pentru care i-am urmărit.

– Până acum n-am fost prea deştept, zise de Graaf. Lucrurile sunt cât se poate de încurcate.

– E generos din partea dumneavoastră că spuneți "noi", domnule colonel. Dar vă referiți la mine.

Van Effen umplu la loc paharul lui Thyssen, făcu acelaşi lucru cu al său şi se cufundă într-un fotoliu.

După vreo două minute, de Graaf îl privi şi spuse:

– Ei bine, e limpede că trebuie să facem ceva. Să ne-apucăm să cerem informații vecinilor, celor de vizavi?

– Ca să verificăm cum s-a produs răpirea? Ar fi pierdere de vreme, domnule colonel. N-am afla mai multe decât ştim. Avem de-a face cu profesionişti. Dar chiar şi profesioniştii pot să gafeze.

– Până acum n-am descoperit nici o greşeală. Colonelul era sumbru.

– Nici eu. Presupun că ținta era Julie. Van Effen întinse mâna după telefon:

– Cu permisiunea dumneavoastră, domnule colonel, o să aflu. Vasco. Sergentul Westenbrink. Era singurul care ştia unde stă Annemarie. S-ar putea ca tipii, indiferent cine-ar fi ei, să fi pus pe cineva pe urmele lui şi să fi aflat prin metode la care nu mă obosesc să mă gândesc.

– Crezi că e probabil? Sau posibil? Van Effen formă un număr.

– Posibil, da. Probabil, nu. Nu cred că există cineva în Amsterdam care l-ar putea urmări pe Vasco fără ca el să-şi dea seama. După cum nu cred să existe cineva în oraş care să fie urmărit de Vasco şi să-şi dea seama. Vasco? Peter la telefon. S-a ocupat cineva de tine de azi-dimineață de când ai plecat?… N-ai vorbit cu nimeni? Annemarie şi sora mea Julie au fost răpite… Acum mai puțin de o oră şi nu, n-avem nici o idee. Îmbracă-te cu cel mai bun costum civil şi vino până aici, te rog.

Van Effen închise şi se întoarse spre de Graaf.

– Pe Julie au vrut-o. Nimeni nu l-a atacat pe Vasco cu drugi de fier.

– Şi i-ai cerut să vină cu tine?

– Cu noi, domnule colonel. E un om mult prea valoros ca să stea degeaba. Şi, cu permisiunea dum-

neavoastră, domnule colonel, aş vrea să-l recrutez pe George.

– Prietenul tău de la La Caracha? Chiar tu ai spus că nu poate să se topească în peisaj.

– Asta e treaba lui Vasco. George, după cum aţi constatat şi singur, e foarte inteligent şi cunoaşte probabil modul de a gândi al criminalilor mai bine decât oricine altcineva. Iar din punct de vedere fizic, poate asigura o pază foarte bună. Deci, e un progres. Foarte mic, totuşi un progres. Acum cred că am temeiuri să spun că fraţii Annecy şi cei care se pregătesc să arunce în aer Palatul Regal lucrează mână-n mână. Altfel cum ar fi ştiut fraţii Annecy că Rudolph Engel, care-l urmărea pe unul dintre oamenii de legătură ai bandei de la palat, a fost exterminat şi transportat la morgă.

– Poate că tot banda de la palat, cum îi spui tu, a făcut răpirea. Poate că le-au spus fraţii Annecy.

– Aici apar două aspecte, domnule colonel. Ce motiv ar fi putut avea Agnelli şi prietenii săi s-o răpească pe sora locotenentului van Effen. Nici unul. În timp ce fraţii Annecy au un motiv foarte puternic. Al doilea aspect e că n-are nici cea mai mică importanţă dacă fraţii Annecy i-au dat adresa asta lui Agnelli sau nu; dar e clar ca lumina zilei că se cunosc.

– Şi cu ce ne ajută asta pe noi, Peter?

– Pentru moment, nu ne ajută. Şi s-ar putea chiar să ne pună într-o situație precară. Tipii nu sunt nişte ageamii şi e posibil să fi ghicit că i-am dibuit şi că astfel ne luăm măsuri de prevedere suplimentare. Împotriva cui - habar n-am.

– Nici eu. Din asta nu iese nimic. Din câte-mi dau eu seama, nici n-avem ce face.

– Poate că unul sau două lucruri mărunte. Alfred van Rees, pentru început.

– Ce legătură are van Rees cu Agnelli şi cu frații Annecy?

– Nici una din câte ştiu. Dar asta ar însemna măcar că facem ceva într-o privință. Sugerez să trimitem doi urmăritori. Unul care să-l supravegheze pe van Rees, iar celălalt care să-l supravegheze pe urmăritor. Gândiți-vă numai ce noroc a avut Mas Voight că e încă în viață. Apoi sugerez să cercetăm contul în bancă al lui van Rees.

– Pentru ce?

– Acest stâlp al Rijkswaterstaat le-ar putea da celor de la FFF informații pe care tipii nu le-ar putea obține de nicăieri din altă parte. Să le vândă, nu să le dea. E posibil, de asemenea, ca, *dacă* el câştigă ilicit nişte bani, să-i depoziteze într-un alt cont, sub un alt nume. Dar criminalii - mai ales cei care nu sunt criminali de profesie, şi presupun că van Rees nu e - adesea trec cu vederea lucrurile elementare.

– Nu putem face aşa ceva. E ilegal. Tipul n-a fost nici măcar acuzat. Cu atât mai puțin, dovedit că a făcut ceva.

– Au pus mâna pe Julie şi pe Annemarie.

– Aşa e. Dar ce legătură are asta cu van Rees?

– Nici una. Încă o dată, din câte ştim noi. Deşi, tocmai mă gândeam că unul din ultimele lucruri pe care mi le-a spus Julie a fost că e extrem de ciudat că spărgătorii de diguri, genişții de la palat şi frații Annecy acționează cu toții deodată. Ar putea fi o coincidență. Sau coincidența ar putea fi mult prea stranie ca să fie reală. Ori să nu însemne nimic. Poate că doar îi urăsc prea mult pe toți criminalii din lume. Uitați toate astea, domnule colonel. A fost doar o sugestie.

– Inevitabilă, presupun. E vorba de sugestia ta, Peter. În mod normal ar trebui să nu-i dau nici o atenție. Dar ideile tale au prostul obicei de a duce la ceva.

Zâmbi fără pic de umor.

– Poate că suferi - nu-mi vine-n minte termenul - de premoniție, ca şi sora ta. O să trimitem două persoane pe urmele lui van Rees - Dumnezeule, însă ideea de a-l urmări pe van Rees e monstruoasă - şi o să punem să fie cercetate discret bunurile sale lichide. Probabil c-o să fiu chemat în fața Parlamentului pentru asta. Te voi târî după mine, bineînțeles.

Întinse mâna după telefon:

– O să aranjez asta.

După ce rezolvă lucrurile în felul său imperios şi puse receptorul în furcă, van Effen spuse:

– Vă mulțumesc. Spuneți-mi, domnule colonel, prietenii dumneavoastră de la universitate au intrat în posesia tuturor înregistrărilor? Inclusiv cea pe care am adus-o de la Cornul Vânătorului?

De Graaf aprobă din cap.

– Când aveți idee că vor fi gata?

– Presupun că atunci când vor fi gata. Lucrurile se mişcă greu în mediile universitare.

– Credeți că i-ați putea grăbi puțin, domnule colonel? Stare de urgență sau ceva de genul ăsta?

– Pot să încerc.

De Graaf formă un număr, vorbi cu un bărbat pe care-l numi Hector, apoi, continuând să țină receptorul, se întoarse spre van Effen:

– La şase e bine?

– La fără un sfert, dacă se poate.

De Graaf vorbi repede, închise şi spuse:

– Suntem foarte scrupuloşi în ceea ce priveşte timpul, nu?

– Vine cineva la şase şi jumătate la Trianon să-mi dea informațiile radio pentru a putea provoca explozia din beciurile palatului.

– E prima oară când aud asta. E neobişnuit de greu să-ți urmărească cineva mişcările, Peter. E destul de caraghios, ca să mă exprim aşa, să constați că un ofițer de poliție ține să fie punctual la întâlnirea cu un criminal.

– Da, domnule colonel. Cunoaşteți - cunoaşteți personal, vreau să spun - vreun expert în chirurgie plastică?

– Expert în chirurgie plastică? De ce dracu ai nevoie de… ei, ar trebui să-mi dau seama că ai motivele tale. Dar expert în chirurgie plastică? Chiar îți închipui că eu cunosc pe *toată lumea* din oraş?

– Din câte ştiu eu, domnule colonel, da. Sau aproape pe toată lumea.

– Aş putea vorbi cu chirurgul poliției.

– De Witt nu e specialist în chirurgie plastică, domnule colonel.

– Ah, am găsit. Vechiul meu prieten Hugh. Remarcabil. Profesorul Hugh Johnson.

– Nu pare să fie un nume olandez. Nu e olandez, nu-i aşa?

– E englez. A studiat la East Grinstead. Mi s-a spus că e cea mai bună şcoală de chirurgie plastică din Europa, dacă nu chiar din lume. Omul e un geniu.

De Graaf zâmbi.

– Totuşi nu-i atât de deştept ca un olandez. Mai exact, nu-i atât de deştept ca o anumită doamnă, olandeză, născută la Amsterdam, pe care-a întâlnit-o când a venit aici într-un schimb de experienţă. Şase luni după ce s-au căsătorit, s-a trezit că se stabileşte aici definitiv. Şi nici acum nu ştie cum s-a întâmplat asta. El e omul care ne trebuie.

De Graaf îşi drese glasul, în mod delicat.

– Dacă mi-ai putea da o cât de mică indicaţie despre ce vrei…

– Desigur. Ori de câte ori mă întâlnesc cu Agnelli, am cicatrice pe faţă şi pe mâini… Ceea ce-mi aminteşte că trebuie să vă spun cum voi arăta diseară, la întâlnirea de la universitate, altfel n-o să mă recunoaşteţi. Aş vrea ca cicatricele astea să arate şi mai autentice şi, ceea ce e mai important, să fie de aşa natură încât să nu-mi poată fi smulse, spălate sau răzuite.

– A, înţeleg. Adică, nu înţeleg. De Graaf cugetă câteva clipe:

– Nu-mi place deloc chestia asta. Te gândeşti desigur la Agnelli şi la prietenii săi şi la faptul c-ar putea avea bănuieli.

Credeam că eşti sigur că statutul tău de criminal internaţional, urmărit de poliţie, te pune la adăpost de bănuieli.

– Cred asta din ce în ce mai tare, domnule colonel. Dar tipii nu par genul care să-ți permită să-ți iei cel mai mic risc. S-ar putea să găsească chiar diseară un motiv pentru a le arăta - fără să aibă aerul bineînțeles - caracterul autentic şi permanent al cicatricelor ălora.

De Graaf oftă:

– Trăim într-o lume strâmbă. Nu vreau să te jignesc, Peter, dar pari să te simți absolut în largul tău în ea. O să văd ce pot face. Iar sună telefonul ăsta afurisit.

Van Effen ridică receptorul, ascultă şi spuse:

– Trimite pe cineva cu ele, te rog. Aşteaptă o clipă. Se întoarse spre de Graaf:

– E sergentul Oudshoorn. Spune că la numărul treizeci şi opt e pustiu. Vecinii spun că de ani de zile nu locuieşte nimeni acolo. Şi cea mai mare parte a mobilierului lipseşte. Sergentul Oudshoorn e tânăr şi entuziast. V-am spus că-şi va îndeplini sarcina cu pasiune şi i-am dat oarecum mână liberă. Aşa că a cercetat câteva dulapuri încuiate şi câteva sertare.

– Folosindu-se de pârghii de fier şi de şperacle, presupun.

– Aşa-mi închipui şi eu. Dar îmi închipui şi că e foarte puțin probabil să ni se adreseze vreo plângere din cauza asta. Fapt e că sergentul spune că a dat peste nişte hărți care arată ciudat, peste nişte pla-

nuri care i se par fără cap şi fără coadă. Probabil că n-au nici o importanță. Dar nu ne putem permite luxul să neglijăm o şansă la mie. I-am cerut lui Oudshoorn să le trimită încoace. Credeți că, în drum, mesagerul ar putea să ne aducă şi pe cineva priceput de la Serviciul topografic ai oraşului, care să ne lumineze cu privire la hărțile astea?

– E o şansă la mie, cum ai spus. Îmi închipui că vrei să mă convingi să fac treburi murdare.

– Da, domnule colonel. Vorbi din nou la telefon:

– Spune-i celui care ne aduce hârțoagele să se oprească la Serviciul topografic şi să ia un expert de acolo. Aranjează domnul colonel.

În timp ce de Graaf îşi transmitea instrucțiunile prin telefon - niciodată nu adresa cereri - van Effen deschise radioul şi-l dădu foarte încet. Continuă să-i lase volumul la minimum şi după ce colonelul închise telefonul. Bâzâitul ultimului şlagăr la modă nu era pe gustul lui van Effen. Dar când acest zgomot încetă, dădu aparatul mai tare. Se auzi vocea bine timbrată a unui crainic:

– Întrerupem acest program pentru a vă transmite un buletin de ştiri special. Brigada FFF, despre activitățile căreia probabil că ați auzit sau ați citit cu toții în ultimele patruzeci şi opt de ore, ne-a mai trimis o declarație. Sună după cum urmează:

"Am promis că vom face o breşă în Canalul Olandei de Nord sau în ecluza Hagestein, ori în ambele. Până la urmă, am hotărât să facem o breşă în canal. Motivul pentru care am hotărât să nu deteriorăm ecluza Hagestein este că nu neam apropiat de ea nici măcar la cincizeci de kilometri. În ciuda acestui fapt, trebuie să recunoaştem că aglomerarea de armată, poliție, elicoptere ale forțelor aeriene şi experți de la Rijkswaterstaat a fost de-a dreptul impresionantă.

Acum n-ar trebui să mai existe nici un dubiu că putem provoca inundații oricât vrem de mari, în locul şi-n momentul alese de noi şi c-o putem face nepedepsiți. Nu există nici o posibilitate să fim detectați. După cum am mai arătat, autoritățile sunt total neputincioase.

Suntem convinşi că poporul olandez nu doreşte continuarea acestei stări de lucruri. Ca să fim cinstiți, nici noi n-o dorim. Avem câteva condiții de pus şi am vrea să le discutăm cu un membru responsabil al guvernului. Sugerăm să stabilim o întrevedere. Timpul - diseară, locul - nu contează. Acordul guvernului la întrevedere să fie transmis la televiziune şi la radio la orele şase după-amiază. Nu va fi luată în considerare nici o propunere de negociator cu rang inferior celui de ministru cu portofoliu.

Sugerăm ca negociatorul nostru să nu fie arestat, ținut ostatic sau supus vreunei restricții

oarecare. Dacă autoritățile vor fi atât de prost inspirate încât să facă una ca asta, le prevenim că au şi fost implantate mine la nord şi la sud de Lelystad. Deocamdată, considerăm că nu e cazul să precizăm cât de departe la nord şi cât de departe la sud. De data asta, minele sunt cu mult mai mari decât în situațiile precedente şi repararea breşelor va dura zile, dacă nu chiar săptămâni. Dacă negociatorul nostru nu se întoarce la o anumită oră, asupra căreia vom conveni, atunci vor fi inundate porțiuni mari din Oostelijk-Flevoland. Nu vom preciza ora la care se vor produce breşele. Vor apărea la un moment dat, în timpul nopții.

Considerăm că este inutil să precizăm că întreaga responsabilitate pentru siguranța regiunii Oostelijk-Flevoland şi a locuitorilor săi o poartă guvernul. Nu cerem prea mult - doar să stăm de vorbă cu un reprezentant al său.

Dacă guvernul va ignora mica noastră cerere şi va refuza să numească un negociator, vom continua aşa cum am început şi vom inunda polderul. Apoi, data viitoare când vom face o cerere similară, însoțită de o promisiune similară, credem că guvernul va considera mai prudent să fie ceva mai cooperant. Suntem convinşi că cetățenii olandezi vor conveni că dacă guvernul, mânat exclusiv de sentimentele sale de mândrie rănită şi orgoliu ultragiat, va pune în pericol această regiune întinsă şi pe locuitorii

săi, va comite o acțiune iresponsabilă şi de neiertat. Acum e momentul să cooperăm, nu după ce se vor produce daune incalculabile şi greu de evitat. Minele au fost implantate."

Acesta este textul integral al mesajului. Guvernul ne-a cerut - ne-a cerut, nu ne-a ordonat - să nu facem nici un comentariu şi să nu discutăm în nici un fel această pretenție jignitoare înainte ca membrii cabinetului să fi discutat ce poziție urmează să adopte. Guvernul doreşte să asigure populația țării că dispune de resursele necesare pentru a contracara această amenințare sau oricare alta. Van Effen închise radioul:

– Să ne ferească Dumnezeu de politicieni. Ca de obicei, toți membrii guvernului şi-au pus ochelari de cal şi vorbesc ca să se afle-n treabă. Au fost luați pe nepregătite, n-au avut timp să se gândească - trebuie să le facem favoarea de a presupune că sunt în stare să gândească - şi tot ce-au găsit mai bun de făcut a fost să dea drumul aceloraşi platitudini plictisitoare şi lipsite de sens. Cică cu încredere! Încredere - în ce? Pentru Dumnezeu, e imposibil să aibă încredere în ceva, cu atât mai puțin în ei înşişi. Aveți încredere în noi, ne spun. Mai curând aş avea încredere în nebunii de la balamuc.

– Asta sună a trădare, locotenent van Effen. Teaş putea băga la puşcărie pentru aşa ceva.

De Graaf oftă:

– Nenorocirea e c-ar trebui să intru şi eu la puşcărie o dată cu tine, pentru că sunt de acord cu fiecare cuvânt pe care-l spui. Dacă membrii guvernului chiar cred că lumea o să creadă afirmațiile lor fără sens, înseamnă că sunt într-o stare şi mai deplorabilă decât am crezut. Ceea ce, trebuie să adaug, nu credeam că e posibil. Sunt într-o situație imposibilă - crezi că au cea mai mică şansă de a-şi da seama de asta?

– Îşi vor da perfect de bine seama. Imediat ce-şi vor pune problema că trebuie să supraviețuiască din punct de vedere politic. Dacă vor continua să-şi îngroape capul în nisip, vor cădea de la putere în mai puțin de o săptămână. O grijă acută pentru a păstra *status quo-ul* - propriul lor *status quo* - poate face minuni. Au şi început să facă pe grozavii, punându-l pe crainic să spună că li s-a cerut - nu li s-a ordonat - să nu discute problema. De fapt, li s-a ordonat, nu li s-a cerut, altfel crainicul n-ar fi folosit termenul "pretenții jignitoare". Până acum, pretenția lor n-are nimic jignitor. De-abia pretențiile ce vor fi emise la întâlnire - care, cu siguranță că va avea loc - aproape sigur că vor fi jignitoare.

– Orice discuție în această privință n-ar fi decât o speculație, spuse colonelul cu tristețe. Şi nu merită să facem speculații. Trebuie să ne ocupăm de alte lucruri, mult mai urgente.

– E ceva de care ar trebui să mă ocup chiar în clipa asta, spuse van Effen. Am o întâlnire la hotelul Trianon. Ei, un fel de întâlnire. E un tip care se aşteaptă să mă vadă acolo, dar nu ştie că eu ştiu de prezența lui. Unul din spionii plantați de Agnelli. Îşi închipuie că mă bucur de toate privilegiile criminalilor. Are impresia că am dormit toată după amiaza - ceea ce n-ar fi fost rău deloc - şi nu trebuie să-l dezamăgesc.

Sună telefonul. De Graaf răspunse şi-i dădu receptorul lui van Effen:

– Da, da, sunt locotenentul van Effen… O să aştept… De ce-mi cereți asta?

Depărtă receptorul la câțiva centimetri de ureche:

– Un neisprăvit care mă sfătuieşte să-mi feresc timpanele şi să…

Se întrerupse, căci un urlet ascuțit, urletul unei femei, exprimând nu teamă, ci agonie, se auzi din receptor. Van Effen îşi lipi strâns receptorul de ureche, ascultă timp de câteva secunde, apoi închise.

De Graaf spuse:

– Pentru Dumnezeu, ce-a fost asta?

– Julie. Cel puțin aşa a spus tipul. De fapt, cuvintele lui au fost: "Sora dumitale nu prea vrea să coopereze cu noi. Vom suna din nou, când va reveni la sentimente mai bune."

– Tortură, spuse colonelul.

Vocea-i era liniştită, dar avea o privire absolut înnebunită.

– O torturează pe Julie a mea! Van Effen zâmbi slab:

– E şi a mea, amintiți-vă! E posibil. Specialitatea fraților Annecy. Dar mi s-a părut puțin cam prea grosolan, prea prompt, prea teatral.

– Doamne, Peter, e sora ta!

– Da, domnule colonel. Le voi aminti celor doi frați lucrul ăsta când voi da ochii cu ei.

– Încearcă să afli de unde-au sunat, omule. Află de unde-au sunat.

– N-are rost, domnule colonel. Am auz bun. Am putut detecta fâşâitul de fond, foarte slab, al unui magnetofon. Înregistrarea putea fi transmisă de oriunde. Şi asta mă face să cred că nu e autentică.

– Atunci de ce dracu au mai sunat?

– Poate că din două motive, deşi nu pot să ghicesc decât unul. Nu cred că şi-au închipuit c-aş putea măcar să bănuiesc că urletul de la telefon nu e autentic. Şi-au imaginat că sunt atât de nenorocit din cauza răpirii surorii mele, încât voi lua drept

bun orice semnal legat de asta. Şi apoi, desigur, ei n-o vor pe Julie, ci pe mine. Telefonul ăsta - cel puțin din punctul de vedere foarte suspect al raționamentului lor - face parte din pregătirea mea psihologică.

De Graaf rămase tăcut, în fotoliu, apoi se ridică, îşi turnă încă un pahar de Van der Hum, îşi reluă locul în fotoliu, continuă să se gândească, apoi spuse:

– Mi-e foarte neplăcut să aduc în discuție lucrul ăsta, locotenente, dar ți-a trecut oare prin cap că data viitoare sau poate după încă o convorbire, frații Annecy s-ar putea să renunțe la metodele psihologice şi să-ți spună: "Predă-te în mâinile noastre, locotenente van Effen sau sora dumitale va muri şi vom avea grijă să moară încet". Ai s-o faci?

– Ce să fac?

– Să te predai în mâinile lor.

– Desigur. Am întârziat la întâlnirea de la Trianon, domnule colonel. Dacă mai soseşte vreun mesaj pentru mine, v-aş ruga să mi-l transmiteți acolo. Mă cheamă Stephen Danilov, vă rog să vă amintiți. Cât timp intenționați să rămâneți aici, domnule colonel?

– Până mă uit la hărțile sau planurile, ori chestiile alea găsite de sergentul Oudshoorn şi până când soseşte aici locotenentul Valken să-mi ia locul. O să-l pun la curent, cum m-oi pricepe mai bine.

– Cunoaşteţi toate faptele, domnule colonel.

– Aşa sper şi eu, spuse de Graaf oarecum enigmatic. După plecarea lui van Effen, Thyssen întrebă curios:

– Ştiu că nu e treaba mea să mă bag, domnule colonel, dar chiar va face domnul locotenent una ca asta?

– Ce să facă?

– Să se predea.

– Doar l-ai auzit pe locotenent.

– Dar asta ar însemna sinuciderea, domnule colonel. Thyssen părea aproape agitat:

– Asta va însemna sfârşitul lui.

– Va însemna, cu siguranță, sfârşitul cuiva. De Graaf nu părea din cale-afară de îngrijorat.

*

Van Effen se întoarse în camera sa de la Trianon prin uşa din spate. Sună recepția şi ceru să vorbească cu Charles.

– Charles? Aici, van Effen. S-a întors prietenul nostru?… Bun. Ştiu că e plasat într-un loc de unde poate auzi fiecare cuvânt pe care-l spui. Te rog, deci să spui următoarele cuvinte în receptor: "Desigur, domnule Danilov. Cafea imediat şi apoi să nu fiți

deranjat. Aşteptați un musafir la şase şi jumătate." Anunță-mă când pleacă.

După circa treizeci de secunde, Charles sună să-l informeze că spionul plecase din hol.

Van Effen tocmai îşi încheiase metamorfoza în Stephen Danilov, când sună telefonul. Era de Graaf, care se afla încă în apartamentul lui Julie. Spuse că voia să-i arate ceva lui van Effen şi-l ruga să vină acolo. Van Effen acceptă să treacă pentru zece minute.

*

Când van Effen se întoarse în apartamentul lui Julie, constată că Thyssen plecase, iar locul său fusese luat de locotenentul Valken. Valken era un personaj scund, solid, rubicond şi cam gurmand, ceea ce ar fi putut constitui o explicație pentru faptul că, deşi avea cu câțiva ani mai mult decât van Effen, era subordonatul acestuia. Dar asta nu-l deranja deloc pe Valken. Erau prieteni buni. Pentru moment, Valken îl scruta pe van Effen şi vorbea cu colonelul.

– O inversare a rolurilor, nu sunteți de părere, domnule colonel? Ceva între un polițai şi un negustor de sclavi, totul agrementat cu o uşoară nuanță de cartofor de pe Mississippi. Oricum, ceva cât se poate de criminal.

De Graaf îl privi pe van Effen şi se strâmbă:

– Nu l-aş lăsa să se apropie nici măcar la distanța de un kilometru de oricare din fetele mele. Nici măcar în vocea lui n-am încredere.

Arătă spre un teanc de hârtii, aflate pe masa din fața lui.

– Aş vrea să te uiți peste toate astea, Peter. Sau crezi c-ar trebui să ți le arăt doar pe acelea care mă interesează pe mine?

– Numai pe acelea care vă interesează pe dumneavoastră, domnule colonel.

– Bună voce ai. Splendidă. Grozavă.

Van Effen examină pe rând, fiecare hartă. Erau planuri a ceea ce reprezenta, evident, diferite niveluri ale aceleiaşi clădiri; numărul de încăperi din fiecare plan nu lăsa nici o îndoială că era vorba de o clădire neobişnuit de mare. Van Effen îşi ridică privirea din hârtii şi întrebă:

– Şi unde e van Rees?

– Of, afurisită privire ai! De Graaf era întristat:

– Cum dracu ai ştiut că sunt planurile Palatului Regal?

– Dumneavoastră n-aţi ştiut?

– Nu, n-am ştiut.

De Graaf se încruntă, ceea ce nu făcea decât arareori şi cu greutate.

– N-am ştiut, până nu mi-a spus tânărul arhitect, sau ce-o fi fost, de la Serviciul topografic. Tare te mai pricepi să-i răpeşti unui om bătrân mica lui plăcere, Peter.

De fapt, de Graaf considera că de-abia a ajuns în floarea vârstei.

– N-am ştiut. Am ghicit. Cum peste trei ore mă voi afla în interiorul acestei clădiri, vă dați seama că nu mă pot împiedica să mă gândesc la ea din timp în timp. Şi van Rees?

– Vechiul şi credinciosul meu prieten.

În mod cu totul explicabil, de Graaf vorbea cu multă amărăciune.

– L-am recomandat la propriul meu club, pe Dumnezeul meu! Ar fi trebuit să te ascult mai demult, băiete, cu mult mai demult. Şi-ar fi trebuit să ne grăbim şi cu verificarea contului lui în bancă.

– N-are cont în bancă?

– S-a evaporat. Evaporat.

– Ca şi van Rees, presupun.

– Patru milioane de guldeni, spuse de Graaf. Patru milioane. Directorului băncii i s-a părut, într-adevăr, ceva cu totul neobişnuit să lichideze o asemenea sumă, dar… în fine…

– Lumea nu prea caută să afle motivele şi nu prea pune la îndoială integritatea unui stâlp al societății!

– Sunt compromis, zise de Graaf, sumbru. Era inevitabil.

– Mai sunt şi alte cluburi, domnule colonel. Presupun că aeroportul Schiphol încă n-a fost redeschis.

– Presupui greşit.

De Graaf continua să aibă o expresie sumbră.

– Am aflat acum zece-cincisprezece minute. Primul avion, un KLM cu destinația Paris, tocmai şi-a luat zborul.

– Iar van Rees, cu milioanele în gheare, se lăfăie la clasa întâi?

– Da.

– Şi n-avem nici un motiv să cerem extrădarea. Nu există nici o acuzație împotriva lui. N-am nici o îndoială în privința asta. Dar o să pun mâna pe el mai târziu. Când terminăm cu povestea asta.

– Înclinațiile dumitale spre ilegalitate sunt bine cunoscute, locotenente.

– Da, domnule colonel. Pentru moment însă, cred că înclinațiile mele, compromiterea dumneavoastră la club şi faptul că, după toate probabilitățile, van Rees tocmai intră în spațiul aerian francez nu sunt chiar chestiuni de primă importanță. Ceea ce contează, într-adevăr, e faptul că van Rees - care, până la ora asta, le-a furnizat spărgătorilor de diguri absolut toate informațiile necesare despre diguri,

baraje şi ecluze, drept pentru care, aceştia nici măcar nu-i vor simți lipsa - era în legătură şi cu tipii care se pregătesc să mineze Palatul Regal. Şi suntem cât se poate de convinşi că frații Annecy sunt în cârdăşie cu teroriştii de la palat. Julie a formulat ideea asta pentru prima dată: că e o coincidență prea mare ca să fie doar o coincidență, deşi trebuie să spun - cu toată modestia cuvenită şi fără să consider acum, retroactiv, evenimentele - că şi eu gândeam la o asemenea posibilitate înaintea ei.

– Modestia îți face cinste, locotenente.

– Vă mulțumesc, domnule colonel. Ei bine, acum trebuie să luăm în considerare probabilitatea - ba, aş zice chiar certitudinea - că e vorba nu de trei organizații diferite, ci de una singură. Asta ar simplifica mult lucrurile din punctul nostru de vedere şi le-am putea face față cu mai multă uşurință.

– Oh! Desigur, desigur.

De Graaf îi aruncă lui van Effen o privire care-i mai tăia din avânt.

– Cum?

– Cum?

Van Effen se gândi intens.

– Nu ştiu.

– Doamne, ai milă de Amsterdam, mârâi de Graaf.

– Poftim?

O bătaie în uşă îl scuti pe de Graaf de a mai da explicații. Valken se duse să deschidă. Intră un domn înalt, slab, cu părul grizonat şi cu un aer uşor aristocratic. De Graaf se ridică şi-l salută călduros:

– Hugh, bunul meu prieten. Ce drăguț din partea ta c-ai venit şi încă atât de repede. Fără îndoială că ți-a fost destul de greu.

– Câtuşi de puțin, şefule dragă, câtuşi de puțin. Pacienții unui specialist în chirurgie plastică nu sunt în pericol de moarte, dacă nu-i îngrijeşti imediat. Când ai programări pe şase luni înainte, îți poți permite să fentezi, din când în când, câte un pacient.

De Graaf făcu prezentările:

– Profesorul Johnson. Locotenentul van Effen. Locotenentul Valken.

– Ah, locotenentul van Effen. Colonelul mi-a explicat ce vreți de la mine. Trebuie să mărturisesc că e o cerere cam ciudată, chiar şi pentru profesia noastră, uneori cam bizară. De obicei, suntem chemați să înlăturăm cicatricele, nu să le implantăm. Să văd totuşi, ce pot face.

Privi cicatricea de pe obrazul lui van Effen, scoase o lupă şi o examină mai atent:

– Nu e rău, nu e rău deloc. Aveți înclinații artistice, stimate domn. Pe mine nu m-ați putea duce - după ce mi-am petrecut toată viața studiind mii de cicatrice de toate soiurile imaginabile. Dar profanii

nu sunt specialişti în chirurgie plastică şi am mari îndoieli că vreunul ar pune la îndoială autenticitatea acestei cicatrice. Permiteți-mi să văd şi rana îngrozitoare ascunsă de mănuşa de pe mâna stângă.

O studie şi pe aceasta cu lupa:

– Pe legea mea, v-a reuşit chiar mai bine decât cicatricea de pe față. Trebuie să vă felicit. Şi e foarte comod să fii rănit la mâna stângă, nu? Dar poate că unui criminal ticălos i-ar putea părea suspect, nu? Nu sunteți stângaci, desigur.

Van Effen zâmbi:

– V-ați dat seama de asta doar privindu-mă?

– Mi-am dat seama că stângacii nu poartă pistoale aproape la vedere la subsuoara stângă.

– E prea târziu să mai schimb ceva, domnule doctor. Am apucat să fiu cunoscut ca având o mănuşă pe mâna stingă.

– Da, înțeleg. Trebuie neapărat să vă păstrați cicatricele. Sunt prea bătătoare la ochi. Presupun că necazul e că vă temeți ca nu cumva să-i dea cuiva prin cap să verifice autenticitatea cicatricelor. Frecându-le cu o perie, de pildă, sau chiar cu un burete fierbinte, îmbibat cu săpun.

– Cred că e de ajuns un burete fierbinte îmbibat cu săpun.

– În mod normal, vă dați seama că e nevoie de câteva săptămâni pentru a realiza o cicatrice perfec-

tă, care nu poate fi clintită din loc. Ah, colonele. Oare în sticla aia văd chiar un Van der Hum?

– Într-adevăr. Colonelul îi turnă un pahar.

– Mulțumesc. Nu prea facem paradă de chestia asta, dar unii membri ai profesiei noastre… ei, înaintea unei operații, înțelegeți…

– Operație? zise van Effen.

– Un fleac, spuse Johnson, liniştitor.

Bău puțin coniac, apoi deschise o casetă mică de metal, dând la iveală un arsenal strălucitor de instrumente chirurgicale, majoritatea foarte delicate.

– O serie de injecții subcutanate, cu o gamă largă de coloranți inerți. Vă promit că nu vor lăsa nici un semn, nici o umflătură. Dar nici anestezie locală nu vă voi face. Coloranții-şi vor face efectul mai bine aşa.

Se uită foarte atent la cicatricea de pe față:

– Cealaltă va trebui să aibă aceeaşi poziție, mărime şi culoare ca până acum, înțelegeți. Mâna stângă n-are importanță. Îmi închipui că nimeni n-a văzut cicatricea aceea. La mână, vă pot face o cicatrice cu mult mai îngrozitoare decât aveți acum. Acum, aş vrea nişte apă fierbinte, un burete, săpun.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, Johnson era gata.

– Nu e realizarea cu care mă mândresc cel mai tare, dar merge. Cel puțin, cicatricele astea nu le va

putea şterge nimeni. Uitați-vă în oglindă, domnule locotenent.

Van Effen se duse la oglindă, privi, aprobă din cap şi se întoarse.

– Excepțională, domnule doctor, nici nu se compară cu cea vopsită de mine.

Îşi examină mâna stângă, aparent nenorocită de răni, cu o admirație melancolică:

– Mai că-mi vine să cred că le-am căpătat, într-adevăr, într-o explozie. Domnule doctor, după ce-ați realizat o asemenea operă de artă, e aproape o dovadă de ingratitudine să întreb… dar cât credeți că vor dura aceste cicatrice?

– Nu chiar atât de mult. Coloranții au o compoziție chimică complet diferită de a pigmenților pentru tatuaj. Perioada de absorbție variază de la două la trei săptămâni. În locul dumneavoastră, nu mi-aş face griji, domnule locotenent. Nu vă stau deloc rău.

*

De Graaf şi van Effen se întâlniră cu profesorul Hector van Dam, cu profesorul Bernard Span şi cu profesorul Thomas Spanraft în camera de zi din casa lui van Dam. Cei trei nu arătau deloc a universitari sau, mai exact, nu semănau cu imaginea tradițională despre universitari. Păreau mai curând o

combinație între nişte oameni de afaceri prosperi şi nişte burghezi olandezi autentici: toți ciudat de asemănători, toți - supraponderali, toți - veseli şi toți cu fețele uşor congestionate, ceea ce putea fi din cauza căldurii excesive din cameră sau a unei sticle pântecoase de vin, pe care şi-o treceau adesea unul altuia.

Van Dam luă cuvântul:

– Ei bine, domnilor, credem că am găsit răspunsurile pe care le căutați. N-a fost prea greu, serios. Avem în față specialişti în lingvistică, atât în limbi occidentale, cât şi în limbi orientale - mai ales, orientale - avem o experiență vastă, de secole, în limbi asiatice. O experiență compatibilă cu a oricăror altor specialişti din Europa. Profesorul Spanraft a venit special de la Rotterdam. În cazul ăsta, n-a fost nevoie de cunoştințe de orientalistică. Permiteți-mi să încep prin a vă prezenta modesta mea contribuție. Îl privi pe van Effen:

– Domnul acela pe care I-ați întâlnit la cafenea şi care purta numele neobişnuit de Helmut Paderiwski nu e olandez şi, categoric, nu e polonez. Provine, fără umbră de îndoială, din sudul Irlandei. Încă şi mai exact, e din Dublin. Pe ce mă bazez când sunt atât de sigur pe ceea ce afirm? Pe faptul că am petrecut un an, ca profesor şi cercetător la Trinity, Dublin. E rândul tău, Bernard.

Profesorul Span făcu un gest de scuză cu mâinile.

– Contribuția mea, încă şi mai modestă decât a lui Hector, a fost patetic de simplă. Mi s-a spus că ceilalți doi domni pe care i-a întâlnit domnul locotenent la aceeaşi cafenea şi care purtau numele superbe, deşi uşor neverosimile, de Romero şi Leonardo Agnelli, sunt bruneți, cu părul negru şi cu o înfățişare destul de mediteraneană. Dar domnii cu o asemenea înfățişare nu se găsesc exclusiv la sud de Alpi. Aşa cum, probabil, ştiți, se pot întâlni chiar şi în propria noastră țară, în care predomină tipii blonzi şi cu tenul de culoare deschisă. Frații Agnelli se numără printre aceştia.

– Sunteți absolut sigur de asta, domnule profesor? întrebă van Effen. Cunosc bine Italia şi…

– Domnule locotenent van Effen. Profesorul van Dam era de-a dreptul şocat.

– Când spune colegul meu…

Profesorul Span ridică o mână împăciuitoare:

– Nu, nu, Hector, domnul locotenent are dreptate să se mire. Înțeleg că investigațiile la care participă alături de domnul colonel sunt cât se poate de serioase.

Zâmbi dezaprobator:

– Vorbesc ca un biet profesor, desigur… Oricum, domnule locotenent, vă rog să n-aveți nici un

dubiu că aceşti doi domni sunt tot atât de olandezi ca dumneavoastră şi ca mine.

Pun capul. Şi dacă e să fac o presupunere - o presupunere de specialist, luați seama - sunt din Utrecht. Poate că sunteți uimiți de perspicacitatea mea? Vă rog să nu fiți. Pe ce mă bazez? Sunt olandez. Din Utrecht. E rândul tău, Thomas. Spanraft zâmbi:

– Eu pornesc de la nişte premise izbitor de asemănătoare cu ale lui Hector. Doamna care dă toate telefoanele acelea misterioase e tânără, fără nici o îndoială. Are studii. Poate chiar superioare. E din Irlanda de Nord, mai exact, de la Belfast. Pe ce mă bazez? Şi eu am petrecut un an ca profesor şi cercetător la Colegiul Queen's, Belfast.

Zâmbi:

– Dumnezeule! E posibil să fi fost chiar profesorul acestei tinere doamne.

– Dac-ați fost, spuse de Graaf, sec, n-ați învățat-o lucruri bune.

*

De Graaf se întoarse spre van Effen, care conducea un Volkswagen în seara aceea. Cum nu era imposibil ca, mai târziu, în noaptea aceea, să i se ceară să conducă una sau mai multe din maşinile grupu-

lui lui Agnelli, considerase mai prudent să nu folosească Peugeotul, în care era posibil să se descopere din greşeală prezența unui aparat de radio al poliției. Actele şi asigurarea maşinii erau, fireşte, pe numele lui Stephen Danilov.

– Ce zici de legăturile astea irlandeze, Peter?

– N-am nici o idee, domnule colonel. Ştim, desigur, că o serie de criminali mărunți au vândut, pe vremuri, arme ruseşti şi provenind din alte țări ale blocului din Est Armatei Republicane Irlandeze. Dar, cum spuneam, era vorba de criminali mărunți, care operau la scară redusă. De data asta, simt că e vorba de ceva de anvergură. Armata Republicană Irlandeză n-a avut niciodată aici vreo organizație de care să merite să vorbeşti. În timp ce FFF reprezintă, cu siguranță, un asemenea grup. Unde vă pot contacta mai târziu, domnule colonel?

– Era mai bine să nu pomeneşti de asta, spuse de Graaf, sumbru. Cu câteva ore în urmă, speram să-mi petrec seara în sânul familiei. Dar acum? Dacă guvernul hotărăşte să trimită un emisar care să parlamenteze cu FFF-ul? Dumnezeule, Peter, am uitat cu totul să ascultăm ştirile de la ora şase. Urma să se transmită când şi unde propune guvernul să aibă loc negocierile.

– Trebuie doar să ridicăm receptorul. Nu contează că n-am auzit chiar noi.

– Adevărat. Pe cine crezi c-a ales guvernul?

– Pe ministrul justiției?

– Pe nimeni altul. Pe domnul şi stăpânul meu, pe care l-ai descris adesea, cu forță şi cu acuratețe, drept o babă. Babelor le place să fie ținute de mână. Şi cine crezi c-ar face cel mai bine pe dădaca?

– Dumneavoastră ați fi o dădacă admirabilă. De fapt, sunt fericit să spun că era inevitabil ca alegerea să se oprească asupra dumneavoastră. Nu uitați să luați o umbrelă destul de mare pentru amândoi!

Începuse să plouă cu bășici, aşa încât ştergătoarele de parbriz ale Volkswagenului nu mai pridideau.

– Ar trebui să considerați un privilegiu, domnule colonel, că veți ocupa un loc în stal, într-un spectacol care ar putea deveni o placă turnantă, fie ea şi minoră, a istoriei.

– Aş putea să-mi ocup propriul meu fotoliu în fața propriului meu cămin.

De Graaf reduse şi mai tare vizibilitatea, trăgând puternic din trabuc.

– Dar indiferent pe ce scaun voi sta în seara asta, va fi cu mult mai sigur şi mai confortabil decât cel pe care-l vei ocupa tu, Peter. Afurisită treabă! Nu că-mi închipui vreo clipă că au fotolii în pivnițele palatului.

De Graaf, care părea foarte preocupat să intensifice ceața albastră din interiorul maşinii, se cufundă într-o scurtă tăcere, apoi spuse:

– Nu-mi place chestia asta, Peter. Nu-mi place deloc. Are prea multe incertitudini, prea multe puncte neclare, prea multe semne de întrebare.

– Trebuie să recunosc că nici eu nu mă dau în vânt după ea. Dar am căzut de acord că e singura soluție. Şi mai e ceva ce nu-mi place prea mult şi care mă face mai mult decât fericit că prietenul dumneavoastră a conferit cicatricelor ăstora un oarecare grad de permanență. Mă refer la faptul că tipii ar putea avea, în ceea ce mă priveşte, rezerve pe care nu le-am suspectat până acum.

– Şi ce te face să le suspectezi acum?

– O remarcă destul de neliniştitoare pe care-a făcut-o unul din domnii de adineauri, profesorul Span. Spunea că vine din Utrecht. Şi e ferm convins că frații Agnelli vin din acelaşi loc.

– Şi?

– Poate că nu vă mai amintiți, domnule colonel, dar şi Vasco - sergentul Westenbrink - vine de la Utrecht.

– Ducă-se dracului! spuse de Graaf încet. Implicațiile acestui fapt îl izbiseră imediat.

– Of, ducă-se dracului!

– Aşa e. Poliţaii şi criminalii au tendinţa să se cunoască reciproc, având în vedere că "lucrează împreună". Totuşi, s-ar putea să fim agitaţi de două lucruri. La Utrecht, Vasco şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului lucrând deghizat - sau cam aşa ceva - din moment ce a trăit în Krakerdom. Ascunse sunt căile Domnului, domnule colonel.

– Propria ta existenţă îmi e din ce în ce mai ascunsă, spuse de Graaf, sec. Nimic nu e mai presus…

– Da, domnule colonel, ştiu. Nimic nu e mai presus decât chemarea datoriei. Să spunem însă că e un pariu unu contra o sută. Sau, dacă vreţi, un risc calculat. După calculele mele, voi câştiga pariul.

Opri în faţa casei lui de Graaf.

– Mă bucur că nu fac pariuri. Se uită la ceas:

– Şase şi şaptesprezece minute. Dacă am nevoie de tine vreo oră de-acum încolo, te găsesc, desigur, în camera ta de la Trianon.

– Numai pentru scurtă vreme, domnule colonel. Timp de vreo patruzeci de minute, să zicem, de la şapte fără un sfert încolo, voi fi la La Caracha.

– Vei fi, pe dracu! Auzi, La Caracha. Credeam c-o să-ţi aducă cineva nişte informaţii sau ceva de genul ăsta la Trianon, la şase şi jumătate şi că ai de gând să le studiezi.

– N-am nevoie să mă uit la ele. Ştiu să declanşez bombe cu comandă radio. Când le-am explicat pe

larg greutățile pe care le implică bombele cu comandă radio, am făcut-o atât pentru ei, cât şi pentru mine. Pentru ei, ca să-i conving că sunt, într-adevăr, ceea ce pretindeam. Un expert de primă mână în explozibili. Pentru mine, ca să descopăr cât de multe ştiu ei, de fapt, despre subiectul ăsta. Se pare că ştiu surprinzător de puțin. Explicați-mi asta, domnule colonel: de ce o bandă atât de bine organizată nu e câtuşi de puțin pregătită într-un domeniu care pare să fie unul din cele mai importante, dacă nu chiar cel mai important. E unul din motivele care m-au făcut să spun că, după calculele mele, voi câştiga pariul. Cred că s-ar putea să aibă, într-adevăr, nevoie de mine. Prin urmare, s-ar putea să abdice de la principiile lor şi să presupună, fie şi pentru o clipă, că joc cinstit cu ei.

Dar adevăratul meu motiv de optimism, atâta cât e, trebuie căutat la La Caracha. Poate vă amintiți că i-am cerut lui Vasco să mă caute în apartamentul lui Julie. Dar mi-am schimbat părerea în privința asta. Mi-am spus că, cu cât el şi cu mine - în rolul meu de Danilov - ne vom ține mai departe de apartamentul lui Julie, cu atât mai bine. Aşa c-am stabilit să ne întâlnim la La Caracha. Mi-am luat libertatea de a-i telefona şi lui George ca să-l întreb dacă l-ar interesa să mă ajute puțin. A răspuns c-ar fi mai mult decât încântat. Nu l-am cooptat - repet, dom-

nule colonel, *nu* l-am cooptat - în numele dumneavoastră. M-am gândit că există câteva lucruri despre care e mai bine să nu ştiți. Să nu ştiți oficial, vreau să spun.

– Înțeleg. Ai marcat un punct. Mă întreb uneori, Peter, câte sunt lucrurile despre care nu ştiu - oficial şi neoficial -, dar acum nu e timpul pentru speculații. Vreau să spun că tu nu ai timp. Şi cum ai de gând să-i faci pe ăştia doi să-ți asigure paza?

– Sper că nu mă vor scăpa din ochi. Mă vor urmări îndeaproape. Vasco, după cum v-am spus, n-are pereche când e vorba să urmărească pe cineva. Iar George - ei, el are alte calități.

– Am constatat. Să ne-ajute Dumnezeu pe toți.

*

Mesagerul lui Agnelli a fost punctual: fix la şase şi jumătate, la mai puțin de două minute după întoarcerea lui van Effen în camera lui de la Trianon. Era un om ideal, gândi van Effen, pentru sarcina ce-i fusese încredințată: un tip scund, cenuşiu, şters, care-ar fi putut fi văr primar cu celălalt tip şters, care consuma o cantitate remarcabil de mică de jonge jenevers în imediata apropiere a recepției, în holul hotelului. Îi înmână un plic galben, îi spuse că va

veni cineva să-l ia la opt fără un sfert şi plecă după mici douăzeci de secunde de la sosire.

*

– Nu, spuse sergentul Westenbrink.

Se afla cu van Effen şi George într-o cămăruță din spatele barului, la La Caracha.

– Nu, nu-i cunosc pe frații Annecy, vreau să spun pe cei doi pe care i-ai întemnițat.

– Dar ei te cunosc?

– Sunt sigur că nu. N-am venit niciodată în contact cu ei. Au părăsit Amsterdamul acum vreo trei ani.

– Ah, uitasem. A ascultat cineva radiojurnalul în care urma să se transmită mesajul către FFF?

– S-a transmis, spuse George. Acasă la ministrul de justiție, la orele douăzeci. Se garantează imunitatea. Presupun că guvernul a dat crezare amenințării că vor transforma şi canalul Oostelijk-Flevoland într-o mare.

– Ei, asta nu ne priveşte, pentru moment. Eşti sigur că vrei să te bagi în chestia asta, George?

George păru să reflecteze.

– S-ar putea să fie greu, chiar periculos. S-ar putea solda chiar cu violență.

Se încruntă, apoi se lumină la față.

– Dar ajungi să ți se facă de-a dreptul lehamite să tot serveşti Rodekool met Rolpens.

– Bun. Fii atât de amabil şi parchează-ți maşina în fața Trianonului… sau, mai bine, pe o străduță discretă din preajmă, pe la şapte jumătate, opt. S-ar putea să plec cu Volkswagenul meu, s-ar putea să mă urc în maşina celui care va veni să mă ia, oricine-o fi acela. Nu-mi închipui nici o clipă că ne-ați putea pierde din vedere, dar oricum, ştiți că ne vom îndrepta pe căi mai mult sau mai puțin ocolite spre Palatul Regal.

George întrebă:

– Şi şeful poliției ştie despre noi, despre planurile noastre?

– Ştie că voi doi veți veghea îndeaproape asupra mea - cel puțin, aşa sper. În rest, nu, nu ştie. N-ar admite nici o clipă ca tocmai noi să încălcăm legea.

– Fireşte că nu, spuse George.

*

La opt fără un sfert fix, nimeni altul decât Romero Agnelli însuşi veni să-l ia pe van Effen de la Trianon.

CAPITOLUL 6

Se putea spune că Romero Agnelli era într-o dispoziție foarte bună, aşa cum se putea spune că Romero Agnelli era întotdeauna într-o dispoziție foarte bună. Nici chiar ploaia torențială care cădea în rafale pe capota maşinii nu-i afecta starea de spirit. Maşina era a lui Agnelli: un Volvo de un verde care, spre bucuria lui van Effen atrăgea uşor atenția.

– Cumplită noapte, spuse Agnelli. Absolut cumplită. Şi-o să Se şi mai rea, sunt sigur. Asta e o perioadă proastă a anului. Întotdeauna e o perioadă

păcătoasă. Furtuni, inundații de primăvară, vânt din nord - trebuie să ascultăm buletinul meteorologic de la ora opt.

După cum remarcă van Effen, Agnelli manifesta un interes neobişnuit de mare pentru condițiile meteorologice:

– Ai fost foarte ocupat astăzi, domnule Danilov?

– Dacă atunci când dormi eşti foarte ocupat, da, am fost foarte ocupat. M-am culcat târziu noaptea trecută - sau, mai curând, azi-dimineață - şi n-am ştiut la ce oră mă vei lăsa să mă culc în noaptea asta. Nu mi-ai dat prea multe informații cu privire la planurile dumitale, domnule Agnelli.

– Dacă erai în locul meu, dumneata mi-ai fi dat? Nu te nelinişti, nu te vom reține prea mult. Informațiile pe care ți le-am trimis s-au dovedit utile?

– Conțineau tot ce mă interesa.

Van Effen scoase plicul galben de sub haină.

– Ți-l restitui cu mulțumiri. N-aş vrea să fie găsit asupra mea. Unde e dispozitivul radio?

– Îl țin în cizmă. E într-o stare perfectă, te asigur.

– Nu mă îndoiesc de asta. Totuşi, va trebui să-l văd. Îmi închipui că amatolul, pistoanele şi restul nu sunt în cizmă.

Agnelli îl privi surprins:

– Nu, nu sunt. De ce?

– Mă gândesc la detonator. De obicei, e fabricat dintr-o pulbere explozibilă - în genere, un derivat al mercurului. E o substanță delicată. Nu-i prieşte să se umble cu ea de colo-colo. Iar mie nu-mi prieşte să mă aflu prin preajmă când e mutată de colo-colo.

– Toate astea se află într-o cameră pe care-am închiriat-o în Kalvetstraat.

– Ai considera că mă bag unde nu-mi fierbe oala dacă te-aş întreba de ce nu a fost depozitat şi dispozitivul radio la un loc cu explozibilul?

– Nu, câtuşi de puțin. Aş vrea să pun în acțiune dispozitivul care va provoca explozia de la palat chiar din Piața Digurilor. Poate că te-ntrebi de ce?

– Mă-ntreb, nu mă-ntreb, n-am de gând să te-ntreb pe dumneata. Cu cât ştiu mai puțin, cu atât va fi mai bine pentru toți. Cred cu tărie în principiul minimei informații.

– Şi eu cred, în mod normal. Răsuci butonul radioului:

– E opt. Buletinul meteo.

Prognoza meteo, transmisă aproape imediat, nu era încurajatoare. Vânt puternic din nord în direcția nord nord-est, averse de ploaie de mare intensitate, temperatura în scădere. Apoi urma un jargon tehnic despre depresiuni staționare şi o afirmație plină de încredere, deşi sumbră, că vremea va continua să se strice în următoarele patruzeci şi opt de ore.

– Sună prost, zise Agnelli.

Dar expresia sa nu părea să reflecte o preocupare prea mare.

– O groază de oameni între două vârste şi cei mai bătrâni, cu memoria mai lungă, nu se vor simți deloc prea fericiți - mai ales având în vedere comentariile recente despre starea deplorabilă a barajelor. Sunt aceleaşi condiții care au provocat inundațiile alea îngrozitoare în anii cincizeci. Iar barajele nu sunt acum într-o stare mai bună decât erau atunci.

– Eşti cam pesimist, nu crezi, domnule Agnelli? Gândeşte-te la barierele uriaşe construite împotriva furtunii în zona deltei, la sud-vest.

– Şi ce garanție avem că Marea Nordului va fi atât de grijulie încât să-şi lanseze atacul chiar în zona deltei? N-ajută prea mult să-ncui uşa din față, dacă uşa din spate iese din balamale.

Agnelli îşi parcă maşina în Voorburgwal, întinse mâna spre bancheta din spate şi luă de acolo două umbrele mari.

– Nu că ne-ar fi de prea mare ajutor pe potopul ăsta. Aşteaptă doar câteva clipe, să scot dispozitivul radio din cizmă.

Cu numai câteva momente mai târziu, se găseau în fața unei uşi de la care Agnelli avea cheia. Dincolo de ea, se afla un gang prost luminat şi murdar a cărui podea era acoperită cu linoleum rupt.

Agnelli îşi strânse umbrela şi bătu cifrat în prima uşă de pe dreapta: trei ciocănituri, apoi una, apoi trei. Uşa fu deschisă de cel care-şi dădea numele de Helmut Paderiwski. Făcu un efort inutil de a-şi reprima o strâmbătură la vederea persoanei care-l însoţea pe Agnelli. Van Effen păru să nu remarce nimic.

– L-ai întâlnit pe Helmut, spuse Agnelli şi intră primul în cameră. Spre deosebire de coridor, încăperea era bine luminată, mare şi mobilată surprinzător de confortabil. Leonardo Agnelli îl întâmpină pe van Effen cu o înclinare din cap şi cu un zâmbet.

În afara lui Leonardo, în cameră se mai aflau patru persoane. Toţi erau tineri, cu înfăţişare plăcută şi foarte respectabilă: doi bărbaţi şi două fete, toţi arătând de parcă tocmai ar fi chiulit de la un curs universitar de elită. Erau genul care-ar fi făcut o impresie cât se poate de bună în orice salon nobiliar parizian. Erau, de asemenea, genul care, în deceniul trecut, organizaseră şi conduseseră atâtea bande criminale cu motivaţie politică în Germania şi în Italia. Erau cu mult mai redutabili decât criminalii de rând, a căror preocupare de căpetenie era acumularea cât mai multor bogăţii în timpul cel mai scurt posibil, dar care ar fi abandonat imediat orice gând la câştiguri ilicite dac-ar fi fost ameninţaţi personal de vreo primejdie. Erau nişte fanatici pe care nimic

nu i-ar fi oprit să-şi pună în practică iubitele lor utopii, indiferent cât de bizare, bolnave şi indezirabile ar fi putut apărea acestea marii majorități a populației. Era posibil, fireşte, să fi fost nişte autentici intelectuali de salon, care nu cereau altceva de la viață decât posibilitatea de a-l discuta pe Proust şi Stendhal sau filosofia lui Kant şi Hegel. Dar căutătorii de adevăruri superioare n-aveau obiceiul să se adune în modul ăsta clandestin, mai ales nu în imediata apropiere a şaisprezece kilograme de amatol explozibil, pe care van Effen îl observase imediat depozitat într-un colț.

Agnelli făcu un gest spre cei doi tineri:

– Joop şi Joachim. Au alte nume, desigur, dar nu le folosesc pentru moment.

Joop şi Joachim, ciudat de asemănători, căci erau amândoi înalți, uşor cocoşați şi purtau ochelari cu rame de corn, se înclinară uşor, zâmbiră, dar se abținură să-i întoarcă politețea lui van Effen, care declară că e încântat să-i cunoască. Agnelli se întoarse spre o fată brunetă, cu zâmbet dulce:

– Iar ea e Maria, care pentru moment şi-a uitat şi ea numele de familie.

– Vai, vai, spuse van Effen. Cum poate cineva să-şi uite un nume ca Agnelli?

Agnelli zâmbi:

– Mi-am închipuit eu că nu-ți scapă nimic, domnule Danilov. Da, e sora mea. Iar ea e Kathleen.

Kathleen, minionă şi subțire, avea ochi albaştri, păr negru şi o expresie uşor comică, uşor crispată, care nu dăuna deloc faptului că era, într-adevăr, foarte drăguță:

– Kathleen, zise van Effen. Dar ăsta e un nume irlandez. Şi, dacă nu te supără remarca, corespunzi întru totul ideii oricărui bărbat despre cum ar trebui să arate o codană irlandeză. Ştii, ca în cântecul "O să te duc din nou acasă, Kathleen"…

Fata făcu o reverență ironică:

– Vrei să mă flatezi, nobile domn. Nu e nici o supărare. Mama e irlandeză. Iar eu sunt mândră de asta, în felul meu celtic.

Van Effen înțelese imediat că putea fi eventuala fostă studentă a profesorului Spanraft. Şi, fără nici o îndoială, fata care vorbise la telefon cu subredactorul Morelis şi cu alții.

– Mi s-a promis că-l voi cunoaşte pe şeful vostru în seara asta, spuse van Effen. Nu e aici.

– M-a rugat să-ți transmit scuzele lui, spuse Agnelli. Are o întâlnire urgentă, pe care n-a putut-o amâna.

Când eşti cât de cât bine crescut, reflectă van Effen, chiar că nu amâni o întâlnire cu ministrul de justiție.

– Ei reprezintă grupul dumitale?

– Nu, Agnelli făcu un gest cu mâna. Ei sunt cei care sunt cu noi în seara asta.

– Păcat că nu voi putea să-i cunosc mai bine, spuse van Effen. S-ar putea ca ei să fie cu noi, dar eu nu voi fi cu ei.

Se întoarse spre uşă:

– Sper că le va plăcea excursia în beciuri. Scuză-mă, domnule Agnelli. Noapte bună.

– Aşteaptă o clipă, aşteaptă o clipă!

Agnelli, care acum nu mai zâmbea, era de-a dreptul şocat; se vedea pe faţa lui că nu înţelege nimic.

– O clipă? Nici o fracţiune. Nu într-o astfel de companie.

Van Effen privi în jur, la ceilalţi ocupanţi ai camerei, la fel de şocaţi. Ochii şi gura lui erau mai mult decât disprețuitoare:

– Dacă v-aţi imaginat că am de gând să mă deplasez pe teritoriul inamic - şi oricât ar fi de exacte informaţiile voastre, posibilitatea pericolului tot rămâne - ducând cu mine explozibil şi urmărit de mâna asta de amatori care se află în treabă, care mă vor călca tot timpul pe picioare, cred că v-aţi ieşit din minţi.

Puse mâna pe clanţă:

– Faceți rost de alt expert în explozibili. De preferință, de la balamuc.

– Asta e problema? Agnelli zâmbi uşurat:

– Dragă domnule, ei nu vin cu noi. Îți închipui că eu am ieşit de la balamuc? Numai dumneata, Leonardo şi cu mine.

– Atunci ce fac ei aici? Şi să nu-mi spui că nu e treaba mea. Este. Mai presus de orice, pun preț pe propria mea libertate. Iar propria mea libertate e în pericol, atunci când apar riscuri inutile. Nu ştii că pericolul sporeşte o dată cu numărul participanților? Nu ți se pare stupid ca oamenii dumitale să se ascundă atât de aproape de locul în care intenționezi să comiți o faptă ilegală? Nici măcar nu aplici principiul minimei informații?

– Ăsta nu e cartierul nostru general, domnule Danilov. E o cameră închiriată doar pentru o noapte.

Agnelli era uşor în defensivă; nu se prea simțea în largul său.

– Tinerii se află aici ca simpli observatori.

– Ce să observe?

– Efectele exploziei.

– Efectele? Prăbuşirea zidurilor Ierihonului? Nu va fi nimic de observat.

– Nu, cele psihologice. Reacțiile. Care să ne ghideze în acțiunile noastre viitoare.

– Asupra cui? Asupra mulțimilor care se vor înghesui în Piața Digurilor?

Van Effen îl privi neîncrezător:

– Plouă torențial. În noaptea asta, în piață nu se va afla nici picior de om.

Privi încet în jur, spre fețele care nu mai zâmbeau:

– Copiii de la şcoala de duminică vor să ia parte la un picnic organizat de şcoală. Senzații ieftine? Sau sentimentul că nu contribuie, că nu participă cu adevărat dacă nu se află la fața locului? Doamne, ai milă de noi. Arătați-mi maşinăriile.

Van Effen se gândi că e bine să-şi pună în valoare ascendentul moral.

– Desigur.

Agnelli încercă, fără prea mare succes, să-şi ascundă expresia de uşurare:

– Joop?

– Da, domnule Agnelli.

Joop deschise un dulap şi scoase câteva cutii, pe care le aşeză pe covor şi începu să le deschidă:

– Focos. Detonatori. Baterie. Mecanismul de acționare. Setul ăsta de aici e pus în mişcare de…

– Joop?

– Da?

– Vei acționa tu mecanismul ăsta?

– Nu. Fireşte că nu.

– De ce nu?

– Pentru că nu sunt specialist. Oh, înțeleg. Scuze. Umilit, Joop se dădu la o parte. Van Effen privi spre Agnelli.

– Ai cheia mecanismului radio?

– Da, fireşte. I-o întinse:

– Te rog să ne scuzi o clipă pe Leonardo şi pe mine. Cei doi ieşiră printr-o uşă laterală. Van Effen descuie capacul de metal al cutiei şi examină comenzile de pe partea superioară a mecanismului. Îl alimentă cu curent, apăsă un buton, răsuci altul, ajustă calibrul unor cadrane şi potrivi două benzi de lungime de undă. Nici un observator - şi toată lumea îl urmărea atent - n-ar fi pus la îndoială faptul că are de-a face cu un specialist. Apoi studie cadranul de măsurare a timpului de pe mecanismul de acționare, scoase un carnet şi un creion, făcu câteva calcule rapide, apoi se îndreptă din spate, evident satisfăcut.

– Nu e mare lucru, nu? zâmbi Kathleen.

– De acord. Nu-mi pot imagina de ce sunt aici.

Se aplecă, încuie capacul cutiei şi-şi puse cheia într-un buzunar interior.

– Nu prea ai încredere în oameni, pe cât văd, zise Kathleen.

– Nu. Mai ales în copii. Dar dacă-i ții pe puşti departe de ispită, atunci nici n-au cum să creadă în

ea, nu? Nu țin deloc să fiu aruncat în aer în pivnițele palatului.

Se întoarse, căci Agnelli şi fratele său reintrau în cameră. Amândoi erau îmbrăcați în uniforme de poliție. Romero Agnelli avea grad de inspector, iar fratele său - de sergent. Van Effen îi examină:

– Arăți grozav ca inspector, domnule Agnelli. Serios, îți stă foarte bine. Nici fratele dumitale n-arată rău în uniformă, numai că e cu cel puțin cinci degete prea scund față de standardele poliției.

– Numai picioarele le are scurte, spuse Agnelli, încurajator. E la fel de înalt ca oricare altul, când e aşezat la volanul unei maşini de poliție.

– Mă uimeşti. În legătură cu maşina poliției. Ai reuşit să… ăă… intri în posesia uneia?

– Nu tocmai. Să zicem că avem o maşină care arată exact ca o maşină de poliție. Nu e prea greu.

Se uită la ceas:

– O maşină de poliție e aşteptată la palat peste vreo douăzeci de minute.

– Aşteptată?!

– Bineînțeles. Avem prieteni acolo şi am aranjat totul; Joop, fii, te rog, amabil şi împachetează maşinăria.

Arătă spre două lăzi metalice, pregătite în apropiere.

– Deci n-aveți decât să mergeți cu maşina până acolo şi să intrați? întrebă van Effen.

– Suntem adepții lucrurilor simple. Desigur.

– Desigur. N-o să vă întrebe nimeni ce căutați acolo, normal. N-aveți decât să intrați.

– Da.

Arătă spre cele două lăzi de metal, în care Joop le încărca echipamentele:

– Cu astea.

– Din nou, desigur. Declarați conținutul?

– Echipamente electronice de detecție. Care localizează explozivi ascunşi.

– N-am ştiut că există aşa ceva.

– Nici nu cred că există. Totuşi, în epoca asta a aşchiilor de siliciu, a computerelor şi a instrumentelor electromagnetice, oamenii au tendința să creadă orice. Vom spune că avem temeiuri să credem că explozibilii pe care vrem să-i detectăm au fost ascunşi undeva la temelia palatului. Aşa s-a zvonit în lumea subterană. Deci va trebui să mergem la temelie să verificăm.

– Ai un curaj!… zise van Effen.

– Nu neapărat. E un risc calculat şi, după calculele noastre, nu e prea mare. În mod normal, oamenii nu-şi fac publică dinainte intenția de a face un lucru care e exact opusul a ceea ce intenționează, de fapt, să facă. Şi ținând cont de uniformele noastre,

de maşina poliției şi de numărul impresionant de acreditări de care dispunem, nu ne aşteptăm să avem prea multe necazuri. Ți-am pregătit şi dumitale un set de documente.

– Splendid. Hârtii. Hârtiile n-au nici cea mai mică valoare, din punctul meu de vedere. Nici faptul că nici nu v-ați dat osteneala să găsiți şi pentru mine o uniformă. Ce…?

– N-ai nevoie de uniformă. Eşti un specialist civil. Aşa spun hârtiile.

– Lasă-mă să termin. S-ar putea ca voi doi să scăpați uşor din afacerea asta, numai cu bruma de deghizări de care dispuneți. E chiar foarte probabil că aşa se va întâmpla. Dar eu cum vrei să-mi ascund cicatricea de pe față şi faptul că am o mână distrusă? Probabil că mâine semnalmentele mele vor fi publicate în toate ziarele din țară.

Agnelli scrută cu atenție cicatricea de pe fața lui van Effen:

– Dacă-mi ierți o remarcă atât de crudă, cicatricea asta e absolut o frumusețe.

Apoi îndreptându-se spre unul dintre tineri:

– Joachim, ce părere ai? Joachim, domnule Danilov, e student la arte plastice şi, de asemenea, machior al unor trupe de teatru. Are nevoie de o ladă destul de mare ca să-şi care toate accesoriile.

După cum îți poți imagina, într-o organizație ca a noastră talentele prietenului nostru sunt neprețuite.

– Aveți ceva împotriva bărbilor, domnule Danilov?

– Nu, atâta timp cât nu mă fac să arăt încă şi mai rău decât arăt de felul meu.

– Am mai multe bărbi potrivite, de culoare roşcată. Mă tem că, în cazul dumneavoastră, va fi nevoie de o barbă în stil oarecum luxuriant. Am găsit ce ne trebuie. O să v-o lipesc.

– De acord, cu condiția să mă pot descotorosi de ea după aceea.

– După patruzeci şi opt de ore va cădea de la sine. Joachim ieşi din cameră.

– Mai rămâne mănuşa neagră, domnule Danilov, zise Agnelli.

– Mă tem că în privința asta nu e nimic de făcut.

– Cum de eşti atât de sigur?

– Cum de sunt atât de sigur? Chiar nu-ți dai seama c-am încercat orice - dar *orice* - ca s-o ascund? Van Effen avea exact atâta amărăciune în voce cât să pară autentic.

– Totuşi, poate-mi dai voie s-o văd? Agnelli părea să insiste cu blândețe.

– Îți promit că n-o să mai exclam: "Dumnezeule mare", nici n-o să leşin, nici n-o să dau ochii peste cap.

Van Effen, cu o mişcare ostentativă, care totuşi nu părea să fie ostentativă, se întoarse cu spatele spre ceilalți şi-şi scoase mănuşa. Ridică mâna şi o ținu la vreo douăzeci de centimetri de fața lui Agnelli.

Fața lui Agnelli, de obicei mobilă, încremeni. Spuse:

– Ți-am promis că n-o să exclam "Dumnezeule mare!" sau ceva de genul ăsta - dar, ei bine, până acum n-am mai văzut aşa ceva. În numele cerului, cum s-a întâmplat?

Van Effen zâmbi:

– Un simplu accident, fie că mă crezi, fie că nu. Cineva a făcut o greşeală, pe când încercam să stingem o explozie petrolieră în Arabia Saudită.

– Îmi închipui c-a plătit pentru greşeala asta.

– Pe loc. A fost incinerat.

– Aha. În cazul ăsta ai avut noroc c-ai scăpat numai cu atât.

Agnelli apucă încheietura lui van Effen şi-i atinse cicatricele cu unghiile:

– Bănuiesc că te doare.

– Câtuşi de puțin. Pielea e paralizată. Poți să înfigi ace în ea sau s-o hăcuieşti cu un scalpel. N-aş simți absolut nimic.

Ar fi o nenorocire, gândi van Effen, dacă Agnelli chiar ar face una ca asta.

– N-are importanță. Tot ce contează e că încă mai pot să-mi mişc degetele.

Joachim se întoarse în cameră şi Agnelli spuse:

– Ai ceva împotrivă să arunce şi Joachim o privire?

– Dacă e un tip de artist sensibil, cred c-ar fi mai bine să se uite în altă parte.

Joachim privi cicatricea şi nu izbuti să-şi ascundă repulsia:

– E… e *îngrozitor!* Eu n-aş putea… vreau să spun, cum puteți suporta aşa ceva?

– Nu prea am de ales. E singura mea mână stângă. Joachim spuse:

– Cred c-ar trebui să vă puneți din nou mănuşa. Eu nu pot… nimeni nu poate face nimic în privința asta.

– E timpul să mergem, spuse Agnelli; Helmut, ne vom întâlni cu tine şi cu ceilalți în Piața Degurilor peste vreo jumătate de oră, poate patruzeci de minute. Nu uita dispozitivul radio.

– Dispozitivul radio? se miră van Effen. Ai de gând să acționezi dispozitivul radio pe ploaia asta?

– Avem un minibus. Unde e cheia de la dispozitiv?

– În buzunarul meu, spuse van Effen. M-am gândit că e mai în siguranță acolo.

– Sunt convins că ai dreptate.

Plecară, luând cu ei şi lăzile metalice. Agnelli se opri în faţa unei uşi, aproape de casa din care tocmai ieşiseră, o deschise şi intră. Reapăru, ţinând în lesă un dulău Dobermann, care avea acea înfăţişare hominidă caracteristică multor câini din aceeaşi rasă. Pentru mai multă siguranţă, purta botniţă.

– E aşa de fioros cum pare? întrebă van Effen.

– Am avut norocul să nu aflu asta până acum. Totuşi, nu se află aici nici în scop de apărare, nici de atac. Câinii Dobermann pot fi dresaţi să miroasă explozivul. Îi folosesc şi în aeroporturi. Asta e sigur.

– Cunosc amănuntul. Câinele ăsta a fost dresat pentru aşa ceva?

– Sincer să fiu, habar n-am. Din partea mea, e posibil ca nervii lui olfactivi să fie complet paralizaţi.

– Încep să cred că ţi-ai luat toate precauţiile necesare ca să scapi, spuse van Effen.

Merseră cum putură mai bine prin ploaia torenţială şi ajunseră înapoi în locul în care era parcat Volvo-ul, în Voorburgwal. Van Effen pusese deja mâna pe uşă, când îşi dădu seama că de fapt nu era maşina cu care veniseră; era, fără nici un dubiu, o maşină a poliţiei. Van Effen se aşeză pe bancheta din spate, lângă Agnelli, şi spuse:

– Ţi-ai lăsat propria maşină aici şi, când te-ai întors, ai găsit în loc o maşină a poliţiei. Ştii, încep să

cred din ce în ce mai serios că lovitura asta o să reuşească. Sunteți bine organizați.

– Organizarea e totul, spuse Agnelli.

*

Totul se desfăşură exact aşa cum se aşteptase Agnelli. La palat erau aşteptați şi acreditările lor nau fost examinate decât foarte superficial. Atât ei, cât şi maşina aveau un aer atât de oficial, încât un examen mai atent ar fi părut superfluu. În plus, ploua, într-adevăr, foarte tare şi cei din corpul de gardă erau foarte dornici să se întoarcă la adăpost cât puteau mai repede.

Agnelli îi conduse spre o uşă în preajma căreia întunericul era atât de opac, încât fu obligat să folosească o lanternă de buzunar ca să găsească gaura cheii. După cum promisese, avea cheia. Avea şi o altă serie de chei, pe care le folosi, în mai multe rânduri, pe când coborau două niveluri, şi cu care deschise o serie de beciuri. Ştia unde erau plasate fiecare uşă, fiecare întrerupător de lumină.

– Ai locuit aici? întrebă van Effen.

– Am fost aici de câteva ori. Când te-apuci de chestii de-astea, trebuie să Oi meticulos. O luă înainte, trecu printr-o pivniță complet goală, ajunse într-alta la fel de goală şi spuse:

– Ăsta e locul. N-a fost prea greu, nu?

– Nici nu-mi vine să cred, spuse van Effen. Şi chiar au sisteme de siguranță pe aici?

– Excelente, din câte ştiu. Dar siguranța e un termen relativ. Nici o rețea de siguranță nu e inexpugnabilă. Gândeşte-te, de pildă, la Buckingham Palace. E unul din locurile cel mai bine apărate din lume, dar, după cum s-a dovedit de mai multe ori în ultimul an, orice om cu o inteligență sub medie - şi nu exagerez deloc, când spun "sub medie" - poate să intre şi să iasă de acolo ori de câte ori are chef. Ei, domnule Danilov, pivnița asta îți aparține.

– E numai o chestiune de câteva minute. Deschide uşa aia de acolo, dacă ai cheia.

Agnelli avea cheia. Van Effen scoase o ruletă şi se apucă să măsoare grosimea pereților. Spuse:

– Cum de toate beciurile astea sunt goale?

– Acum câteva zile nu erau goale. Erau chiar destul de pline cu mobilier vechi, arhive, lucruri pe care te aştepți să le găseşti acumulate, în ani, într-un palat regal. Nu că ne pasă nouă de soarta vechiturilor ăstora, din care majoritatea erau bune de aruncat, oricum. Dar nu intra în vederile noastre să dăm foc palatului.

Van Effen aprobă din cap, nu spuse nimic, ieşi - însoțit de Agnelli - şi urcă un şir de trepte, pentru a

stabili grosimea plafonului. Se întoarse în beci, făcu câteva calcule pe o bucată de hârtie, apoi spuse:

– O să folosim toată cantitatea. Zidurile astea sunt mai solide decât mă aşteptam. Dar bubuitura care va rezulta nu ne va înşela aşteptările.

– E întotdeauna o plăcere să urmăreşti un expert la lucru, zise Agnelli.

– Nu e cu nimic mai plăcut decât să urmăreşti un zidar la lucru. Şi el îşi face ucenicia timp de cinci ani. Eu mi-am făcut-o.

– Presupun totuşi că nu e acelaşi lucru dacă-ți scapă din mână o cărămidă sau dacă-ți scapă un detonator.

– Unui meseriaş priceput nu-i scapă niciodată nimic din mână.

Van Effen mai meşteri ceva timp de două minute, apoi spuse:

– Parcă-mi amintesc c-ai spus că ai câte un duplicat al cheilor de la beciurile prin care tocmai am trecut.

– Am spus şi am.

– Deci nimeni altcineva nu se poate apropia de locul ăsta?

Agnelli aprobă din cap.

– Bun. Am terminat.

Nici la plecare n-au avut mai multe incidente decât la sosire. La mai puțin de zece minute după ce

van Effen introdusese explozibilul în focos, îşi parcau maşina în spatele unui minibus slab luminat.

Pe când ieşeau din maşină, o siluetă ieşi din umbră şi se apropie de Agnelli:

– E totul bine, domnule ofițer?

– E-n regulă, John.

– Noapte bună, domnule ofițer. Omul urcă în maşina poliției şi porni.

– Asta da, organizare, spuse van Effen. Formidabil.

*

Cele cinci persoane pe care le lăsaseră în camera de lângă Voorbugwal erau aşezate în minibus, care, cum avea paisprezece locuri, era cu mult mai mare decât părea s-o indice denumirea de minibus. Van Effen şi Agnelli se aşezară pe bancheta largă din spate.

Van Effen spuse:

– Aş putea să întreb cât timp aveți de gând să aşteptați aici?

– Desigur.

În ultimele câteva minute, Agnelli începuse să zâmbească mai mult decât de obicei. Acum era de-a dreptul jovial. Deşi, în interiorul palatului, nu dă-

duse nici un semn de emoție, nu se poate să nu fi fost tulburat.

– Nici eu nu sunt prea sigur, ca să fiu sincer. Câteva minute, poate. Cu siguranță, nu mai mult de douăzeci. Dar mai întâi, trebuie să ne ferim de polițiștii băgăreți şi suspicioşi. Leonardo! Prinde-o. Îi aruncă ceva fratelui său, apoi se ridică şi îmbrăcă un trenci lung cenuşiu. Apoi se aşeză, băgă mâna sub scaun şi trase de acolo o maşinărie care arăta ca un transmițător radio. Apăsă pe un întrerupător care făcu să se aprindă o luminiță roşie, apoi scoase o cască prevăzută cu un receptor, pe care şi-o aşeză pe genunchi. Introduse din nou mâna sub scaun şi scoase un microfon, al cărui cablu, după toate probabilitățile, era legat de transmițător.

– Regret că v-am făcut să aşteptați, spuse, aproape cu un ton de scuză. Dar, la rândul meu, aştept un mesaj.

– Din nou sunt nevoit să vă admir spiritul organizatoric, spuse van Effen. Absolut admirabil. Există totuşi o zonă în care chiar şi organizarea voastră e defectuoasă.

– Inevitabil, zâmbi Agnelli. În ce privință?

– Vehiculul ăsta nu e încălzit.

– O neglijență, Maria?

– Comutatorul e lângă radio.

Agnelli bägă din nou mâna sub scaun şi, nu fără oarecare efort, scoase un coş mare de nuiele pe carel aşează pe banchetă între el şi van Effen. Săltă capacul, dând la iveală un coş cu merinde splendid garnisit.

– Te-ai aşteptat la aşa ceva, domnule Danilov? Un coş cu provizii pentru un picnic organizat de şcoala de duminică. Dacă nu putem avea căldură în exterior, să încercăm să ne încălzim măcar pe dinăuntru.

Conținutul coşului părea să nu-i dezmintă spusele. În afară de două şiruri de pahare strălucitoare şi de pachete cu sandvişuri frumos ambalate în celofan, mai găsiră şi o mare varietate de sticle, care păreau să le întreacă aşteptările:

– Ne-am gândit c-ar fi bine să sărbătorim evenimentele în seara asta, spuse el, din nou pe ton de scuză, şi cred c-am reuşit. Vrei un şnaps, domnule Danilov?

Van Effen spuse:

– Îmi retrag, fără rezerve, toate criticile anterioare cu privire la organizare.

Agnelli nici nu avusese timp să înceapă să toarne şnapsul în pahare, când începu să sune radiotransmițătorul. El îşi agață receptorul la ureche, anunță că e pe recepție, apoi ascultă în liniște timp de aproximativ un minut, după care spuse:

– Da, sunt nebuni. N-au unde se duce. Să încercăm să-i convingem să încline puțin balanța? Sună-mă din nou peste un minut.

Îşi scoase casca:

– Ei bine, cine se oferă să apese pe buton? Nu se oferi nimeni.

– Ei bine, atunci te propun pe dumneata, domnule Danilov. Dumneata eşti cel care-a pregătit încărcătura, deci, fireşte, pe dumneata te vom condamna dacă explozia se va dovedi un fiasco pentru c-ai folosit pulbere umedă sau, dacă, dimpotrivă, se dărâmă palatul. Aşa că, după părerea mea, s-ar cuveni ca tot dumneata să apeşi şi pe buton. În felul ăsta, noi, cu toții, ne vom simți nevinovați, în timp ce dumneata…

Nu avu timp să-şi termine fraza. Van Effen apăsă pe buton şi, peste nici două secunde, adânc şi înăbuşit ca o explozie submarină - şi, cu toate acestea, inconfundabil, uşor de recunoscut pentru orice om cu auz normal, sunetul putea fi auzit, probabil, pe o rază de un kilometru - ecoul exploziei cu amatol reverberă în piață. Van Effen luă sticla din mâna lui Agnelli, care nu-i opusese nici o rezistență - Agnelli nu mai zâmbea şi, cu gura întredeschisă, părea să privească ceva în depărtare - şi-şi turnă un şnaps.

– Se pare că pot să mă felicit. O detunătură frumoasă, destul de puternică, dar zidurile palatului rezistă. Cum am garantat. În sănătatea mea.

– A fost splendid, spuse Agnelli cu căldură. Îşi recăpătase echilibrul şi zâmbea din nou.

– Absolut splendid, domnule Danilov. Şi nu s-a produs nici o pagubă, după tot zgomotul ăsta. De necrezut.

– Poate că s-a vărsat puţin vin regal pe faţa de masă. Van Effen păru să expedieze, cu un gest, toată povestea:

– Nu vreau să fac paradă de modestie, nici numi stă-n fire, dar a fost floare la ureche. Data viitoare - dacă va exista o dată viitoare - poate-mi cereţi ceva mai dificil.

– Va exista o dată viitoare. Asta ţi-o promit. Şi *va fi* vorba de ceva mai greu. Şi asta ţi-o promit.

Se opri pentru a sorbi puţin din şnaps, pe când ceilalţi, evident agitaţi şi fericiţi, se îndreptau spre van Effen să-l felicite. Apoi Agnelli ridică o mână, cerând linişte, căci transmiţătorul suna din nou:

– Ah! Deci l-ai auzit şi dumneata! Foarte, foarte satisfăcător. Domnul Danilov e om de cuvânt.

Rămase tăcut timp de aproape un minut, apoi spuse:

– Da, sunt de acord. Şi eu tot la aşa ceva mă gândeam. Absolut întâmplător, absolut… Mulțumesc. Atunci la ora zece.

Puse la loc casca şi microfonul, apoi se lăsă pe spătarul scaunului:

– Ei, acum putem face o pauză.

– Dumneata faci o pauză, spuse van Effen. Eu nu. Dacă voi nu vă mişcați de aici, eu o-ntind.

Dădu să se ridice, când Agnelli, mirat, îl apucă de braț:

– Ce s-a mai întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic. Mie nu, în orice caz. Numai că, aşa cum ți-am mai spus, sunt dotat cu un acut simț de autoapărare. Imediat ce poliția îşi va veni în fire - dacă şi-au pierdut cumva firea, mă tem că nu fac prea multe parale - o să-nceapă să anchetеze pe toată lumea din preajma palatului îmi închipui - ba nu, sunt sigur - că un minibus în care se află opt personaje ciudate ca noi, parcat pe o ploaie torențială în Piața Digurilor, va fi prima țintă a interogatoriului lor.

Scutură mâna lui Agnelli de pe brațul său şi se ridică.

– Am o aversiune puternică împotriva interogatoriilor poliției. Un criminal - şi noi *suntem* criminali - trebuie să fie țicnit să rămână în apropiere de locul crimei.

– Stai jos. Ai dreptate, fireşte. Eu sunt nebun. Într-adevăr, nu trebuie să ne slăbească vigilența. Helmut?

Paderiwski, care, evident, era perfect de acord cu van Effen, porni imediat maşina.

Întorşi în camera din care de-abia plecaseră, Agnelli se cufundă într-un fotoliu.

– Vă mulțumesc, doamnelor, vă mulțumesc. Ar fi bun un şnaps. Acum, domnule Danilov, putem face o pauză.

– E mai sigur aici decât în locul de unde tocmai am plecat. Dar relaxați-vă! Eu n-am să mă relaxez. Tot e prea aproape. Instinct? Simplă laşitate? Pur şi simplu, nu ştiu. Oricum, am o întâlnire în seara asta. La nouă şi jumătate.

Agnelli zâmbi:

– Erai chiar atât de sigur că vei putea fi punctual la întâlnire?

– N-am avut nici un motiv de îndoială. Nu, afirmația asta nu e prea exactă. N-am avut nici un motiv să mă îndoiesc că punerea la cale a exploziei va fi o treabă simplă. Însă aveam motive serioase să pun la-ndoială abilitatea dumitale de a ne face să intrăm şi să ieşim neobservați din palat. Dar nici nu avusesem ocazia, până acum, să-mi dau seama de extraordinara dumitale capacitate organizatorică. De-acum înainte nu mă voi mai îndoi de ea.

– Nici noi nu ne vom mai îndoi de dumneata, după performanța din seara asta. Ți-am pomenit de posibilitatea de a te angaja permanent în banda noastră. Acum, nu mai e o posibilitate, e o garanție, dacă ai rămas la aceeaşi părere.

– Bineînțeles că am rămas la aceeaşi părere. În seara asta, ați asistat la o demonstrație gratuită. De-acum încolo, nu mi-ar strica o slujbă fixă.

– Mă pregăteam să abordez acest subiect. Cred că acum ți-ai câştigat dreptul la încrederea noastră.

Van Effen îl privi în tăcere, sorbi gânditor din şnaps şi zâmbi:

– Şi totuşi, sunt sigur că nu va fi vorba de o încredere totală. N-o să-mi împărtăşiți scopurile voastre finale. N-o să-mi spuneți cum ați ajuns să formați grupul ăsta. N-o să-mi spuneți cine - şi cum - vă finanțează. N-o să-mi destăinuiți unde stați, deşi, dacă e să lucrăm împreună, pe o scară cât de redusă, va trebui să-mi dați un număr de telefon intermediar la care să vă pot contacta. N-o să-mi spuneți nici măcar de ce - într-o organizație care funcționează atât de riguros - îmi solicitați serviciile atât de târziu.

Agnelli era gânditor:

– Văd că pari foarte sigur că n-o să-ți spunem o mulțime de lucruri. Cum de eşti atât de sigur?

Van Effen manifestă o oarecare nerăbdare:

– Pentru că exact aşa aş proceda şi eu. Principiul minimei informații. Sunt sigur că nu e nevoie să ți-l mai amintesc. Ceea ce cred, într-adevăr, e că ai de gând să manifeşti o încredere minimă în mine cu privire la planurile imediate de acțiune. Şi nu e nevoie să dau dovadă de cine ştie ce premoniție. Asta sunteți voi obligați să faceți. Fireşte, dacă e să vă fiu de vreun folos.

– Corect în toate privințele. Spune-mi, domnule Danilov, poți să faci rost de explozibil?

– Dumnezeule mare!

– Oare e o întrebare atât de extraordinară, ținând cont că eşti expert în explozibili?

– Surprinderea mea nu era provocată de faptul că m-ai întrebat aşa ceva. Mă mir că - ei bine, mă mir că un grup atât de bine organizat îşi propune să realizeze un proiect pe care l-aş numi ambițios fără să dispună de materie primă.

– Avem câte ceva din ceea ce numeşti dumneata materie primă. Dar poate că n-avem destulă. Poți să ne ajuți?

– Direct, nu.

– Indirect?

– Poate. Va trebui să fac cercetări.

– Discrete, desigur. Van Effen oftă:

– Te rog, nu fi atât de naiv. Dacă în Olanda ar fi posibil să obții explozibili fără permisiunea oficialităților, voi ați şi făcut-o.

– Scuză-mă. A fost o remarcă prostească. Dar trebuie să ne punem la adăpost. Desigur, omul dumitale de legătură nu va obține explozibili - în cazul în care-i va obține - pe cale oficială.

– Nu cred că dau dovadă de indiscreție, dacă afirm că, din câte ştiu, omul meu de legătură n-a fost niciodată implicat în vreo afacere pe cale oficială. Ar considera aşa ceva drept un afront la codul lui de comportare profesională. Întâmplător, e şi singurul om din țară care ştie mai multe decât mine despre explozibili.

– Pare o persoană pe care s-ar putea să fie folositor să o cunoaştem.

Agnelli îşi studie paharul, apoi se uită la van Effen:

– Nu cumva e vorba de prietenul dumitale Vasco? Persoana care ne-a făcut cunoştință la Cornul Vânătorului?

– Dumnezeule mare, nu.

Van Effen îşi încreți fruntea şi-şi strânse buzele:

– Vasco nu prea e ceea ce s-ar putea numi prietenul meu, domnule Agnelli. L-am scos o dată dintr-o încurcătură şi l-am folosit, din când în când, pentru nişte comisioane fără importanță. Dar nu sun-

tem în relații strânse. Sunt absolut sigur că Vasco nu ştie nimic despre explozibili, n-are acces la ei şi i s-ar părea şi greu să obțină un pistol cu capse într-un magazin cu jucării.

Agnelli se întoarse spre fratele său şi ridică din umeri:

– Dac-am fi ştiut aşa ceva, Leonardo, n-ai mai fi pierdut atâta timp să-l cauți azi după-amiază.

– Vasco dispare adesea, spuse van Effen. Cred că are o prietenă la Utrecht. Chiar vrei să mă faci să cred că v-ați gândit serios să-l luați şi pe Vasco în slujba voastră?

– Nu tocmai, dar…

– Dacă el intră pe uşa din față, eu ies pe cea din spate şi cu asta basta, spuse van Effen. E instabil, imprevizibil şi foarte periculos, fie că-şi propune aşa ceva, fie că nu.

– Nu prea înțeleg ce vrei să spui cu asta.

– Iar eu nu te prea înțeleg pe dumneata. Vrei să spui că nici măcar nu v-ați ostenit să faceți cercetări în ceea ce-l priveşte?

– Nici în ceea ce te priveşte pe dumneata n-am făcut.

– Nici nu era nevoie, spuse van Effen mohorât. Doar ştiați de toate mandatele alea de extrădare.

Agnelli zâmbi:

– Asta am spus azi-dimineață şi am şi uitat ce s-a petrecut azi-dimineață. E limpede însă că dumneata ştii despre Vasco ceva ce noi nu ştim.

– E limpede. E soi rău. E tipul clasic de trişor. E trădător şi plin de ură. Urăşte legea şi societatea pe care legea o protejează - sau se presupune c-o protejează. E tipul cel mai periculos de criminal! Un expoliţist care a apucat-o pe căi rele.

– E poliţist!

Surpriza lui Agnelli, gândi van Effen, era admirabil jucată.

– Poliţist!

– Ex. Nu s-a emis nici o acuzaţie publică în privinţa lui. A fost dat afară fără explicaţii - deşi, fără îndoială, lui Vasco trebuie să i se fi dat p explicaţie. Încearcă numai să faci câteva cercetări discrete la poliţia din Utrecht despre un oarecare ex-sergent Westenbrink şi-o să vezi ce răspunsuri bălmăjite capeţi Prietenul meu George însă e de un soi cu totul diferit. Crede ferm că răufăcătorii trebuie să aibă onoare. E un criminal cinstit, dacă există aşa ceva şi dacă mă pot exprima în termenii ăştia contradictorii.

– George ăsta e prietenul dumitale cu explozibilii? Van Effen aprobă din cap.

– Are şi un alt nume?

– Nu.

– Crezi c-ar vrea să lucreze pentru mine?

– George nu lucrează niciodată pentru nimeni. S-ar putea să fie dispus să lucreze *pentru* cineva. Şi încă ceva. George nu lucrează niciodată *prin intermediul* cuiva. Nici chiar prin intermediul meu. E un tip foarte prudent. N-are cazier şi nici nu vrea să aibă. Nu stă de vorbă decât cu şefii şi numai în persoană.

– Aşa-mi place şi mie. Crezi că l-ai putea convinge să stea de vorbă cu mine?

– Cine ştie? Pot să-l întreb. Dar nu aici.

– De ce nu?

– Pentru că-l voi sfătui să n-o facă. Iar el ştie că, atunci când îi dau eu un sfat, am motivele mele. Unde te pot contacta?

– Te voi contacta eu. La Trianon.

– Mă abțin să comentez cât sunt de mişcat de încrederea pe care mi-o arăți. Mâine dimineață.

– În seara asta la zece.

– Asta zic şi eu grabă. Presupun că e inutil să te întreb de ce e atât de urgent. În afară de asta, cum ți-am spus, am o întâlnire la nouă şi treizeci.

– Deci la ora zece. Agnelli se ridică.

– Vei încerca, desigur, să-ți întâlneşti imediat prietenul. O să-ți pun o maşină la dispoziție.

– Te rog, domnule Agnelli. Nu fi atât de naiv.

CAPITOLUL 7

Covorul pe care calci e de Ispahan, spuse colonelul de Graaf. E foarte rar şi foarte costisitor.

– Trebuia să mă usuc pe ceva, spuse van Effen logic.

Se postase în faţa focului, în biblioteca luxos mobilată a colonelului, iar din hainele sale ude leoarcă ieşea un abur uşor.

– Eu n-am limuzină cu şofer, la scară. *Eu* trebuie să mă descurc cu taxiurile care se duc la culcare de cum cade primul strop de ploaie şi cu oameni care

păreau foarte curioşi să afle unde mă duc. Nu mi s-a părut înțelept să-i las să afle că mă duc în vizită la şeful poliției.

– Prietenul tău Agnelli n-are încredere în tine?

– Greu de spus. Oh, sigur că Agnelli e cel care-a pus să fiu urmărit - nu putea fi altcineva. Dar nu sunt sigur că mă bănuieşte neapărat pe mine; cred că, din principiu, pur şi simplu nu are încredere în nimeni. E un personaj greu de descifrat. Probabil că dumneavoastră v-ar plăcea. Pare destul de prietenos şi amabil - trebuie într-adevăr să faci un efort ca să asociezi persoana lui cu şantajul şi tortura - şi chiar atunci ți-e greu să te convingi. Ceea ce nu înseamnă nimic. Presupun că v-ați petrecut seara în mod plăcut, domnule colonel, că n-ați avut de-a face cu elemente care v-ar fi putut înfige cuțitul în spate în orice moment şi că nici măcar n-a fost nevoie să vă gândiți la aşa ceva.

De Graaf expedie această concluzie cu un gest, care putea însemna fie că asemenea considerații erau fleacuri lipsite de importanță, fie că, în orice caz, nu i se puteau aplica lui.

– O întâlnire interesantă, dar numai până la un punct. Mă tem că Bernhard n-a fost într-o dispoziție tocmai receptivă sau cooperantă.

Bernhard era Bernhard Dessens, ministrul justiției.

– O babă şovăielnică, speriată de moarte când e vorba să-şi asume răspunderi; nevrând să se angajeze la nimic şi încercând să arunce pisica în altă parte.

– Exact. Nici eu n-aş fi spus mai… Ți-am mai zis, Peter, că nu se vorbeşte aşa despre miniştri. Ăia au fost doi. Pe nume Riordan şi Samuelson. Unul - tipul care-şi zicea Riordan - putea fi deghizat. Celălalt, nici măcar nu s-a străduit în acest sens, ceea ce nu poate însemna altceva decât că e cât se poate de sigur de ceva, indiferent despre ce-o fi vorba. Riordan avea părul lung şi negru - până la umeri. De fapt, aveam impresia că stilul ăsta ridicol nu mai e la modă de vreo zece ani. Era foarte bronzat, purta o şapcă pescărească olandeză şi ochelari de soare.

– Dacă avea semnalmente atât de bătătoare la ochi, musai că era deghizat.

Van Effen se gândi un moment.

– Nu cumva era foarte înalt şi îngrozitor de slab? De Graaf aprobă din cap:

– Ştiam c-o să te gândeşti imediat la asta. Tipul care dirija barca aia pe canalul de la… Cine era?

– La Schiphol? Dekker.

– Dekker. Ăsta trebuie să fie tipul descris de Dekker. Şi să mă ia dracu dacă nu subscriu la sugestia ta bizară că individul ăsta - Riordan sau cum l-o fi chemând - e precis un albinos. Ochelari fumurii.

Bronzat intens, ca să ascundă un ten de alabastru. Perucă neagră, ca să-i ascundă părul alb. Celălalt individ - Samuelson - avea părul alb, des şi foarte ondulat, mustață albă şi barbă colilie țepoasă. Totuşi, nu era albinos - avea ochi albaştri. Atâta păr alb ar părea să indice o vârstă înaintată, dar fața-i era aproape complet lipsită de riduri. Pe de altă parte, era foarte gras, ceea ce ar putea explica tinerețea tenului. Părea un hibrid între imaginea idealizată a unui senator american şi un nabab umflat, un miliardar al petrolului sau ceva de genul ăsta.

– Poate c-a reuşit să se deghizeze chiar mai bine decât Riordan.

– Se poate. Amândoi au vorbit englezeşte, de unde am dedus că Samuelson nu ştie olandeza. Amândoi au ținut să accentueze că sunt irlandezi americani, ceea ce nu mă îndoiesc că şi erau. Nu e nevoie să fiu Hector sau unul dintre lingviştii lui ca să-mi dau seama de asta. Accentul nord-estic sau newyorkez era foarte puternic. Riordan a fost cel care a vorbit.

A cerut - ba nu, a pretins - să contactăm guvernul britanic. Mai exact, ne-a cerut să intermediem între FFF şi guvernul de la Whitehall, pornind de la premisa că Whitehall-ul va negocia mult mai uşor cu un alt guvern decât cu o bandă necunoscută ca a lor. Când Bernhard a întrebat ce dracu ar avea ei de

discutat cu guvernul de la Whitehall, au răspuns că doresc să aibă un dialog despre Irlanda de Nord, dar au refuzat să intre în detalii înainte ca guvernul olandez să accepte să coopereze.

De Graaf oftă.

– La care, vai, ministrul nostru de justiție, aruncând foc pe nări, deşi ştia cât se poate de bine că ăia îl au la mână, s-a urcat pe caii ăi mari şi a afirmat că e de neconceput, că e strigător la cer ca o națiune suverană să facă pe negociatorul unei bande de teroriști. A ținut-o aşa timp de vreo cinci minute, dar o să te scutesc de retorica lui parlamentară. A încheiat spunând că, personal, preferă să moară decât să facă aşa ceva…

Riordan a spus că are mari îndoieli că Dessens va merge până acolo cu sacrificiul de sine şi a continuat spunând că paisprezece milioane de olandezi vor avea un punct de vedere diametral opus. Apoi a devenit destul de obraznic şi de amenințător. A spus că n-ar avea nici cea mai mică importanță dacă el, Dessens, s-ar sinucide pe loc, pentru că digul Oostelijk-Flevoland, de lângă Lelystad tot va sări în aer dacă guvernul nu-şi va da acordul de a discuta condițiile concrete până în seara asta la ora zece. Apoi a scos la iveală o hârtie, pe care era o listă de locuri care, a spus el, sunt în primejdie de a sări în

aer în orice moment. N-a spus dacă au şi fost minate sau nu - obişnuita tehnică a nesiguranței.

Printre locurile de pe lista lui - erau atât de multe, încât am uitat jumătate din ele - se aflau Leeuwarden, polderul Noordoost din apropiere de Urk, Amstelmeer, Wieringermeer, Putten, polderul de la sud de Petten, Schouwen, Duiveland şi Walcheren - ştim ce s-a întâmplat acolo în timpul războiului. Atât estuarul Scheldt de est, cât şi cel de vest se aflau pe lista lor - ne-au întrebat dacă ne amintim ce s-a întâmplat acolo în februarie 1953 -, în timp ce Olanda de Nord şi de Sud ofereau o bogăție de locuri strategice care te punea de-a dreptul pe gânduri. Asta e doar o mostră. Apoi Riordan a început să facă o serie de observații foarte sinistre cu privire la vreme. Ne-a întrebat dac-am remarcat ce tare s-a ridicat nivelul Mării Nordului, cum vântul a început să se întețească înspre nord şi cum mareele de primăvară nu vor întârzia, în timp ce fluviilor Rin, Wall, Maas şi Scheldt le scad cotele aproape permanent. Totul aminteşte atât de bine de februarie 1953. Oare nu era şi părerea lui Dessens?

Apoi a pretins ca emisarii lor să stea de vorbă cu un ministru sau mai mulți care să aibă puterea şi curajul de a lua decizii şi nu cu un amploaiat smiorcăit, preocupat doar să-şi păstreze amărâta de carie-

ră politică proprie, ceea ce mi s-a părut că l-a cam lovit pe Bernhard.

Apoi Riordan a spus că, pentru a-şi manifesta dezaprobarea faţă de acest absolut inutil hiatus în negocieri, FFF-ul va provoca o explozie - sau, poate, mai multe - în câteva clădiri publice din capitală, alese dinainte. Aici, cei doi s-au consultat pe şoptite, iar apoi Riordan a anunţat că s-au oprit asupra Palatului Regal şi că desfide pe oricine să găsească minele înainte de a exploda. A spus că explozia nu va pune în pericol viaţa nimănui şi că va avea loc la mai puţin de cinci minute de la plecarea lor. A adăugat, aproape în treacăt, că orice încercare de a-i reţine, de a-i împiedica să plece sau de a-i urmări va avea ca rezultat inevitabil faptul că barajul Oostelijk-Flevoland nu va sări în aer la miezul nopţii, ci la ora nouă, în această dimineaţa. Pe această notă veselă au plecat. Explozia de la palat, cum poate ştii, s-a produs conform programului.

– Aşa cred.

Nu părea momentul potrivit să-i spună lui de Graaf că tocmai el, van Effen, apăsase pe buton. Avu un frison şi se mută pe o porţiune mai puţin udă a covorului de Ispahan:

– Cred c-o să fac pneumonie.

– Bea coniac.

De Graaf făcu un gest cu mâna, arătând că e atât de preocupat şi de iritat că cineva ar putea să nu cunoască remediile universale împotriva pneumoniei:

– Şnaps, scotch…

Se întrerupse în momentul în care se auzi o bătaie în uşa bibliotecii şi un poliţist în uniformă îi introduse pe George şi pe Vasco, care, dacă aşa ceva era posibil, erau încă şi mai uzi decât fusese van Effen:

– Încă două cazuri avansate, îmi închipui. George spuse:

– Iertați-mă, domnule colonel, dar nu înțeleg.

– Cazuri de pneumonie. Serviți-vă, trebuie să spun că nu vă aşteptam, domnilor.

– Domnul locotenent a spus…

– Ştiu. I-a ieşit pur şi simplu din minte c-ar trebui să mă prevină.

– Am atâtea pe cap, spuse van Effen. Ei bine?

– I-am urmărit cu atenție când au plecat de acasă şi s-au urcat în minibus. I-am urmărit cu atenție şi-n Piața Digurilor. I-am recunoaşte oriunde.

George se opri gânditor:

– Mi-au făcut impresia unei găşti absolut inofensive.

– I-ai văzut vreodată - fie şi-ntr-un film - pe tinerii asasini care făceau parte din banda Baader-

Meinhof? Nu le lipseau decât harpele şi aureolele. Nu asta am vrut să spun când am întrebat: "Ei?"

– Ah! Cât despre asta, da. Ei bine - George părea oarecum încurcat -, te-am văzut plecând, dar nu ne-am apropiat de tine, pentru că ne-ai cerut să n-o facem în cazul în care-ai fi urmărit. Ştii c-ai fost urmărit?

– Da.

– Am aşteptat vizavi timp de zece minute, apoi ne-am întors la casa cu pricina şi ne-am apropiat de fereastra luminată. Era potop. Ca şi cum ne-am fi aflat sub cascada Niagara.

Aşteptă o vorbă de compătimire şi, cum aceasta nu veni, continuă:

– Am mai aşteptat zece minute. Auzeam muzică şi conversaţie.

– Fireşte că auzeaţi. Şi apoi, din cauza ploii, a nerăbdării sau a suspiciunii, aţi pătruns înăuntru. Lumina era tot aprinsă. Casetofonul mergea. Păsările îşi luaseră zborul pe uşa din spate. Nici n-au fost prea originale. Deci tot nu ştim unde-şi au bârlogul Nu e vina voastră. Agnelli are obsesia siguranţei.

– Totuşi, am fi putut să ne descurcăm mai bine, spuse Vasco. Data viitoare…

Sună telefonul şi de Graaf ridică receptorul, ascultă câtva timp, apoi spuse:

– Aşteptați o clipă, excelență, şi acoperi microfonul: Era previzibil, presupun. E Dessens. Pe cât se pare, Consiliul de Miniştri e puțin înspăimântat de explozia de la palat. Sunt convinşi că barajul de la Oostelijk-Flevoland va sări în aer la miezul nopții. Deci au de gând să negocieze. Vor să mă duc şi eu şi au propus ora unsprezece. Aş vrea să vii şi tu. E bine la unsprezece?

– Unsprezece şi jumătate, dacă se poate, domnule colonel. Am o serie de întâlniri între timp.

De Graaf mai vorbi un timp la telefon, apoi spuse:

– Pari să ai o agendă foarte încărcată, locotenente. Nu-mi amintesc să-mi fi spus ceva despre asta.

– N-am avut când. Trebuie să fiu la Trianon la ora zece, să primesc un telefon de la Agnelli. E oarecum în pană de explozibili şi i-am promis să-i fac eu rost!

– Explozibili. Desigur. Normal.

De Graaf reuşi să nu verse aproape nici o picătură din coniacul pe care şi-l turna în pahar…

– Având în vedere că tocmai a aruncat în aer Palatul Regal - era o exagerare, fireşte, sesizabilă însă, date fiind împrejurările - nu mă puteam aştepta să te mulțumeşti cu nişte lauri atât de modeşti. Şi unde-ai de gând să găseşti explozibilii? Sunt sigur că

te-ai mulțumi cu mai puțin de câteva sute de kilograme de trinitrotoluen sau ce-o mai fi.

– Eu? N-am timp. N-am nici autoritatea s-o fac. Dar m-am gândit, domnule colonel, că dac-ați binevoi să vă folosiți influența…

– Eu? Şeful poliției? Să furnizez explozibili procurați ilegal unei bande de terorişti?

De Graaf medită:

– Îmi închipui c-ai vrea să îl înmânez personal.

– Dumnezeule mare, nu. Asta-i treaba lui George. Scuză-mă, George, n-am avut când să-ți explic nici asta, nici altceva. În seara asta, am avut o discuție lungă cu Agnelli despre tine şi despre Vasco. Mă tem, Vasco, că te-am ponegrit în aşa hal, încât nu e nici o speranță să te mai poți reabilita în ochii lor. Eşti un individ ticălos dat afară din poliție, necinstit, fără cuvânt, imprevizibil şi pe punctul de a fi băgat în balamuc Agnelli a cam supralicitat tonul de nepăsare cu care-mi punea întrebări despre tine. Sunt convins că ştie că eşti - sau ai fost - polițist. Şi mai e şi originar din Utrecht. Nu că ăsta ar fi un impediment să intri totuşi în slujba lui - după ce-ți vom fi schimbat puțin înfățişarea şi vom fi inventat altă poveste despre tine - într-un viitor nu prea îndepărtat.

Tu, George, eşti specialist în armamente, Slavă Domnului, mişună destui dintr-ăştia pe-aici, dar tu

eşti ceva cu totul special. Numărul Unu. Un tanc Leopard? Un proiectil SAM? Chiar o barcă torpedo cu motor? George e omul de care aveți nevoie. Şi pentru că eşti Numărul Unu, eşti important. Nu vorbeşti decât cu şefii. Nici un intermediar, nici chiar eu. Le vorbeşti în persoană - sau nu tratezi cu ei.

– Eu să vorbesc cu Agnelli ăsta? George zâmbi larg:

– Vrei să intru, cu-adevărat, în treaba asta?

– Am sentimentul că nu mi-ar strica să mă ajuți puțin şi asta cât de curând. N-am nici un drept să-ți cer aşa ceva, desigur. Mai sunt şi Annelise şi copiii. S-ar putea ca lucrurile să devină puțin cam dificile…

– Puțin cam dificile?

De Graaf reuşea să dea vocii sale o intonație uşor sarcastică atunci când avea chef s-o facă:

– Dificile! Nu spun că e o nebunie, pentru că nimic nu e o nebunie dacă există o şansă de reuşită, dar nu-mi place deloc chestia asta. Porneşti de la premisa că tipii n-au intenția să-ți facă felul şi n-ai nici un motiv să presupui aşa ceva. Fireşte, au colaborat cu tine până acum - şi tu cu ei -, clar asta, numai pentru că, până acum, a fost convenabil pentru ambele părți. Dar dacă au de gând să-ți facă felul şi hotărăsc că a sosit momentul în care nu le mai eşti de nici un folos, atunci vor avea grijă să se descoto-

rosească de tine definitiv. Ai dreptul să-i ceri lui George să se bage în aşa ceva?

– Tocmai am făcut-o.

Telefonul sună din nou şi de Graaf răspunse:

– Ah. Locotenentul Valken… Da, da.

În timp ce asculta, faţa lui de Graaf se făcu stană de piatră.

– Nu contează că nu l-ai mai auzit până acum. Stai să iau o hârtie şi un creion.

De Graaf notă câteva cuvinte, îi spuse la revedere lui Valken şi închise. Întinse mâna după pahar. Van Effen întrebă:

– Julie şi Annemarie?

– Da. De unde ştii?

– Valken, expresia dumneavoastră, coniacul. E rău?

– Destul de rău. A primit un telefon de la cei doi fraţi. Au spus că fetele fac atât de bine cât te-ai putea aştepta, ceea ce poate să însemne orice sau nimic. Au mai spus c-au trimis o telegramă de condoleanţe la Rotterdam.

Citi ce mâzgălise pe foaia de hârtie:

– Lui David Joseph Karlmann Meijer.

Van Effen îşi sorbi coniacul şi nu spuse nimic. George şi Vasco schimbară priviri din care se vedea că nu înţeleg nimic. În cele din urmă, George întrebă:

– Şi ăsta cine-o mai fi?

– Am uitat, spuse de Graaf. Voi nu ştiți, desigur. E tatăl lui Anne - lui Annemarie.

– Da, zise George. Adică nu. Nu înțeleg, domnule colonel. Ce-i cu Annemarie?

De Graaf se holbă neîncrezător la van Effen:

– Vrei să spui că nu le-ai spus?

– Nu cred că le-am spus.

– Dumnezeule mare! De Graaf clătină din cap.

– Principiul minimei informații, îmi închipui. Într-o zi, Peter, o să uiți să-ți aminteşti ceva ție însuți şi ăsta-ți va fi sfârşitul.

De Graaf se uită de la George la Vasco:

– Annemarie şi Julie - sora locotenentului van Effen - au fost răpite. De frații Annecy.

– Frații Annecy. George rămase o clipă tăcut.

– Asasinii ăia ticăloşi. Ai băgat la închisoare doi dintre ei pe timp de cincisprezece ani.

– Amendament. Locotenentul van Effen i-a prins pe toți, iar cei doi care-au scăpat amenință, deatunci încoace, să pună mâna pe el. Au pus mâna pe cineva mai bun decât el. Au pus mâna pe Julie.

– O cunosc bine pe Julie. Dar ce semnificație are mesajul ăsta trimis tatălui lui Annemarie?

– Ca să-nțelegi, trebuie să ştii cine e tatăl ei. N-o să-ți vină să crezi, George, dar tatăl acelei ştoarfe jalnice care frecventa La Caracha e unul din oamenii

cei mai bogați din Olanda. Poate chiar cel mai bogat. Si un om cu multă putere. Se face ascultat de guvern. Are o poziție oarecum similară cu a lui Dassault, fabricantul de avioane din Franța. Sunt anumite domenii în care nimeni au face un pas fără să-l asculte mai întâi pe el sau, cel puțin, fără să-l consulte. Are putere, are bogăție şi are o fată. Iar acum ei au pus mâna pe fată şi ar putea foarte bine să folosească această putere şi această bogăție în interesul lor. Anne Meijer e ostaticul ideal la care ar putea visa orice criminal.

Van Effen îşi puse paharul pe masă şi se uită la ceas:

– E timpul să mergem, George.

– Doamne-Dumnezeule! Nu cred. Te uiți la ceasul ăla afurisit şi spui că e timpul să pleci. Nu ți-a trecut prin cap să te întrebi cum dracu au obținut informația asta despre David Meijer?

– Printr-o metodă de convingere oarecare, îmi închipui.

– Convingere? Tortură. Au torturat-o pe biata fată.

– Care biată fată?

– Eşti în toate mințile, locotenente? Pe Annemarie, desigur.

Van Effen clătină din cap foarte hotărât:

– Nu. Nu pe Annemarie. Frații Annecy - sau, cel puțin, cei doi pe care i-am băgat la închisoare - nu au torturat niciodată fără motiv, oricât de deformat putea fi el. Scopul era fie să se răzbune, fie să capete informații. De ce-ar fi dorit să se răzbune pe Annemarie? Ce rău a făcut ea vreodată cuiva? Cât despre informații - ce informații puteau spera să obțină de la ea? Ei nu ştiau cine e ea şi cine e tatăl ei. Din punctul lor de vedere, ea e doar o prietenă a lui Julie, care s-a întâmplat să fie acolo. Dacă era să chinuiască pe cineva - şi presupun c-a fost vorba numai de o amenințare cu tortura, ca să obțină informații despre mine - pe Julie ar fi schingiuit-o. Eu presupun că Annemarie a dat de bunăvoie această informație în ceea ce o priveşte, ca să-i îmblânzească pe frații Annecy, ca să-i facă să se gândească la o răscumpărare uriaşă. Poate c-a pomenit chiar şi de influența tatălui ei asupra guvernului, deşi, oricum, nişte indivizi ca frații Annecy ar fi înțeles imediat una ca asta. Le-a spus orice era de natură să le distragă atenția de la Julie. Annemarie nu e proastă. Dac-ar fi fost, n-aş fi adus-o aici de la Rotterdam. Ştie că toți frații Annecy de pe lumea asta sunt, mai presus de orice, pragmatici şi că orice le-ar putea grăbi îndeplinirea planurilor îi va interesa mai mult decât să mă lovească pe mine prin cineva care mi-e apropiat.

– Eşti un peşte; n-ai sânge-n tine, mormăi de Graaf.

– Poftim, domnule colonel?

– S-ar putea să ai dreptate, după cum s-ar putea să te înşeli. Oricum ai da-o, e rău. Dacă ai dreptate, poziția fraților Annecy s-a îmbunătățit considerabil, iar buzunarul lui David Meijer, cu siguranță, se va uşura într-un viitor foarte apropiat. Dacă te înşeli, îți vâri singur capul în lațul ăla drăguț, desenat pe cărțile poştale pe care ți le trimiteau frații Annecy. Dacă te înşeli, Annemarie le-a spus multe alte lucruri. În primul rând, că Stephen Danilov e Peter van Effen. Nu pot să risc, pornind de la premisa că nu te înşeli. Îți ordon să nu duci mai departe povestea asta.

George spuse:

– În mod normal, domnule colonel, nici măcar n-aş visa să nu vă îndeplinesc dorințele. Dar astea nu sunt condiții normale. Refuzând să vă dau ascultare, nu încalc legea. Şi nici nu mă prevalez de faptul că nu mai sunt polițist. Pur şi simplu, merg pe drumul meu.

De Graaf aprobă din cap.

– Nu pot să te opresc. Dar pot…

– Puteți să-l obligați şi pe el să meargă pe drumul lui, spuse George. Poate să-şi dea demisia. N-o să vă iertați asta niciodată, domnule colonel.

De Graaf se încruntă, îşi umplu din nou paharul, se cufundă într-un fotoliu şi privi lung la focul din cămin. Van Effen îi făcu un semn lui Vasco şi cei trei părăsiră camera.

Van Effen şi George reveniră la Trianon, unde constatară că obişnuitul câine de pază nu se afla la locul său. Dar în hol se afla alt personaj, aşezat la oarecare distanță de recepție şi care bea bere în loc de jonge jenever. Van Effen nu avea nici o îndoială că tipul era un înlocuitor de acelaşi calibru. Directorul îi chemă tocmai când treceau prin fața recepției:

– Tocmai v-a sosit mesajul ăsta, domnule Danilov. Îi întinse lui van Effen o hârtie, pe care scria:

"Pot să vin până în camera dumneavoastră? Peste două minute".

– Da, desigur. Mulțumesc.

Van Effen împături hârtia, o băgă în buzunar şi-l conduse pe George la lift. Două minute mai târziu, aşa cum promisese, directorul sosi în camera lui van Effen. Închise uşa după el, îl privi bănuitor pe George şi păru că ezită:

– Nici o problemă, spuse van Effen. Prietenul meu, aici de față, e de partea îngerilor. George, el e Charles, directorul hotelului. Charles, el e George. E de la poliție.

– Ah. Vreau să vă previn, domnule locotenent. În locul dumneavoastră, în noaptea asta, n-aş folosi intrarea din spate. Un tip, pe care nimeni de pe-aici nu-l cunoaşte, şi-a stabilit cartierul general, mai mult sau mai puțin permanent, lângă uşa din spate. E un copoi bătrân. Şi trebuie să fi remarcat că fostul dumneavoastră supraveghetor din hol a fost înlocuit cu unul încă şi mai bătător la ochi. Mai e un individ care tocmai a început să mănânce în sufragerie. S-a aşezat chiar în fața uşii, în aşa fel încât să poată vedea pe oricine traversează holul. Îl cunoaşte pe individul din hol. N-au schimbat nici un cuvânt, doar o scurtă privire şi un semn din cap, încă şi mai scurt. Probabil că s-au gândit că nu riscă nimic cu asta. N-au nici un motiv să presupună că mă interesează persoana lor. De aceea am aşteptat două minute: să văd dacă vreunul din ei face vreo mişcare. Nu m-au dezamăgit: prietenul nostru din sufragerie se şi afla la telefonul public, aproape înainte ca uşile liftului să se fi închis în urma dumneavoastră. Am aşteptat până a terminat de vorbit cu cel căruia-i raporta sosirea dumneavoastră. I-am urmărit prin oglindă în momentul în care ăla din sufragerie a ieşit din cabina telefonică. Din nou au schimbat doar un scurt semn din cap. Nici o vorbă.

– Dacă dai faliment, Charles, poți oricând să-mi ceri o slujbă. O să-i urmăresc pe ăştia.

Directorul plecă.

– Aşa, zise George. Acum ne putem aştepta să primim telefonul ăla în orice clipă. Individul din restaurant l-a informat pe Agnelli că Stephen Danilov s-a întors însoțit de George, specialistul în explozii şi furnizorul de arme ilegale. Mă întreb ce bârlog al leilor sau cuib de vipere au ales pentru întâlnire.

– Eu nu mă întreb. Nu sunt nici lei, nici cobre în camera două sute trei, în care ne aflăm acum. Charles ne-a spus că Agnelli - nu poate fi vorba decât de Agnelli - a mai postat doi câini credincioşi, dar nu prea inteligenți, pe teritoriul nostru. De ce? E clar că nu era nevoie decât de o singură strajă, individul din hol, pentru a-l preveni de sosirea noastră. Ceilalți doi sunt gorilele lui - nu uita că Agnelli n-are nici un motiv să creadă că ştim de prezența lor. S-ar putea să mai fie şi alții, de a căror prezență să nu ştie nici Charles. Ăsta e ultimul loc la care ne-am putea gândi că l-ar alege ca punct de întâlnire, sau aşa-şi închipuie Agnelli. Aşa că nu ne-ar trece prin cap să organizăm aici un comitet de primire. Şi atunci când va telefona, poți fi sigur c-o să ne anunțe că soseşte în câteva minute, în aşa fel încât să nu putem lua nici o măsură.

Van Effen a avut dreptate în ambele privințe. Agnelli a sunat personal, pentru a spune că se vor

întâlni la Trianon şi că el şi prietenii săi vor sosi în mai puțin de cinci minute.

– Vine cu prieteni. Remarcă pluralul, spuse van Effen după ce închise. Nu cred că Romero Agnelli are încredere în cineva.

Dacă era să te iei după expresia cordială şi deschisă a lui Agnelli din momentul sosirii, ai fi zis că van Effen se înşela. Era clar că Agnelli e un om în care poți avea încredere oricând. Era însoțit de fratele său Leonardo, care semăna chiar şi mai mult cu un mafiot decât la ultima întrevedere - dacă aşa ceva era posibil - şi de încă doi indivizi pe care van Effen nu-i mai văzuse până atunci Unul dintre ei, un personaj solid, uşor rubicond, cu trăsături plăcute şi de o vârstă nedefinită - putea să aibă între patruzeci şi cincizeci de ani, după părerea lui van Effen, dar era greu de stabilit cu certitudine - a fost prezentat drept Liam O'Brien. După accent, ca şi după nume, probabil că era irlandez. Celălalt era un tânăr chipeş, cu părul negru şi tenul cam oacheş, care a fost prezentat sub numele de Heinrich Daniken; putea fi originar de oriunde. Agnelli n-a găsit de cuviință să dezvăluie ce funcție îndeplineau cei doi.

După ce s-au terminat prezentările, după ce gazda a oferit de băut şi oferta a fost acceptată, Agnelli îi spuse lui George.

– Trebuie să-ți spun George sau ai şi un alt nume?

– Numai George. Zâmbi:

– Sunt o persoană anonimă.

Agnelli examină muntele de om pe care-l avea în față:

– Dumneata, George, pari persoana cel mai puțin anonimă pe care-am văzut-o vreodată. Nu ți se pare că e oarecum un impediment în meseria dumitale, oricare ar fi ea?

– Impediment? E de-a dreptul un avantaj. Eu sunt un om paşnic, care detestă violența, dar cu un om de dimensiunile mele nici nu încearcă cineva să fie violent.

Van Effen gândi că George e mincinosul cel mai versat şi mai convingător pe care l-a întâlnit vreodată.

– Şi, desigur, toată lumea, sau aproape toată lumea - mă gândesc în special la cei care sunt datori să apere legea -, se gândeşte că cineva care e atât de mare, de gras, de vesel şi de inofensiv ca mine probabil că se descurcă în viață şi fără să fie în stare să gândească. E un fel de lege a naturii. Ei bine, eu nu sunt un Einstein, dar nici nu sunt încă pregătit să fiu internat într-o instituție pentru înapoiați mintal. Dar nu ne-am întâlnit aici să discutăm despre personalitatea fiecăruia dintre noi, nu-i aşa, domnule

Agnelli? Cinci întrebări: Ce vrei? Cât? Când? Unde? La ce preț?

Dispariția zâmbetului binevoitor al lui Agnelli a fost atât de fugară, încât numai observatorul cel mai atent ar fi putut-o remarca; chiar şi într-un asemenea caz, n-ar fi fost prea sigur dacă a văzut-o sau şi-a imaginat-o.

– Te pricepi să mergi imediat drept la țintă, nu-i aşa, George? Din câte văd, n-ai timp pentru micile politețuri preliminare. Ei bine, şi eu prefer tipul ăsta de negocieri. Ca şi dumneata, nici eu n-am timp să bat câmpii, ca şi dumneata, mă consider om de afaceri.

Scoase o bucată de hârtie dintr-un buzunar interior:

– Asta e lista mea de cumpărături. E destul de cuprinzătoare, nu?

George o examină repede:

– Destul. Ei bine, cu puțina minte de care dispun, o să mă gândesc. Majoritatea chestiilor sunt clare, mai ales explozibilii. Proiectilele sol-sol, acționate prin cablu sunt, probabil, proiectile antitanc, deşi n-o spui. Proiectilele SAM sol-aer sunt, de asemenea, uşor de înțeles, ca şi minele de plastic, grenadele şi bombele cu fum.

Se opri, sorbi puțin coniac şi se încruntă:

– E totuşi ceva aici ce nu prea înțeleg. Şi ce nici măcar nu-mi place. Nu vorbesc de faptul că pari să te pregăteşti pentru un război la scară redusă, chiar dacă nu e vorba decât de un război de apărare. Asta nu e treaba mea.

Îi întinse lista lui van Effen:

– Comentarii?

Lui van Effen îi luă tot atât de puțin timp s-o examineze ca şi lui George. Apoi o înapoie:

– Precizări.

– Exact.

George, care nu zâmbea deloc, se uită pe rând la cei patru, apoi îşi concentră privirea asupra lui Agnelli:

– Lista e destul de mortală şi aşa. Dar ar putea fi periculoasă şi în alt fel, chiar sinucigaşă, dacă obiectele înscrise pe ea ar ajunge pe mâna celui care-a întocmit-o.

Nici Agnelli nu zâmbea. Nu prea părea să fie în apele lui:

– Mă tem că nu înțeleg.

– Atunci ar fi bine să te luminez. E nevoie de precizări, după cum a spus prietenul meu Stephen. Explozibilele n-au nevoie de precizări. Proiectilele - idem. Observația e valabilă pentru ambele tipuri de proiectile. Dar ce fel de focoase vă trebuie? Ce fel de amorse? Despre siguranțe nu scrie nici măcar dacă

să fie de sârmă sau chimice, cu ardere înceată sau cu acțiune rapidă. Lista asta n-a fost făcută de un specialist în explozibili. A făcut-o un amator, un cârpaci incompetent. Cine?

Agnelli îşi studie paharul câtva timp, apoi spuse:

– Eu sunt incompetentul. Dar am primit un ajutor de mântuială de la cei trei asociați ai mei, aici de față.

– Doamne, ai milă de noi toți, spuse van Effen. N-aş îndrăzni să vă dau pe mână nici măcar o cutie de artificii. Mă văd nevoit să vă întreb - şi nu e prima oară - unde dracu vă sunt specialiştii?

Agnelli zâmbi jalnic şi deschise brațele:

– Voi fi absolut sincer cu dumneata.

Din câte-şi dădu seama van Effen, Romero Agnelli avea de gând să mintă de-ngheață apele.

– Temporar, suntem în încurcătură. Cei doi indivizi pe care ne bazăm de obicei au treabă în altă parte şi nu se vor întoarce decât peste câteva zile. Dar ne-am gândit - ei bine, domnilor, amândoi sunteți specialişti în explozibile şi…

– Nu e nici o problemă, spuse George. Ştim ce vă trebuie şi vă putem da instrucțiuni simple cum să folosiți chestiile astea fără să săriți şi voi în aer. Dar cu proiectilele e cu totul altceva. Nu pot fi acționate decât de un om cu experiență.

– Şi-n cât timp se capătă experiența asta?

– O săptămână. Zece zile.

Van Effen ştia că George exagerează zdravăn, dar ignoranța patentată a celor patru interlocutori în toate problemele militare era atât de mare, încât se pare că putea exagera fără primejdie.

– Şi nu ne întrebați pe noi. Noi nu suntem militari şi nu suntem mai pricepuți decât voi în chestiile astea.

Agnelli tăcu câtva timp, apoi spuse brusc:

– Şi cunoşti pe cineva care să fie specialist exact în chestiile astea?

– Te referi la ceea ce cred eu că te referi?

– Da.

– Cunosc.

Felul în care George spuse: "Cunosc", cu un ton uşor exasperat, arăta clar că era inevitabil să nu cunoască.

– Pe cine?

George îl privi cu milă:

– N-are nume.

– Trebuie să i se spună cumva.

– "Locotenentul".

– De ce?

– Pentru că e locotenent.

– Dat afară din armată, fireşte.

– Fireşte că nu. Un locotenent dat afară din armată nu face două parale în ochii mei. Am crezut că vă dați seama că unul ca mine nu poate acționa decât la mâna a doua sau a treia. Am nevoie de un intermediar. Sau chiar de doi.

– Ah! înțeleg. Furnizorul dumitale?

– Domnule Agnelli! E imposibil să fii atât de naiv încât să-ți imaginezi c-o să răspund la o asemenea întrebare. O să văd ce se poate face. Unde vrei să fie livrată marfa?

– Depinde de cât de curând o poți livra.

– Mâine, pe la amiază.

– Cerule!

Agnelli părea neîncrezător. Apoi zâmbi:

– Se pare c-am nimerit la magazinul potrivit. Cum va fi livrată?

– Într-un camion militar, fireşte.

– Fireşte.

Agnelli păru uşor năucit.

– Asta îngreunează puțin lucrurile. Am crezut că livrarea va avea loc cel mai devreme poimâine. Aş putea să te sun mâine să definitivăm locul şi ora? Şi-ai putea întârzia livrarea măcar cu câteva ore?

– Se poate aranja. George îl privi pe van Effen.

– Domnul Agnelli poate suna aici? Să zicem, la zece, dimineața?

Van Effen aprobă din cap, iar George îi zâmbi lui Agnelli:

– Încă n-aş putea spune, cu precizie, dar ceva între zece şi douăsprezece mii de dolari. Practicăm preţurile cele mai reduse din Europa. Dolari, guldeni sau mărci. Va costa mai mult, desigur, dacă e nevoie şi de… serviciile noastre.

Agnelli se ridică şi zâmbi, din nou relaxat şi bine dispus:

– Desigur. Trebuie să spun că nu mi se pare un preţ exorbitant.

– Mai e ceva, spuse van Effen, amabil.

– Sper că-ţi dai seama, domnule Agnelli, că dacă m-aş muta la alt hotel şi m-aş înscrie în registru sub un alt nume, n-ai avea prea mari şanse să mai dai vreodată de noi.

– N-aş avea prea mari şanse?! N-aş avea nici una. Agnelli se încruntă.

– Dar de ce-a trebuit să pomeneşti de aşa ceva?

– Ei bine, cred că între noi există o oarecare încredere reciprocă, nu?

– Normal.

Continua să fie nedumerit.

– Ei bine, dacă există, atunci descotoroseşte-mă de spionii din hol, din sufragerie şi de afară.

– De spioni?

Expresia lui Agnelli arăta clar că, fără să se dea bătut, caută să câştige timp.

– Dacă nu mă scapi dumneata de ei, o să-i aruncăm în canal - legați fedeleş, fireşte - şi apoi o să ne mutăm.

Agnelli îl privi, de data asta fără expresie:

– Văd că joci tare. Te cred în stare s-o faci. Zâmbi şi-i întinse mâna.

– Ruşine. Foarte bine, te descotorosesc de ei. Ruşine. Dar, într-adevăr, n-au fost la înălțime.

*

După plecarea celor patru, van Effen îi spuse lui George:

– Chiar c-ar fi trebuit să te faci criminal. Acum e prea târziu. Oricum, ai fi putut să-l faci pe colonelul de Graaf să facă apoplexie acum mulți ani. Pariez că Annelise n-are habar ce mincinos extraordinar eşti. Ai reuşit să-l duci pe Agnelli, să-l legi de mâini şi de picioare, să-l demoralizezi şi să-l faci să depindă cu totul de noi. Oricum, să sperăm că-i aşa. Te-aş ruga să vorbeşti cu Vasco mai târziu, în noaptea asta, şi să-i spui că i-ai găsit o slujbă de locotenent de armată - desigur, după ce-şi va fi schimbat destul trăsăturile feței. Să nu uităm că Agnelli a avut ocazia să-l studieze îndeaproape pe Vasco.

– Nici o problemă.

George îi întinse lista de cumpărături a lui Agnelli.

– Aş da oricât să văd mutra colonelului când va vedea ce are de cumpărat mâine dimineaţă. Înţeleg c-o să-l vezi peste vreo oră. Te-ai gândit că s-ar putea să ia şi Agnelli parte la întrevedere, împreună cu Riordan şi cu Samuelson ăla?

– E o idee care nu-mi place, dar da, mi-a venit şi mie.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– Mai întrebi? Doar ştim că Agnelli e Annecy.

– O ştim cu o certitudine de nouăzeci şi nouă la sută. Nu uita că eu nu i-am văzut niciodată pe cei doi Annecy pe care n-am reuşit să-i prindem şi să-i băgăm la închisoare.

– Faptul că tu nu-i cunoşti pe ei, nu înseamnă că ei nu te cunosc pe tine. Bineînţeles că te cunosc, ţi-au văzut precis poza în ziare, de mai multe ori, în timpul arestului preventiv şi al procesului. Cum crezi c-o să reacţioneze când vor vedea că se află nu numai în faţa temutului locotenent van Effen, ci şi a acelui locotenent căruia i-au închis sora în cine ştie ce turn şi în tovărăşia căreia e foarte posibil să-şi petreacă timpul testând cele mai noi metode de răsucit oasele?

– Va fi interesant să aflu.

– Colonelul de Graaf avea dreptate, mormăi George. Evoluția ta s-a oprit la un nivel mult inferior omului. Nu eşti decât un peşte fără sânge-n tine.

*

Cei zece cenți pe care ni-i donați ne vor ajuta să omorâm un soldat britanic. La prețul ăsta, e un adevărat chilipir - cel mai bun târg pe care I-ați putea face vreodată. Aşa spun cei care fac chetă, zornăind afurisitele lor de cutii de tinichea prin barurile irlandeze din Statele Unite. Mai ales în barurile irlandeze din statele din nord-est. Mai ales la New York. Şi încă şi mai exact în cartierul Queens, unde e cea mai mare densitate de irlandezi din lume. Zece cenți. Doar atâta cer. Doar zece cenți. Şi, desigur, îşi zornăie cutiile pe oriunde dau de cuiburi irlandeze, discoteci irlandeze, tombole irlandeze şi ce se mai nimereşte, numai irlandezi să fie.

Dacă n-ați auzit niciodată că există organizații de caritate - "de caritate" îşi zic ele - care fac chetă de arme, atunci trăiți în alt secol sau aveți capul îngropat în nisip. Pretind că milioanele de dolari pe care le-au strâns de-a lungul anilor au fost cheltuite ca să ajute văduvele şi orfanii membrilor Armatei Republicane Irlandeze, uciși mişeleşte de asasinii brita-

nici. Să ajute văduve şi orfani! Fondatorul uneia din aceste organizaţii ticăloase a făcut greşeala de a spune adevărul, când a afirmat: "Cu cât sunt mai mulţi soldaţi britanici trimişi de la Ulster înapoi, acasă, în coşciug, cu atât mai bine". Jack Lynch, un fost premier irlandez, a fost înregistrat pe bandă când spunea că banii aceia sunt destinaţi unui singur scop: să facă văduve şi orfani. Văduve şi orfani britanici.

Riordan, un bărbat anormal de înalt, anormal de subţire, cu părul negru, foarte bronzat şi îmbrăcat într-un fulgarin negru care-i ajungea până aproape la glezne, făcându-l să pară mai lung şi mai deşirat, tremura pur şi simplu de frig, pe când stătea în picioare în faţa auditoriului, cu pumnii de culoarea fildeşului aşezaţi pe masa din faţa lui. Sinceritatea şi furia sa nu puteau fi puse la îndoială, intensitatea cu care le resimţea era de-a dreptul înspăimântătoare.

– Dumnezeu ştie că e destul de rău că aceste contribuţii pentru asemenea organizaţii infame vin din partea unor catolici cinstiţi, cu frica lui Dumnezeu, profund religioşi, care sunt înşelaţi şi făcuţi să creadă că îşi aduc contribuţia la o cauză nobilă şi care nu ştiu că, de fapt, e vorba de o bandă de asasini afurisiţi, care arată ca nişte copii de grădiniţă. Banii ajung direct la Armata Republicană Irlandeză.

O parte din ei sunt folosiți, chiar la New York, pentru a cumpăra arme pe piața neagră. Licitațiile se țin, de obicei, în zone demolate sau în parcări pustii, întotdeauna noaptea, aproape întotdeauna în Bronx, Queens sau Brooklyn. Puştile, domnilor, sunt procurate relativ uşor din faimosul oraş New York.

În culmea amărăciunii, Riordan aproape că scuipa cuvintele.

Restul banilor este folosit de alți indivizi care acționează pe față, călătorind în statele din sud şi dinspre vest, unde nu există permise de portarmă. Indiferent de unde provin armele, toate ajung în zona New Yorkului, de unde sunt expediate mai departe, aproape întotdeauna din New Jersey sau Brooklyn, cu încurajarea călduroasă şi cu complicitatea organizațiilor americane locale şi ale virtuoşilor vameşi americani, dintre care mulți reprezintă prima sau a doua generație de irlandezi, care se simt frați de sânge cu asasinii din Armata Republicană Irlandeză. Cum serviciul vamal e controlat de Departamentul Tezaurului Statelor Unite, e logic să presupunem că acei negustori ai morții acționează cu ştirea, dacă nu chiar cu asentimentul guvernului Statelor Unite. Influența irlandeză asupra Congresului este bine cunoscută şi extrem de puternică.

– O clipă, domnule Riordan, dacă-mi permiteți.

Întreruperea venea din partea lui Aaron Wieringa, ministrul apărării, un ins solid, rubicond, cu ochii albaştri, un bărbat extrem de respectat în întreaga țară, un bărbat care ar fi putut foarte bine să ajungă prim-ministru cu câțiva ani în urmă dacă n-ar fi fost blestemat cu un handicap absolut nefericit pentru un politician: acela de a fi absolut incoruptibil.

– Ne dăm seama - nu putem să nu ne dăm seama - că sunteți furios. Vă asigur că nu avem mentalitatea struțului, care se practica în secolul trecut, şi cred că pot afirma cu certitudine că nu se află nimeni în camera asta care să nu înțeleagă că furia vă e perfect justificată. N-aş merge atât de departe încât să mă alătur şi criticilor pe care le-ați emis la adresa Washingtonului şi a Congresului american, dar, date fiind împrejurările speciale în care ne aflăm, asta este o remarcă marginală. Spre deosebire de relatarea unor fapte uşor de verificat, părerea dumneavoastră personală nu e de interes imediat pentru noi.

Ceea ce este însă de importanță imediată e faptul că mânia dumneavoastră a găsit cu cale să se reverse asupra nefericitei noastre țări, în general, şi asupra oraşului Amsterdam, în special. Pentru moment, nu pot nici măcar încerca să-mi imaginez ce motiv ați avut pentru asta, deşi sunt convins că nu

ne veți lăsa mult timp în întuneric nici în această privința. Dar nimic din ceea ce ați spus până acum nu pare să justifice încercarea dumneavoastră de a ne şantaja să intermediem între dumneavoastră şi guvernul britanic. Înțeleg că e posibil să aveți - şi e foarte probabil chiar să aveți, în realitate - motive foarte puternice pentru a dori ca trupele britanice să se retragă din Irlanda de Nord. Dar cum e posibil să vă imaginați că noi am putea convinge guvernul britanic să vă accepte aceste pretenții absurde, îmi depăşeşte puterea de înțelegere. Nu pot concepe nici un motiv pentru care ei ar fi de acord cu aşa ceva.

– Există motive cât se poate de uşor de conceput. Motive umanitare. Şi din partea dumneavoastră şi dintr-a lor.

– Guvernelor noastre le va repugna să vadă Olanda inundată şi nenumărate mii - poate chiar sute de mii - de oameni înecați din cauza inundațiilor. Înainte de a lua măcar în considerare asemenea chestiuni, răspundeți-mi, vă rog, la această întrebare: de ce ne-ați ales pe noi? Să fie oare pentru că poziția noastră geografică specifică ne face vulnerabili - mai mult decât pe alții - la amenințarea cu genocidul?

– A fost aleasă Olanda, pentru că Amsterdamul e placa turnantă în tot acest trafic ucigător cu arme.

E punctul nodal al circuitului cu arme din toată Europa de Nord, după cum, ani de zile, a fost punctul nodal al traficului cu heroină din Europa de Nord. Faptul e de notorietate publică, iar existența permanentă a acestor practici negative nu poate indica decât un grad ridicat de corupție atât la nivel guvernamental, cât şi la nivelul celor chemați să apere legea.

Indignat, domnul Wieringa încercă să-l întrerupă, dar Riordan făcu un gest imperios prin care-l reduse la tăcere.

– Sunt, desigur, şi alte oraşe implicate în traficul cu arme, în special Anversul, dar, prin comparație cu Amsterdamul, Anversul nu acționează decât pe scară redusă.

De data aceasta, domnul Wieringa, aproape urlând - ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată, - nu se mai putu abține:

– Vreți să spuneți că v-ar fi imposibil să inundați Belgia.

Riordan continuă ca şi cum n-ar fi auzit nimic.

– Nu toate armele ce trec prin Amsterdam se îndreaptă spre Irlanda, desigur. Unele ajung la F.A.R. Altele…

– Forțele Aeriene Britanice!

Exclamația-i aparținea lui Bernhard Dessens, ministrul justiției, care arareori aducea vreo contribuție semnificativă la vreo discuție:

– Sugerați că Forțele Aeriene Britanice sunt aprovizionate…

– Stai liniştit, idiotule.

Riordan, pe cât se părea, putea să şi coboare sub nivelul retoric pe care şi-l stabilea de obicei.

– Mă refer la Facțiunea Armatei Roşii, moştenitorii mantiei sângerii a gangsterilor de la Baader-Meinhof de la începutul anilor şaptezeci. Alte arme ajung la organizațiile criminale de tip mafiot, controlate de sicilieni, organizații care apar ca ciupercile în Germania Federală. Dar majoritatea acestora ajunge în Răsărit.

Ştiți care este situația în Irlanda de Nord, domnule ministru?

Nimeni nu se obosi să-i urmărească discursul şi să constate că i se adresa ministrului apărării şi nu ministrului justiției.

– Vă puteți imagina condițiile de iad de acolo, torturile îngrozitoare practicate atât de Armata Republicană Irlandeză, cât şi de UVF, nebunia ucigaşă care domneşte acolo de paisprezece ani? O țară guvernată de groază şi, de aceea, sfâşiată în bucăți. Irlanda de Nord nu va fi niciodată guvernată de reprezentanți ai celor două comunități - cea protestan-

tă şi cea catolică -, care să conlucreze, pentru că prejudecățile religioase şi, într-un grad mai mic, cele rasiale le despart într-o măsură mult prea mare. Există un milion şi jumătate de oameni, care trăiesc laolaltă într-un spațiu mic, dar din care, în pofida diferențelor care-i separă, nouăzeci şi nouă la sută din cei aflați de oricare parte a baricadei n-au făcut niciodată vreun rău celor aflați de cealaltă parte şi nici n-au dorit să-l facă. Aceşti nouăzeci şi nouă la sută aflați de fiecare parte a baricadei sunt uniți de un singur lucru - de faptul că detestă terorismul şi doresc să trăiască în pace. Este o dorință care, aşa cum stau lucrurile acum, nu poate fi realizată niciodată. Politicienii tradiționali, cu toate defectele şi slăbiciunile lor, respectă totuşi convențiile. La Ulster, politicienii sunt o specie dispărută. Moderația a încetat să existe. Domnesc demagogii şi pistolarii. Țara e condusă de o mină de ucigaşi înnebuniți.

Riordan se opri pentru prima dată, probabil şi ca să-şi tragă sufletul, dar nimeni nu păru că doreşte să profite de acest avantaj.

– Dar asasinii - chiar cei înnebuniți - au nevoie de arme asasine, nu-i aşa? spuse Riordan. Şi astfel armele asasine le sunt trimise de la Amsterdam, de cele mai multe ori, dar nu întotdeauna, ascunse în mobile. Armele sunt sigilate în conteinere, desigur, şi dacă vameşii din Amsterdam nu-şi dau seama de

asta, probabil că sunt cei mai proşti, cei mai orbi, cei mai corupți şi cei mai avari din Europa. În nouă cazuri din zece, vapoarele sunt descărcate la Dublin. Cum pot ele - conteinerele, adică - să treacă de vama din Dublin nu pretind că ştiu, dar nu cred că se pune problema complicității. Dacă aşa ar sta lucrurile, acum patru ani vameşii irlandezi n-ar fi predat poliției arme importate ilegal în valoare de un milion de dolari şi destinate Armatei Republicane Irlandeze. Fapt e că cea mai mare parte a armelor reuşeşte să pătrundă în Irlanda. De la Dublin, conteinerele cu arme, purtând diferite etichete, dar mai ales pe aceea de bunuri de uz casnic, sunt transportate în camioane în ținutul Monaghan şi, de acolo, la o stațiune horticolă din ținutul Louth. Nu mă întrebați de unde ştiu. Ar fi foarte greu să nu ştiu. Toată lumea de acolo ştie, dar nu se vorbeşte despre asta. De acolo, armele ajung în Irlanda de Nord, nu furişate peste frontieră, la miezul nopții, de membri ai Armatei Republicane Irlandeze, care-o fac pe propriul risc şi cărora nu le e teamă nici de Dumnezeu, nici de dracu, ci ziua în amiaza mare, în maşini conduse de femei, în majoritate tinere, înconjurate de copii surâzători. Totul, absolut nevinovat.

E o cale lungă din momentul când un pistol automat a fost cumpărat într-o țară central europeană, până când ajunge în mâinile unui asasin maniac,

ascuns în umbra unei străzi dosnice din Belfast sau Londonderry. Cale lungă. Dar, în această cale lungă, placa turnantă, punctul central de interes, nodul rețelei e Amsterdamul. Aşa că am venit la Amsterdam.

Riordan se aşeză.

Nimeni nu se grăbi să rupă tăcerea. În salonul luxos al lui Dessens erau în total opt oameni. Trei bărbați îl însoțiseră pe Dessens acasă la ministrul de justiție: Samuelson, pe care de Graaf i-l descrisese lui van Effen, O'Brien, care venise la Trianon, şi Agnelli, despre care George prevăzuse că va fi acolo. Samuelson şi O'Brien credeau, probabil, că n-ar putea adăuga nimic profitabil la ceea ce spusese Riordan, iar Agnelli că încă mai avea nevoie de timp pentru a-şi recăpăta darul vorbirii. Când intrase în cameră şi-l văzuse, stând pe un fotoliu, pe van Effen, care-şi recăpătase înfățişarea normală, o clipă ochii i se măriră, gura i se deschisese şi culorile îi cam dispăruseră din obraji. Aproape sigur, van Effen era singura persoană care remarcase acest flux şi reflux încercate de fizionomia lui Agnelli, dar, pe de altă parte, probabil că van Effen fusese şi singura persoană care-i studiase comportamentul.

Şi de cealaltă parte a mesei tratativelor se aflau patru bărbați: cei doi miniştri, de Graaf şi van Effen, dar nici aceştia din urmă nu aveau nimic de spus

pentru moment. Şi asta, pentru două motive foarte simple: nimic din ceea ce s-ar fi putut spune n-ar fi îmbunătățit în vreun fel situația şi toți trebuiau să recunoască, în sinea lor, că Riordan îşi exprimase punctul de vedere cu o oarecare logică, de natură să convingă, până la un punct, auditoriul, indiferent cât de nerezonabile, amenințătoare şi obraznice erau pretențiile care însoțeau acest discurs. Tăcerea a fost întreruptă de Aaron Wieringa, care privi pe rând la cei trei însoțitori ai săi.

– Înainte de a începe să vorbesc, domnilor, are vreunul dintre dumneavoastră de făcut vreun comentariu?

Van Effen spuse:

– Am eu.

– Te rog, domnule locotenent.

– Domnul Riordan a fost extrem de reticent cu privire la un lucru. N-a spus de ce vrea ca în Irlanda de Nord să nu mai existe nici un fel de influență britanică. Dacă urmează să negociem cererile sale cu guvernul britanic, cred că avem dreptul să cunoaştem câte ceva din motivațiile şi intențiile sale. E posibil ca acestea să fie atât de groaznice, atât de inumane, încât să preferăm să riscăm orice dezastru pe care l-ar putea provoca domnul Riordan în țara noastră mai curând decât să-i îndeplinim dorințele.

Desigur, nu avem nici un motiv să credem că domnul Riordan nu va spune adevărul.

– E bună întrebarea, spuse Wieringa. Ei bine, domnule Riordan?

– N-are nici un rost să jur că voi spune adevărul, pentru că aşa ar face orice mincinos.

Riordan se deşirase din nou în toată înălțimea sa amenințătoare - se părea că-i e mai uşor să vorbească astfel.

– M-am referit la acele nouăzeci şi nouă de procente de oameni normali din acea țară sfâşiată de război, oameni puternic dominați de un singur procent de asasini maniaci. Singurul nostru obiectiv este să eliminăm acest unic procent de maniaci şi astfel să-i lăsăm pe cetățenii din Ulster să-şi hotărască singuri propriul viitor într-o atmosferă de calm, pace, linişte şi speranță.

– Să-i eliminați? întrebă Wieringa cu grijă. Ce înțelegeți exact prin asta?

– Îi vom extermina pe bastarzii răufăcători aflați de ambele părți ale baricadei, vom opera cancerul. E un răspuns destul de cinic şi de tăios?

Riordan se aşează.

– Pare un scop nobil, spuse van Effen. Nu făcu nici o încercare să ascundă neîncrederea disprețuitoare pe care i-o trăda vocea.

– Nobil şi uman. Să-i lăsăm să-şi hotărască singuri viitorul. Dar mă tem că nu prea concordă cu afirmația dumneavoastră anterioară, că Irlanda de Nord nu va fi niciodată guvernată de reprezentanți ai celor două comunități. Oare nu v-ați gândit niciodată că dacă pe locul pe care stați dumneavoastră acum ar sta cel mai înverşunat şef imaginabil al Armatei Republicane Irlandeze, şi el ar vorbi exact la fel cum vorbiți dumneavoastră acum, cu dorința de a atinge fix acelaşi scop: şi anume de a-i scoate, cu orice preț, pe britanici din Irlanda de Nord? Ce garanție avem noi că dumneavoastră nu sunteți tocmai acel şef al Armatei Republicane Irlandeze?

– N-aveți nici una.

De data asta, Riordan nu se mai ridicase de pe scaun, iar vocea lui era de un calm imperturbabil.

– Nu pot face mai mult. Dacă nu reuşiți să vă dați seama că detest Armata Republicană Irlandeză şi toate manifestările sale, probabil că sunteți orbi. Sugestia dumneavoastră mă tentează în asemenea măsură, încât îmi vine greu şi să găsesc cuvinte s-o combat…

Urmă un nou răstimp de tăcere, încă şi mai lung, apoi Wieringa spuse:

– Presupun că asta se numeşte un impas.

– Aşa cum spuneți, un impas, spuse Riordan. Continuă să stea pe scaun; se pare că momentul retoricii fusese consumat.

– Dar cu siguranță că există câteva elemente concrete care vă pot ajuta să ieşiți din impas. Canalul Oostelijk-Flevoland, de pildă, Leeuwarden. Polderul Noordoost. Wieringermeer, Putten, Petten, Schouwen, Walcheren şi altele. Şi am amintit oare că oamenii noştri au minat Palatul Regal?

– Palatul Regal? întrebă Wieringa. Nu părea din cale afară de şocat.

– Exact asta a indicat mica demonstrație din seara asta. A fost numai o mică demonstrație. Doar pentru a dovedi cât de jalnic de uşor se poate trece de mult-lăudatele voastre sisteme de securitate.

– Nu te mai obosi vorbind, Riordan.

Vocea lui Wieringa era tăioasă. De data asta, nu i se mai adresa cu "domnule".

– A trecut vremea amenințărilor. Rămân numai considerentele de ordin moral.

– Şansele sunt egale, spuse van Effen. Wieringa îl privi câteva clipe, apoi aprobă din cap.

– Exact în termenii ăştia gândesc şi eu. Mulțumesc, domnule locotenent. E greu să te hotărăşti săți inunzi țara, când sorții acționează ca la un joc de noroc. Sunt obligat să iau o decizie, zise privind spre Riordan. Îl voi suna pe ambasadorul britanic.

El va contacta Ministerul Afacerilor Externe de la Londra. Vom da un anunț la radio - formulat destul de cifrat, înțelegeți. Aceste trei lucruri le pot promite. Dar, desigur, nu eu sunt cel chemat să mă pronunț asupra rezultatului negocierilor sau să le influențez. S-a înțeles?

– Asta e de la sine înțeles. Vă mulțumesc, domnule ministru.

Vocea lui Riordan nu trăda nici un accent de triumf, nici măcar de satisfacție. Se ridică:

– Integritatea dumneavoastră e bine cunoscută în întreaga Europă. Sunt mulțumit. Noapte bună, domnilor.

Nimeni nu-i răspunse la salut.

*

După plecarea lui Riordan şi a asociaților săi, în cameră domni tăcerea, până când Wieringa termină de vorbit la telefon cu Ambasada britanică. După ce puse receptorul în furcă, sorbi delicat din paharul de coniac, zâmbi şi spuse:

– Comentarii, domnilor?

Era un bărbat de un calm remarcabil.

– E revoltător, degradant şi inadmisibil, spuse Dessens tare şi previzibil. Acum că nu mai era nevoie nici de acțiune, nici de luat decizii, era plin de in-

dignare şi arunca flăcări. Bunul nume, onoarea Olandei zac în noroi.

– Poate că e mai bine decât dacă cetățenii săi ar fi înecați în inundații, spuse Wieringa. Dumneata, domnule colonel?

– A trebuit să luați în considerare balanța probabilităților, spuse de Graaf. Hotărârea dumneavoastră, excelență, a fost nu numai corectă, ci şi inevitabilă.

– Mulțumesc, domnule colonel. Dumneata, domnule locotenent?

– Ce-aş mai putea adăuga eu, excelență, care să vă fie de vreun folos?

– Ca să fiu foarte sincer, nu prea ştiu. Dar, după părerea colonelului - şi trebuie să spun că e o observație care-i face cinste - dumneata eşti mai apropiat de ticăloşi decât oricine altcineva din Amsterdam.

Zâmbi:

– Nu folosesc, desigur, termenul "apropiat" într-un sens peiorativ.

– Vă mulțumesc, excelență. Aşa speram şi eu.

– Nu te prea grăbeşti să spui ce ai de spus, nu-i aşa, domnule locotenent?

– Un fel de reținere care nu-mi prea stă-n fire, excelență. Oi fi eu locotenentul cu funcția cea mai importantă în poliția oraşului, dar sunt destul de

neînsemnat în această distinsă companie. Despre ce vreți să-mi spun părerea, excelență?

Wieringa privi în tavan şi spuse, aproape fără nici o legătură:

– A trebuit să iau o hotărâre importantă. Îşi coborî privirea spre van Effen.

– L-ai crezut pe Riordan?

Van Effen îşi luă paharul de pe masă şi-l examină fără să bea. Era limpede că-şi pune gândurile în ordine. Apoi spuse:

– Patru aspecte, domnule ministru. Sunt două lucruri pe care le cred, în ceea ce-l priveşte pe Riordan, un aspect în legătură cu care nu sunt sigur dacă să-l cred sau nu şi un al patrulea în care categoric nu-l cred.

– Ah! De aici remarca dumitale criptică: "şansele sunt egale".

– Aşa cred. Mai întâi, sunt absolut sigur că nu face parte din Armata Republicană Irlandeză.

– Într-adevăr, domnule locotenent? În cazul ăsta, cred că am dreptul să te întreb de ce l-ai strâns cu uşa?

– Pentru confirmare. Dar şi înainte de asta eram sigur. Mă refer la discursul ăla al lui, prin care a denunțat, pasionat şi violent, Armata Republicană Irlandeză şi toate metodele acesteia. Trebuie să fii un actor cu totul excepțional ca să reuşeşti să redai ac-

cente de ură atât de vehemente, dar oricât de bun actor ai fi, e imposibil ca sângele să-ți pulseze în carotidă cu o asemenea intensitate.

– Asta mi-a scăpat, spuse Wieringa şi privi spre de Graaf şi Dessens.

– A observat vreunul dintre dumneavoastră, domnilor…?

Se întrerupse, văzând gesturile lor de negare.

– În al doilea rând, continuă van Effen, cred că Riordan nu e şeful, forța conducătoare, responsabilul. De ce cred asta? Nu pot aduce nici cea mai mică umbră de dovadă. Dar e prea pasional, prea neechilibrat, prea imprevizibil ca să poată fi general.

– Dumneata n-ai lupta sub comanda lui, van Effen? Wieringa era pe jumătate zâmbitor, pe jumătate curios.

– Nu, excelență. Şeful e altcineva. Sunt sigur că nu e Agnelli. Aş paria oricât că nu e O'Brien - prea scrie clar pe el "sergent-major". Nu afirm că e Samuelson, acesta e o enigmă, un mister. Dar prezența lui e total inexplicabilă şi atunci când prezența cuiva e inexplicabilă într-un asemenea grad, mi se pare că e nevoie de o explicație de anvergură.

Punctul în care nu sunt sigur dacă să cred sau nu povestea lui Riordan priveşte observațiile lui despre Irlanda de Nord. Riordan a spus că singurul lui scop e să elimine monştrii. Vocea sa avea un ac-

cent care ar fi putut indica sinceritate deplină şi, cum am mai spus, nu cred că e un actor atât de bun încât să pară autentic fără să fie.

Van Effen oftă din greu, clătină din cap şi-şi sorbi coniacul.

– Ştiu că toate astea sunt destul de vagi, domnilor. Permiteți-mi să mă exprim altfel. Bănuiesc că el crede ce spune, dar nu cred că ceea ce crede el e neapărat adevărat. E unul din motivele pentru care sunt convins că nu el e bossul. Aici apar două aspecte: a fost surprins contrazicându-se flagrant, totuşi nu părea să-şi dea seama de existența unei asemenea contradicții. Apoi, nu pare să-şi dea seama că prin Irlanda de Nord mişună trei tipuri de fanatici: extremiştii protestanți, extremiştii catolici şi mediatorii. Adică ei. Mediatorii ar putea fi cei mai iresponsabili şi mai periculoşi. Pentru a ajunge la soluția finală, mediatorii sunt dispuşi să înece un milion de oameni. De aici, ne putem da seama care va fi soluția lor finală în Ulster. Nu. Permiteți-mi să reformulez fraza asta: Eu nu-mi pot imagina.

– Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Wieringa îşi alegea cu grijă cuvintele:

– Absolut acelaşi lucru. Deşi nu era formulat atât de clar. În mintea mea, vreau să spun.

Zâmbi.

– Ei bine, asta ar trebui să ne ajungă pentru astăzi. Dar ai spus că e şi ceva ce nu crezi.

– Da, excelență. Nu cred în amenințările lui. În amenințările lui imediate. Amenințările pe termen lung sunt altă poveste. Dar în cele pe care le-a proferat aici, în seara asta - şi în cele pe care i le-a schițat domnului colonel de Graaf puțin mai devreme - nu cred, cu excepția celei privitoare la Lelystad în Oostelijk-Flevoland. Restul bănuiesc că e o gogoriță. Mai ales amenințarea cu distrugerea Palatului Regal.

– Dacă spui dumneata, domnule locotenent, spuse Wieringa. Să mă ia dracu dacă nu te cred. De ce spui asta?

– Pentru că nu cred că palatul e minat pe dinăuntru. Au avut grijă ca explozia provocată în seara asta în interiorul palatului să se audă pe o rază întinsă, numai pentru a vă convinge că sunt, într-adevăr, capabili să-şi pună în practică amenințarea.

Wieringa îl privi cu o expresie nedumerită:

– Pari destul de sigur de asta, locotenente.

– Nu, excelență. Sunt absolut convins.

– Cum poți fi atât de sigur?

– Am informații de la fața locului.

Wieringa îl privi gânditor, dar nu spuse nimic. Dar nu la fel făcu şi Dessens. Întreaga seară, acesta fusese total debusolat, iar acum se simțea pe teren

sigur şi cunoscut şi considera că e cazul să iasă în evidență.

– Care sunt sursele informațiilor dumitale, locotenente?

– Sunt confidențiale.

– Confidențiale!

Era greu de spus dacă furia subită a lui Dessens era provocată de răspuns sau de faptul că van Effen omisese să i se adreseze cu obligatoriul "domnule ministru" sau "excelență"; probabil că nici el însuşi nu ştia.

– Confidențiale!

– Încerc să fiu direct, excelență, asta-i tot. Nu vreau să-mi divulg sursele, pentru că s-ar putea ca astfel să provoc neplăceri grave şi inutile. Sunt sigur că puteți înțelege asta. E ceva atât de banal în activitatea poliției încât nici nu mai merită amintit. De ce nu mă credeți, pur şi simplu, pe cuvânt?

– Să înțeleg?! E banal?! Să te cred pe cuvânt?! Tenul gălbejit al lui Dessens deveni brusc de culoarea guşii de curcan:

– Câtă aroganță… câtă aroganță… câtă…

Făcea eforturi vizibile să evite un început de apoplexie.

– Ți-aş reaminti, locotenente - puse un accent puternic pe cuvântul "locotenente" - că eu sunt ministrul justiției - şi pe aceste cuvinte puse un accent

puternic -, în timp ce dumneata nu eşti decât un ofițer subaltern în domeniul pe care eu personal…

– Asta e nedrept, excelență.

Vocea lui de Graaf avea un accent impersonal.

– După mine, van Effen e ofițerul de poliție cu funcția cea mai importantă în oraşul…

– Nu te băga, de Graaf.

Dessens încerca să aibă un ton de gheață, dar nu-şi mai putea stăpâni umorile.

– Van Effen! M-ai auzit.

– V-am auzit, spuse van Effen, apoi adăugă "excelență", aproape cu un efort. Ştiu despre ce vorbesc, pentru că eu sunt cel care am plasat explozibilul în beciurile Palatului Regal.

– Ce! Ce!

Tenul lui Dessens avea o culoare care l-ar fi făcut să moară de invidie pe orice curcan.

– Cerule mare! Nu pot să cred! Se ridicase, pe jumătate, de pe scaun.

– Mă înşală auzul!

– Nu vă înşală… excelență. Tot eu sunt cel care a apăsat pe buton, provocând astfel explozia.

Dessens nu spuse nimic, nu imediat. Şocul şi oroarea pe care le resimțea aflând despre această amenințare la adresa siguranței familiei regale, acest abominabil act de lezmaiestate îi luase graiul. Van Effen îşi reluă paharul de coniac şi nu făcu nici o

încercare de a-şi ascunde din privire părerea pe care o avea despre ministrul justiției.

– Arestează-l pe omul ăsta, de Graaf, urlă Dessens. În clipa asta!

– De ce e-nvinuit, excelență?

– De ce e-nvinuit? Ai înnebunit şi dumneata la fel ca şi… la fel ca şi… Trădare, omule, trădare!

– Da, excelență. Asta pune probleme.

– Probleme? Fă-ți datoria, omule, fă-ți datoria!

– Sunt unele probleme, excelență. Eu sunt comandantul poliției oraşului. Toți ceilalți polițişti din Amsterdam sunt subordonații mei.

Străvechea origine aristocratică a lui de Graaf era vizibilă acum şi impunea auditoriului.

– Nimeni din Amsterdam nu mă poate aresta pe mine. Dessens se holbă la el, mânia preschimbându-i-se treptat în uimire. Clătină din cap şi nu spuse nimic.

– Ceea ce vreau să spun, excelență, este că, dacă locotenentul van Effen urmează să fie închis sub acuzație de trădare, atunci ar trebui să fiu închis şi eu, pentru că sunt tot atât de trădător ca el.

De Graaf se gândi.

– Un trădător chiar mai mare decât el, aş zice. La urma urmelor, sunt superiorul lui. În plus, eu personal am autorizat şi am aprobat fiecare acțiune pe care a întreprins-o locotenentul.

Aparent fără nici o legătură, dar, probabil, pentru a-i da lui Dessens timp să-şi revină, de Graaf se întoarse spre van Effen şi spuse:

– Ai uitat să-mi spui că tu personal ai apăsat pe buton, provocând explozia.

Van Effen ridică din umeri, în semn de scuză:

– Ştiți cum se întâmplă, domnule colonel.

– Ştiu, spuse de Graaf, sec. Ai atâtea pe cap. Asta mi se pare că mi-ai mai spus-o.

– De ce ați încălcat legile, domnule colonel?

În tonul lui Wieringa nu era reproş, era o simplă întrebare. Wieringa rămăsese perfect imperturbabil.

– N-am încălcat legile, excelență. Facem şi am făcut întotdeauna tot ce ne-a stat în putință pentru a apăra legea. Am reuşit - locotenentul van Effen a reuşit - să pătrundă, şi e vorba de o pătrundere extrem de periculoasă - în rândurile FFF-iştilor. Cred că e mai mult decât periculos, e de-a dreptul sinucigaş. Dar locotenentul van Effen m-a convins - şi, împotriva voinței mele, trebuie să fiu de acord cu el - că asta e ultima noastră speranță. Singura noastră speranță.

Dessens îi privi uluit pe cei doi polițişti, dar mintea începea să-i funcționeze din nou, cel puțin în felul său:

– Cum e posibil aşa ceva? Figura lui van Effen trebuie să fie cunoscută de fiecare criminal din Amsterdam.

Uitase ce poziție subalternă ocupase van Effen cu numai câteva clipe în urmă.

– E cunoscută. Dar nu e vorba de acest van Effen pe care-l vedeți în fața dumneavoastră. Figura, vocea şi personalitatea lui sunt schimbate în aşa măsură, atunci când are de-a face cu FFF-iştii, încât pariez pe pensia mea că nici unul dintre dumneavoastră nu l-ar recunoaşte pe Stephen Danilov; aceasta e pseudonimul pe care a avut buna inspirație să-l adopte temporar.

Ar fi putut să parieze pe altceva, gândi van Effen. De Graaf era atât de bogat, încât pensia îi era total indiferentă.

– Dacă FFF-iştii l-au acceptat fără rezerve pe Stephen Danilov, bazându-se exclusiv pe afirmațiile sale, n-avem cum să ştim. Mie mi se pare incredibil că, până acum, se pare c-au făcut-o. Dacă n-au făcut-o sau n-o vor mai face, oraşul Amsterdam va avea nevoie de un nou adjunct al comandantului poliției. Va trebui să-şi caute şi un nou comandant al poliției - ceea ce, probabil, locotenentului i se va părea un fleac, pentru că eu voi fi nevoit să-mi dau demisia. Olanda, desigur, îşi vă căuta un nou ministru de justiție, pentru că şi dumneavoastră, domnule

Dessens, sunteți implicat în jocul ăsta. Numai domnul Wieringa poate aştepta liniştit anii de pensie.

Dessens părea şocat:

– Eu n-am afirmat că sunt implicat în vreun joc.

Wieringa îl apucă blând de braț:

– Bernhard, dacă-mi permiți, vreau să-ți spun o vorbă la ureche.

Se duseră până într-un colț îndepărtat al salonului, care, din fericire, era şi mare, nu numai luxos, şi începură o discuție cu voce joasă.

Van Effen întrebă.

– Ce probleme de importanță covârşitoare credeți că dezbat onorații membri ai guvernului?

De Graaf uită să-i reproşeze lui van Effen modul ireverențios şi neconstituțional de exprimare:

– Nu e prea greu de ghicit. Domnul Wieringa îi explică domnului Dessens un lucru elementar. Chiar dacă Dessens nu cooperează cu noi, Olanda tot îşi va căuta un nou ministru al justiției. Dacă Dessens nu te-ar fi obligat să-ți divulgi sursele confidențiale de informație, nu s-ar fi găsit în situația imposibilă de acum. A fost bătut cu propriile sale arme.

Era un gând care părea să-l amuze destul de tare pe de Graaf. Se aşează mai comod în fotoliu, oftă şi întinse mâna după sticla de coniac.

– Ei, slavă Domnului că s-a terminat pe ziua de astăzi. Van Effen avu tactul de a-l lăsa pe de Graaf

să-şi toarne un coniac şi să-l bea, înainte de a scoate lista de cumpărături a lui Agnelli.

– Mă tem că nu s-a terminat de tot, domnule colonel. Mai e şi fleacul ăsta.

De Graaf citi cu atenție lista, împietri, apoi o citi din nou cu atenție. I se mişcau buzele, dar, în primele clipe, nu articulă nici un sunet. Tocmai reuşise să-şi revină până într-atât încât să mormăie: "Fleacul ăsta, fleacul ăsta", când se întoarseră Wieringa şi Dessens. Wieringa arăta la fel de imperturbabil ca întotdeauna. Dessens - ca un creştin care tocmai trecuse, pentru prima dată, în revistă leii din arenele romane.

Wieringa întrebă:

– Ce fleac, domnule colonel?

– Ăsta.

De Graaf îi întinse hârtia, îşi aşeză cotul pe brațul fotoliului şi îşi duse mâna la frunte ca şi cum ar fi vrut să-şi ferească privirile de o privelişte de nedescris.

– Explozibili de mare putere, citi Wieringa cu glas tare. Detonatori. Grenade. Proiectile sol-sol. Proiectile sol-aer.

Îl privi atent pe van Effen, fără a da însă vreun semn de consternare.

– Ce-i asta?

– O listă de cumpărături. Mă pregăteam să-l rog pe domnul colonel să mi le procure.

Dessens, care adoptase exact aceeaşi atitudine ca şi de Graaf, scoase un sunet slab şi jalnic.

– Cum dumneavoastră sunteți ministrul apărării, domnul colonel v-ar fi abordat oricum. As dori, de asemenea, să împrumut un camion militar, dacă-mi permiteți. Cu puțin noroc, s-ar putea chiar să fiu în măsură să-l restitui.

Wieringa se uită la el, se uită la hârtia pe care o ținea în mână, apoi la van Effen:

– Prin comparație cu lista asta de cumpărături, cum îi spui dumneata, faptul că vrei să împrumuți un vehicul militar pare o cerere cât se poate de rezonabilă. Pot obține toate astea fără mare greutate. Am auzit o mulțime de lucruri despre dumneata, van Effen. Şi am aflat încă multe altele în noaptea asta. Mi-ar fi imposibil să mă îndoiesc de puterea dumitale de judecată.

Se gândi o clipă:

– Cred că mai curând m-aş îndoi de-a mea. Deci nu mă îndoiesc de a dumitale. Fără îndoială că e vorba doar de o curiozitate gratuită din partea mea, dar ar fi frumos să aflăm de ce ai nevoie de toate lucrurile astea.

– Teroriştii de la FFF par să ducă lipsă de explozibili şi de arme ofensive, aşa că le-am promis că le fac eu rost.

– Desigur, spuse Wieringa. Desigur.

Părea virtual imposibil să-l şochezi pe ministrul apărării. Oricum, nimic nu i se citea în priviri. Nimic nu se citea nici în privirile lui de Graaf şi Dessens, dar asta nu însemna că nu sunt şocați.

– Par să ducă lipsă şi de experți în explozibili, aşa că mi-am oferit serviciile.

– Te pricepi la explozibili?

De Graaf îşi luă cu greu mâna de la ochi:

– Se pricepe foarte bine la explozibili. E şi un foarte bun genist. Aş fi vrut, spuse el cu amărăciune, ca toată povestea asta să fie o chestie simplă, ca, de pildă, dezamorsarea unei bombe de cinci sute de kilograme cu efect întârziat.

– Da, domnule colonel, îi spuse van Effen lui de Graaf. I-am recrutat şi pe George şi Vasco. Pe George, tot în calitate de expert în explozibili, iar pe Vasco - drept specialist în lansarea proiectilelor. Veți înțelege că nu am avut timp să vă consult în problema asta.

– Nici tu nu te poți gândi la toate, spuse de Graaf posomorit.

Descoperi, cu uimire, că paharul de coniac i se golise şi se apucă să remedieze această lipsă.

– Recrutarea acestor doi oameni n-are nimic ilegal, domnule Wieringa. Sunt sergenți de poliție. Şi n-au fost recrutați. S-au oferit. Cunosc pericolele. Cu explozibilul nu e nimic de făcut, excelență, dar dacați putea pune un specialist să dezactiveze proiectilele, v-aş fi foarte recunoscător.

De Graaf îşi puse paharul pe masă:

– Şi eu v-aş fi. Şi eu v-aş fi.

Judecind după glas nu părea să-i fi revenit pofta de viață. Wieringa spuse:

– Presupun că dau din nou dovadă de curiozitate gratuită, dar de ce vă luați, dumneata şi prietenii dumitale, riscurile astea îngrozitoare?

– Riscuri calculate, excelență, cel puțin aşa sper. Motivul e simplu. Domnul colonel a spus că am reuşit să pătrundem în rândurile FFF-iştilor. Asta nu e tocmai exact. Am fost acceptați sau se pare c-am fost acceptați - la marginea acestei lumi. Ne aflăm doar în anticamera pânzei de păianjen. Nu ştim unde se află păianjenul. Dar dacă le livrăm ce ne-au cerut, vom afla. Nu cred că vor depozita proiectilele şi trasoarele într-o cutie de bagaje din Gara Centrală.

– E o logică impecabilă, van Effen, impecabilă. Fireşte, cu excepția unei fisuri nesemnificative.

– Excelență?

– Păianjenul s-ar putea să vă înhațe pe toți. Planul e nebunesc, absolut nebunesc. Ăsta e şi singurul

motiv pentru care s-ar putea să reuşească. Aş fi curios să aflu unde şi când ai pus la cale toate astea.

– Cu vreo oră şi jumătate în urmă. La un pahar de vin cu Agnelli.

Pentru prima dată, calmul de monolit al lui Wieringa păru să se clatine:

– La un pahar de vin cu Agnelli? Agnelli? Agnelli? Unul din cei care tocmai au plecat?

– Atunci eram Stephen Danilov. Ei bine, nu mă pot gândi la altceva, aşa încât, cu permisiunea dumneavoastră, voi pleca. Va fi interesant de urmărit buletinul meteorologic în noaptea asta. Ultimele ştiri spuneau că nivelul apei în următoarele patruzeci şi opt de ore l-ar putea depăşi, ca grad de periculozitate, pe cel din februarie 1953. Acela va fi momentul potrivit pentru ca prietenii noştri să treacă la acțiune. Şi nu rămâne prea mult timp pentru negocierile cu guvernul britanic. Poate vă amintiți c-am spus că nu cred în amenințările pe termen scurt ale lui Riordan. Sunt însă convins că amenințările pe termen lung: inundarea masivă a țării a fost planificată şi e perfect reală. Mai rămâne o mică problemă, domnule colonel. Insinuările lui Riordan cu privire la lipsa de integritate a vameşilor noştri. Sunt ridicole, ştiu. Şi o ştiți şi dumneavoastră. Dar lumea n-o ştie. Sunt convins că transferurile de armament se produc în Ilsselmeer, Waddenzee sau în largul mă-

rii. E o chestiune în care e implicată marina. Dumnezeu ştie că avem şi aşa un nume destul de prost în ceea ce priveşte transferul de armament. Mă întreb ce se va mai spune despre noi când se va termina afacerea asta?

Van Effen zâmbi:

– Totuşi, asta nu e o problemă cu care s-ar putea ocupa un ofițer subaltern de poliție. Numai miniştrii apărării şi justiției pot să-i facă față. Noapte bună, domnilor.

– Un moment, Peter, un moment.

Vorbise de Graaf şi îngrijorarea lui era evidentă.

– Nu se poate să nu putem face *ceva* ca să te ajutăm.

– Da, domnule colonel. Puteți. Nu faceți nimic Absolut nimic. *Orice* încercare de a ne ajuta ne va ajuta, probabil, să ajungem mai repede în mormânt. Avem de-a face cu oameni inteligenți şi disperați, aşa că vă rog, vă rog, nu încercați să întreprindeți şi dumneavoastră ceva inteligent şi disperat. Nu puneți să fie urmărit camionul, în nici un fel, oricât de ingenioasă vi s-ar părea soluția. Nimic. Nici elicoptere, nici acordeonişti orbi, nimic. Şi nimic superficial şi pueril cum ar fi să montați în camion un transmițător ascuns. Dacă nu sunt reduşi mental, ăsta e primul lucru pe care-l vor căuta. Nimic. Nu faceți nimic. Nimic.

– Am înțeles ideea, spuse Wieringa sec. Nimic. Schimbă tonul:

– Dar, din ceea ce tocmai ai spus, cred că nici firma Lloyd's din Londra nu ți-ar face o asigurare pe viață, nici dac-ar putea câştiga nouăzeci şi nouă la sută. Şi totuşi te duci. Pentru ultimă oară: de ce?

– Ați auzit ce-a spus domnul Dessens: bunul nume şi onoarea Olandei zac în praf, iar viața cetățenilor e în real pericol; ați spus-o chiar dumneavoastră. Nu putem accepta aşa ceva, nu?

– Şi sora dumitale?

– Ce-i cu sora mea?

– Mi-a spus colonelul în seara asta. Numai Dumnezeu ştie cum de mai poți să-ți păstrezi sângele rece. Eu n-aş reuşi. S-o răpească!?

– Face şi ea parte din scenariu.

– N-aş vrea să fiu în pielea nefericitului care a răpit-o, când se va întâmpla să-l întâlneşti.

– S-a şi întâmplat să-l întâlnesc pe nefericitul ăla.

– Ce!?

Pentru a doua oară, Wieringa îşi pierdu autocontrolul, dar şi-l regăsi repede:

– Când?

– În seara asta.

– Unde?

– Aici. Agnelli.

– Agnelli?!

– Să-l fi ciuruit cu gloanțe? Legea o interzice. Sunt polițist. Mi se cere să apăr legea. Ba, chiar am jurat s-o fac.

Plecă. Wieringa spuse:

– Încep să cred unele din poveştile care se spun despre van Effen. Cele nu prea frumoase. Dumnezeule, Arthur, e *sora lui.* N-are sânge-n vene. Nici un strop. E de gheață.

– Da, excelență. Să sperăm că Agnelli nu i-a făcut vreun rău lui Julie.

– Ce vrei să spui?

– Dacă da, e un om mort. Fireşte, fireşte, van Effen a jurat să apere legea - dar numai de față cu martori.

Wieringa se holbă la el, apoi aprobă încet din cap şi întinse mâna după pahar.

CAPITOLUL 8

La amiaza acelei zile de februarie, străzile Amsterdamului erau întunecate ca la apusul soarelui. La amiaza aceleiaşi zile, străzile Amsterdamului erau pustii, ca într-un oraş mort demult. Plafonul de nori adus de vântul înghețat de nord trebuie să fi fost negru şi greu şi cu o adâncime de mii de picioare, dar era invizibil. Ploaia torențială care te obliga să înoți până la genunchi pe aceleaşi străzi pustii limita vizibilitatea în orice direcție, inclusiv vertical, la numai câțiva metri. Nu era un

timp pe care un om în toate mințile să se aventureze afară din casă.

Van Effen, George şi Vasco erau dintre puținii cetățeni care păreau să nu fie deloc în toate mințile. Stăteau în pragul hotelului Trianon, adăpostindu-se de potop în spatele panourilor laterale de sticlă. Van Effen îl supunea pe Vasco unui examen critic.

– Nu e rău, Vasco, nu e rău deloc. Dacă n-aş fi ştiut că eşti tu, cred că nici eu nu te-aş fi recunoscut Sunt absolut sigur c-aş fi trecut pe lângă tine pe stradă şi nu ți-aş fi dat nici o atenție. Dar nu uita că Romero Agnelli a avut ocazia să te studieze foarte atent, la masă, la Cornul Vânătorului. Pe de altă parte, pe-atunci purtai haine atât de exotice, că probabil nu ți-a studiat fața cu prea multă atenție. Ajută.

Într-adevăr, Vasco suferise o metamorfoză radicală. Buclele lungi şi blonde care i se revărsau în dezordine pe umeri fuseseră pieptănate cu grijă, transformate în păr lins, potrivit cu precizie, despărțit de o cărare pe centru stânga şi apoi acum avea părul negru, la fel ca şi sprâncenele şi mustața proaspăt achiziționată şi cu o formă impecabilă. Toate astea se potriveau foarte bine cu fața sa prelungă şi umbrită şi cu pielea puternic bronzată. Încarna idealul oricărei tinere cu privire la felul cum ar trebui să arate un tânăr ofițer de armată. Cămaşa,

cravata, costumul şi trendul cu cordon pe talie erau imaculate, cum se şi cuvenea.

– Ar putea fi folosit într-una din reclamele alea despre armată, spuse George. De tipul: "Țara are nevoie de tine".

Cât despre George, era tot George. Lui îi era imposibil să se deghizeze.

– Şi vocea, spuse van Effen. Nu Agnelli mă îngrijorează - el nu te-a auzit spunând mai mult de câteva cuvinte -, ci Annemarie. Nu ştiu dacă e o actriță bună, care să-şi poată stăpâni emoțiile, dar mă tem că nu prea e. Ne-ar cam strica planurile dacă s-ar arunca în brațele tale strigând: "salvatorul meu".

– Sunt foarte răcit, spuse Vasco, răguşit. Parc-aş avea glaspapir în gât.

Apoi vocea îi reveni la normal şi spuse morocănos;

– Cine n-ar avea pe vremea asta îngrozitoare? Oricum, voi fi tipul de erou puternic şi tăcut. Voi vorbi cât se poate de puțin.

– Iar eu, spuse George, mă voi furişa discret în planul doi, până când unul dintre voi le va fi prevenit pe doamne - dacă, într-adevăr, doamnele sunt acolo - de prezența mea. Dar grăbiți-vă.

– O să ne grăbim cât putem, George, spuse van Effen. Înțelegem că e cam greu pentru tine să te fu-

rişezi discret în planul doi, fie şi pentru scurt timp. Şi n-am nici un dubiu că doamnele vor fi acolo.

Atinse ziarul pe care-l ținea sub braț;

– La ce bun să ai nişte cărți câştigătoare, dacă nu le ții în mână?

Ultimul anunț al FFF-iştilor fusese foarte simplu, direct şi la obiect. Acum aveau împreună cu ei, spuneau - cuvinte brutale ca "răpite" sau "furate" fuseseră evitate cu grijă - două tinere doamne, dintre care una era fiica celui mai mare industriaş din țară, iar cealaltă, sora unui ofițer superior de poliție din Amsterdam. Apoi trecuseră la nume. FFF-iştii anunțaseră că au trimis mesaje de compasiune atât părinților celei dintâi, cât şi fratelui celei de-a doua, împreună cu asigurarea că fetele erau pe mâini bune şi cu speranța că vor continua să fie bine sănătoase.

– De-abia aştept să mă întâlnesc cu cartoforu' ăla, spuse George plin de speranță. Îndemânatici diavoli, nu? Mă întreb la ce universitate americană - sau poate, irlandeză - se predă un curs combinat de terorism şi psihologie.

– Ce-i drept, nu sunt chiar înapoiați mintal, spuse van Effen. Dar nici nu ne-am închipuit c-ar fi. Încă o tentativă de-a forța mâna guvernului şi ajung într-o situație încă şi mai imposibilă. Îşi încheie, pur şi simplu, mesajul cu urări de bine şi cu rugăciuni. Nici o amenințare, nici o aluzie la represalii sau la ce

li s-ar putea întâmpla fetelor, nici o mențiune că e posibilă tortura sau chiar moartea. Nimic. Vechiul principiu al incertitudinii e pus din nou în acțiune. Suntem lăsați să ne întrebăm ce e în mintea lor. Speculațiile sunt lăsate în seama noastră şi, firește, e în firea omului să se gândească la ce e mai rău. E foarte grav că țara e amenințată cu inundația, dar pentru impresionabili şi romantici - şi până şi printre prozaicii olandezi, cum li se spune, mişună o mulțime dintr-ăştia - gândul că două tinere domnişoare frumoase şi nevinovate sunt amenințate cu teroarea poate fi ceva cu mult mai rău.

– Ei, există măcar o consolare, spuse Vasco.

Acum îşi exersa din nou vocea de om pe patul de moarte.

– Sunt sigur că asta e ultima amenințare pe care o mai primiți cu privire la sora dumneavoastră, domnule locotenent.

– Stephen, spuse van Effen.

– Stephen, ştiu. Dar de data asta n-o să-mi mai cer scuze.

Vocea lui Vasco redevenise normală:

– O dată ce dau cu ochii de ăia, nu există nici cea mai mică şansă c-aş putea să uit.

– E greşeala mea, spuse van Effen. Eu sunt cel care uită. Uit mereu că, ani de zile, ai lucrat sub identități false. Sunt de acord cu tine: nu vor fi pro-

ferate alte ameninţări la adresa lui Julie. Aceleaşi indicii mă fac să cred că nu se vor mai osteni să încerce să mai extorcheze şi alţi bani de la David Meijer. În afară de faptul că propriile lor fonduri par nelimitate, David Meijer e mult mai important pentru ei în calitate de David Meijer - adică drept omul care, chiar neoficial, are un ascendent asupra guvernului şi căruia-i stă în puteri să influenţeze, indiferent ce hotărâre s-a luat. Nu că-mi închipui că guvernul e pe cale de a lua vreo hotărâre. Cred că problema asta nu mai e de competenţa lor. Ca să mă exprim în stil american, mingea e acum pe teren britanic.

– Nici în pielea britanicilor n-aş prea vrea să fiu, spuse George. Trebuie să facă faţă unei situaţii încă şi mai grele decât cea căreia trebuie să-i facă faţă guvernul nostru, dacă aşa ceva este posibil. Se vor lăsa ei manipulaţi, fie şi prin intermediar, de o mână de oameni care, la urma urmei, nu sunt altceva decât nişte terorişti, indiferent cât sunt de înălţătoare motivele de care pretind că sunt mânaţi? Ce se va întâmpla în Irlanda de Nord dacă, într-adevăr, se vor retrage? Poate că vor avea loc răzmeriţe şi asasinate şi chiar masacre care ar putea costa mai multe vieţi omeneşti decât ar putea să-i coste pe olandezi - şi, desigur, n-avem nici o idee câte pierderi de vieţi umane sunt posibile - câteva sute sau chiar câteva

sute de mii. Sau poate vor rămâne fermi pe poziție, vor refuza să se mişte de acolo, vor privi liniştiți la ce se întâmplă şi-i vor lăsa pe olandezi să se înece şi să fie arătați cu degetul de toată lumea, ostracizați - poate timp de multe generații de acum încolo de toate popoarele - şi deşi trăim într-o lume îmbătrânită în rele, trebuie să mai fi rămas în ea câțiva oameni care să creadă în câte-un ideal cum ar fi decența şi umanismul.

– Mai taci dracului odată, George.

Van Effen părea aproape iritat, ceea ce i se întâmpla, foarte rar.

– Ai redat afacerea asta afurisită al dracului de bine. În două cuvinte, problema care se pune este dacă viața a X cetățeni din Ulster va fi considerată mai importantă sau mai puțin importantă decât viața a Y cetățeni din Olanda.

Van Effen zâmbi fără prea mare veselie:

– E greu să rezolvi o ecuație atunci când n-ai nici măcar o idee despre factorii ei. Totul e imponderabil. Cred că fizicienilor care bat câmpii despre nedeterminările şi incertitudinile din mecanica cuantică nu le-ar strica să le pice problema asta pe cap. Cât despre mine, prefer să dau cu banul.

– Cap sau pajură? întrebă George. La ce crezi c-o să ducă asta?

– N-am nici cea mai vagă idee, pentru că, desigur, nimeni nu ştie pe ce faţă va cădea moneda. Dar există un factor care e totuşi previzibil, indiferent cât de puţin: e vorba de natura umană. Deci, dacă e să hazardez o ipoteză care n-are mai multă valoare ca un pariu la curse, aş zice că britanicii vor ceda.

George rămase tăcut câteva clipe, mângâindu-şi bărbia cu o mână masivă, apoi spuse:

– Renumele britanicilor nu prea e că cedează. Dă-i oricăruia dintre ei bere sau scotch, ori ce-o fi şi pariez că, până la urmă, îţi va spune că nici un străin n-a reuşit să pună piciorul pe pământul lor sacru de o mie de ani încoace. Ceea ce e adevărat - şi e singura ţară din lume care poate pretinde aşa ceva.

– Adevărat, adevărat. Dar nu se aplică sau, oricum, nu e important în cazul de faţă. Nu e ca atunci când Churchill declama că vor lupta pe străzi, pe dealuri, pe malul mării, vor lupta oriunde, dar nu se vor preda. Asta se aplică războiului tradiţional, iar în războiul tradiţional, parametrii şi soluţiile sunt bine definite. Ăsta e un război psihologic, ale cărui coordonate sunt vagi, imprecise. Crezi că britanicii se pricep, cât de cât, la războiul psihologic? Eu nu sunt prea sigur. Că veni vorba, nu sunt prea sigur nici că ţara mea se pricepe. Sunt prea multe date neclare.

Oricum, cred că rezultatul nu depinde nici de războiul tradițional, nici de cel psihologic. Depinde de natura umană. De aceea, s-ar putea totuşi ca britanicii să cedeze. Vor tuna şi fulgera, vor scoate flăcări pe nări - trebuie să recunoşti că, la început, nimic nu-i face să cedeze -, apoi vor pretinde că se lasă în voia cerului - căruia, evident, nu-i pasă -, vor face apel la spiritul elementar de dreptate şi vor pretinde că sunt puri, albi şi nevinovați ca zăpada. Ceea ce, pentru moment, şi dacă le facem hatârul să uităm sângeroasa lor istorie nu prea îndepărtată, pot pretinde cu oarecare îndreptățire. Oare ce-am făcut noi - vor întreba - pentru a precipita această situație intolerabilă şi de ce să-i lăsăm pe mieluşeii ăia nenorociți să fie duşi la tăiere etc.? De ce să fie ei obligați, vor spune, să găsească o soluție imposibilă - la o situație imposibilă - pe care n-au provocat-o ei? Ceea ce e perfect adevărat, desigur. De ce - vor striga ei - nu ridică nimeni nici un deget să ne ajute, mai ales olandezii ăia leneşi, lipsiți de coloană vertebrală, laşi, incompetenți etc., care nu pot suporta să se despartă de brânză, lalele şi ginul lor măcar pentru câteva clipe, adică atât cât le-ar lua eradicarea monstrului care s-a cuibărit printre ei?

Nimeni, fireşte, nu va acorda nici cea mai mică atenție celor spuse de ei. Şi când spun "ei", nu mă refer la poporul englez ca la un tot, ci la guvernul

lor de la Whitehall. Şi aici natura umană are, pentru prima dată, de jucat un rol. Poporul britanic s-a lăudat întotdeauna cu spiritul de compasiune, obiectivitate, toleranță şi nesfârşită înțelegere față de cei oprimați - nu contează ce părere ar avea de exprimat în această privință câteva sute de milioane de foşti cetățeni ai Imperiului Britanic - şi cu bunătatea de care dau dovadă față de câini, pisici sau orice altceva le reține atenția la un moment dat. Faptul că britanicii s-ar putea să se complacă să trăiască fericiți într-o lume pur iluzorie n-are nici o importanță; ce contează e că, ceea ce alte popoare ar putea considera drept o dovadă de ipocrizie crasă, pentru ei reprezintă un adevăr incontestabil. E un fapt de viață incontestabil - un fapt de viață britanică, desigur - , astfel încât dacă noi, bieții olandezi, ne-am uda numai puțin la picioare, oprobriul lor moral va atinge cele mai înalte culmi. Indignarea lor va fi nelimitată, la fel consternarea de care vor da dovadă, principiile despre toate valorile în care cred vor fi distruse, sensibilitatea lor deosebită va fi târâtă în noroi. Serviciul de corespondență de la *The Times* va fi invadat de un potop nemaiîntâlnit de scrisori, toate cerând insistent ca acei criminali răspunzători pentru asemenea atrocități să fie traşi la răspundere. Va trebui să cadă X capete, sub acuzația de a fi comis X crime. Ioan Botezătorul la puterea x.

Şi acum intervine pentru a doua oară natura umană. Guvernul de la Whitehall este perfect conştient de identitatea celor ce vor juca rolul lui Ioan Botezătorul. Guvernul - ca, de altfel, orice guvern - poate să considere că e format din oameni de stat sau miniştri cu portofoliu, dar, în adâncul sufletului, ştiu că nu sunt altceva decât nişte bieți politicieni parveniți, care-şi bâiguie şi ei replicile în scurtul interval cât durează piesa. Nu sunt decât nişte sărmani politicieni şi asta vor rămâne, în sufletele lor temătoare, câte zile vor avea. Iar mințile lor înguste şi egoiste sunt preocupate, cu rare excepții - o excepție este ministrul olandez al apărării - numai să-şi păstreze funcția, să-şi exercite puterea şi să iasă liniştiți la pensie. Nu-i preocupă decât propria lor persoană şi, dacă aduci vreo atingere universului lor îngust, e ca şi cum le-ai distruge existența sau, cel puțin, i-ai obliga să evolueze într-o junglă politică timp de mulți ani de acum încolo.

Ar însemna să sufere o înfrângere națională la viitoarele alegeri sau, mult mai probabil, să fie scoşi din funcții cât se poate de curând. Tipul clasic de ministru cu portofoliu consideră o asemenea perspectivă de-a dreptul îngrozitoare. Aşa că nu ne vom uda la picioare. Pretinzând că sunt împinşi nu de mizerabilele lor sentimente de frică, laşitate, lăcomie şi sete de putere, ci de profunde simțăminte

umanitare, guvernanții de la Whitehall vor face, elegant, jocul teroriştilor.

Urmă o tăcere îndelungată, întreruptă numai de fâşâitul şi răpăitul ploii în geamuri şi pe străzi şi de bubuitul constant, dar îndepărtat, al tunetului.

Apoi George spuse:

– N-ai avut niciodată o părere prea bună despre politicieni, nu-i aşa, Peter?

– Slujba pe care o fac îmi acordă nefericitul privilegiu de a intra în contact cu prea mulți.

George clătină din cap:

– Asta depinde. Dar e o concepție foarte, foarte cinică despre lume şi viață, Peter.

– Trăim într-o lume foarte, foarte cinică, George.

– Aşa e, aşa e.

Urmă o pauză şi, de data asta, George clătină din cap:

– Dar trebuie să recunosc cu tristețe că sunt de acord cu tine. În ambele privințe. Şi despre lume, şi despre politicieni.

Nimeni nu mai avu nimic de spus până la sosirea unui vehicul în fața intrării hotelului. De fapt, era vorba de microbuzul care fusese folosit în Piața Digurilor în seara precedentă. Romero Agnelli, care conducea, coborî geamul şi deschise uşa din spate.

– Urcați. Puteți să-mi spuneți unde mergem.

– Coboară dumneata, spuse van Effen. Vrem să-ți vorbim.

– Vreți să… Ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nimic, dar vrem să-ți vorbim.

– Putem vorbi şi în microbuz.

– S-ar putea să nu plecăm nicăieri cu microbuzul.

– N-ați făcut rost de…

– Am făcut rost de tot. Crezi că e cazul să stăm aici toată ziua, urlând unii la alții în ploaie?

Agnelli închise uşa din spate, o deschise pe cea de lângă el şi ieşi, urmat de Leonardo, Daniken şi O'Brien. Urcară în grabă scările şi se adăpostiră cu toții la uşa de intrare a hotelului.

– Ce dracu credeți că faceți? întrebă Agnelli. Îi mai dispăruse din amabilitate.

– Şi ce dracu…

– Şi dumneata cu cine dracu îți închipui că vorbeşti? întrebă van Effen. Nu suntem salariații dumitale. Suntem asociații dumitale - sau, cel puțin, aşa am crezut.

– Credeți că…

Agnelli se întrerupse, se încruntă, zâmbi şi reuşi să devină din nou amabil.

– Dacă tot trebuie să vorbim - şi se pare că trebuie - n-ar fi mai plăcut înăuntru?

– Desigur. Apropo, el e locotenentul.

Van Effen îl prezentă pe Vasco, care spuse câteva cuvinte răguşite, scuzându-se excesiv pentru halul în care-i era vocea. Era clar că Agnelli n-avea idee cine e; nici măcar nu era clar dacă ştie sau nu că Vasco nu e ofițer de armată.

Înăuntru, aşezați într-un colț retras al holului, van Effen îşi despături ziarul şi-l puse pe masă în fața lui Agnelli.

– Presupun că vezi titlurile?

– Ăă…, da, de fapt, le văd.

Ar fi fost şi greu să nu le vadă, căci titlul editorialului era scris cu litere de-o şchioapă. Suna pur şi simplu: *FFF şantajează două națiuni* şi era urmat de alte câteva titluri, scrise cu litere aproape la fel de mari şi referindu-se, în special, la perfidia teroriştilor FFF, la hotărârea eroică a guvernului olandez de a rezista, la rezistența neînfricată şi încă vreo două minciuni.

– Ei, da, ne-am gândit că s-ar putea să citiți ceva de genul ăsta, spuse Agnelli. Şi ne-a trecut, într-adevăr, prin cap că s-ar putea să fiți puțin şocați. Dar numai puțin. Vreau să spun că, personal, eu nu văd nici un motiv de îngrijorare şi nici nu-mi închipui de ce s-ar produce o schimbare radicală în relațiile noastre. Ştiați ce motive ne-au îndemnat să vă folosim - pardon, să vă cerem ajutorul - şi ştiați cu

ce ne ocupăm noi. Deci ce schimbare atât de mare s-a produs peste noapte?

– Următoarea, spuse George. Câmpul de acțiune. Escaladarea planului. Enormitatea absolută a întregii afaceri. Eu sunt olandez, domnule Agnelli. Şi locotenentul e olandez. În ceea ce-l priveşte pe Stephen Danilov, chiar dacă nu s-a născut în Olanda, să mă ia dracu dacă nu e mai curând olandez decât orice altceva. N-avem de gând să stăm cu mâinile încrucişate şi să vedem cum ni se inundă țara. Iar țara, domnule Agnelli, înseamnă oamenii ei. E clar că toți trei suntem certați cu legea; dar e la fel de clar că nici unul dintre noi n-ar întreprinde vreo acțiune ilegală dac-am presupune că asta ar prejudicia viața cuiva. În altă ordine de idei, nici nu facem față. Nu suntem nişte criminali mărunți, dar nici să acționăm la nivel internațional. Ce aveți voi cu Irlanda de Nord? De ce vreți să plece britanicii de acolo? De ce şantajați guvernul nostru sau pe cel britanic? De ce amenințați mii de olandezi cu inundația? De ce amenințați că aruncați în aer Palatul Regal? Sau n-ați citit ziarele? Ați înnebunit cu toții?

– N-am înnebunit.

Vocea lui Agnelli era aproape obosită.

– Voi ați înnebunit dacă vă apucați să credeți tot ce citiți în ziare. Ziarele n-au publicat, în cazul ăsta, decât ce le-a spus guvernul vostru să publice. Într-o

situație de calamitate naturală - şi membrii guvernului sunt absolut convinşi că prin aşa ceva trec acum - au puterea să facă asta. Iar guvernanții le-au spus ziariştilor ce le-am spus *noi* să le spună. Au urmat, punct cu punct, instrucțiunile noastre. N-avem intenția să ne atingem de viața nimănui.

– Irlanda de Nord e totuşi o chestiune cu totul diferită de un şantaj asupra guvernului olandez pentru o sumă de bani, spuse van Effen. Inițial ne-am gândit că asta e intenția voastră şi cu asta am fi fost de acord. Chiar încântați. N-avem nici un motiv să-i iubim pe guvernanți.

Privi fără țintă în zare:

– Personal, n-am nici un motiv să-i iubesc pe guvernanții din destul de multe țări.

– Judecind după ce mi-ai spus, zise Agnelli, înțeleg foarte bine asta.

Zâmbi, îşi scoase port țigaretul de ebonită, potrivi în el o țigară turcească şi o aprinse cu bricheta sa de onix încrustată cu aur. Toate astea demonstrau că se simte din nou în largul său, că e stăpân pe situație şi perfect echilibrat - presupunând, fireşte, că asta fusese starea lui inițială.

– Ținta noastră sunt banii, domnilor, banii şi numai banii. Încă nu sunt autorizat să vă divulg modul exact în care urmărim să obținem banii ăştia. Dar pot să vă spun că asta e singura şi unica motiva-

ție. Şi vă mai asigur - indiferent dacă mă credeți sau nu - că n-avem intenția să rănim sau să ucidem pe nimeni. Şi, cinstit vorbind, spunând asta, poate că nu suntem mânați de considerente exclusiv umanitare, aşa ca dumneavoastră. Crima organizată pe scară largă e o afacere în stil mare şi noi facem în general, afaceri în stil mare. Emoția nu joacă nici un rol, calculul e totul. Dar din asasinate nu numai că nu-ți recuperezi investițiile cu dobândă, ci sunt chiar neproductive. Un jefuitor e urmărit de lege, dar numai în limitele rezonabilului; dar cel care ucide în timpul jafului e urmărit fără răgaz. Nu, nu, domnilor, nu desfăşurăm decât un război psihologic.

George întinse mâna peste masă şi arătă un alt titlu:

– Răpirea tinerelor doamne e o formă nouă de război psihologic?

– Dar bineînțeles. Una dintre formele cele mai eficiente de şantaj psihologic Te emoționează până în străfundul sufletului, înțelegi.

– Eşti un diavol cu sânge rece, spuse George, blând.

Cu cât George era mai blând, cu atât era mai amenințător, iar uşoara crispare a gurii lui Agnelli arăta că e conştient de amenințare.

– Mă întreb cum ți-ar plăcea dacă nevasta, sora sau fiica dumitale ar fi ținută cu un pistol la tâmplă

sau cu vârful unui cuțit în beregată. Şi nu-ți da ochii peste cap de groază. Şantajiştii nu țin niciodată în păstrare ostatici fără să profereze amenințări despre ce vor păți aceştia dacă şantajul nu reuşeşte. De regulă, asemenea amenințări sunt chiar puse în practică. Ce se va întâmpla cu domnişoarele în tot timpul ăsta? Vor fi predate unora dintre angajații voştri mai puțin inhibați, care-şi vor acorda câteva ore de plăcere nevinovate? Tortură? Sau sfârşitul? Cum v-am spus în repetate rânduri, noi nu suntem adepții violenței. Dar dacă ar fi să li se întâmple vreun rău, în vreun fel oarecare, acestor tinere doamne, pe care le considerăm total inofensive şi nevinovate, am fi capabili de acțiuni pe care le-ați considera de o violență inimaginabilă. Aş vrea foarte mult să mă credeți, domnule Agnelli.

Fără discuție, Agnelli îl credea. Atmosfera din holul Trianonului era destul de rece, dar pe fruntea lui Agnelli apărură dintr-o dată broboane de sudoare.

George întrebă:

– De pildă, de ce ați răpit-o pe această Anne Meijer? Pentru că tatăl ei guvernează un mic regat propriu şi se presupune că are o influență puternică asupra guvernului?

Agnelli aprobă tăcut din cap.

– Şi pe această - răsuci ziarul, ca să citească mai bine -, pe această Julie van Effen. Nu e decât sora unui polițist. Sunt mii de polițişti în Olanda.

– Dar nu e decât un singur van Effen. Agnelli vorbea cu o patimă intensă.

– Ştim că suntem vânați sistematic în toată țara, dar ştim şi cine conduce vânătoarea asta. Punând mâna pe sora lui, aşa cum am făcut, s-ar putea să-i mai tăiem puțin din aripi.

– Nu s-ar zice că ai mare simpatie pentru tipul ăsta. Agnelli nu spuse nimic, dar privirea lui era grăitoare.

– Şi tot mai vrei să mă faci să cred că nu le vei supune pe fetele alea unor forme mai mult sau mai puțin subtile de persuasiune pentru a-ți atinge scopul?

– Nu-mi pasă prea tare dacă mă crezi sau nu. Din nou, Agnelli părea destul de obosit.

– Eu cred că voi sunteți absolut capabili să faceți ceea ce ați spus, în cazul în care ați descoperi că vă înşelăm. N-am nici un dubiu că sunteți înarmați până-n dinți. Vă propun să veniți cu noi şi să vă convingeți cu ochii voştri. Asta înseamnă că ne veți vedea ostaticele în după-amiaza asta. Dacă nu vă place ce vedeți, puteți să vă despărțiți de noi sau să luați orice alte măsuri pe care le veți crede de cuviință.

Nu mai am nimic altceva de spus şi cred că nu se poate propune ceva mai echitabil.

George întrebă:

– Ce părere ai, Stephen?

– Vom merge să vedem. S-ar putea ca explicația domnului Agnelli să fie cam subțire, dar, dacă e să credem esența spuselor sale - şi nu văd nici un motiv pentru care n-am face-o - atunci cred că am avea multe de pierdut dacă am ridica obiecții pornind de la o stare de lucruri care, de fapt, nu există. N-ar fi prea inteligent din partea noastră să ne tăiem singuri craca de sub picioare. Cum spunea şi domnul Agnelli, să mergem să vedem cu ochii noştri.

– Vă mulțumesc, domnilor.

Agnelli nu încruntă din sprâncene, probabil nu pentru că nu era genul de om care să încrunte din sprâncene, dar aproape sigur pentru că nu i se părea prea diplomatic s-o facă:

– Nu eram deloc convins că vă pot face să vedeți lucrurile în felul în care le văd eu - sunteți nişte negociatori cu care e extrem de greu de tratat, dacă-mi permiteți să mă exprim astfel -, dar mă bucur c-am reuşit.

Moderație, lipsă de patimă, politețe: Agnelli îşi putea permite să facă risipă de toate astea, acum că izbutise să-şi atingă țelul - sau, cel puțin, aşa credea.

– Acum, unde e camionul?

– Într-un garaj din apropiere.

– Garaj? E sigur…?

– Eu sunt proprietarul, spuse George. Pentru numele lui Dumnezeu, îți închipui că e prima dată când fac aşa ceva?

– Ai dreptate. A fost o întrebare prostească.

– Avem şi noi două-trei întrebări, spuse van Effen. Acum ne-am angajat în chestia asta şi nu suntem mai dornici decât voi să ne asumăm riscuri inutile. Nu-mi imaginez nici o clipă că vom afla unde e locul spre care ne îndreptăm înainte de a ajunge acolo. Dar aveți unde ascunde camionul?

– Da.

– Câte persoane merg acolo?

– Cu excepția voastră? Noi trei, domnul Riordan, pe care nu-l cunoaşteți, dar despre care ați citit, Joop şi Joachim. De ce?

– Te rog. E rândul meu să pun întrebări. Călătoriți cu microbuzul?

– Păi, nu. Am sperat că va fi destul loc pentru toți în camion.

Nu, zău! gândi van Effen. Voiau să-i supravegheze cât mai îndeaproape şi pe ei trei şi prețioasa încărcătură a camionului.

– Câte maşini aveți?

– Maşini?

Agnelli părea uşor surprins.

– N-avem maşini. De ce?

Van Effen privi spre tavan, apoi spre George, apoi din nou spre Agnelli:

– De ce? Spune-mi, domnule Agnelli, ai mai transportat vreodată până acum marfă furată de la guvern?

– Va fi o experiență nouă pentru mine.

– Am nevoie de două maşini. Una - pentru a urmări camionul la două-trei sute de metri. Cealaltă - pentru a urmări prima maşină la aceeaşi distanță.

– Ah! Ei bine, acum înțeleg. Nu vreți să fim urmăriți.

– Îmi displace profund să fiu urmărit. E o şansă la un milion. Dar nu vom risca nici asta.

– Bun. Perfect. Joop şi Joachim. Îi sun acum.

– Ultima întrebare. Am uitat să discutăm asta. Ne întoarcem în oraş diseară?

– Nu.

– Ar fi trebuit să ne spuneți. Ne trebuie şi nouă câte o perie de dinți. Totuşi, am prevăzut asta şi ne-am luat câte ceva. Ne vedem peste trei minute în hol.

*

Când se întoarseră în camera lui van Effen, acesta spuse:

– George, am mai spus-o şi o repet. Ți-ai ratat cariera şi e mare, mare păcat. Ai fost extraordinar, absolut extraordinar.

George făcu un gest de negare, modest şi autoironie.

– N-a fost prea mare lucru.

– Ne-ai dat o scurtă lecție despre cum se poate stabili un ascendent moral. De-acum încolo, vor sta şi-n cap, numai să nu ne calce pe bătături. Şi n-ai avut şi tu impresia, George, că ei au nevoie de noi mai mult decât noi de ei? Sau cel puțin, că aşa cred ei?

– Da. Ciudat.

– Foarte. În al doilea rând, acum sunt sigur că nu vom fi urmăriți. Propunerea a venit din partea noastră şi asta-i face să aibă încredere în noi.

– Asta e limpede. Să sperăm, de asemenea, că asta-i va face să-şi slăbească vigilența.

– Să sperăm. În al treilea rând, tot datorită ție, e sigur că Agnelli habar n-are cine sunt eu. Agnelli are mare nevoie să ia câteva lecții de la tine. E un biet diletant şi nu prea ştie să-şi stăpânească emoțiile. Nu e posibil ca, ştiind cine sunt, să fi stat la aceeaşi masă cu mine fără să se trădeze. În fine, pare aproape cert că vom fi în siguranță până-n clipa în care descoperă cine suntem sau până când nu le vom mai fi de nici un folos, adică până când vor fi

realizat ceea ce vor. Dar cred că n-avem de ce ne teme. Aş înțelege să vrea să scape de noi, dacă ar fi în pericol să le trădăm identitatea. Dar identitatea lor e deja cunoscută. Numele celor care-au fost aseară în casa lui Dessens vor apărea, probabil, în dimineața asta, în toate ziarele importante din Europa. Sau, în cel mai rău caz, diseară. De asemenea, la televiziune şi la radio. L-am rugat pe domnul Wieringa să ia măsuri speciale în acest sens. Şi nu ți-au dat lacrimile auzind toată perorația aia despre cum se vor limita ei numai la un război pur psihologic şi cum nu vor nimic altceva decât bani? L-ai crezut, desigur.

– Întotdeauna poți avea încredere într-un om ca domnul Agnelli.

*

Agnelli, O'Brien şi Daniken aşteptau în hol când cei doi coborâră. Van Effen întrebă:

– S-a aranjat?

– Da. Dar am omis un lucru - eu am omis să te întreb. Am spus c-o să-i sun din nou. N-am ştiut dacă să le cer să vină aici sau nu.

– O să le comunicăm atunci când ne transbordăm în camion.

– De ce să nu-i sunăm de aici? Van Effen îl privi uşor surprins:

– Dumneata dai *vreodată* două telefoane consecutive de la acelaşi aparat?

– Mă întrebi dacă… Agnelli clătină din cap:

– Şi când mă gândesc că mi-am imaginat că *eu* sunt persoana cea mai bănuitoare, cea mai obsedată de propria siguranță! Pornim acum?

– În camioanele armatei olandeze, încălzirea e oarecum defectuoasă. Vă propun un şnaps. Avem timp?

– Avem. Foarte bine. Până vine şi locotenentul, presupun.

– Nu vine cu noi. Noi mergem după el. De aceea am sugerat un şnaps. Îi trebuie puțin timp.

– Înțeleg. Adică, de fapt, nu înțeleg. Nu vine cu noi?

– Iese din hotel pe scara de serviciu. Locotenentul are o înclinație specială pentru ieşirile neconvenționale. Şi-apoi, e timid şi nu-i place să atragă atenția asupra lui.

*

– Neconvențional. Timid. Acum înțeleg.

Postat lângă ceea ce părea un camion de armată proaspăt vopsit, într-un mic garaj, luminat străluci-

tor, în care nu se mai găsea nici un alt vehicul, Agnelli studia figura destul de impresionantă a lui Vasco, îmbrăcat acum într-o uniformă nou-nouță de căpitan* al armatei olandeze.

– Da, înțeleg. Personalul de la Trianon ar fi fost cam intrigat de schimbare. Dar am crezut… ăă… că locotenentul e chiar locotenent.

– E greu să te dezbari de vechile obiceiuri. Nu schimbi numele unui om numai pentru că şi-a schimbat costumul. A fost avansat luna trecută. Pentru servicii aduse reginei şi țării.

– Servicii aduse… a! Înțeleg.

Era limpede că Agnelli nu înțelegea nimic.

– Şi ce înseamnă săgeata aia strălucitoare portocalie de pe radiator?

– Manevre. Nu vă apropiați.

– Nu vă scapă nimic. Mă înclin, spuse Agnelli. Pot să mă uit înăuntru?

– Evident N-aş vrea să crezi c-ai cumpărat pielea ursului din pădure.

– Ceea ce văd aici, domnule Danilov, nu arată câtuşi de puțin ca pielea unui urs din pădure.

Agnelli inspectase conținutul camionului - frumos stivuit şi, în cazul proiectilelor şi trasoarelor, foarte strălucitor -, iar acum pur şi simplu îşi freca mâinile de plăcere.

– Magnific, absolut magnific. Pe Dumnezeul meu, domnule Danilov, când îi dai lui George aici de față o listă de cumpărături, trebuie să spun că-ți livrează totul la fix. N-aş fi crezut.

George făcu un gest modest:

– Am fost puțin ajutat de locotenentul aici de față. Data viitoare, cere-mi ceva mai greu.

– Splendid, splendid.

Agnelli privi spre partea din față a camionului şi remarcă o draperie groasă, care despărțea o banchetă de locurile din față.

– Aha! Văd, domnule Danilov, că împărtăşeşti pasiunea mea pentru discreție.

– Nu eu. Ofițerii superiori din armata olandeză, atunci când execută manevre.

– Nu contează. Sunt sigur că domnul Riordan va fi încântat. Când o să-l cunoaşteți, veți înțelege de ce. E un om cu o înfățişare cam bătătoare la ochi şi căruia îi vine greu să se ascundă. Ceea ce e păcat, căci şi lui îi place să fie discret.

Agnelli tăcu o clipă, apoi îşi drese glasul şi spuse:

– Având în vedere toate astea, măsurile de siguranță foarte, foarte serioase pe care le-ați luat voi, domnule Danilov, mă cam simt oarecum… mai bine-zis, foarte… stânjenit să vă cer asta… dar, ei bine,

v-ar deranja dacă domnul O'Brien ar examina mai atent încărcătura?

Van Effen zâmbi:

– M-am întrebat adesea care-ar putea fi funcția domnului O'Brien. Dar asta?! Ei bine, sunt uşor nedumerit. Dacă domnul O'Brien ştie mai multe despre explozibili şi armament decât ştim noi trei, înseamnă că e cel mai mare specialist din Europa şi atunci serviciile noastre par oarecum inutile.

– Explozibili, domnule Danilov?

O'Brien zâmbea cu uşurință şi avea o voce plăcută de bariton, potrivită pentru romanța "When Irish eyes".

– Explozibilii mă îngrozesc. Eu sunt electronist.

– Domnul O'Brien e modest, spuse Agnelli. E expert în electronică şi încă unul dintre cei mai buni. Specialitatea lui sunt sistemele de alarmă. Instalarea - sau dezactivarea acestora.

– Aha! Alarme antifurt. Celule fotoelectrice, instalații cu presiune, chestii din astea. Mi-am dorit întotdeauna să cunosc pe cineva priceput în asemenea lucruri. Va fi o plăcere să-l văd la lucru. Dar aş fi zis că un specialist în electronică nu prea are ce face într-un camion militar. Staţi o clipă.

Van Effen făcu o scurtă pauză, apoi zâmbi.

– Chiar te rog să faci o inspecție, domnule O'Brien. Dar pariez pe orice că n-o să găseşti nici unul.

– Ce n-o să găsesc, domnule Danilov?

– Unul din transmițătoarele alea locale, mici şi drăgălaşe.

Agnelli şi O'Brien schimbară o privire:

– Unul din… Cum dracu te-ai gândit…?

– Pentru că am extras unul azi-de-dimineață. Sau mai exact, locotenentul l-a extras.

După cum spusese van Effen, Agnelli n-ar fi putut candida niciodată pentru un Oscar. Era perplex, neliniştit şi bănuitor, toate în acelaşi timp:

– Dar de ce să… vreau să spun, cum de-ai bănuit…?

– Nu te nelinişti. Van Effen zâmbi:

– E o explicație cât se poate de simplă, vezi…

– Dar ăsta e un camion al armatei!

– Exact. E departe de a fi ceva neobişnuit în camioanele armatei. Le folosesc în jocurile lor stupide de-a războiul, mai ales noaptea, când n-au voie să aprindă lumina şi e interzis să folosească undele radio. E singurul mod de a şti unde se află fiecare. Locotenentul ştia unde sunt ascunse de obicei; l-a găsit pe ăsta şi l-a demontat.

Vasco deschise un sertar cu hărți de lângă locul şoferului, scoase un mic obiect metalic şi i-l înmână lui van Effen, care i-l trecu lui O'Brien.

– Da, ăsta e, spuse O'Brien. Îl privi nehotărât pe Agnelli:

– În cazul ăsta, Romero…

– Nu, nu, spuse van Effen. Te rog să cauți. Vom fi mai fericiți dac-o faci. Din punctul meu de vedere camionul ăsta afurisit ar putea fi căptuşit cu de-astea. În ceea ce mă priveşte, nici n-aş şti de unde să încep să caut.

Agnelli, încercând cu tot atât de puțin succes ca şi înainte să-şi ascundă uşurarea, îi făcu un semn lui O'Brien. Van Effen şi George ieşiră din camion şi începură să se plimbe fără țintă în jur. Se vedea că Agnelli e foarte atent la ce face O'Brien, dar nu e deloc atent la ei. Într-un colț îndepărtat, van Effen spuse:

– Trebuie să fie o meserie interesantă să demontezi sisteme de alarmă.

– Foarte. Şi folositoare. Dacă vrei să pătrunzi în colecția particulară de artă a vreunui miliardar. Sau într-o bază secretă a armatei. Sau într-o bancă.

– Foloseşte şi dacă vrei să arunci în aer un dig sau malul unui canal?

– Nu.

– Aşa m-am gândit şi eu.

*

Deşi nu trecuse decât cu puțin de ora unu după-amiază când părăsiră garajul, dacă te luai după lumina de afară, ar fi putut fi foarte bine şi noapte. Şi deşi părea imposibil ca ploaia să se întețească, totuşi chiar aşa se întâmplase. Camionul era prevăzut cu două ştergătoare de parbriz de mare viteză, dar era ca şi cum n-ar fi existat. Iar vântul dinspre nord sufla cu o putere încă şi mai mare. Cu rara excepție a câte unui tramvai dublu articulat, străzile erau pustii. Aproape ai fi zis că FFF îşi irosise forțele în zadar: se părea că Olanda e oricum pe punctul de a se îneca sub greutatea ploii.

Agnelli telefonase de la garaj. La scurt timp de la plecare, la un cuvânt al lui Agnelli, Vasco, care conducea, opri în fața unei cafenele oarecare, dincolo de Utrechtstraat. Acolo erau parcate două maşini, amândouă micuțe, amândouă Renault. Agnelli ieşi şi vorbi grăbit cu şoferii invizibili ai maşinilor: era nevoit să se grăbească, nu avea umbrelă, iar mantoul său de gabardină nu-l ferea deloc de ploaia nemiloasă.

– Erau Joachim şi Joop, spuse la întoarcere. Ne urmează până la un restaurant, aflat chiar pe partea

asta a Amsterdamului. Chiar şi FFF-iştii trebuie să mănânce.

Probabil că Agnelli era din nou zâmbitor, dar era imposibil să-ți dai seama. În interiorul camionului era aproape beznă.

– Dacă pot să ne urmeze pe ploaia asta, spuse van Effen, îmi dau seama că precauțiile mele au fost inutile. Am crezut că ne vom întâlni cu fratele dumitale şi cu domnul Riordan. Dacă se poate pune, cât de cât, bază pe relatările din ziare, trebuie să fie un personaj cu totul extraordinar.

Nu ținu seama de ghiontul puternic pe care i-l trase George în coaste.

– Chiar aşa şi e. Dar au preferat să rămână în maşină. Îmi închipui că n-aveau nici un chef să se ude. O să ne întâlnim la De Groene Lanteerne.

*

Riordan era, într-adevăr, un personaj extraordinar. Dintr-un motiv oarecare - numai de el ştiut - se hotărâse să se-mbrace cu o pelerină ciobănească în carouri alb cu negru, încheiată până la gât care atârna pe el ca pe gard, asortată cu cizme de căprioară, foarte la modă în Scoția şi amintind de Sherlock Holmes. Cum mantaua era cu şase degete mai scurtă de genunchi, arăta încă şi mai neobişnuit de înalt

şi de scheletic. Era imposibil să se fi străduit să treacă neobservat. Salutase pe toată lumea destul de politicos - se părea că, atunci când nu tuna şi fulgera împotriva Armatei Republicane Irlandeze, era un personaj, în general, grav şi politicos. La vederea uniformei lui Vasco, ridicase ochii, acceptase imediat explicația şi apoi rămăsese tăcut, nu din dorința de a se disocia de cei de la masă, ci pentru că ducea cu el un aparat de radio mare, foarte sofisticat şi aparent costisitor, iar la urechi avea o pereche de căşti. Agnelli spuse că asculta buletinele meteorologice, precum şi buletinele de ştiri olandeze şi internaționale, dar nu explică de ce.

Masa odată sfârşită, Riordan decise să-şi continue călătoria în camion, tot cu căştile la urechi. Se ghemui în colțul din dreapta pe bancheta din spate şi părea să fie de acord cu cortina grea despărțitoare, în spatele căreia se ascunse cât putu mai bine. În după-amiaza întunecată, Vasco îndreptă camionul spre sud, cu cea mai mare viteză posibilă, ceea ce nu însemna mare lucru, având în vedere gradul zero de vizibilitate. Van Effen era deosebit de impresionat de atenția politicoasă şi plină de grijă pe care o acorda Vasco instrucțiunilor - ce se voiau meticuloase - ale lui Agnelli despre cum să conducă prin Utrecht. Cum Vasco se născuse la Utrecht, crescuse şi trăise acolo toată viața şi fusese şofer la poliție,

era o dovadă limpede de răbdare eroică din partea lui faptul că de trei ori urmase indicațiile despre care era imposibil să nu ştie că sunt greşite.

Pe la jumătatea după-amiezii, Riordan îşi scoase căştile.

– Progresăm, domnilor, progresăm. Ministrul olandez de externe şi ministrul olandez al apărării - excelentul lor domn Wieringa - au ajuns la Londra în această după-amiază şi se vor întâlni cu omologii lor britanici. Asta înseamnă că suntem luați în serios.

Van Effen spuse:

– După toate titlurile alea îngrozitoare, scrise cu litere de-o şchioapă în ziarele de azi, şi după toate ştirile de la televiziune şi de la radio, care anunțau o stare de urgență, v-ați aşteptat să *nu* fiți luați în serios?

– Nu. Dar asta ne dă satisfacție, oricum.

Riordan îşi puse din nou căştile şi se trase înapoi în colțul lui. Expresia lui era un amestec ciudat de aşteptare şi fericire. Considera că are o misiune pe lume şi n-avea intenția să rateze nimic.

Peste vreo douăzeci de minute, camionul o luă pe partea dreaptă a unei străzi secundare şi câțiva kilometri mai încolo coti pe un drum încă şi mai insignifiant. Se opri în fața unei clădiri care părea să aibă un portal luminat strălucitor.

– Sfârşitul călătoriei, spuse Agnelli. Cartierul nostru general - în fine, unul dintre ele - şi halta noastră nocturnă. Cred că vă veți simți bine aici.

– O moară de vânt, spuse van Effen.

– Pari surprins, spuse Agnelli. Nu sunt deloc rare prin părțile astea. Scoasă din uz, dar încă funcțională, ceea ce, de asemenea, nu e neobişnuit. Mărită şi modernizată. Mai are şi avantajul suplimentar de a fi foarte departe de oraş. Dacă priveşti în partea asta, vei vedea ascunzătoarea promisă pentru camion. Hangar dezafectat.

– Şi clădirea de alături, semănând, de asemenea, cu un hangar?

– Secret de stat.

– Elicopter.

Agnelli râse în întuneric:

– Sfârşitul secretului de stat. Era normal să ghiceşti, din moment ce am făcut public faptul că am efectuat fotografii aeriene în timpul acelor scene mişcătoare, la nord de Alkmaar, pe Canalul Olandei de Nord.

– Deci acum eşti fericitul posesor al unor bunuri aparținând atât armatei, cât şi forțelor aeriene?

– Nu. Nu provine de la forțele aeriene. Totuşi, nu se deosebeşte de acelea. O pată de vopsea ici şi colo, un număr de înregistrare ales cu grijă - detalii nesemnificative. Să intrăm şi să vedem dacă tradiți-

onala ospitalitate şi bună-dispoziție olandeză sunt la înălțime.

Acum că, după câte credea, îşi îndeplinise misiunea cu succes, pur şi simplu radia o sinceră cordialitate. Aceasta ar fi putut foarte bine să fie adevărata lui fire, gândi van Effen. Soarta nu-l destinase, probabil, pentru rolul crud şi brutal pe care-l jucase în acea după-amiază.

– Nu e pentru mine, spuse George. Eu sunt om de afaceri şi unui om de afaceri îi place întotdeauna să…

– Dacă te referi la plată, George, te pot asigura că…

– Plata? Nu mă refer la plată.

George părea că suferă din cauza neştiinței partenerului.

– Mă refer la practicile elementare în afaceri. Locotenente, se poate face lumină în camionul ăsta? Mulțumesc.

George scoase un teanc de hârtii dintr-un buzunar interior şi i le înmână lui Agnelli.

– Inventarul mărfurilor. Trebuie să semnezi de primire, dar nu înainte ca eu să fi verificat fiecare obiect în parte - cred că înțelegi că n-am avut timp s-o fac azi-dimineață - şi să văd cum au supraviețuit transportului. Etica elementară în afaceri.

Nimănui nu i se păru ciudat că George folosea cuvântul "etică" în legătură cu mărfuri furate.

– Dar o mică dovadă de ospitalitate nu mi-ar strica. Aş putea bea o bere?

– Desigur, spuse Agnelli, apoi adăugă, delicat: Ai nevoie de ajutor?

– Nu neapărat. Dar se obişnuieşte ca unul dintre cumpărători sau un agent al acestora să fie de față. L-aş propune pe domnul O'Brien. Specialiştii în electronică sunt obişnuiți cu fleacuri zornăitoare, iar explozibilele sunt mici fleacuri zornăitoare. Dacă ne-ar scăpa din mână, din nebăgare de seamă, un detonator, domnule Agnelli, n-ar mai rămâne mare lucru din moara dumitale de vânt. N-ar mai rămâne mare lucru nici din oamenii dinăuntru.

Agnelli aprobă satisfăcut din cap şi-i conduse sub porticul care fusese adăugat morii. Un tânăr înalt, neras şi cu părul vâlvoi, a cărui principală caracteristică facială era faptul că între sprâncene şi breton rămânea un spațiu absolut neglijabil, făcu o mişcare pentru a le bara intrarea. În mâna dreaptă ținea, neglijent, un pistol-mitralieră.

– La o parte, Willi.

Vocea lui Agnelli era tăioasă:

– Eu sunt.

– Asta văd şi eu.

Willi se încruntă: avea genul de expresie care nu prea mai era bună de altceva - şi se holbă bănuitor la van Effen.

– El cine e?

– Câtă ospitalitate! spuse van Effen. Amabilul nostru amfitrion, fără îndoială. Ferească-ne Dumnezeu. Aşa sunt mercenarii voştri pe-aici?

Willi făcu un pas amenințător înainte şi ridică mâna în care ținea pistolul. Apoi căzu moale la pământ cu mâna încleştată pe abdomen: nu era de glumit cu lovitura pe care o primise în locul acela. Van Effen îi luă pistolul, îi scoase încărcătura şi aruncă pistolul deasupra lui Willi; acesta gâfâia.

Van Effen se holbă la Agnelli, cu o expresie de consternare şi, în acelaşi timp, de neîncredere:

– Sincer vorbind, sunt şocat. Nu-mi place câtuşi de puțin chestia asta. Individul ăsta e tipic… vreau să spun, e reprezentativ… aveți în echipă înapoiați mintal ca ăsta? Oamenii care au de gând să țină - ba nu, oamenii care țin - popoare întregi în şah să aibă… nu-mi găsesc cuvintele. N-ai auzit niciodată căața se rupe acolo unde e mai subțire?

– Sunt exact sentimentele mele, spuse Riordan, grav. Sper că-ți aminteşti, Romero, că eu mi-am exprimat rezervele în legătură cu tipul ăsta. Chiar şi ca paznic - singurul post pe care l-ar putea îndeplini vreodată.

– De acord, domnule Riordan, de acord.

Ar fi fost un neadevăr să afirmi că Agnelli se simțea încurcat, dar, pentru moment, îi mai pierise din jovialitate.

– Willi e o dezamăgire pentru noi. Va trebui să plece. Între timp, Willi se strecurase la o parte. Îşi recăpătase îndeajuns cunoştința, se proptise într-un cot tremurător şi se strâmba de durere. Van Effen privi pe deasupra siluetei sale, care era departe de a fi dreaptă, prin uşa care fusese deschisă. Sora lui era înăuntru, cu Annemarie alături, iar Samuelson chiar în spatele lor. Cele două fete aveau o expresie izbitor de asemănătoare: cu ochi larg deschişi, uşor şocate, părând că nu înțeleg nimic. Van Effen le privi câteva clipe, apoi se uită, cu indiferență, în altă parte.

– Va trebui să plece, domnule Agnelli? Va trebui să plece? Dacă pleacă el, plec şi eu. Nu-ți dai seama că sunteți legați de el, fie că vreți, fie că nu? Sunteți legați de el pe pământ sau sub pământ. Dați-i numai drumul să plece şi primul lucru pe care-l va face va fi să-i împuieze capul primului polițist întâlnit. E preferabil să nu folosiți metode drastice, dar trebuie să vă asigurați că va tăcea. Sper că restul gărzii voastre pretoriene e ceva mai de Doamne-ajută decât personajul ăsta.

– Restul gărzii pretoriene, cum o numeşti dumneata, e cu mult deasupra acestui nefericit.

Samuelson, rubicond, zâmbitor şi arătând încă şi mai prosper decât în seara precedentă, le dăduse uşor la o parte pe fete şi ieşise în întâmpinarea oaspeților. Emana un miros de loțiune după ras o marcă foarte costisitoare. Frecându-şi bărbia cu o mână imaculată, cu unghii perfect îngrijite, privi în jos spre Willi, apoi se uită cu respect la van Effen.

– Dar ai o directă, amice! Trebuie să recunosc totuşi că ajungi să tragi concluzii într-un timp cât se poate de scurt. E adevărat, m-am simțit şi eu tentat uneori să fac exact ce ai făcut dumneata. Dar, ştii, genul ăsta de violență explozivă nu e chiar punctul meu tare. A, da, am văzut totul. Foarte economic, foarte.

Îi întinse mâna:

– Samuelson.

– Danilov.

Judecând atât după ținuta, cât şi după felul de a vorbi al interlocutorului, van Effen nu avea nici o îndoială că se află în prezența omului care conta. În ceea ce priveşte felul de a vorbi, în seara precedentă Samuelson spusese atât de puține cuvinte, încât nu puteai fi sigur de țara lui de origine. De Graaf îl considera irlandez american. De Graaf se înşelase, gândi van Effen. Omul ăsta era englez american.

Poate chiar un englez care petrecuse în Statele Unite exact atât timp încât să prindă un uşor accent american. Van Effen arătă cu un gest spre omul culcat la pământ:

– Îmi pare rău pentru asta, domnule Samuelson. Nu se obişnuieşte să le aplici angajaților amfitrionului un tratament atât de sumar. Pe de altă parte, trebuie să recunoşti că nu se obişnuieşte nici ca oaspeții să fie primiți cu un pistol în piept.

– E o remarcă judicioasă, domnule Danilov.

Ca şi Agnelli, Samuelson părea înclinat să zâmbească des, cald şi prietenos.

– A fost o încălcare a legilor ospitalității. Dar a fost ultima, cum ne-ai asigurat chiar dumneata. E totul în regulă, Romero?

– Perfect, domnule Samuelson. Toată marfa a fost livrată, totul e în ordine. Exact aşa cum a garantat domnul Danilov.

– Splendid. Domnul Danilov chiar emană un aer de competență. Intrați, intrați. Oribilă vreme. Absolut oribilă.

Expresia asta, gândi van Effen, era o dovadă certă că Samuelson e englez.

– Fii bine venit şi dumneata, domnule căpitan. Înțelesesem că eşti locotenent.

– Un căpitan foarte recent, spuse Vasco, răguşit. Scuze că sunt atât de răguşit.

– Vai, vai.

Samuelson părea sincer îngrijorat.

– Un grog fierbinte, imediat.

Samuelson părea să nu găsească nimic ciudat în faptul că un căpitan al forțelor armate olandeze se găsea într-o asemenea companie; pe de altă parte, un bărbat cu o figură atât de inexpresivă putea să înregistreze multe lucruri fără să-şi trădeze, în vreun fel, emoțiile.

– Permiteți-mi să vi le prezint pe cele două fermecătoare musafire ale noastre. Domnişoara Meijer, domnişoara van Effen.

Van Effen se înclină uşor:

– Despre ele vorbeau atât de mult ziarele de azidimineață? Fotografiile nu erau la înălțime.

Agnelli spuse:

– Domnul Danilov şi prietenii săi erau destul de îngrijorați de soarta domnişoarelor, domnule Samuelson.

– Serios? Le sunt compatrioți, fireşte. Nu aveți de ce, n-aveți de ce. După cum vedeți, sunt bine sănătoase.

În încăpere se mai aflau cinci persoane, toți bărbați. Doi erau tineri cu o înfățişare cinstită şi un aer intelectual, croiți după tiparul lui Joachim şi Joop. Ceilalți trei erau mai bătrâni, mai voinici şi cu o înfățişare mult mai aspră, deşi asta nu însemna deloc

că păreau mai periculoşi; cu excepția faptului că le lipseau ochelarii de soare, semănau extraordinar de bine cu agenții serviciului secret care-l păzesc pe un preşedinte american. Înfățişarea lor nu avea nimic criminal. Samuelson n-a considerat necesar să-i prezinte. Fără îndoială, la un semn care i-a scăpat lui van Effen, toți au părăsit, discret, încăperea.

– Ei bine. Van Effen privi pe rând spre Samuelson, Agnelli şi Riordan. Nu ştiu cui dintre dumneavoastră să mă adresez. Nu contează. Am livrat marfa - unul dintre ai noştri tocmai controlează explozibilii şi armamentele şi se asigură că funcționează perfect. Am înțeles că s-ar putea să fie nevoie de serviciile noastre - de expertiza noastră, dacă mă pot exprima astfel. Dacă nu aveți nevoie de noi, n-are rost să rămânem. Nu intenționăm să ne impunem nimănui prezența.

Samuelson zâmbi:

– Ați prefera să plecați? Van Effen zâmbi la rândul său:

– Cred că vă dați cât se poate de bine seama că am prefera să rămânem. Sunt la fel de curios ca oricare altul. În plus, ar fi cât se poate de interesant să aflu ce se va întâmpla, fără a fi nevoit să aştept să citesc relatarea evenimentelor în ziare.

– Atunci o să rămâneți, spuse Samuelson. Probabil că vom avea nevoie de expertiza dumneavoas-

tră. De fapt, avem unele planuri în ceea ce vă priveşte. Dar mai întâi cred că ne-ar trebui un strop de borreltje. E cinci după-amiază şi, din câte ştiu, cinci după-amiază e tocmai ora indicată. Leonardo - se adresă fratelui lui Agnelli, care tocmai intrase împreună cu Daniken - fii atât de amabil şi cere nişte apă fierbinte de la bucătărie.

Asta, după părerea lui van Effen, indica clar că Samuelson era dirijorul orchestrei.

– Şi nişte miere. Trebuie să facem ceva cu răceala asta îngrozitoare a căpitanului. Veniți cu mine.

Un foc de buşteni ardea într-un cămin deschis, construit în peretele fără geamuri din fundul încăperii. Alături, era un bar circular din stejar, mic, dar splendid garnisit. Samuelson trecu în spatele barului, iar Riordan spuse:

– Pe mine, desigur, mă veți scuza.

– Desigur, James, desigur, spuse Samuelson.

Van Effen păru uşor surprins. Riordan nu arăta ca un om care ar avea şi un prenume. El salută din cap pe toată lumea şi urcă pe o scară circulară.

Van Effen întrebă:

– Domnul Riordan nu e de acord cu obiceiul nostru păgân de a bea un păhărel la ora asta?

– Domnul Riordan n-are nimic împotrivă. Dar el nu bea. Nici nu fumează, dar n-are nimic împotriva celor care o fac. Poate c-ar trebui să vă spun - pentru

c-o veți descoperi, oricum, şi singuri şi n-aş vrea ca cineva să se simtă stânjenit - că, de obicei, la ora asta, domnul Riordan se duce sus să-şi facă rugăciunile şi să mediteze. Face asta de câteva ori pe zi şi nu poți să simți decât respect pentru un om cu o credință atât de puternică. E foarte evlavios - de fapt, e preot.

– Mă surprinde, spuse van Effen. Se gândi puțin:

– Nu, dacă mă gândesc bine, nu mă surprinde. Pare să i se potrivească foarte bine. Trebuie să spun că, pentru un personaj atât de evlavios, reverendul Riordan a cam dus la pierzanie destule suflete astăzi în Europa.

– Nu trebuie să aveți o părere proastă despre Riordan şi nici să-l subestimați.

Samuelson vorbea foarte serios.

– E un evanghelist, un misionar, animat de un zel înflăcărat. E sincer îngrozit de ceea ce se întâmplă în Irlanda de Nord şi crede că, dacă trebuie făcută vărsare de sânge pentru a aduce pacea în ținutul ăla agitat, numai aşa se pot petrece lucrurile. Ca să folosesc propriile lui cuvinte, e pregătit să-l combată pe diavol cu armele diavolului.

– Şi dumneata îl ajuți?

– Normal. Altfel, de ce aş fi aici?

Ar fi fost interesant de aflat tocmai asta, gândi van Effen. Pentru ce altceva se afla Samuelson acolo? Dar nu prea era nici locul, nici momentul să pună o asemenea întrebare. Se cățără pe un scaun de bar şi privi în jur.

Cele două fete vorbeau în şoaptă. Agnelli şi Daniken ocupaseră deja cele două scaune de la celălalt capăt al barului Vasco, care se plimbase în jurul încăperii privind picturile şi ornamentele de cupru şi de aramă de pe pereți, se îndreptă agale spre bar şi se aşeză lângă Daniken, cu care începu să vorbească răguşit.

– Domnule Samuelson. Vorbise Julie.

– Cred c-o să mă duc în camera mea. Mă cam doare capul. Van Effen rămase aparent nepăsător, bătând darabana cu degetele pe tejgheaua barului. Avea aerul unui om absolut la largul său. În realitate, era foarte departe de a se simți astfel. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era ca vreuna din fete să plece de acolo. Samuelson, care tocmai se aplecase în spatele barului, îi veni, fără să vrea, în ajutor.

– Draga mea Julie.

Dacă n-ar fi fost absolut sigur de ce va urma să spună Samuelson, van Effen simțea că i-ar fi tras un pumn.

– Nici să nu te gândeşti. Avem aici un excelent Tio Pepe. Leac garantat împotriva oricărei migrene. Ai putea să mă lipseşti de compania dumitale?

Era limpede că fetele ar fi fost fericite să facă exact acest lucru, dar era la fel de limpede că li s-a părut prudent să fie de acord cu Samuelson: prizonierii au tendința să facă ce le spun temnicerii - aşa că veniră să se cațere, morocănoase, pe scaunele de la bar. Julie chiar lângă fratele ei. Îi aruncă o scurtă privire, care exprima clar părerea ei despre indivizii violenți care vorbesc cu atâta uşurință despre cum trebuie lichidate personajele indezirabile, apoi privi în altă parte. Aproape imediat, îşi întoarse însă din nou privirea. Din fericire, nu prea repede. Ceva tocmai îi atinsese coapsa dreaptă. Se uită la el, se încruntă uşor, apoi privi în jos. Aproape imediat, întoarse din nou capul şi-i spuse ceva la ureche lui Annemarie, tocmai când Samuelson dispăruse din nou sub bar. Magnific, gândi van Effen, era magnifică. Cel mai bun bărbat din Amsterdam n-ar fi fost destul de bun pentru sora lui, după performanța asta.

Primi paharul de cherry din mâna lui Samuelson cu un zâmbet politicos, deşi puțin forțat, sorbi delicat din el, îl puse pe tejghea, îşi deschise geanta din poală şi scoase din ea țigările şi bricheta. *Era* magnifică, gândi van Effen. Aprinse o țigară,

puse tabachera din nou în geantă, dar nu şi bricheta. Şi, în timp ce continua să vorbească liniştită cu Annemarie, în timp ce-i urmărea, fără să aibă aerul, pe bărbaţii de la bar, lăsă să-i cadă mâna, până când o atinse pe a lui van Effen. O cupă mai târziu, bricheta şi biletul împăturit, din care van Effen lăsase să se vadă un colţ printre degete, se afla în siguranţă în geanta ei închisă. Lui van Effen îi venea s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute şi-şi promise să facă asta cu prima ocazie. Până atunci, făcu şi el ce putea: dădu pe gât paharul de borreltje dintr-o înghiţitură. Niciodată nu-i plăcuse prea mult băutura asta, dar, de data asta, i se păru aşa cum trebuie să li se fi părut zeilor nectarul. Samuelson, mereu o gazdă amabilă, se grăbi să-i umple din nou paharul. Van Effen îi mulţumi politicos. Al doilea pahar avu aceeaşi soartă ca şi primul.

*

Julie încuie uşa dormitorului după ea, îşi deschise geanta şi scoase biletul, pe care începu să-l despăturească. Annemarie o privea curioasă:

– Ce ai acolo? Şi de ce-ţi tremură mâinile, Julie?

– Un bilețel de dragoste, pe care tocmai l-am primit de la un amorez, la bar. Ție nu ți-ar tremura

mâinile, dac-ai fi primit un bilețel de dragoste jos la bar?

Netezi biletul, ca să-l poată citi împreună. Era bătut la maşină, deci era clar că nu era vorba de o notiță, mâzgălită în ultima clipă. Suna aşa:

> "Scuze pentru ținută şi pentru felul cum vorbesc, dar vă dați şi voi seama că nu mă pot arăta pe aici în hainele mele obişnuite şi vorbind cu vocea mea normală. Tânărul impetuos în uniformă de căpitan de armată e Vasco. Înțelegeți de ce a răguşit subit. S-ar fi putut ca Annemarie să aibă o uşoară tresărire, auzindu-i vocea normală. Agnelli ar fi fost emoționat de-a binelea. E şi George cu noi. Nu l-am putut aduce aici din prima clipă, pentru că el nu se poate deghiza. Nu puteam risca să vă aruncați în brațele lui cu țipete feminine de fericire. Nu ne cunoaşteți şi nu vreți să ne cunoaşteți. Stați departe de noi, dar nu supralicitați. Fiți distante, inaccesibile şi exact atât de politicoase cât e normal să fiți cu nişte criminali. Nu încercați să faceți nimic inteligent. Nu încercați să faceți nimic. Probabil că bărbații nu sunt periculoşi, dar fiți atente la fete. Sunt agere şi au o viclenie tipic feminină. Distrugeți biletul ăsta imediat. Vă iubesc pe amândouă."

– Şi semnat, spuse Julie, cu semnătura lui inconfundabilă. Mâinile nu-i erau nici acum prea sigure.

– Ai spus c-o să vină, spuse Annemarie. Vocea ei semăna cu mâinile lui Julie.

– Da, am spus, am spus. Totuşi, nu-l aşteptam atât de repede. Şi-acum ce facem: plângem de fericire?

– În nici un caz. Annemarie se strâmbă:

– Ar fi putut să ne scutească de pasajele referitoare la țipetele feminine de fericire şi la viclenia tipic feminină.

Privi cum Julie arde biletul deasupra chiuvetei şi împrăştie scrumul:

– Deci ce facem acum?

– Sărbătorim evenimentul.

– La bar?

– Unde, dacă nu?

– Şi-i ignorăm total.

– Total.

CAPITOLUL 9

În hangarul folosit drept garaj era frig şi curent, şi pătrundea ploaia. Probabil că, de mulți ani, nu mai fusese folosit: înăuntru plutea un miros greu de fin în putrefacție, deşi nu se vedea nici o urmă de nutreț. Dar era curat şi destul de bine luminat, aşa încât se putea vedea cum proaspăt vopsitul camion militar dispăruse sub un strat gros de noroi.

Când intră van Effen, George şi O'Brien erau aplecați deasupra a ceea ce părea un fel de inventar. George privi peste umărul lui O'Brien şi ridică o

sprânceană întrebătoare. Drept răspuns, van Effen aprobă scurt din cap, apoi spuse:

– Văd că lucrați temeinic.

– Am terminat, spuse George. Cred că nu lipseşte nici un articol.

– Crezi?! zise O'Brien. Ai verificat de-o sută de ori, în lung, în lat şi-n diagonală. N-am văzut în viața mea un om atât de meticulos.

Lui Julie şi Annemarie le trebuiseră un timp care păruse neobişnuit de lung înainte de a se retrage.

– Dar chiar c-am învățat câte ceva despre explozibili. Şi o grămadă de lucruri despre arta de a bea bere.

Stinseră luminile, blocară uşile - George băgând intenționat cheia în buzunar, pe când spunea ceva despre necesitatea de a semna chitanțele - şi intrară în moară. Julie şi Annemarie stăteau la o masă lângă foc, fiecare cu un pahar de lichior în față. Semn sigur, gândi van Effen, că-i citiseră biletul. Constată, aprobator, că amândouă fetele îi priveau cu o curiozitate nedisimulată: ar fi fost, într-adevăr, ciudat să rămâi indiferent atunci când întâlneai pentru prima oară o matahală ca George. În fața căminului, aşezat la o altă masă, Samuelson tocmai monta un superb radio-transmițător: atunci când îşi procurau echipamente noi, era clar că FFF-iştii nu mergeau la magazine de mâna a doua.

– Totul e în regulă? întrebă Samuelson.

– Totul e în regulă, zise O'Brien. Cu greu am reuşit să-l opresc pe George să testeze detonanții cu dinții. Ai un adevărat arsenal acolo, domnule Samuelson.

– Semnează aici, te rog.

George puse trei exemplare din inventar pe masa din fața lui Samuelson, care le semnă, confirmând astfel că, într-adevăr, el era şeful. Zâmbi şi i le înapoie lui George, care-i înmână solemn cheia cu care blocase uşa garajului.

– E o plăcere să facă cineva afaceri cu dumneata, George. În ce monedă ai vrea să-ți plătim?

– Încă n-a sosit momentul plății, spuse George. Inventarul e numai o promisiune. Aşteaptă să vezi faptele - să vedem chestiile alea afurisite la lucru.

Samuelson zâmbi din nou:

– Credeam că oamenii de afaceri cer întotdeauna bani gheață în momentul livrării.

– Nu *acest* om de afaceri. Fireşte, dacă te hotărăşti să nu le foloseşti, atunci o să-ți prezint nota de plată. Înțelegi că mărfurile de genul ăsta nu prea pot fi returnate la depozit Sau dacă te hotărăşti să te dispensezi de serviciile noastre.

– Continuu să afirm că e o plăcere, George. Sunt absolut sigur că vom avea nevoie atât de marfa, *cât*

şi de serviciile voastre. Ei bine, domnilor, vom asculta…

Se întrerupse, privi spre van Effen şi întrebă:

– Ştii ce-i ăsta, nu-i aşa?

– Un transmițător. RCA. Marca cea mai bună, cred. Dacă ai chef, poți să comunici şi cu extratereştrii prin el.

– Pot să comunic cu Amsterdamul, ceea ce e singurul lucru pe care-l doresc. Comunic cu Helmut. Helmut Paderiwski, pe care cred că l-ai cunoscut.

– Da. Chiar mă întrebam unde-o fi.

– Purtătorul nostru de cuvânt în capitală. Tocmai a luat măsuri pentru ca ultimul nostru mesaj să fie făcut public.

Privi pendula:

– Peste exact opt minute. La televiziune şi la radio. Am hotărât să nu ne mai încurcăm cu ziarele. Nu fac pe nebunul când spun că putem transmite orice, oricând avem chef. Cred că vi se va părea un mesaj interesant - sau, mai curând, *nişte* mesaje interesante. Nu crezi c-ar trebui să-i… ăă… prevenim, Romero? Domnul Danilov aici de față a spus că-i place să ştie ce se-ntâmplă înainte de a citi în ziare sau de a auzi la radio.

– Dacă e dorința dumitale, desigur. Agnelli zâmbea, ca de obicei.

– Dar eu i-aş lăsa să afle de la televizor. Cred c-ar fi interesant să vedem care e reacția cetățeanului olandez obişnuit la anunțurile noastre.

– Vom aştepta. Nu contează. Deşi n-aş zice că ei sunt trei cetățeni olandezi obişnuiți. Ah! S-a întors echipa de la cumpărături.

Cele două fete pe care van Effen le întâlnise în seara precedentă în camera de dincolo de Voorburgwal intrară, fiecare cu câte un coş de provizii. Erau urmate de un tânăr, care căra cu mare greutate un recipient uriaş.

– Mă bucur că v-ați întors, spuse Samuelson, binevoitor. A fost o expediție încununată de succes, din câte văd. Ah! Să fac prezentările. Pe domnul Danilov I-ați cunoscut, desigur. El e George, el e căpitanul care, din motive necunoscute, e numit "locotenentul". Maria. Kathleen. Pari mirat, domnule Danilov.

– E o grămadă de mâncare.

– Da, aşa e. Dar şi o mulțime de guri de hrănit.

– E cam departe până la Utrecht.

– Utrecht? Dragul meu, ne aprovizionăm de la magazinul din sat. Sunt fericiți să ne aibă clienți. Astea sunt avantajele anonimatului.

Râse:

– Romero, vrei să fii atât de bun…?

Romero îl conduse pe van Effen la uşa din faţă, o deschise şi făcu un gest larg. La scară era trasă o furgonetă bleumarin. Pe partea laterală scria mare, cu litere aurii: "Golden Gate Film Productions".

– Ingenios, spuse van Effen.

– Da, nu e prea rău. Nu e un nume atât de răsunător încât să atragă atenţia pe plan naţional, dar e sigur că suntem destul de bine cunoscuţi pe plan local. Suntem aici de vreo lună. Avem o echipă de operatori, care mişună mai mereu prin preajmă. Aici e un loc izolat, iar prezenţa unei echipe de filmare aduce o pată de culoare în viaţa lor, altfel monotonă. N-avem niciodată probleme când e vorba să angajăm ajutoare la curăţenie sau la bucătărie: plătim foarte bine şi lumea din sat ne respectă.

– V-ar respecta încă şi mai mult dacă ar şti că asta e, probabil, singura zonă din Olanda în afara oricărui pericol de inundare.

– Asta e, asta e.

Agnelli părea de-a dreptul încântat de idee.

– Facem un film de război, nici nu mai e nevoie să spun. De aici, elicopterul. A trebuit să obţinem o aprobare oficială, desigur, dar a fost o simplă formalitate.

– Chiar m-am întrebat cum aţi reuşit. Aveţi o temeritate!

– Am avut doar o idee. Camionul ăsta nou achiziționat. Îl revopsim şi va putea circula oriunde în perfectă libertate. La un film de război e nevoie de un camion de război. Logic, nu?

– Da. A fost ideea dumitale, desigur?

– Da. Dar de ce "desigur"?

– Am remarcat că ai un talent special să organizezi chestii încâlcite.

*

Crainicul TV, îmbrăcat într-un costum sobru, cu cravată şi cu o expresie gravă, de rău augur, arăta de parcă se pregătea să rostească un discurs funebru.

– Tocmai am primit ceea ce se numeşte un comunicat interimar de la Londra. Se spune că discuțiile în legătură cu criza olandeză continuă şi că, în mai puțin de o oră, se va da un nou comunicat.

Erau aşteptate noi declarații de la această organizație teroristă care-şi spune FFF. Aceste declarații ne-au parvenit acum circa un sfert de oră. De fapt, nu e vorba de declarații, ci de amenințări cât se poate de grave.

Primul anunț spune că organizația FFF aşteaptă ca, până la miezul nopții, să se dea un răspuns definitiv şi afirmativ, un răspuns care să garanteze că

toate cererile FFF-ului vor fi satisfăcute şi care să fie făcut public până mâine, la orele opt seara. Dacă până la miezul nopții FFF-ul nu primeşte nici o confirmare în acest sens, barajul Oostelijk-Flevoland va fi aruncat în aer la cinci minute după miezul nopții. Cetățenii din Lelystad sunt sfătuiți să înceapă să-şi ia măsuri de prevedere încă de pe acum. Dacă nu o fac, FFF îşi declină, de pe acum, orice răspundere cu privire la soarta lor.

Cel de al doilea anunț spune că organizația FFF are în dotare o serie de explozive nucleare, pe care nu vor ezita să le folosească, dacă va fi nevoie, pentru a-şi atinge ținta. Organizația FFF se grăbeşte să asigure populația Olandei că aceste explozive nucleare nu sunt de calibrul bombelor cu hidrogen sau al celor atomice. Sunt instrumente tactice de luptă, destinate luptelor aeriene sau de artilerie. Toate sunt de fabricație americană, unele - încă secrete. Toate au fost obținute de la baza NATO din Germania. Această aparatură are numere de serie ştanțate clar pe fiecare piesă, iar forțele armate ale Statelor Unite staționate în Germania pot confirma că aparatura lipseşte din depozit. Fireşte, dacă doresc să confirme."

A urmat o pauză, în care crainicul s-a întrerupt pentru a primi de la un coleg din studio o foaie de

hârtie şi a-i arunca o privire; judecind după expresia panicată a colegului, acesta citise deja mesajul.

Van Effen privi în jurul lui, în încăpere. Era convins că nici un crainic de televiziune nu avusese vreodată un auditoriu atât de fascinat. Fața lui George şi cea a locotenentului erau lipsite de expresie, dar asta se întâmpla numai pentru că, în anumite împrejurări, cum era cea de față, se obişnuiseră să nu lase să li se citească gândurile. Totuşi, ochii lor aveau o fixitate ciudată. Julie şi Annemarie păreau şocate. Kathleen şi Maria zâmbeau, dar erau nişte zâmbete chinuite şi aproape înfricoşate. Fără îndoială că ştiuseră dinainte ce avea să urmeze, dar tot nu le plăcea să audă vorbindu-se despre asta. Agnelli, O'Brien şi Daniken păreau gânditori, dar nu foarte mulțumiți. Numai Samuelson, de regulă atât de jovial, părea, cu fiecare clipă, din ce în ce mai fericit. Desigur, continua să zâmbească, dar zâmbetul său era lipsit de căldură: nici nu putea să existe vreo urmă de căldură în zâmbetul unui crocodil flămând, care tocmai descoperise că şi-a lăsat mâncarea nesupravegheată.

– Avem aici, continuă crainicul, încă un mesaj din partea organizației FFF. Spun că sunt pregătiți în orice moment să pună în funcțiune acest armament, dar consideră că ar fi mult mai convingător dacă ar face o demonstrație practică pentru a dovedi

că sunt, într-adevăr, în posesia acestor arme. În consecință, au intenția de a provoca o explozie în Ilssemeer, la începutul după-amiezii de mâine. Încărcătura va fi de o kilotonă, adică echivalentul a o mie de tone de trinitrotoluen. Este de aşteptat ca explozia să provoace o oarecare tulburare în apă, dar înălțimea probabilă a valului care o va însoți - desemnat prin termenul tehnic de tsunami - nu poate fi cunoscută cu precizie. Se speră că locuitorii aşezărilor de pe coasta Ilssemeerului nu vor fi deranjați prea tare. Deranjați!

Crainicul ştirilor aproape că scuipă cuvântul, care, în mod evident, nu era în text; oricum, nu se repeta.

– Demonstrația a fost amânată pentru după-amiază, pentru ca membrii Consiliului de Miniştri britanic să aibă timp să ia avionul, să se alăture colegilor lor olandezi şi să o urmărească împreună. Timpul şi locul exact vor fi anunțate ulterior. Dispozitivul care va provoca explozia, adaugă comunicatul, a şi fost instalat.

În sfârşit, organizația FFF pretinde bani. Aceşti bani, precizează ei, vor fi înapoiați. Nu e vorba de un şantaj sau de o răscumpărare; e doar un împrumut temporar pentru a acoperi cheltuielile de luptă. Amănuntele în legătură cu modul de plată vor fi anunțate ulterior, chiar în această seară, pentru a da

timp părților implicate să ia măsuri cu privire la transferul sumelor. Cererea se ridică la o sută de milioane de guldeni plătibili de către guvern, plus douăzeci de milioane plătibili de către domnul David Joseph Karlmann Meijer, industriaşul din Rotterdam.

Crainicul puse deoparte hârtia:

– Nu mai e nevoie să le amintim telespectatorilor că fiica domnului Meijer, Anne, este ostatica teroriştilor.

Samuelson apăsă pe un buton din faţa lui şi imaginea de pe ecran dispăru.

– Aş vrea, spuse Samuelson cu o voce plângăreaţă, să nu ne mai numească "terorişti". "Filantropi" e termenul exact. Dar îmi place expresia "cheltuieli de luptă". Anne, draga mea, te rog să stai jos. Ai o nervozitate ieşită din comun.

Annemarie, a cărei nervozitate era, cum e uşor de înţeles, într-adevăr ieşită din comun, se ridicase în picioare, albă la faţă, cu buzele strânse; mâinile i se descleştau şi se încleştau întruna, iar pumnii aveau culoarea fildeşului.

– Monstrule, şopti ea. Eşti un monstru abominabil.

– Aşa crezi, draga mea?

Privi în jurul lui în încăpere, zâmbind. Van Effen se număra printre cei care i-au întors zâmbetul; scena se petrecea cu martori.

– Nu sunt deloc un monstru. Sunt un filantrop. Mă ocup cu redistribuirea echitabilă a bogățiilor excesive. Şi-apoi, nici măcar nu e vorba de asta. După cum ai auzit, e vorba doar de un împrumut temporar. Ştiu totul despre tatăl tău.

– Asasinule, spuse ea încet.

Acum mâinile îi atârnau inerte de-a lungul trapului.

– Asasinule.

Îi curgeau lacrimile pe obraji, iar Julie se ridicase şi-i pusese un braț în jurul gâtului.

– Ştii totul despre tatăl meu. Atunci ştii că a făcut două infarcturi anul ăsta. Ştii că de-abia a ieşit din spital, acum patru zile, după ultimul infarct. L-ai ucis.

Vocea îi tremura, ca şi umerii:

– L-ai ucis.

Samuelson nu mai zâmbea. Se încruntă şi spuse:

– N-am ştiut asta. Jur că n-am ştiut.

Aparent fără a-şi lua măcar timp de gândire, întinse mâna spre radio-transmițător şi apăsă pe un buton. Probabil că i s-a confirmat aproape instantaneu că a intrat în legătură cu cel căutat, pentru că începu să vorbească în microfon, repede şi insistent,

evident dând directive, într-o limbă pe care n-o ştia nimeni dintre cei prezenți, dar pe care, luându-se după câteva cuvinte disparate, George o recunoscu ca fiind idiş. Apoi Samuelson închise transmițătorul, se ridică, se duse în spatele barului, îşi turnă un coniac - mare - şi-l bău din două-trei înghițituri. Această scenă a fost urmărită cu oarecare mirare, dar nimeni n-a făcut nici un comentariu.

Van Effen se ridică, la rândul său, se duse în spatele barului şi turnă coniac în pahar. În două pahare. Se duse cu cele două pahare la Anne şi Julie, aşteptă până când văzu că amândouă au gustat din ele, apoi îşi reluă locul.

– Grozavi mai sunteți când e vorba de doamne aflate la ananghie.

Se uită la Agnelli.

– Mi-au plăcut amenințările astea.

– Crezi c-au fost amenințări fără acoperire, domnule Danilov?

Lui Agnelli nu părea să-i displacă să vorbească. Ca şi altora aflați în încăpere, probabil că i se părea jenant să nu se uite la Samuelson, care era la al doilea coniac şi nu acorda atenție nimănui.

– Te asigur că amenințările erau perfect reale. Şi vor fi puse în practică.

– Deci atât valorează cuvântul dumitale, Agnelli.

– Nu înțeleg.

– Trebuie că ai o memorie îngrozitor de scurtă dacă nu înțelegi. Cu numai câteva ceasuri în urmă, ne-ai promis că cetățenii olandezi nu vor suferi nici un prejudiciu. Acum îi preveniți pe toți locuitorii din Lelystad să-şi ia precauțiile necesare, pentru că barajele vor fi aruncate în aer. Dumnezeule mare, omule, afară e întuneric beznă şi plouă torențial. Nu vor fi în stare *să vadă* ca să-şi ia măsuri.

– Nu e nevoie să vadă. Nivelul inundației nu va fi mai mare de o jumătate de metru. Am cercetat cu mare atenție regiunea. Sunt o mulțime de camere la etaj sau în pod, deşi ar putea rămâne şi la parter, dacă nu-i deranjează că se udă la picioare. Şi sunt o grămadă de bărci. Am verificat şi asta. Mesajul a avut mai ales un scop de intimidare. Sunt sigur că-ți dai seama de asta.

– Depinde. Unde e bătrâna Conştiință Elastică?

– Bătrâna ce?

– Cine, nu ce. Riordan. Preotul care se roagă. Reverendul cu teama de Dumnezeu. De ce n-a stat cu noi să se uite la televizor?

Agnelli zâmbi uşor:

– Consideră televiziunea drept lucrarea Satanei. Din punctul meu de vedere, s-ar putea să aibă chiar dreptate. După cum ai văzut, nu se desparte nicio-

dată de căşti. Mesajul s-a transmis simultan şi la radio.

– Şi chiar aveți armament nuclear în dotare? Sincer să fiu, mi se pare de necrezut.

– Pot să ți-l arăt.

– Ei, înseamnă că aşa e. Deci acest om care predica pacea şi bunaînțelegere se pregăteşte să se joace cu explozibili mortali?

– Ai auzit ce ți-a spus domnul Samuelson adineauri.

Agnelli privi spre bar. Samuelson, continuând să privească în gol, dar părând foarte tensionat pe dinăuntru, avea aerul că şi-a mai turnat un coniac.

– Domnul Riordan e pregătit să-l bată pe diavol cu propriile sale arme.

– S-a făcut prea târziu şi cred că nu e momentul să emitem platitudini ipocrite de sorginte religioasă. Cum ați făcut rost de ele - de armele alea nucleare?

– Ai auzit. NATO. Germania Federală. Mai precis, baze militare ale S.U.A.

– Am auzit asta. N-am întrebat "de unde". Am întrebat "cum".

Van Effen privi, pentru o clipă, în altă parte, apoi din nou spre Agnelli.

– Ştiu. De la FAR. Facțiunea Armatei Roşii.

– Da. Ți-aş fi spus oricum, dar din moment ce ai ghicit sau ştii - da, aşa e.

– Isuse! Sfântul părinte de la etaj trebuie să aibă, într-adevăr, o conştiinţă originală, contorsionată, cu două feţe şi cu o elasticitate infinită: Facţiunea Armatei Roşii. Şi nu mai departe decât noaptea trecută, dacă e să ne luăm după ziare - corectează-mă, dacă greşesc - îi spunea lui Wieringa, ministrul apărării, că Facţiunea Armatei Roşii a moştenit mantia însângerată a gangsterilor de la Baader-Meinhof de la începutul anilor şaptezeci. Faptul că propriile sale mâini sunt pătate de un roşu aprins nu pare să-l îngrijoreze deloc pe sfinţia-sa. Dumnezeule, ar fi trebuit să mă gândesc imediat la asta. N-au trecut decât câteva săptămâni de când s-a produs spargerea aia reuşită la depozitul de muniţii al Armatei Statelor Unite de lângă oraşul Hanover. Facţiunea Armatei Roşii şi-a asumat răspunderea, toată lumea i-a crezut, pentru că se ştie că se pricep destul de bine la aşa ceva, iar americanii nu prea ştiu să-şi păzească instalaţiile. Dar nu s-a pomenit nimic de arme nucleare. Ar fi fost în stilul Facţiunii Armatei Roşii să precizeze clar acest lucru. Se presupune că au şi făcut-o, dar Armata Statelor Unite, direct sau prin intermediul guvernului, a reuşit să blocheze această informaţie. Sentimentele antiatomice sunt şi aşa destul de puternice în Germania, chiar şi fără să se ştie că o bandă de tineri terorişti cu creiere de păsărică se plimbă în libertate, cu arme nucleare în servietă.

– Nu e mare scofală c-ai ghicit asta, domnule Danilov. Nu se putea întâmpla decât aşa. Şi aşa s-a şi întâmplat.

– Iar informațiile voastre provin, desigur, de la aceeaşi sursă ca şi armele nucleare.

– De unde altundeva?

– Joachim şi Joop. Şi ceilalți doi băieți cu mutre angelice, care se aflau aici azi după-amiază, la sosirea noastră.

– Cine altcineva?

– Terorişti în timpul liber, cum sunt numiți în Germania Federală. Lucrează numai noaptea şi în week-end. De când a fost capturat celebrul Christian Klar - împreună cu două prietene: Mohnhaupt şi Schultz cred că se numeau - şi a fost acuzat de a fi asasinat diferiți politicieni, avocați, bancheri şi industriaşi, Facțiunea Armatei Roşii s-a cam retras în carapace şi se spune că s-a mutat în țările învecinate. Presupun că era normal, inevitabil, să aleagă Olanda. Probabil că se simt aici ca acasă.

Van Effen se gândi o clipă, apoi zâmbi:

– Pe de o parte, Facțiunea Armatei Roşii, pe de altă parte, şantajul vostru asupra guvernului olandez. Nu ți se pare minunat, domnule Agnelli, faptul că guvernul olandez e pe cale să plătească Facțiunea Armatei Roşii pentru armele nucleare ce vor fi folosite împotriva poporului olandez?

Agnelli nu avu prilejul să-şi spună părerea, pentru că, tocmai atunci, se auzi bâzâitul transmițătorului radio. Agnelli ridică receptorul, aprobă scurt, apoi spuse:

– E pentru dumneata, domnule Samuelson. Samuelson se apropie, luă receptorul, ascultă şi spuse:

– Mulțumesc, Helmut, mulțumesc foarte mult. Apoi închise şi se uită la ceas:

– Mai sunt patru minute. Mă duc în camera mea, Romero, dar cobor din nou la cină. La fel şi domnul Riordan. Peste patru minute se va face un anunț la televiziune. Vă rog să nu-l ratați.

În drum spre scară, se opri lângă masa lui Annemarie:

– Îmi pare rău, domnişoară Meijer.

Nu-i mai spunea nici "draga mea", nici "Anne".

– N-am ştiut.

Când se dădu anunțul la televiziune, întrerupând o bine aleasă piesă lugubră de Handel, interpretată de Concertgebow, suna aproape exact aşa cum îşi imaginase van Effen.

> "De-acum notoriul grup terorist FFF, citi crainicul, a anunțat că, din motive pe care nu vor să le dea publicității, şi-a retras cererea de douăzeci de milioane de guldeni de la domnul

David Meijer, începând din acest moment. Domnişoara Anne Meijer va fi eliberată şi redată tatălui său imediat ce împrejurările o vor permite. Suma pe care o cer acum de la guvern a fost mărită, corespunzător, la o sută douăzeci de milioane de guldeni."

Cu excepția unei mişcări uşoare a capului, care putea să însemne orice, dar probabil că indica o lipsă totală de înțelegere, Annemarie nu reacționă în nici un fel. Julie zâmbi fericită şi o îmbrățişă. George puse o mână pe genunchiul lui van Effen şi-l întrebă:

– Ei, prietene, ce părere ai de asta?

– Splendid, spuse van Effen. Absolut splendid. Totuşi puțin nedrept cu surorile de polițişti. Ar fi trebuit să-i dea şi ei drumul.

*

– Trebuie să recunosc, spuse van Effen, că ne va fi puțin mai greu să-l ucidem, dacă vom avea nenorocul să fim nevoiți s-o facem. Fireşte, asta dacă prietenul nostru Samuelson a fost mânat exclusiv de principii umanitare. Nu trebuie să-l judecăm greşit pe individ. E posibil să-şi fi amintit de zilele când îşi făcea rugăciunile pe genunchii mamei sale şi să i se

fi înmuiat inima. Dar e la fel de posibil să fie un ticălos mult mai calculat decât l-am crezut noi.

– Nu-mi dau seama cum de poți să spui aşa ceva, zise Vasco.

Se plimbau în sus şi-n jos sub porticul de la intrare. Acum era un frig cumplit, iar vântul luase proporții neaşteptate Acolo puteau vorbi oarecum nesupravegheați - le fusese imposibil s-o facă înăuntru -, dar numai într-o anumită măsură. Deasupra garajului se afla un oberliht, de care era sprijinită, aşa cum era obiceiul în zona aceea, o scară exterioară. Mai devreme văzuseră pe un individ urcând pe scara aceea şi pe un altul coborând. Era aproape sigur că, în spatele oberlihtului, se schimba garda. Probabil că mai erau şi alte străji, postate în celălalt hangar şi chiar în clădirea morii. Dacă scopul era de a-i împiedica pe cei dinăuntru să iasă sau pe cei din afară să intre era imposibil de ştiut. Tot ce se putea spune e că lucrurile se petreceau cu mare discreție. În moara de vânt erau folosiți numai angajați civili. Dacă ar fi existat cea mai mică bănuială că echipa de filmare are o gardă - aproape sigur, o strajă înarmată - credibilitatea studiourilor "Golden Gate Film Productions" ar fi avut mult de suferit.

– Nu numai că afirm că s-ar putea să fie un ticălos extrem de şmecher, spuse van Effen. Chiar cred asta. Desigur că a fost mişcător, înduioşător, să ți se

rupă inima, nu alta, să vezi cum un om fundamental bun e copleşit de propria sa bunătate. Ai remarcat termenii comunicatului. Domnişoara Anne Meijer va fi eliberată imediat ce împrejurările vor fi favorabile. Citeşte "împrejurările nu vor fi niciodată favorabile". Dar lumea va şti că bietul om face încercări disperate pentru ca Annemarie să revină în sânul familiei, numai că îi e imposibil să procedeze astfel, fără a-şi periclita propriile planuri şi propria sa suferință. Totuşi, el s-a oferit s-o facă. Domnul David Meijer, care presupun că nu şi-a acumulat milioanele sau miliardele, sau ce-o fi având fără să aibă şi uşoare urme de inteligență, va înțelege exact cum stau lucrurile şi va şti că fiica lui continuă să fie un pion, iar Samuelson să conteze pe el pentru a face ce trebuie în ceea ce-l priveşte, adică pentru a-şi folosi în favoarea acestuia influența asupra guvernului. Guvernul a cărui decizie contează este, fireşte, cel britanic. Pe membrii acestuia nu-i poate influența. Dar pe cel olandez, da, iar acesta, la rândul său, să-l influențeze pe cel britanic. Din punctul de vedere al lui Samuelson, asta e aproape la fel de folositor.

Şi-apoi, gândeşte-te la ce s-ar fi întâmplat dacă David Meijer chiar ar fi murit în timp ce fiica lui era încă prizoniera teroriştilor. Puțin probabil, dar nu despre asta e vorba. Opinia publică reprezintă o gamă largă, de la cei slabi de minte, până la roman-

ticii incurabili. Sindromul "morții de inimă rea" a avut întotdeauna urmări puternice. Fireşte, unii oameni chiar mor de inimă rea, dar ăsta e un proces care se petrece în câteva luni sau în câțiva ani, nu peste noapte. N-are importanță. Dacă totuşi ar fi murit, reacția opiniei publice față de Samuelson şi FFF ar fi fost de repulsie şi respingere totală. Ar creşte rezistența, opoziția ar deveni fățişă, iar omul de pe stradă ar spune: "Să-l ia dracu pe asasinul ăsta monstruos, fără inimă şi fără suflet. Nu cedați la nici una din pretențiile lui, la nici una. N-are decât să-şi pună în practică amenințările şi-o să vadă el dacă ne pasă". Şi-mi închipui că ăsta e ultimul lucru pe care l-ar dori Samuelson şi compania.

Să revenim la comunicat. Remarcă modul nobil, demn şi altruist în care a refuzat să precizeze motivele care l-au îndemnat să ia această hotărâre. Eu nu ştiam că David Meijer e bolnav de inimă, dar e foarte posibil să fie un fapt de notorietate publică. Dacă nu e, pariez că va fi în curând. Helmut Paderiwski, pe care Samuelson îl numeşte "purtătorul nostru de cuvânt la Amsterdam" va face în aşa fel să împrăştie zvonul. Radioul şi ziarele vor primi mesaje anonime şi discrete arătând că David Meijer e grav bolnav de inimă - adevărul acestei afirmații va fi dovedit imediat - şi conținând unele aluzii la faptul că frumoasa lui fiică, ostatica teroriştilor - ia rugat să-i cruțe via-

ța. Pentru ziare, asta e o poveste umană, mişcătoare, care-i va emoționa pe cititori până-n străfundul inimii. Asezonată cu sosul de rigoare, povestea asta va fi mană cerească pentru Samuelson, pentru că-l va pune într-o lumină ultrafavorabilă, va apărea aproape ca un sfânt. Nu mai contează ce-a făcut sau ce amenință să facă, va fi invadat de simpatia tuturor şi astfel pretențiile sale vor fi mai uşor satisfăcute. Lumea întreagă se dă în vânt după ticăloşii convertiți, după bandiții cu inimă de aur. Să bem în sănătatea lui Robin Hood din Amsterdam.

– Asta cred şi eu, spuse George. Printre calitățile pe care încă nu mi le cunoşti sunt şi câteva crâmpeie de idiş. Nu cine ştie ce, nici măcar cât să mă descurc, doar câteva crâmpeie. Mă întrebam ce nevoie avea să vorbească în idiş cu Paderiwski ăsta din Amsterdam, ce instrucțiuni mirobolante avea să-i transmită. Acum nu mă mai întreb. Totul se leagă.

– În fine, mai intră în joc, desigur, şi venerația pe care o au olandezii pentru guldeni. Nici o laudă nu e prea mare, vor spune ei, pentru un om care renunță la douăzeci de milioane de guldeni - faptul că renunță la nişte bani pe care nici nu-i are şi pe care, probabil, că nici nu i-ar fi obținut n-are absolut nici o importanță - atunci când vede o lacrimă mijind în ochii unei tinere fermecătoare. Se ştie că cele douăzeci de milioane sunt adăugate pe nota de plată a

guvernului, dar cui i-a păsat vreodată de faptul că e jefuit un guvern? Tot mai crezi că Samuelson a fost animat de considerente exclusiv umanitare?

– Dacă prezinți lucrurile astfel, trebuie să recunosc că nu. Probabil că e ce spui tu: un ticălos iscusit şi impostor. Oricum, e bine că m-ai convins. Ce păcat că nu te-au auzit şi celelalte paisprezece milioane de olandezi! Sunt sigur că ei vor rămâne convinşi de contrariul.

– Nu toți. Unii n-au nevoie decât de timp şi, încet-încet, vor pricepe. Dar marea majoritate - nu. Şi asta mă îngrozeşte cel mai tare în ceea ce-l priveşte pe Samuelson. Mie mi-a luat un timp bunişor până am analizat toate fețele problemei. Şi eu mă aflu chiar în inima acestei afaceri încurcate. Mintea lui Samuelson funcționează ca un computer. A gândit totul din mers, în câteva secunde, aparent automat, deşi, fireşte, nu era deloc automat. Individul e genial. Şi e extrem de periculos. Trebuie să fim foarte precauți când avem de-a face cu el.

– Şi uite aşa, am ajuns, din nou, la diavol, nu? zise George. El e cheia afacerii. Nimeni altcineva nu corespunde! El a spus că Riordan e pregătit să-l bată pe diavol cu propriile sale arme. Mă întreb în ce relații e Riordan cu Samuelson. Operațiunea asta trebuie să coste mii de dolari pe zi. Poate chiar zeci de mii. Agnelli n-are, în nici un caz, asemenea sume şi

mă îndoiesc că Riordan a câştigat vreo para în viaţa lui.

– Samuelson, fără discuţie. Stăpânul care plăteşte.

– Păcat că nu putem verifica la Interpol.

– Nu ne-ar ajuta la nimic nici dac-am putea. Dacă are inteligenţa superioară pe care i-o bănuiesc eu, înseamnă că Interpolul nici n-a auzit de el. Interpolul pur şi simplu n-are habar cine sunt criminalii de seamă pe plan mondial. De aceea şi sunt criminali de seamă. S-ar putea să nici nu aibă un trecut criminal. Fac o diferenţă între a avea un trecut criminal şi a avea cazier. Sunt sigur că nu are cazier. Şi, cum spuneam, nici trecut criminal. S-ar putea chiar să fie ceea ce sugera unchiul Arthur: un plutocrat umflat, un tip care-a făcut o avere imensă din afaceri cu petrol, transporturi de mărfuri sau ceva de genul ăsta.

– Atunci am fi auzit şi noi de el.

– Poate c-am auzit de el probabil că sub un alt nume. S-ar putea ca nicăieri să nu existe măcar vreo fotografie de-a lui. Unii dintre cei mai bogaţi oameni din lume nu s-au lăsat fotografiaţi.

George întrebă:

– Dacă e chiar atât de bogat cât ne închipuim noi, de ce încearcă să mai obţină bani şi din alte surse?

– Spectacol. Sunt convins că Samuelson nici nu vrea bani, nici n-are nevoie de ei. Dar e foarte posibil să-şi fi convins partenerii că i s-au terminat fondurile, iar acum face un circ întreg legat de bani pentru a distrage atenția de la faptul că banii n-au nici o valoare pentru el şi că e interesat de cu totul altceva. Agnelli nu face nici un secret din faptul că banii îl interesează foarte mult şi s-ar putea ca Samuelson să fi ales metoda asta pentru a-l face fericit. Are un personal numeros pe care trebuie să-l facă fericit şi toți sunt profund interesați să vadă că Samuelson e preocupat de bani. Pare să aibă nevoie de noi - încă nu ştim exact în ce scop, s-ar putea să ne aflăm aici numai printr-o întâmplare -, dar şi noi avem nevoie de bani. Şi mai mult decât toți, trebuie să fie fericit Riordan, căci, mai presus de orice, Riordan are nevoie de bani murdari pentru a-şi atinge scopurile sale mizerabile.

– Bani murdari pentru scopuri murdare, spuse George. Personalitate dual㠠Dihotomie. Trebuie să descoperim ce este ramura asta irlandezo-americană. Ştim că există oameni dornici să vândă heroina pe câțiva saci de aur pentru a ajuta o aşa-numită cauză nobilă. Obtuzitate. Ăsta e cuvântul.

– Ceva de genul ăsta. În termeni medicali, vedere parțială, în loc de vedere globală. Trebuie să ac-

ceptăm că e o boală şi s-o tratăm cum ne-om pricepe mai bine.

– Şi cum să tratăm maladia asta? Oare bunul doctor are ceva în cap?

În ciuda grăsimii sale extraordinare, George tremura din cauza vântului năprasnic.

– O rețetă? Un tratament?

– E prea târziu pentru medicamente.

– Chirurgie? N-aş şti nici măcar cum se ține un scalpel.

– Nici nu trebuie. Ca să folosesc, în continuare, jargonul medical, în momentul de față chirurgia e contraindicată.

George îşi drese, delicat, glasul, ceea ce nu era deloc uşor când îți suflă vântul în față:

– Ți-ai descoperit brusc o grijă exagerată față de soarta unor asasini? A unor ucigaşi care se pregătesc să înece Dumnezeu ştie câte şi mai câte mii dintre concetățenii noştri?

– Nu mă schimb eu chiar aşa uşor, George. Ştiu că se află pe aici, prin preajmă, destui criminali înrăiți şi destui psihopați. Dar ai oare cel mai mic dubiu că am putea să-i ucidem pe Riordan, Samuelson şi Agnelli şi apoi să le salvăm pe fete, fără să pățim nimic?

– *Eu* ştiu c-am putea. Îmi retrag sugestia ridicolă cu privire la inima ta slabă. E mai curând din beton armat.

Privirea lui Vasco nu era tocmai şocată, dar exprima o oarecare nelinişte şi neîncredere.

– Eşti polițist, domnule locotenent. Ai jurat să aperi legea. Adică să le dai şansa unui proces în regulă şi să pui să-i spânzure a doua zi.

– Sunt propriul meu tribunal şi n-aş ezita să-i împuşc ca pe nişte câini dac-aş crede că în felul ăsta se rezolvă ceva. Dar nu se rezolvă. Din două motive: unul psihologic, celălalt practic. Motivul psihologic: sunt curios, îmi place să-mi bag nasul, dacă vrei. Nu sunt sigur că ăştia trei sunt criminali obişnuiți. Nu sunt convins că Romero Agnelli e asasinul nemilos pe care ni-l închipuim noi. Nu seamănă deloc cu cei doi frați ai săi pe care i-am pus la păstrare după gratii. Ăia erau nişte sadici înrăiți de primă clasă. Faptul că nu le-a atins nici cu un deget pe Julie şi pe Annemarie e o dovadă în acest sens. Să-l luăm acum pe Riordan. Nu e un psihopat, țăcănit, sonat, chiar şi demagog, pe alocuri, dar un demagog de ocazie. Dar un țăcănit nu e neapărat nebun cu acte-n regulă. Sunt o mulțime de indivizi internați la balamuc - nebuni cu certificat, cum se spune - care sunt convinşi că ei sunt singurii oameni normali de pe lume şi că există mult mai mulți indivizi - cei

răspunzători pentru războaie, foamete, boli, genocid, comerțul cu droguri sau cei care vorbesc cu uşurință despre anihilarea nucleară, ca să nu mai vorbim de încă vreo câteva fleacuri - care ar trebui să se afle în locul lor. Şi cine-ar putea să-i contrazică?

Şi mai intervine şi factorul demagogic.

– Dema… ce? întrebă Vasco.

– Cei care bat câmpii în mod bombastic. E un cuvânt care s-a demonetizat. Un cuvânt care se aplică celor de tipul lui Hitler, Mussolini şi altor câtorva duzini de conducători naționaliști din vremea noastră. Există demagogi buni şi demagogi răi. Inițial, termenul îi desemna pe cei care se împotriveau legilor în vigoare, de obicei legi proaste. Dacă vrei, Hristos ar fi putut fi considerat un demagog. Recunosc că Riordan nu face parte din Sfânta Treime, dar cred că e un demagog sincer şi cinstit, deşi a fost indus în eroare. Nu cred că e fundamental rău.

– Samuelson e nodul gordian. El e adevărata enigmă. Ştiți că e englez?

Ambii interlocutori clătinară din cap.

– E englez. Şi bogat. Evident, foarte bogat. Desigur, oamenii bogați simt, în general, nevoia de a deveni şi mai bogați, dar şi asta are o limită şi cred că Samuelson a atins acea limită. E cât se poate de sănătos şi de echilibrat. În spatele bonomiei şi joviali-

tății sale, cred că e un obsedat. Un om urmărit de o idee. Aş vrea să ştiu care e ideea asta? Ce credeți de Kathleen?

Amândoi se holbară la el, apoi George spuse:

– Aşteptați o clipă.

Dispăru în interiorul morii şi reapăru, puțin după aceea, cu trei pahare enorme de coniac:

– Dacă trebuie să continuăm discuția asta la temperatură siberiană… Ce vrei să spui prin "Kathleen"?

– Exact ce am spus. Cum vi se pare?

– Dar nici n-o cunoaştem, spuse George. O copilă fermecătoare, desigur.

– I-auzi, i-auzi. Tu şi slăbiciunile tale de om între două vârste. Tu ce crezi, Vasco?

– Sunt de acord cu George. N-am văzut niciodată… Se întrerupse:

– Pare bună şi blândă şi…

– O excelentă actriță? O spioană cu experiență? Vasco nu răspunse.

– Echivalentul feminin al asasinului zâmbitor cu un cuțit ascuns sub mantie?

– Nu. Vasco era vehement.

– Nu, desigur. În seara asta, când ea urmărea anunțul de la televiziune, tu o urmăreai pe ea. Nu că te condamn. E la fel de demnă de atenție ca orice altă fată din Olanda. Dar nu de asta te uitai tu la ea.

Ştii, Vasco, cred c-ai fi un excelent inspector de poliție. Fireşte, sub privirea atentă a lui George, pe care sper să îl conving să se lase de meseria lui rău aleasă de patron de restaurant.

– Eu?

George îl privi pe van Effen de parcă unul dintre ei, sau amândoi, şi-ar fi pierdut mințile.

– Tu. Te ratezi. Păstrează La Caracha, desigur. Annelise e cea mai bună bucătăreasă din Amsterdam şi poți să angajezi oricând vreo doi bătăuşi, de preferință foşti deținuți, care să-ți preia urâtul rol de namilă. Dar asta e altă poveste. Ce ți-au spus ochii ei, Vasco?

– Ochii ei?

Pentru o clipă, Vasco fu deconcertat.

– Ai lui Kathleen. Îi priveai ochii, nu fața.

– De unde ştii…?

– O combinație de abilitate, viclenie, iscusință şi experiență. Exercițiul e totul. Ce exprimau? Teamă, nefericire?

– Ceva de genul ăsta. Evident nefericită. Nervoasă. Ce e ciudat e că arăta astfel *dinainte* de a se transmite anunțul. Ştia ce urmează sau credea că ştie, sau era convinsă că ştie. Şi nu-i plăcea câtuşi de puțin.

– Încă o persoană tânără în afacerea asta fără voia ei, spuse van Effen.

– Dacă e să vorbim de cei care târăsc şi cei care sunt târâți, spuse George, o puteți include şi pe Maria Agnelli în ultima categorie. Mariei noastre îi place tare mult să-şi lingă buzele. Am cunoscut cu toții oameni care se ling pe buze când sunt într-o stare de anticipare sadică, dar acelora nu le *tremurau* buzele. Ei - da. Teamă nervoasă. Repulsie, dacă vreți.

– Asta mi-a scăpat, zise van Effen.

– De, omul n-are decât doi ochi, spuse George, logic. Dar nu trebuia să fii un observator prea atent ca să remarci că Samuelson era de-a dreptul fericit pe tot parcursul transmisiei. Deci ce bilanț avem? Trei persoane care s-au lăsat târâte în povestea asta. Una dintre ele, Samuelson, e şi cea care-i târăşte pe ceilalți. S-ar zice că Samuelson s-a aruncat cu capul înainte pe un drum ca o muchie de cuțit, ce coboară o pantă muntoasă foarte abruptă. Celelalte două sunt târâte pe drumul ăsta, îngrozite să traverseze prăpastia pe drumurile astea ca o muchie de cuțit.

Vasco spuse cu o voce plângătoare:

– Mergeți prea repede pentru mine. Le faceți pe fetele astea să pară relativ inofensive, poate chiar cumsecade. Dar Joachim şi Joop, şi ăilalți doi cu mutre de îngeraşi, care se află aici la moară - brigada Baader-Meinhof sau Facțiunea Armatei Roşii, ori cum s-o fi chemând - ei bine, ăştia nu sunt cumsecade.

– Ei n-ar fi de acord cu tine, spuse van Effen. Ei se consideră noii Mesia, care s-au dedicat creării unei lumi mai nobile şi mai bune. Numai din cauza nebuniei oarbe a acestei lumi rău întocmite au ajuns ei să recurgă la asasinate şi să folosească arme nucleare strategice.

– Iar fetele alea două sunt asociatele şi aliatele lor, spuse Vasco.

Vorbea cu foarte mare amărăciune.

– Sau îți bagi mâna în cuibul ăsta de şerpi, care colcăie de omoruri, schilodiri, şantaj, terorism şi jaf şi le scoți de acolo albe ca laptele?

– Poate puțin înnegrite de funingine. Camuflezi. Puțin constrânse, puțin şantajate, dragoste prost înțeleasă, loialitate prost înțeleasă, un cod deformat al onoarei, un fals sentimentalism, un amestec judicios de adevăr şi de minciuni.

– Cred că vrei să spui că nu şi-au dat seama ce fac, zise George. Dar ăia şi-au dat foarte bine seama ce fac, când au răpit-o pe Julie.

– Nu cred că sunt ei răspunzători. Au sperat, firește, să mă descurajeze pe mine, dar ăsta a fost numai un pretext. Romero Agnelli nu s-a gândit niciodată la aşa ceva din proprie inițiativă. Cât despre a-i face vreun rău surorii mele, v-am mai spus părerea mea că n-ar fi în stare să omoare o muscă. Ordinele au fost date de frații săi Giuseppe şi Orlando,

acel duo încântător pe care l-am pus la păstrare acum câțiva ani.

– Dar sunt în închisoare. Van Effen oftă:

– Vasco, Vasco. Unele dintre bandele cele mai puternice de răufăcători din lume sunt conduse de şefi aflați temporar în închisoare, ținuți la ultrasecret. Palermo, Cagliari, Ajaccio, Marsilia, o jumătate de duzină de oraşe din Statele Unite şi chiar Londra, Amsterdam şi Neapole - aici criminalii sunt atotputernici, cu drepturi depline de viață şi de moarte asupra celorlalți. Toate oraşele astea sunt ținute sub control de criminali aflați în închisoare. Frații lui Romero sunt cei care au dat ordin să mi se trimită cărțile alea poştale de amenințare şi tot ei au ordonat răpirea lui Julie. Dar nu cred că au ceva cu Julie. Nu cred nici măcar că au ceva cu mine. Oricât ar părea de ciudat, de regulă, criminalii condamnați nu le poartă pică polițailor care i-au prins; toate resentimentele lor se îndreaptă împotriva judecătorilor care i-au condamnat. Italia e un exemplu clasic în acest sens.

– Dacă nu au nimic nici cu tine, nici cu Julie, spuse George rar, atunci, cu inteligența care mă caracterizează, cred că urmăresc altceva. Şi când te gândeşti că Samuelson a avut neobrăzarea sfruntată să spună că Riordan e pregătit să-l bată pe diavol cu propriile sale arme.

– Iar eu am spus că trebuie să ne păzim de el ca de dracu!

– Că tot veni vorba de dracu, spuse Vasco, şi cu tot respectul cuvenit, desigur, despre ce dracu vorbiți voi acolo?

– Despre diavol, spuse George, sau despre diavoli. Inundarea - sau neinundarea țării - şi poate chiar o condiție preliminară a tratatului vor depinde de eliberarea celor doi frați ai lui Romero din închisoare. S-ar putea, Doamne fereşte, să ne ceară amnistierea lor totală.

*

A urmat o scurtă pauză, în care timp George s-a întors înlăuntrul morii să mai aducă nişte pahare cu leac contra pneumoniei. Când a revenit, van Effen spuse:

– Ei bine, ajunge cu teoria. Cred că am desluşit totul, cu excepția motivației ultime a atitudinii lui Samuelson. Nici în privința asta nu ne înşelăm - pur şi simplu nu ştim. Acum să trecem la lucruri practice. N-ar trebui să ne ia prea mult timp. Opțiunile noastre sunt limitate şi, în plus, e un frig prea îngrozitor.

Am căzut de acord că nu e momentul să terminăm cu cei trei şefi de aici ai bandiților. Mai sunt şi

alte motive, neteoretice. S-ar putea ca Samuelson să nu fie numărul unu în toată afacerea asta, deşi eu sunt convins că e. Mai pot fi şi alții. Samuelson trebuie să aibă pe cineva aproape de Ilssemeer, care să acționeze afurisita aia de maşinărie nucleară a lor. Au avut şi lipsa de prevedere să ne spună că aici e numai un cartier general pasager. Probabil că celălalt e cel important şi de acolo intenționează să dea lovitura finală. Trebuie să-l descoperim, aşa că, pentru moment, trebuie să rămânem asociații lor.

Sunt absolut sigur că vor arunca în aer barajele de la nord şi de la sud de Lelystad şi vor inunda zonele de la est şi de la sud de Flevoland la puțină vreme după miezul nopții, pentru că sunt tot atât de sigur că britanicii au de gând să temporizeze şi nu se vor da bătuți de la prima amenințare. Cu puțin noroc, cred că nu vor fi pierderi de vieți omeneşti. N-am de gând să-mi bat capul să ghicesc ce se va întâmpla cu animalele. Maşinăria nucleară care va exploda în Ilssemeer mâine după-amiază reprezintă o amenințare mult mai serioasă. Eu presupun că se află în Markerwaard şi, personal, n-aş vrea să mă aflu în apropiere de Marken sau Volkendam când va sări în aer. Valurile pe care le produce sunt nişte chestii periculoase, mai ales când înălțimea lor e imprevizibilă. S-ar putea să se producă lucruri neplăcute chiar şi la Hoorn sau la Amsterdam, deşi mă

îndoiesc. La urma urmei, asta e, în primul rând, o demonstrație pentru guvernul britanic sau cam aşa ceva. Lovitura cea mai mare va veni mai târziu, având în vedere că atunci trebuie să se producă pagubele cele mai mari. Deci data viitoare sau peste încă o dată. Oricum, ziua. Vasco întrebă:

– De ce ziua?

– Crezi că au elicopterul ăla numai ca să turneze un film inexistent? Au nevoie de el ca să ajungă într-un loc inaccesibil pentru un vehicul terestru. O insulă, poate, deşi pare puțin probabil. Fapt e că e foarte greu ca un elicopter să aterizeze pe timp de furtună, deşi mulți piloți de înaltă calificare, care conduc elicoptere de salvare din aer sau de pe mare, o fac în mod obişnuit. Dar să încerci aşa ceva pe timp de furtună, într-o beznă totală şi pe o ploaie torențială - deci cu vizibilitate zero - e o nebunie sinucigaşă, mai ales dacă din încărcătura ta fac parte şi nişte maşinării nucleare, potențial greu de controlat. Deci trebuie să fie ziuă.

– Crezi că s-ar putea să mai rămânem aici încă vreo câteva zile? întrebă George.

– Eu presupun că vom pleca de aici mâine în zori. Indivizii vor voi să se instaleze în cartierul lor general, în apropiere de locul acțiunii. Proiectilele acelea sol-sol şi sol-aer au fost dezactivate?

George aprobă din cap.

– Te pricepi la dezactivarea mecanismelor nucleare strategice?

– Nici măcar n-am văzut vreodată o armă nucleară strategică. Dac-aş putea să examinez una cu atenție sau să văd o machetă, ei bine, atunci da, poate. Altfel, nu. Ştiu că n-aş simți nimic, dar nu mor de plăcerea de a fi volatilizat.

– Ei bine, o să le aruncăm o privire mai târziu, la noapte. Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Nici măcar nu trebuie să căutăm. Ați auzit ce-a spus Agnelli: "Pot să vi le arăt chiar acum".

– Asta n-o să le trezească suspiciunea? întrebă George. Faptul că n-am cerut să le vedem imediat. Vor crede că ne-am consultat şi că am pus la cale un plan drăcesc.

– Lasă-i să creadă ce vor şi să fie cât vor de suspicioşi. Noi suntem mai în siguranță ca într-o biserică. Noi, dragii mei prieteni, suntem indispensabili.

George şi Vasco se uitară unul la altul, apoi la van Effen, dar nu spuseră nimic.

– Dar nici prea isteți nu suntem. Joop, Joachim sau unul dintre amicii lor psihopați de la Facțiunea Armatei Roşii au furat maşinăriile alea nucleare de la dispozitivul de armament NATO al S.U.A. de lângă Metnitz, în noaptea de trei februarie. Dar în aceeaşi noapte s-a mai întâmplat ceva.

– Pe 3 februarie, spuse George. Desigur. Într-adevăr, nu suntem prea isteți. Asta e noaptea în care depozitul de muniții de la De Doorns a fost aruncat în aer, dispărând fără urmă. Experții în explozive ai lui Samuelson au încercat să-şi împrospăteze stocul. Un crater enorm. Nu-i de mirare că FFF-iştii au avut o nevoie atât de disperată de marfa şi de serviciile noastre.

Probabil că suntem singurii din zonă care ştim să facem să explodeze o petardă. Chiar şi firma Lloyd's din Londra ne-ar da o asigurare pe viață.

Vasco spuse:

– O politică de asigurări minunată, aste e sigur. Dar ți-a trecut prin cap că Joop sau unul dintre asociații săi scrântiți s-ar putea să se priceapă la maşinăriile astea nucleare?

– Mi-a trecut prin cap, spuse van Effen. Deci va trebui să avem grijă de scrântiți sau de maşinării, nu? Sau *şi* de scrântiți *şi* de maşinării. Dar înainte de a începe să avem grijă de indiferent ce, vă propun să intrăm, să ne spălăm, să ne pieptănăm, să aflăm cât de minuțios ne-au examinat bagajele, să ascultăm următoarele comunicate mirobolante ale guvernului olandez, ale guvernului britanic sau ale FFF-iştilor, iar apoi să luăm cina în compania jovialelor noastre gazde. E de aşteptat că un om cu resursele lui

Samuelson îşi poate permite să țină un bucătar de mare clasă.

*

Romero Agnelli îi întâmpină la intrare şi-i îmbie imediat cu câte un pahar de jonge jenever.

– Probabil că aveți nevoie de aşa ceva, după îndelunga şedere afară. E cam frig în seara asta.

– Nu pentru noi, spuse van Effen. Suntem iubitori fanatici de aer curat.

– Credeam că asta e valabil numai pentru englezi. Oricum, sper că v-a priit plimbarea.

– Dacă numeşti plimbare faptul că am umblat în sus şi-n jos pe verandă, atunci, da, ne-a priit.

Van Effen ştia că Agnelli era perfect conştient de faptul că nu părăsiseră nici o clipă veranda.

– Şi, fireşte, ați avut condiții pentru o discuție fără martori. Agnelli zâmbea.

– Ei bine, da. Ne-am cântărit viitorul probabil, despre care nu ştim mai nimic La urma urmei, dumneata şi prietenii dumitale nu sunteți prea comunicativi. Nu ştim nici pentru ce suntem aici, nici ce servicii se aşteaptă de la noi, nici unde vom merge, nici măcar când plecăm.

– La ultima întrebare pot să-ți răspund: mâine dimineață la opt. Cât despre rest, ei bine, dumneata

şi cu mine suntem adepții principiului minimei informații.

– Aşa e, aşa e. Dar un lucru tot trebuie să ştim: unde vom dormi la noapte? Pe podea?

– Doamne-Dumnezeule, nu. Țineți cont că nu suntem la Ritz, dar avem tot felul de facilități. Veniți. O să vă arăt. Am şi pus să vi se ducă sus bagajele.

Îi conduse pe o scară în spirală, până la o uşă aflată la capătul unui coridor. Camera de dincolo de uşă era de mărime obişnuită şi avea trei paturi de o persoană. Agnelli arătă spre o uşă la celălalt capăt al camerei:

– Baia. N-are cadă de marmură, n-are robinete de aur, dar e destul de funcțională.

Se uită la ceas.

– Cina e peste douăzeci de minute.

Plecă, continuând să zâmbească.

Van Effen şi George se aşezară pe paturi, vorbind despre fleacuri, în timp ce Vasco privea în jur. Vasco era specialist în acest tip special de privire împrejur: foarte meticulos, foarte atent. După câteva minute, spuse:

– Nu sunt microfoane.

George îşi aburcă pe genunchi valiza lui de mărime medie. Era una din acele valize fantezii cu ci-

fru, câte o combinație de patru cifre la fiecare încuietoare, în total - opt. George o scrută atent.

– Combinațiile sunt ca înainte? întrebă van Effen.

– Ca înainte. Dar nu sunt neatinse. Văd nişte zgârieturi foarte discrete. Valiza asta e nou-nouță. N-a mai fost folosită niciodată. În mod normal, n-aş fi purtat acest simbol al novicilor în meserie, dar Annelise mi-a făcut-o cadou de ziua mea şi n-ar fi fost deloc frumos să plec de acasă fără ea. A fost deschisă şi închisă la loc într-un timp foarte scurt. Nu cunosc nici un spărgător de seifuri din Olanda care-ar fi putut face asta. Orice spărgător care se respectă poate să deschidă un seif convențional. Dar nu pe ăsta.

Van Effen spuse:

– Pariez că O'Brien ar putea să deschidă beciurile băncii Amsterdam-Rotterdam cu o agrafă.

– N-am nici o îndoială.

George formă combinația de cifru şi deschise valiza.

– E un personaj foarte ordonat. Totul e exact aşa cum a fost, firește, cu micile deranjamente provocate de transport.

– A ta, Vasco? Vasco îşi descuie valiza.

– Neatinsă. Încărcăturile de rezervă ale pistolului Smith & Wesson sunt la locul lor.

– Normal.

Van Effen îşi deschise propria valiză - nu fusese nici măcar încuiată -, scoase din ea un sac de toaletă destul de şifonat şi extrase de acolo un spray de culoarea stacojie cu capac cromat. Pe recipient scria Yves Saint-Laurent-Pour Homme-Mousse-Raser. De fapt, spray-ul nu conținea spumă de ras.

– Ei bine, spuse George, nimeni nu s-a atins de chestia asta şi nici nu l-a mirosit.

– Evident.

Van Effen puse spray-ul la loc.

– Dac-ar fi făcut-o, ar mai fi încă aici. Culcați pe covor. Mă îndoiesc că mi-au deschis măcar sacul de toaletă. Probabil s-au gândit că, dacă avem ceva de ascuns, trebuie să fie în sacul antifurt al lui George.

Scoase o mică tabletă de săpun din sacul de toaletă şi i-o înmână lui Vasco:

– Ştii ce să faci cu asta.

– Igiena e totul.

Vasco se duse la baie, în timp ce van Effen şi George traversară camera până la fereastra de la picioarele patului, pe care o deschiseră. Din câte-şi puteau da seama în întuneric, se aflau cam la cincisprezece picioare deasupra curții pietruite, o curte aproape total cufundată în beznă.

– Foarte satisfăcător, George, nu crezi?

– Foarte. Mai întâi, ar trebui să faci un ocol cam lung ca să rămâi în întuneric atunci când te duci în spatele hangarului. Şi te-ai gândit că terenul s-ar putea să fie minat, ca o măsură de precauție împotriva curiozității personalului de serviciu? Ştii, tipul ăla oribil de mine care sar la o înălțime de trei picioare în aer înainte de a exploda.

– George, tot personalul de serviciu de aici vine din satul vecin. Dacă, să zicem, o fată de la spălătorie ar fi tăiată în două, ca urmare a unui accident oarecare…

– Ai dreptate. Nu se poate. Dar dacă ar fi să dai peste un FFF- ist de patrulă afară…

– Oricine ar patrula pe o noapte ca asta ar trebui să fie debil mintal. Furtună, ploaie cu băşici, frig năprasnic, tunete şi fulgere de aşteptat în orice clipă…

– Dar…

– N-am de gând să dau peste nimeni Pentru că s-ar putea să dea cineva peste mine. Trebuie să mă port cu mănuşi de catifea. Dar văd că Vasco nu se grăbeşte deloc.

Se duseră la uşa de la baie, încercară s-o deschidă şi constatară că e încuiată. Van Effen făcu să scârțâie clanța.

– Stingeți lumina din cameră, zise Vasco.

Făcură ce le-a spus. Vasco deschise uşa de la baie, care era într-o beznă totală.

– Scuzați-mă, domnilor, dar n-am vrut ca acela care mă urmăreşte din umbră să ştie că, la rândul său, e urmărit din umbră. Mai ales că, vă rog să notați, urmăritorul nostru nici nu prea e în umbră.

Fereastra băii se afla, de fapt, chiar în fața uşii care ducea la mansarda hambarului, la parterul căruia era parcat camionul armatei. Individul din pragul uşii nu făcea cine ştie ce efort să-şi ascundă prezența, iar de pe veranda morii se proiecta în curte o lumină puternică.

– Nu mi se pare că stă de strajă împotriva a ceva anume, spuse van Effen. E lipsit de entuziasm. Nu-l condamn. Trebuie să i se pară un exercițiu cam inutil pe o noapte ca asta.

– Şi se cam congelează, spuse George.

– Îşi generează propria căldură, spuse Vasco. Aşteptați! N-au avut mult de aşteptat. După mai puțin de zece minute, paznicul a întins mâna undeva în spate, a dus la gură o sticlă şi a sorbit din ea o gură bună.

– Nu e apă minerală, asta e clar, spuse van Effen. Hai să intrăm. Închiseră uşa de la baie după ei şi aprinseră lumina din dormitor. Vasco îi întinse lui van Effen un mic obiect metalic îmbrăcat într-o folie de plastic. Van Effen îl puse în buzunar.

– Am îmbinat la loc cele două bucăți de săpun şi le-am lăsat în apă fierbinte, spuse Vasco. În curând se vor lipi la loc. Am o idee. Imediat după ce am intrat în baie, am văzut un tip traversând curtea şi ducându-se spre hambar. Atunci am stins lumina. Tipul a dispărut în spatele hangarului, ştiți, spre scările exterioare şi apoi i s-a alăturat celui din uşa mansardei. Schimbarea gărzii, ca să spun aşa. Asta s-a petrecut la şapte fix. Mi-a trecut prin cap că n-ar strica dacă m-ar durea atât de tare în gât încât să-mi fie imposibil să vin cu voi la cină. S-ar putea să nu ne strice să aflăm la ce intervale se schimbă garda.

– Sigur că nu ne-ar strica, spuse van Effen. E o idee excelentă, Vasco. Ar fi trebuit să mă gândesc şi eu la asta. Îți garantez că vei fi avansat - fireşte, dacă supraviețuim. Sunt sigur că Samuelson va regreta imens absența ta. Probabil că va insista să-ți mai trimită un grog.

– Ai grijă să fie unul mare, te rog. Mă simt foarte slăbit.

– Domnule Danilov. George.

Pe când van Effen şi George coborau scările în camera de zi, Samuelson se apropie să-i întâmpine, radiind de parc-ar fi fost prieteni pe care nu-i mai văzuse de mult.

– Ați sosit tocmai la timp ca să vedeți următoarea transmisie TV. Apoi cinăm. Dar unde e impetuosul nostru tânăr locotenent?

– Tânărul nostru locotenent nu se simte deloc impetuos. Starea laringelui i s-a înrăutățit. Gripă, cred.

Samuelson plescăi din limbă şi clătină din cap.

– Afurisita asta de gripă face ravagii în ultimul timp. Vremea asta îngrozitoare. E extrem de important ca locotenentul să se simtă bine mâine. Herta?

Se adresă unei tinere cu părul de culoarea inului, care punea masa pentru cină.

– Un grog. Tare. Du-l sus, în camera locotenentului. Ce păcat, ce păcat. Ah!

Agnelli tocmai dăduse televizorul mai tare şi o formație rock, care, din fericire, cântase până atunci pe muteşte, dispăru de pe ecran, înlocuită de crainicul obişnuit, arătând, dacă aşa ceva era posibil, încă şi mai lugubru şi funebru decât data trecută.

– Referitor la amenințările pe care le face la adresa țării noastre grupul neidentificat care-şi spune FFF, Ministerul Apărării tocmai a dat un comunicat. Guvernul britanic şi guvernul nostru sunt în contact permanent, dar, deocamdată, nu poate fi anunțat rezultatul negocierilor, pentru că acesta depinde de tratativele duse între Whitehall şi Stormont. Stormont e sediul parlamentului şi al or-

ganismului de guvernare din Irlanda de Nord; după Olanda, această țară este, fireşte, cel mai direct interesată de rezultatul acestor negocieri. Trebuie precizat că Whitehall-ul se află într-o situație foarte dificilă şi foarte specială. Ulster, adică Irlanda de Nord, deşi face parte integrantă din Marea Britanie, îşi păstrează un oarecare grad de autonomie în ceea ce priveşte hotărârile referitoare la propriul său viitor. Telespectatorii vor fi informați imediat ce vom avea ştiri proaspete.

FFF ne-a anunțat că vor da un nou comunicat după această emisiune. Acesta vă va fi transmis la orele opt seara.

În această situație, ultimele informații de la institutul meteorologic sunt semnificative. Vântul, ce se îndreaptă spre nord, e de gradul nouă şi se înteţeşte. O ploaie torențială cade în cea mai mare parte a Scandinaviei şi are cea mai mare intensitate în Olanda. Este de aşteptat ca Marea Nordului să ajungă la nivelul cel mai înalt din ultimul sfert de secol în mai puțin de patruzeci şi opt de ore.

Crainicul dispăru din imagine, iar Agnelli închise televizorul.

– Vai, vai, zise Samuelson. Situația pare, într-adevăr, să se înrăutățească. Sau să se îmbunătățească. Totul depinde de perspectivă.

Făcu un gest spre bar:

– Romero, ai grijă ca prietenii noştri să nu fie neglijați. Scuzați-mă, doamnelor şi domnilor. Mă întorc imediat.

Dispăru pe scări în sus.

În timp ce frații Agnelli erau ocupați în spatele barului, van Effen se plimba fără țintă prin încăpere, părând să admire tablourile şi obiectele din bronz şi din aramă care împodobeau pereții. Examină cu atenție, dar foarte rapid, telefonul. Numărul fusese acoperit cu grijă cu un strat gros de tuş, ceea ce nu-l surprinse, nici nu-l preocupă pe van Effen. Era aproape sigur c-ar fi putut, mai târziu, în timpul nopții, să comunice acel număr de telefon sediului central al poliției din Marnixstraat, Amsterdam, ceea ce ar permis poliției să stabilească cu precizie locul unde se afla moara de vânt, dar nu era în intenția lui s-o facă. Răspunsul la maşinațiile FFF-ului se afla în altă parte. Era de presupus că Samuelson, pentru motive cunoscute numai de el, se dusese sus şi folosea un alt telefon pentru a transmite textul următorului comunicat al FFF- ului.

Cina din seara aceea a fost destul de ciudată. Nu din cauza mâncării. Evident, la moară nu se afla un bucătar de mare clasă. Luați în masă, olandezii nu au gusturi culinare rafinate. Un bucătar sau o gospodină olandeză tradițională consideră o chestiune de mândrie şi onoare personală şi 0 insultă la

adresa oaspeților dacă vreo părticică din farfurie rămâne neacoperită de mormanul cu mâncare. Mâncarea era destul de comestibilă, dar Michelin n-ar fi cinat acolo a doua oară.

Ciudățenia consta în comportamentul contrastant al comesenilor. Samuelson şi Romero Agnelli, van Effen şi George discutau, întruna, expansiv şi jovial. Daniken mai spunea, din când în când, câte ceva, dar era limpede că nu e mare amator de conversație. Reverendul Riordan, cu excepția faptului că a rostit o binecuvântare lungă şi - dată fiind situația - ipocrită, înainte de masă, a rămas grav, gânditor şi total tăcut în timpul cinei. Riordan, gândi van Effen, dacă nu e cu totul deranjat sau dement, era complet detaşat de realitate şi pradă a unei naivități incredibile. Şi Leonardo a rămas tăcut. Şi el se gândea, dar numai la stomacul său; era teribil de gurmand, având în vedere dimensiunile sale reduse. Fetele vorbeau numai când erau întrebate, zâmbeau arareori, în cea mai mare parte părând de-a dreptul demoralizate.

La un moment dat, van Effen îi spuse lui Romero Agnelli:

– Dar unde e prietenul nostru O'Brien în noaptea asta? Sper că nu zace şi el de febră.

– O'Brien e sănătos tun. E în altă parte. Van Effen spuse doar:

– Ah! Samuelson zâmbi:

– Eşti, într-adevăr, un om cu o remarcabilă lipsă de curiozitate, domnule Danilov.

– Ar ajuta la ceva dacă aş şti unde e şi ce face?

– Nu. Romero mi-a vorbit în repetate rânduri despre principiul minimei informații, pe care-l aplici dumneata. Sunt absolut de aceeaşi părere.

Se uită la ceas:

– Romero, mai e doar un minut până la ora opt.

Era acelaşi crainic. Arăta de parcă tocmai ar fi aflat că îi murise toată familia într-un accident de avion:

– Am primit ultimul comunicat din partea organizației FFF.

Nu avea deloc vocea unui crainic de ştiri; intona cuvintele ca un preot care rosteşte un necrolog.

– E foarte scurt şi sună în felul următor:

Nu avem nici o încredere în afirmația Ministerului Apărării. Credem că guvernul olandez şi cel britanic încearcă să tragă de timp sau nu are încredere în amenințările noastre. Barajele de la nord şi de la sud de Lelystad vor fi fisurate la câteva minute după miezul nopții. Maşinăria nucleară din Ilsselmeer va provoca o explozie mâine, la orele două după-amiază. Vă rugăm să credeți că aceste două incidente pot fi considerate ca nişte simple fleacuri, comparativ cu dezastrul care va face să se scufunde

întreaga Olandă la mai puțin de douăzeci şi patru de ore de la explozia nucleară. Acesta este sfârşitul comunicatului.

Am mai primit o declarație din partea Ministerului Apărării. Se precizează că membrii guvernului nu au nici un comentariu de făcut la acest ultim comunicat, având în vedere că nu au cum să prevadă modul irațional în care lucrează mințile teroriştilor.

Samuelson plescăi din limbă şi clătină trist din cap.

– Se mai spune că membrii guvernului sunt gata să creadă că teroriştii sunt destul de demenți încât să-şi ducă la îndeplinire amenințările nebuneşti - noi plescăieli din limbă şi clătinări din cap din partea lui Samuelson - şi nu pot face mai mult decât să avertizeze autoritățile locale să ia toate măsurile de protecție posibile.

Experții olandezi şi specialiştii britanici în armament nuclear au căzut de acord în legătură cu rezultatele probabile ale unei asemenea explozii nucleare. Se presupune că aceasta se va produce la Markerwaard. Dacă aparatul e instalat în centrul sau în apropierea centrului Markerwaardului, tsunami - valul rezultat ca urmare a exploziei - care va ajunge la țărmuri ar trebui să fie de proporții reduse: în medie, între şaizeci şi şaptezeci centimetri. Dacă instrumentul e plasat mai aproape de țărm,

valul ar putea fi de câteva ori mai înalt, iar rezultatele locale ar putea fi dezastruoase.

Națiunea va fi informată imediat cu privire la orice noi schimbări care pot surveni.

Agnelli închise televizorul. Samuelson, pe jumătate zâmbitor, îl privi pe van Effen şi spuse:

– Sesizez oare o umbră de încruntare pe fața dumitale, domnule Danilov?

Van Effen nu răspunse.

– Romero mi-a spus că poți să reacționezi excesiv de violent la orice amenințare privind viața concetățenilor dumitale sau, mai exact, la viața cetățenilor patriei dumitale adoptive. Romero e de părere că dumneata şi prietenii dumitale sunteți oameni extrem de periculoşi. Sunt de acord cu el. Presupun că eşti înarmat până-n dinți. Van Effen îşi descheie haina, pentru a dovedi că nu poartă pistolul Smith & Wesson, apoi se întoarse spre Agnelli, aşezat lângă el, îşi încrucişă picioarele şi-şi ridică manşeta dreaptă de la pantalon, ca să arate că nu poartă nici pistolul liliputan.

– Nu consider că armele de foc fac parte din ținuta obligatorie pentru cină. Crezi c-aş fi atât de nebun încât să mă apuc să trag cu pistolul în prezența a patru frumoase domnişoare? În prezența oricărei doamne, dacă e s-o luăm aşa?

– Nu. A fost greşeala mea. Maşinăria nucleară *este* instalată în Markerwaard, dar e plasată fix în centru. Mă crezi?

– Dac-aş avea mintea dumitale atât de bănuitoare, ți-aş răspunde c-o să aştept până mâine după-amiază la două şi cinci ca să aflu. Întâmplător, te cred. Acum, domnule Samuelson, ştii că, în mod normal, nu-mi bag nasul în treburile altora, dar trebuie să mărturisesc că nutresc un vag interes cu privire la maşinăriile astea nucleare. Prietenii mei şi cu mine suntem cunoscuți ca experți în explozibili, dar nu ne pricepem deloc la maşinării nucleare. N-am recunoaşte o chestie din asta, nici dac-am vedea-o, ce să mai spunem despre felul cum se încarcă, se activează şi se dezactivează. Ştim totuşi că sunt nişte chestii urâte, zornăitoare şi imprevizibile. Ştiu că aveți câteva exemplare pe-aici pe undeva, deşi nu ştiu câte. Ceea ce ştiu însă cu precizie e că țin cât se poate de mult la propria-mi piele. Presupun c-o să le transportați în altă parte; aici nu vă sunt de nici un folos. Nu țin câtuşi de puțin să mă îmbarc în vreun mijloc de transport, oricare-ar fi el, destinat să ducă de aici chestiile astea, indiferent unde. Samuelson zâmbi:

– Domnul Daniken aici de față e absolut de aceeaşi părere.

– Ce-are a face domnul Daniken cu toate astea?

– Domnul Daniken e pilotul elicopterului nostru. Nu vrea să transporte lucrurile astea.

– N-am refuzat s-o fac, domnule Samuelson, spuse Daniken. Am spus c-aş face-o absolut împotriva voinţei mele din cauza riscului mare pe care îl implică acţiunea. Sunt de acord cu domnul Danilov. Nu ştiu cât de nesigure sunt chestiile astea afurisite sau ce doză de temperament au. Condiţiile de zbor sunt atroce, absolut la limită. Dacă se va produce un curent vertical sau nişte rafale de vânt în serie, putem fi aruncaţi cu o sută de picioare în sus sau în jos în două secunde. S-ar putea să avem dificultăţi la aterizare, să aterizăm forţat sau, Doamne fereşte, să ne prăbuşim pur şi simplu.

– Şi dumneata şi domnul Danilov puteţi să vă liniştiţi. Ar fi trebuit s-o spun mai devreme, dar neam hotărât de-abia înaintea cinei. Nu le trimitem cu elicopterul. Ne-am hotărât să folosim camionul militar, cu care domnul Danilov şi prietenii săi au avut prevederea să ne înzestreze. Maşinăriile alea sunt destul de mici şi pot fi ascunse cu uşurinţă în câteva recipiente care arată ca nişte rezervoare de benzină supradimensionate. Le vor însoţi trei oameni îmbrăcaţi în uniformă. Ylvisaker ca locotenent-colonel, iar ceilalţi…

– De unde v-aţi procurat uniformele? întrebă van Effen.

– Ți-am mai spus, răspunse Samuelson, răbdător. Facem un film de război. Toți ceilalți mergem cu elicopterul.

– Probabil că e un elicopter încăpător.

– Am spus că e un film de război. Deci un elicopter de luptă. Sfârşitul războiului din Vietnam i-a prins pe americani pe nepregătite. Aveau o supraproducție de elicoptere de luptă. Le-au vândut pe nimic. De tip vechi, dar perfect folosibile. Armamentul fusese scos din ele, desigur, dar noi am comandat mulaje. Propun să ne mutăm pe scaune mai confortabile, ca să bem coniacul, lichiorul sau ce vrea fiecare. Van Effen spuse:

– Dacă mă scuzați o clipă, aş vrea să văd ce mai face locotenentul.

– Transmite-i urările mele de sănătate, spuse Samuelson. Cred că s-ar bucura dacă i-ai mai duce un grog.

– Mulțumesc. Sunt sigur că s-ar bucura. Fireşte, dacă n-a adormit.

*

Vasco nu dormea. Se aşezase confortabil într-un mic fotoliu pe care-l adusese în baie şi folosea lanterna-stilou, care era un accesoriu indispensabil al

echipamentului său de călătorie. Van Effen îi întinse paharul:

– Cu complimentele domnului Samuelson, spuse el.

– Foarte politicos din partea lui. Ei bine, e opt şi douăzeci fix şi acelaşi personaj stă încă de pază. Judecind după cât de des a folosit sticla, trebuie să fie pe jumătate afumat. După cum vezi, ca şi mine, a găsit un fotoliu. Mă surprinde că încă n-a căzut din el. Oricum, o să rămân de pază până se schimbă garda. Grogul mă va ajuta să suport lungile ore de veghe ale nopții.

Van Effen îi făcu un scurt rezumat al declarației Ministerului Apărării şi al răspunsului FFF-ului, îi promise că el şi cu George se vor întoarce în cameră pe la nouă şi plecă.

*

Când se întoarse în camera de zi constată că grupul aşezat în fotolii se împuținase considerabil.

– Se pare că locotenentului i-a priit primul grog. Nu mai e chiar atât de răguşit. Foarte somnoros, dar nu într-atât încât să nu atace cel de-al doilea grog. Transmite mulțumiri. Dar, vai de mine, fermecătoarele domnişoare au plecat. Ruşine. Însă nu mă miră.

Nu păreau nici prea vesele, nici prea vioaie în seara asta.

– Au spus că sunt obosite, zise Samuelson.

Van Effen ştia că Julie *nu* era obosită. Dar ştia că zborul îi făcea rău şi numai ideea că va călători cu elicopterul - nu pusese niciodată piciorul într-un elicopter - trebuie să i se fi părut un coşmar.

– Dar ce-au făcut ca să fie obosite?

– Nimic. Sunt pur şi simplu emoționate şi nervoase.

– Întocmai ca George şi ca mine. Samuelson îl studie detaşat.

– Mă îndoiesc că dumneata şi masivul dumitale prieten ați fost vreodată în viață emoționați şi nervoşi.

– Totul are un început. Şi unde e sfântul părinte?

– Ştii că reverendul nu bea. Dar nu din cauza asta lipseşte. În fiecare seară, înainte de culcare, petrece o oră în meditație şi rugăciune.

Van Effen spuse, sumbru:

– Să sperăm că pomeneşte în rugăciunile lui şi sufletele victimelor jucăriilor sale nucleare.

Tăcerea care urmă - şi de care van Effen păru să nu-şi dea deloc seama - a fost cel puțin stânjenitoare dacă nu chiar şi mai rău. Într-o încercare evidentă de a rupe tăcerea, Romero spuse în grabă:

– Apropo de jucăriile alea nucleare, cum le numeşti dumneata, ți-am spus mai devreme că pot să ți le arăt. Ca expert în explozibili, m-am gândit că s-ar putea să te intereseze…

– Nu pe mine.

Van Effen dădu, indiferent, din mână.

– Acelaşi vechi principiu: minima informație şi la ce mi-ar folosi dacă le-aş vedea?

A fost conştient de uşoara încruntare de-o clipă a lui George, dar a ştiut că nimeni altcineva n-o remarcase. Van Effen făcu o pauză, de parcă tocmai îi venise o idee, apoi spuse:

– Cineva trebuie să se priceapă să acționeze maşinăriile alea nucleare. Să nu-mi spui că Joop şi amicii săi psihopați.

– E vorba, într-adevăr, cum spui dumneata disprețuitor, de Joop şi amicii săi psihopați.

Cuvintele exprimau o mustrare; tonul însă - nu. N-aveai nevoie de telepatie ca să-ți dai seama că Samuelson împărtăşea părerea lui van Effen despre Facțiunea Armatei Roşii:

– La Metnitz când au pus mâna pe maşinăriile astea, au obținut şi copii după instrucțiunile de folosire. Altfel, jucăriile ar fi fost perfect inutile.

– Aminteşte-mi să nu mă aflu pe o rază de cinci kilometri distanță de Joop şi compania când vor pune mâna pe oricare din maşinăriile astea. Mi-a

ghicit odată o țigancă în palmă că am linia vieții foarte lungă, dar poate că s-a înşelat. Cum va fi făcută să explodeze maşinăria aia din Markerwaard?

– Printr-un mecanism cu acțiune întârziată.

– Şi celelalte două?

– Vor fi acționate prin radio.

– Doamne, ai milă de noi. Nici la zece kilometri distanță n-aş vrea să mă aflu.

– N-ai încredere în ei?

– Nici dac-ar fi vorba de un foc de artificii, n-aş avea încredere în Joop şi prietenii săi. Sunt fanatici, iar fanaticii au mintea dezechilibrată. Probabil că nici mâinile nu le au prea sigure. Nu, n-am încredere în ei. Şi-mi închipui că nici dumneata n-ai.

– Şi tot n-ai vrea să vezi maşinăriile alea?

– Sper că nu eşti atât de nebun încât să le ții în moară.

– Sunt la un kilometru de aici într-o pivniță subterană sigură.

– N-am nici o intenție să ies pe vijelia asta. Şi deşi s-ar putea să nu fii nebun, tot cred c-ai comis o gravă eroare de judecată. Ca să acționezi un mecanism prin radio, nu trebuie să ai mintea lui Einstein, dar s-ar putea să pună probleme şi să fie nevoie de specialişti. Joop şi banda lui de experți de încredere n-au aruncat niciodată ceva în aer.

– Şi cum ți-ai dat seama de asta?

– Asta e o întrebare simplistă. De ce-a trebuit să apelați la mine pentru chestia de la palat?

– Aşa e, adevărat. Oare scrupulele şi dorința de a nu ieşi pe timp de vijelie te-ar împiedica să arunci o privire asupra instrucțiunilor de folosire? Le avem în camera asta.

Van Effen se uită la el, apoi se uită în altă parte. La televizor apăreau membrii unui cvartet, îmbrăcați ca nişte fantome, care se presupunea că tocmai cântă. Din fericire, în linişte, căci volumul fusese redus la minimum. Era de presupus că Samuelson şi prietenii săi aşteaptă un nou buletin de ştiri. Van Effen se uită din nou la Samuelson.

– Scrupule. Te gândeşti, desigur, că ar trebui să vă facem noi treaba - treaba voastră murdară - în loc s-o facă amatorii ăia țicniți. Ştii ce s-ar întâmpla dacă exploziile alea ar provoca moartea unor cetățeni?

– Da. Ai avea grijă să mă duc şi eu după cei dispăruți. Asta nu mi-ar plăcea deloc.

– Să vedem planurile.

Romero Agnelli dădu la iveală două hârtii şi-i dădu una lui van Effen şi alta lui George. George vorbi cel dintâi şi după numai câteva clipe:

– Asta nu e o maşinărie de o jumătate de kilogram. Poate fi folosită numai pentru echivalentul a cincizeci de tone de trinitrotoluen.

Zâmbetul lui Samuelson deveni atoateştiutor:

– M-aş fi mulțumit şi cu echivalentul a zece tone. Dar e folositor să exagerezi potențialul de teroare, nu crezi?

George nu spuse ce crede. După mai puțin de un minut ridică privirea de pe hârtie şi vorbi din nou: Nu sunt prea complicate şi sunt foarte exacte. Dar există două impedimente. Primul e că Joop vorbeşte prost englezeşte, iar oamenii care au dificultăți când e vorba să folosească formele simple ale unei limbi sunt, de obicei, cazuri disperate când e vorba să scrie sau să citească în limba aceea. Al doilea impediment e jargonul.

– Jargonul?

– Termenii tehnici, spuse van Effen. Pentru Joop, sunt ca şi cum ar fi în sanscrită.

– Ei bine?

Van Effen îi înapoie hârtia lui Agnelli:

– Va trebui să ne mai gândim şi să mai vorbim despre asta.

Samuelson încercă, fără prea mare succes, să-şi ascundă zâmbetul. Era zâmbetul unui om conştient că a câştigat un punct. Timp de un minut sau două, rămaseră cu toții într-o tăcere aparent - şi comparativ - relaxată, sorbindu-şi coniacul. Apoi cântăreții, dacă asta erau, dispărură încet de pe ecran, înlocuiți de figura de acum familiară a crainicului de tragedie.

– Guvernul tocmai a anunțat că a mai primit două cereri de la FFF. Cea dintâi priveşte suma de o sută douăzeci de milioane de guldeni şi modul în care să fie efectuat transferul bancar. Guvernul nu precizează dacă va îndeplini această cerere şi refuză să facă precizări despre natura transferului. Cea de a doua cerere priveşte eliberarea a doi prizonieri care au fost întemnițați cu mai mulți ani în urmă pentru crime de o extremă violență. Guvernul refuză să divulge numele celor doi prizonieri.

Am dori să reamintim telespectatorilor că vom fi din nou pe recepție la miezul nopții, pentru a afla dacă FFF-ul a fisurat, într-adevăr, barajele de la Flevoland.

Agnelli închise televizorul:

– Satisfăcător, domnule Samuelson. Pur şi simplu îşi freca mâinile de bucurie.

– Absolut satisfăcător.

– Mie mi s-a părut cam insipid şi neinspirat, spuse van Effen.

– Câtuşi de puțin. Samuelson radia, pur şi simplu:

– Acum toată națiа ştie că guvernul a primit amănunte cu privire la cererile noastre şi, cum aceste cereri ne-au fost respinse de-a dreptul, asta înseamnă, probabil, că vor fi satisfăcute. Transmisia a

demonstrat, de asemenea, cât de slab e guvernul şi în ce poziție puternică ne aflăm noi.

– Nu la asta m-am referit. Guvernul e neinspirat. N-ar fi trebuit să dea anunțul ăsta.

– Ba da, erau obligați. Li s-a spus că, dacă nu o fac, vom transmite prin radio comunicatul la Varşovia, iar guvernul polonez va fi de-a dreptul încântat să-l transmită în Europa Apuseană.

– Aveți un radio-transmițător atât de puternic încât să puteți prinde Varşovia?

– N-avem un radio-transmițător, punct. Nici nu cunoaştem pe nimeni la Varşovia. A fost suficient să-i amenințăm. Guvernul vostru, spuse Samuelson cu o satisfacție vizibilă, a fost adus într-o asemenea stare de groază şi panică, încât crede tot ce spunem noi. În plus, ar avea un aer cam ridicol, nu crezi, dacă un asemenea anunț ar veni via Polonia?

Van Effen refuză al doilea coniac. Avea toate motivele să-şi păstreze mintea limpede în următoarele câteva ore. Spuse noapte-bună gazdelor. Samuelson îl privi oarecum surprins:

– Dar sper că te întorci să urmăreşti buletinul de la miezul nopții.

– Nu prea cred. Nu vă pun la îndoială capacitatea de a vă pune în practică amenințarea.

– Urc şi eu, spuse George, dar mă întorc. Mă duc doar să văd ce mai face locotenentul. Apropo, domnule Samuelson, dacă-mi dai voie…

– Încă un grog pentru tânărul locotenent. Desigur, prietene, desigur.

– O să-l cam doară capul mâine dimineață, spuse George, ar trebui să fie aproape vindecat.

*

De fapt, Vasco era perfect sănătos şi nu dădea nici un semn de migrenă incipientă.

– Tot acelaşi flăcău. Aş zice că garda se schimbă la ora nouă. Nu-şi prea face datoria. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului cu bărbia în piept, apoi tresare şi se trezeşte.

– Să sperăm că şi înlocuitorul său va fi în aceeaşi dispoziție. În ce mă priveşte, am de gând să trag un pui de somn. Dacă e tot acolo, să zicem, la nouă şi douăzeci, scutură-mă.

Dacă e înlocuit la nouă, scutură-mă la zece. Cum acționezi un radio în camionul ăla militar? Şi ce lungime de undă are?

– Nelimitată. Ei, ajunge la o sută de kilometri, la două sute, nu sunt prea sigur. Să-l foloseşti e simplu. Ridici, pur şi simplu, receptorul şi apeşi pe butonul roşu. Transmițătorul e deja în legătură cu cea

mai apropiată bază militară, unde staționează întotdeauna trupe.

– Mai ales cu armata nu vreau să vorbesc. Vreau să vorbesc cu Marnixstraat.

– E uşor. Tonul standard, lungimea de undă standard şi un întrerupător lângă butonul de iluminare, care prinde lungimile de undă cu cea mai mare uşurință.

Van Effen îi mulțumi din cap, se întinse pe un pat şi închise ochii.

CAPITOLUL 10

George îl trezi pe van Effen la ora zece seara.

– S-a schimbat santinela la nouă. Nu pare cu nimic mai breaz ca celălalt, fireşte, dacă fac abstracție de punctul tău de vedere. E între două vârste, gras, poartă două paltoane, stă în fotoliu cu o pătură pe genunchi şi, vei fi încântat să afli, cu o sticlă în mână.

– Pare exact tipul de care am nevoie.

Van Effen se ridică şi-şi schimbă pantalonii de până atunci cu o pereche de pantaloni de prelată. Vasco întrebă:

– Ce-i asta? Uniforma ta de luptă?

– Ce-ar zice Samuelson dacă m-ar vedea în pantaloni uzi sau chiar în pantaloni uscați, dar arătând atât de şifonați de parc-aş fi căzut într-un râu?

– Aha. Ei bine, o să te uzi destul şi aşa, asta e sigur. Plouă mai tare ca niciodată. Sunt momente în care nici nu se mai vede tipul din uşa mansardei.

– Exact ce-mi doresc. Hambarul ăla nu e prea nou şi podelele vechi din mansardele vechi au tendința să scârțâie. Cu o ploaie ca asta bătând pe acoperiş, individul n-o să audă nimic. Şi apoi, judecind după descrierea generală a lui George, santinela e, oricum, pe jumătate surdă.

Se înarmă cu pistolul Smith & Wesson, apoi îşi puse spray-ul într-un buzunar al hainei şi lanterna oarbă în celălalt.

– Mănuşi de catifea, zise George. Vasco întrebă:

– Ce-i asta?

– Pistol silențios şi un spray care conține gaze ce te pun la podea. Asta numeşte el mănuşi de catifea.

Van Effen scotoci adânc într-un buzunar interior, scoase un mic portmoneu de piele, îi deschise fermoarul, scoase afară obiectele metalice, le examină, apoi le puse înapoi în portmoneu şi în buzunar.

– Chei de rezervă şi şperacle, spuse George aprobator. Nici un detectiv care se respectă n-ar trebui să umble fără aşa ceva.

Vasco întrebă:

– Ce se va întâmpla dacă nu vă întoarceți, domnule locotenent?

– O să mă întorc. E zece şi cinci. Ar trebui să mă întorc pe la zece şi treizeci. Dacă nu apar până la unsprezece, coborâți. Nu spuneți nimic. Nu le țineți discursuri despre soarta care-i aşteaptă, nu-i avertizați că sfârşitul le e aproape. Ucideți-l pe Samuelson. Accidentați-i grav pe frații Agnelli şi pe Daniken şi, dacă Riordan e acolo, şi pe el. Dezarmați-i şi unul dintre voi să se asigure că nimeni n-are cum să iasă din cameră şi să ceară ajutor, în timp ce celălalt să salveze fetele. Cum pistoalele voastre sunt silențioase, n-ar trebui să fiți întrerupți. Apoi ieşiți dracului de-aici. Dacă vă stă cineva în drum, ştiți ce aveți de făcut.

– Înțeleg.

Vasco părea destul de şocat:

– Şi cum să ieşim dracului de aici?

Van Effen îşi pipăi buzunarul, în care pusese portmoneul cu chei de rezervă şi cu şperaclu.

– La ce crezi că sunt bune astea?

– Aha. Camionul militar.

– Desigur. Imediat ce ieşiți de aici, luați legătura cu armata sau cu poliția. Dați-le coordonatele aproximative ale locului - ştim că ne aflăm undeva între Leerdam şi Gorinchem - şi lăsați restul în seama lor.

Vasco spuse:

– Ar putea încerca să scape cu elicopterul.

– Aveți alternativa de a-l împuşca pe Daniken în amândoi umerii sau de a-l lua cu voi. Dar sunt aproape sigur că nu se va întâmpla nimic din toate astea. Nu vreau să se întâmple şi motivul principal nu e faptul că, atunci când s-ar întâmpla, probabil că eu aş fi mort. Asta ar însemna să ne mărturisim neputința şi nu-mi place să mă recunosc învins. Ar însemna însă să tragem o concluzie absolut nesatisfăcătoare; de fapt, n-ar fi câtuşi de puțin o concluzie. Samuelson mai are un cartier general şi, cum am convenit cu toții, trebuie să mai aibă şi alți asociați. E aproape sigur că O'Brien a plecat în seara asta pentru a se asocia cu alții. Chiar dacă eu mă îndoiesc foarte tare de una ca asta, aceşti asociați ar putea - repet, *ar putea* - să aibă mijloacele de a-i pune planurile în aplicare şi de a le face să izbândească.

Deschise fereastra:

– Mă întorc la zece şi jumătate.

Se lăsă să alunece pe cele două cearşafuri înnodate şi dispăru în întuneric.

*

George şi Vasco se duseră în baia întunecată. Vasco spuse:

– *Este* un ticălos cu sânge rece, nu-i aşa? George zise:

– Îhî.

– Dar e un ucigaş.

– Ştiu c-a ucis şi c-ar ucide din nou. Dar n-o face deloc la întâmplare Peter al nostru. Nici unul dintre cei pe care i-a ajutat să părăsească lumea asta n-a fost vreodată jelit de societate.

Patru minute mai târziu, Vasco îl apucă pe George de braț.

– Vezi?

Vedeau. Santinela tocmai trăsese un gât bun din sticlă; o pusese alături pe podea, îşi împreunase mâinile peste pătură şi părea să recadă într-un fel de contemplație yoga. Umbra care se proiectase în spatele lui se concretiză în silueta inconfundabilă a lui van Effen, a cărui mână dreaptă se încolăci şi ținu spray-ul la câțiva centimetri de fața santinelei timp de două secunde. Apoi îşi puse spray-ul la loc în buzunar, îşi împreună mâinile sub genunchii santinelei şi-l aşeză mai bine în fotoliu, pentru a fi sigur că nu va cădea într-o parte, luă sticla de pe podea, turnă o parte din conținut pe fața santinelei, vărsă restul conținutului pe hainele acestuia, încleştă mâna dreaptă a omului inconştient pe sticlă, băgă mâna cu sticla sub pătură, strânse bine pătura de jur-

împrejur pentru a fi sigur că mâna care ținea sticla va rămâne unde era, apoi dispăru în beznă.

– Ei, zise Vasco, uite un personaj care nu va raporta că a comis nereguli în timpul serviciului pentru că a căzut într-un somn de beţiv.

– Peter al nostru nu face lucrurile pe jumătate. Să vedem mai departe. N-a avut nevoie decât să-i pulverizeze gaz pe față timp de două secunde. Ar trebui să-şi revină în vreo jumătate de ceas. Peter mi-a explicat toate astea odată.

– Şi nu-şi va da seama că a fost drogat?

– Tocmai asta-i frumusețea. Spray-ul nu lasă nici o urmă. În afară de asta, tu ce ți-ai închipui dacă te-ai trezi cu hainele mustind de şnaps sau altă băutură şi cu mâna încleştată pe o sticlă goală?

*

Scările largi şi foarte scârțâitoare, plasate fix în spatele santinelei adormite, duceau direct spre parterul hambarului, transformat temporar în garaj. Cu lanterna în mână, van Effen coborî repede, trase zăvoarele uşii de la intrare şi-şi îndreptă atenția spre camionul militar. Exteriorul acestuia arăta ca şi înainte, numai că i se schimbase numărul de înmatriculare. Apoi scotoci sub camion, curăță o zonă de sub şasiu, chiar în fața axului din spate şi prinse de ea

clama magnetică a instrumentului metalic pe care-l scosese Vasco din bucata de săpun. Treizeci de secunde mai târziu, se afla aşezat pe locul şoferului şi făcea legătura cu Marnixstraat.

– Dă-mi legătura cu colonelul de Graaf, te rog.

– Cine-i acolo?

– N-are importanță. Dă-mi-l pe colonel.

– E acasă.

– Nu e. E acolo. Dacă nu te execuți în zece secunde, mâine vei fi dat afară din poliție.

Peste fix zece secunde, colonelul veni la telefon:

– Ai fost cam aspru cu bietul băiat. Vocea lui avea o notă plângăreață.

– Ori e prost, ori e incompetent, ori n-a fost bine instruit. I s-a spus să țină liberă o linie anonimă.

Van Effen vorbea în poloneză, limbă pe care colonelul o vorbea la fel de bine ca şi el. Poliția olandeză îşi schimba lungimile de undă la intervale neregulate şi făcuse asta chiar în acea zi. Ca în orice oraş important de pe glob, se întâmpla uneori ca răufăcătorii să prindă lungimile de undă ale poliției. Dar era extrem de puțin probabil ca tocmai un ticălos care vorbea poloneza să prindă o lungime de undă care tocmai fusese schimbată.

– Vă rog să deschideți magnetofonul. Nu ştiu cât timp am la dispoziție şi nu vreau să mă repet.

– Dă-i drumul.

– O să vă spun numele proprii pe litere, de la coadă la cap. Ne aflăm la sud de - urmează un nume - Utrecht - şi între - alte două nume - Leerdam şi Gorinchem. Mă urmăriți?

– Te urmăresc.

– Nu încercați să ne localizați şi nu încercați să atacați. Şefii sunt în altă parte.

Asta era o minciună sfruntată, dar colonelul n-avea de unde să ştie.

– Dac-o faceți, nu veți reuşi decât să provocați moartea a cinci persoane care nu merită să moară. Ştiți la cine mă refer?

– Ştiu.

– Avem camionul militar. Ştiți care. I-a fost schimbat numărul de înmatriculare. O să vă dau noul număr. De la coadă la cap.

Ceea ce şi făcu.

– Cu el se vor transporta maşinăriile nucleare despre care ştiți.

– Ce?!

– La vehiculul ăsta am ataşat un microfon magnetic. Plasați în vecinătate o maşină care să nu pară de la poliție, începând, să zicem, cu orele şapte dimineața. Să urmărească de la distanță camionul. De asemenea, să se afle în contact permanent cu două sau cu trei camioane de comando ale armatei, plasate în direcția vest. Sunt din ce în ce mai convins că

acest camion se va îndrepta spre zona Scheldt. În el se vor afla trei bărbați, toți îmbrăcați în uniforme ale armatei olandeze, inclusiv un fals locotenent-colonel, numit Ylvisaker, căruia s-ar putea să i se spună chiar aşa. Vreau să capturați camionul şi ocupanții săi, iar captura să fie ținută strict secretă. Dacă ştirea asta transpiră, veți fi răspunzător pentru ocuparea țării.

Vocea lui de Graaf deveni şi mai plângăreață:

– Nu trebuie să mă amenințI, băiete.

– Îmi cer scuze. Sunt în mare tensiune şi trebuie să fiu cât pot mai convingător. Încă ceva. Puneți televiziunea şi radioul să anunțe - sau doar să spună, dacă preferați - că lumea trebuie să-şi păstreze optimismul şi că o să încercuiți zonele Rotterdam şi Scheldt. Motivul explicit va fi că vreți ca fiecare cetățean din zonele astea să fie continuu în alertă şi să raporteze poliției orice incident anormal. E o acțiune cu motivație pur psihologică şi nu cred că prietenii noştri se pricep la psihologie. Dar vă rog, *vă rog*, în afară de capturarea camionului ăstuia în cel mai strict secret, nu încercați în nici un fel să vă amestecați.

– Am înțeles. E cineva aici care ar vrea să-ți spună o vorbă şi care vorbeşte poloneza chiar mai bine decât noi amândoi.

– Spuneți-i numele pe litere, de la coadă la cap.

Ceea ce de Graaf şi făcu, iar vocea lui Wieringa apăru la telefon:

– Felicitări, băiete.

– S-ar putea să fie puțin prematur, domnule ministru. De pildă, nu pot opri fisurarea barajelor din Flevoland şi nici explozia din Markerwaard. Dar mi-a mai venit o idee. Ar fi bine ca mass-media să includă în buletinele de ştiri cu privire la zona Rotterdam faptul că Whitehall şi Stormont au ajuns la o înțelegere şi vor începe negocieri active şi imediate.

– S-ar putea ca celor două parlamente să nu le placă una ca asta.

– Sunt olandez. Învățați-i să le placă.

– Presupun că e vorba, din nou, de o motivație psihologică obscură. Foarte bine, sunt de acord. Sincer vorbind, băiete, crezi că avem vreo şansă?

– Chiar mai multe, domnule ministru. Au încredere în noi. Trebuie să aibă încredere în noi.

Îi relată, pe scurt, despre depozitul de muniții De Doorms şi despre incapacitatea Facțiunii Armatei Roşii de a manipula instrumentele prin radio.

– În afară de asta, sunt nu numai sigur, dar *ştiu* că nu ne suspectează deloc. Sunt funciarmente naivi, mulțumiți de sine, şi extrem de încrezători în forțele proprii. Le lipseşte mintea ultrabănuitoare a

detectivilor cinstiți. Trebuie s-o iau din loc, excelență. Voi suna din nou, cât pot de curând.

*

În Marnixstraat, ministrul apărării întrebă:

– Sunteți de acord cu afirmațiile lui van Effen, domnule colonel?

– Dacă aşa crede el, atunci aşa cred şi eu.

– De ce tânărul ăsta - ei, tânăr prin comparație cu noi - nu e şef al poliției pe undeva?

– Va fi şeful poliției de aici, în viitorul nu prea îndepărtat. Între timp, am nevoie de el.

– Toți avem nevoie, oftă Wieringa. Toți avem nevoie. Van Effen se cățără înapoi, în mansarda hambarului, bătu santinela uşor pe obraz, nu obținu nici o reacție şi plecă. După trei minute, era în dormitor. Vasco se uită semnificativ la ceas.

– Zece şi treizeci şi trei, spuse Vasco, acuzator.

– Scuzați-mă. Am fost reținut. Oricum, îmi place cum primiți un om care tocmai a scăpat din gheare-le morții.

– Ai avut necazuri?

– Nu. Totul a mers ceas.

– Nici măcar n-ai forțat broasca garajului, spuse şi George acuzator.

– Altă primire călduroasă. Unde sunt felicitările pentru o misiune îndeplinită cu succes? Tu ai fi forțat uşa dacă, la fereastra de lângă baia noastră, l-ai fi văzut pe reverendul Riordan, care pare să mediteze de-a-n picioarelea şi să se roage cu ochii larg deschişi, aruncând o privire gânditoare prin curte? În schimb, am tras zăvoarele de la uşile garajului, dinspre interior.

– Sper că ți-ai amintit să le închizi la loc.

– George!

– Scuză-mă. Ce te-a reținut?

– Wieringa, ministrul apărării. Era în Marnixstraat, cu colonelul de Graaf. Dacă vă abțineți să puneți întrebări, o să vă spun, cuvânt cu cuvânt, cum a decurs conversația.

Ceea ce şi făcu. La sfârşit, George spuse:

– Satisfăcător. Ai fixat microfonul, desigur. Atunci de ce-a trebuit să-ți mai dai osteneala de a obține, pe căi ocolite, instrucțiunile de folosire pentru maşinăriile nucleare?

– Ai cunoscut vreun polițist - sau soldat - care n-a făcut niciodată o greşeală?

George se gândi scurt, apoi spuse:

– Cu excepția celor de față, nu. E drept, s-ar putea să avem totuşi nevoie de informațiile acelea. S-ar putea ca Ylvisaker şi prietenii săi să greşească drumul. Dar nu le-ai spus că plecăm cu elicopterul?

– Nu le-am spus. Din acelaşi motiv care m-a făcut să resping oferta tacită a lui Samuelson de a-mi spune unde mergem. Dac-aş fi făcut-o, reacția lui imediată - a ministrului apărării - ar fi fost aceea de a-l suna pe omologul său de la Whitehall şi de a-i cere să-i trimită un bombardier britanic, Nimrod, adică o virtuală stație aeriană radar, care ne-ar fi putut urmări, de aici până la locul unde mergem, fără ca noi să ştim ceva despre asta.

Zâmbi:

– Ai o expresie cam ciudată, George. Te-ai gândit şi tu la aşa ceva?

– M-am gândit.

George părea sincer îndurerat.

– Ba chiar mi s-a părut o idee foarte bună.

– Mie nu mi se pare. N-am nici o îndoială că Aviația Regală Britanică ar fi fost încântată să-i îndeplinească dorința lui Wieringa şi, de asemenea, n-am nici o îndoială că, la foarte scurt timp de la sosirea noastră la destinație, am fi primit o vizită a trupelor de comando, care nu prea obişnuiesc să umble cu mănuşi. Şi nu-mi prea place aşa ceva. Din trei motive: Nu vreau schimburi de focuri, nu vreau o baie de sânge. Uciderea sau capturarea - mai probabil, uciderea - lui Samuelson şi a prietenilor săi n-ar reprezenta soluția finală. S-ar putea să mai existe - de fapt, am impresia că *trebuie* să existe, nu mă-

ntrebați de ce, nu ştiu - destui alți oameni ai lui care tot ar putea să-i pună în practică amenințările. În al treilea rând, n-aş fi deloc fericit ca domnişoarele să fie rănite sau chiar mai rău. Nu mi-ar plăcea ideea de a-l culca la pământ cu un glonț - vreau să spun de a-l răni, nu de a-l ucide - pe un compatriot care ar atenta la viața vreuneia dintre fete.

Vasco întrebă:

– Vorbeşti de Julie şi Annemarie?

– De toate patru.

George spuse fără convingere:

– Celelalte două sunt criminale.

– Sunt în legătură cu criminalii, ceea ce e cu totul altceva. Oricum, dacă guvernul ar comite prostia asta iresponsabilă, ne-am vedea siliți să-i denunțăm şi să le dictăm propriile noastre condiții. Wieringa şi colonelul ne-ar susține şi ei sunt singurele două persoane care contează. Totuşi, astea sunt simple speculații. Nu se va întâmpla nimic din toate astea. O clipă, domnilor. Nădragii ăştia sunt cam uzi.

După ce-i schimbă, spuse:

– Prietenul nostru absent, O'Brien, ne lipseşte în multe feluri. El e şi cheia enigmei. Aş da oricât să ştiu unde e în clipa asta. Nu cred că s-a dus la celălalt sediu al lor, pentru că acolo n-au nevoie de serviciile lui de expert în detectarea microfoanelor şi în demontarea sistemelor de alarmă. S-ar putea face

nesfârşite speculaţii cu privire la locul unde s-a dus să-şi exercite talentele, dar ar fi o pierdere de timp.

– Îmi neglijez îndatoririle, spuse Vasco. Te rog să mă scuzi, Peter. George, vrei să vii cu mine şi să aprinzi lumina la loc?

Stinse lumina, se duse în baie şi închise uşa. Nici nu apucase George să aprindă la loc lumina în dormitor, că Vasco bătu în uşă. George stinse din nou lumina şi deschise uşa băii.

– S-ar putea să vă intereseze ce se întâmplă, zise Vasco. Capul santinelei se clătina în toate sensurile, la intervale neregulate. După câteva secunde, reuşi să-l ţină drept, apoi îl mişcă dintr-o parte în alta. După alte câteva clipe - era prea întuneric ca şi cei trei să-i vadă expresia, dar probabil că exprima confuzie şi o stare de şoc -, îşi ridică mâna dreaptă de sub pătură, privi spre sticla pe care încă o ţinea strâns, îi scoase dopul şi după toate probabilităţile, constată că e goală. Apoi o puse pe podea şi se rezemă din nou în fotoliu.

– O să adoarmă din nou, spuse Vasco.

– Deloc, zise van Effen. Tocmai ia o decizie importantă.

Santinela luă decizia importantă. Dădu pătura la o parte, se ridică, bălăbănindu-se şi făcu, clătinându-se, câţiva paşi care-l duseră la o distanţă periculos de mică de uşa podului.

Vasco spuse:

– E beat.

– Din nou, câtuşi de puțin. A văzut că sticla e goală şi presupune că, din cauza asta, precum şi pentru că pute a şnaps, ar trebui să fie beat. Deci se comportă în consecință. Cred că e ceea ce se numeşte autosugestie. S-ar fi putut să fie cam neplăcut, dacă înlocuitorul ar fi descoperit că nu-l poate trezi. Ajunge.

În dormitor, van Effen spuse:

– Cred c-ar trebui să coborâm peste câteva clipe. Inclusiv tu, Vasco, dacă te simți destul de în puteri.

– Sunt căpitan în armata olandeză. Sunt curajos.

George zise:

– I-ai spus lui Samuelson că nu mai cobori.

– Îmi schimb şi eu părerea după împrejurări. M-am congelat afară şi simt nevoia să beau un coniac. Ce e mai important, vreau să văd reacția lor la ştirea că vânătoarea de FFF-işti se concentrează acum în zona Rotterdam-Scheldt. Încă şi mai important e faptul că vreau ca proiectilele, explozibilii şi celelalte drăcovenii să fie mutate din camion în elicopter.

– De ce? întrebă George.

– Drumurile care duc de aici în zona Rotterdam-Scheldt vor colcăi, mâine dimineață, de patrule ale poliției şi ale armatei, dar mai ales ale armatei, bănuiesc. Convingerea mea personală e că Ylvisaker

va fi interceptat. Am nevoie de proiectilele alea, pentru că ştiu că FFF-iştii vor să le folosească într-un scop ofensiv sau defensiv oarecare, iar din punctul nostru de vedere, ținând cont de faptul că proiectilele au fost dezamorsate şi sunt total nefolositoare, prezența lor la bord le va da un splendid sentiment de falsă siguranță.

– Ar fi trebuit să te faci avocat, politician, samsar sau criminal specializat în fraudă, spuse George. Asemenea minți întortocheate n-au ce căuta în poliție.

– I-auzi cine vorbeşte. Am şi o vagă bănuială că explozibilii, grenadele şi celelalte fleacuri s-ar putea dovedi mai folositoare pentru noi decât pentru ei. E doar o vagă bănuială. Vasco, ce ştii despre regulamentele cu privire la transportul de proiectile?

– Absolut nimic.

– Atunci hai să inventăm ceva.

– Pariez, domnule locotenent, că pot inventa un regulament mai bun decât dumneavoastră.

*

– Domnilor, domnilor!

Zâmbetul lui Samuelson părea atât de sincer încât l-ar fi făcut să se ruşineze pe un arhanghel.

– Încântat să vă văd. Credeam că nu mai cobori, domnule Danilov.

– Pur şi simplu n-am putut dormi, spuse van Effen cu un aer atât de sincer, încât l-ar fi ruşinat pe acelaşi arhanghel. În calitatea mea de olandez, fie şi adoptiv, pur şi simplu n-am putut - ei, înțelegi dumneata - ştii, Flevoland.

– Desigur, desigur. Uite-l şi pe căpitan - pardon, locotenent. Încântat să te văd, băiete. Înțeleg că te simți mai bine.

– Vocea mea nu, dar eu da, spuse Vasco, răguşit. Mulțumită bunăvoinței dumitale, domnule Samuelson.

– Leacul universal. Vă propun să mai bem ceva. Privi spre van Effen şi George:

– Câte-un coniac, domnilor? Mare?

– Eşti foarte amabil, spuse van Effen.

Aşteptă până când Samuelson îi dădu instrucțiuni lui Leonardo.

– Ştii că, în general, nu sunt curios, dar mă intrigă două lucruri. Văd că doamnele s-au întors. Mi se dăduse să înțeleg că erau într-o stare de oboseală nervoasă.

– Din câte înțeleg, încă mai sunt. A doua întrebare? Van Effen zâmbi:

– A doua întrebare s-ar putea să-mi dea un răspuns la prima mea întrebare implicită. Văd c-ați

deschis din nou televizorul. Am învățat să deduc din asta că aşteptați un nou comunicat sau declarație, ori ceva de genul ăsta în viitorul apropiat.

– Ai dedus corect.

Era rândul lui Samuelson să zâmbească. Obişnuitul său zâmbet de unchi cumsecade.

– Ambele întrebări au primit răspuns. Scuzați-mă o clipă, domnilor. Trebuie să-i spun reverendului că e timpul să-şi pună căştile.

Leonardo le aduse coniacul. Van Effen îi mulțumi şi-i conduse pe ceilalți doi pe terasă. Nimeni nu ridică cea mai mică obiecție. În afară de faptul că aveau deja reputația de a fi trei excentrici, ce căutau cu fanatism aerul curat, dacă voiau să poarte o discuție în secret de ceilalți, avuseseră destul timp s-o facă sus.

Van Effen închise uşa şi întrebă:

– Ei, ce părere aveți despre asta?

– Te referi la cele patru domnişoare, care par să-şi fi revenit din oboseala nervoasă? Discută între ele, fără prea mare entuziasm, nu prea cordial, dar discută. Şi nu cred nici o clipă că au coborât ca să urmărească buletinul de ştiri.

George sorbi gânditor din coniac:

– Cineva vrea să ne vorbească. Van Effen aprobă din cap:

– Julie. Ar putea fi Annemarie, dar eu cred că e Julie. Aruncă o privire spre uşa mansardei, unde santinela se plimba, acum, în sus şi-n jos, foarte sigur pe picioare şi arătând exact ca un om conştiincios la datorie.

– Când ne întoarcem înăuntru - ceea ce se va întâmpla peste câteva clipe, pentru că altfel ne congelăm aici - aş vrea să aştepți, discret, câteva minute, şi apoi să te plimbi, fără țel, în jur, jucând rolul unui amorez între două vârste - adică să-ți joci propriul tău rol - şi să vezi dacă nu poți schimba o vorbă cu Julie. Doar câteva cuvinte şi n-o lăsa nici pe ea să spună mai mult decât câteva cuvinte. Dacă e nevoie, spune doar cuvântul "elicopter". Va şti ce înseamnă: o să încerc să mă aşez lângă ea - nimeni nu poate auzi o vorbă în elicopter. Nu vreau să mă apropii eu însumi de ea. Dacă Samuelson suspectează, într-adevăr, pe cineva, eu sunt acela.

– E o bagatelă, spuse George.

Reveniră în camera de zi; atât van Effen, cât şi Vasco tremurau exagerat. George era prea masiv şi prea bine îmbrăcat pentru aşa ceva.

Romero Agnelli zâmbi:

– V-ați întors atât de repede, domnilor?

– Aerul curat e o chestie, zise van Effen. Ghețurile polare sunt cu totul altceva.

Privi spre televizorul deschis, dar mut.

– Încă nu s-a întors domnul Samuelson?

– Dar nici n-ar fi avut timp să urce şi să coboare, nu? zise Agnelli, logic.

– Paharele, domnilor. La bar, van Effen spuse:

– Afară e o vreme de câine şi va deveni şi mai îngrozitoare. Chiar credeți că putem zbura mâine?

– Dumneata zbori, de obicei?

– Ca pasager - foarte des. Am chiar - am avut - un permis de pilot. Dar n-am urcat în viața mea într-un elicopter.

– Eu am un permis pentru elicopter. Dar dacă adun timpul cât am zburat de unul singur, nu ies mai mult de trei ore. Pe o vreme ca asta, n-ai putea să mă faci nici măcar să mă apropii de cabina pilotului unui elicopter. Dar Daniken a condus mii de ore. E un pilot excelent.

– Ei, asta e o uşurare.

Van Effen era conştient că George şi Vasco se îndepărtaseră discret, dar nu făcu nici o încercare de a-i urmări din ochi.

– E plăcut să te gândeşti că s-ar putea chiar să ajungem acolo - indiferent unde-o fi acest "acolo".

– Dacă Daniken n-ar fi sigur, nici n-ar decola.

Au continuat să discute amical pe această temă încă vreo două, trei minute, până la întoarcerea lui Samuelson, care, după toate aparențele, era la fel de bine dispus şi de civilizat ca totdeauna.

– Trebuie să înceapă dintr-o clipă în alta, doamnelor şi domnilor. Cred c-ar fi bine să ne aşezăm.

Era acelaşi crainic lugubru, care părea să fi îmbătrânit considerabil de la ultima apariţie.

– Avem de făcut două anunţuri, ambele privitoare la FFF. Primul este că la Londra şi la Stormont - parlamentul din Irlanda de Nord - s-a ajuns la un acord pentru a începe negocieri active şi imediate cu guvernul nostru. De fapt, aceste negocieri au şi început.

Samuelson radia.

– Al doilea este că guvernul îi sfătuieşte pe toţi cetăţenii olandezi să fie optimişti. Ministrul apărării suspectează, deşi n-are nici un motiv s-o creadă, că organizaţia FFF îşi va schimba raza de acţiune din Ilssemeer, unde ni s-a promis că mâine vor fi fisurate barajele şi va exploda maşinăria nucleară. Asta pentru că, din practica de până acum, s-a constatat că FFF nu atacă niciodată de două ori în aceeaşi zonă. Părerea generală este că, de data asta, se vor concentra în sud-vest, cel mai probabil în zona Rotterdam-Scheldt. Motivul pentru care facem acest anunţ este că guvernul doreşte ca fiecare cetăţean din această zonă - repetăm, *fiecare* - pentru că fiecare cetăţean în parte este afectat, să fie permanent în alertă şi să raporteze cel mai mic incident anormal la cel mai apropiat post de poliţie sau bază a arma-

tei. Se apreciază că această declarație va fi receptată şi de FFF, dar guvernul consideră acest lucru drept cel mai mic dintre relele care pot apărea, comparativ cu ceea ce ar putea face FFF.

Samuelson nu mai radia. Van Effen, cu fruntea încreștită şi cu buzele țuguiate, privi spre George, apoi, fără a-şi schimba expresia, spre Samuelson, şi spuse:

– Nu cred că-mi place prea mult chestia asta.

– Mie nu-mi place deloc.

Expresia lui era o copie aproape fidelă a expresiei lui van Effen, iar degetele de la ambele mâini băteau darabana pe brațele fotoliului. După câteva clipe, se întoarse spre van Effen şi spuse:

– Şi ce părere ai de evoluția *asta?*

Era semnificativ, gândi van Effen, că Samuelson i s-a adresat lui întâi. Dovedea că nu are prea mare încredere în propriii săi asociați. Van Effen lăsă să se scurgă vreo douăzeci de secunde, înainte de a răspunde: avea răspunsuri pregătite pentru o grămadă de întrebări posibile, dar Samuelson n-ar fi fost prea plăcut impresionat de un răspuns imediat.

– Cred că e o cacealma. Sau, cel puțin, o contracacealma sau o dublă cacealma. E posibil să creadă că aveți de gând să atacați în cu totul altă parte, iar anunțul ăsta să-şi fi propus să vă facă să vă slăbiți vigilența, în timp ce ei vor încercui zona în

care-şi imaginează cu mult elan că vă aflați. După cum s-ar putea să nu fie o cacealma şi anunțul ăsta să-şi propună să vă limiteze mişcările. În orice caz, nu sunt prea isteți, dar, la urma urmei, ministrul justiției, ministrul apărării şi comandantul poliției din Amsterdam nu sunt prea renumiți c-ar străluci prin inteligență.

George tuşi uşor, ducând mâna la gură, dar îşi păstră o formă impasibilă.

Samuelson părea să aibă unele îndoieli:

– Nu uita că l-am cunoscut pe Wieringa. Nu mi-a făcut deloc impresia unui prost.

– Nu e un prost. E cinstit, drept şi e membrul guvernului care se bucură de cea mai mare popularitate. Dar îi lipseşte inteligența speculativă care l-ar face să ajungă în vârful piramidei. Nu se pricepe la comploturi şi la contracomploturi. Şi încă ceva. Dacă autoritățile chiar ar şti unde ne aflăm, nu crezi c-am fi primit vizita batalioanelor lor de comando încă de acum câtva timp?

– Ah!

Ideea asta păru să-l înşenineze pe Samuelson.

– Mi s-a spus că mai aveți undeva un cartier general. De ce nu-i suni să vezi dacă i-a deranjat cineva?

– O idee excelentă.

Samuelson îi făcu un semn lui Romero Agnelli, care formă un număr, vorbi scurt şi închise.

– Nimic, spuse el.

– Din nou, excelent, spuse Samuelson. Deci suntem în siguranță.

– Nu, nu suntem.

Van Effen clătină din cap într-un fel menit să-i descurajeze total pe interlocutori.

– Locotenente, există vreo şansă să se fi descoperit că atât camionul, cât şi armele lipsesc din depozitul de armament din care le-am luat?

– Camionul? zise Vasco, răguşit. Posibil, dar improbabil. Armele - în nici un caz. Inventarul obişnuit nu se va face decât peste două săptămâni.

Van Effen spuse:

– Domnule Samuelson, fireşte că nu e treaba mea, dar n-ar fi bine să schimbăm numărul de înmatriculare al camionului?

Şi Samuelson zâmbi cu superioritate:

– S-a şi făcut.

– Bravo. Dar mai e ceva.

Vasco vorbea răguşit, într-o şoaptă nefericită:

– După cum spunea domnul Daniken, s-ar putea ca autoritățile să acționeze în zona asta. La televizor au pomenit de posturi de poliție şi de baze ale armatei. Ceea ce înseamnă că pe drum s-ar putea să fie bariere ale poliției şi ale armatei. Barierele poliți-

ei nu sunt periculoase. Ale armatei - da. Armata ştie că atunci când se transportă proiectile - ceea ce se întâmplă extrem de rar - de obicei, transportul are loc în convoi. Dacă vrei ca ele să ajungă la destinație, trebuie să le transporți cu elicopterul.

– În nici un caz cu elicopterul meu, spuse Daniken ferm.

– Domnule Daniken, aud că eşti un pilot de mare clasă. Cum, pe cât se părea, Vasco era răguşit, îi era greu să vorbească cu răceală. Dar compensa acest neajuns printr-o privire cât se poate de rece. Fiecare cu meseria lui. Eu sunt expert în proiectile. Un proiectil nu poate fi amorsat decât în timpul zborului. E limpede că n-ai fost niciodată într-un elicopter militar. Ce crezi că folosesc navele de război ruseşti în Afganistan? Praştii?

Daniken rămase tăcut.

– Cred, de asemenea, că şi celelalte arme şi explozibile trebuie descărcate din camion, altfel e foarte posibil să fiți întrebați de la ce depozit le-ați luat şi la ce depozit sau unitate militară le duceți. Controalele mobile efectuate de armată au prostul obicei de a fi foarte indiscrete, foarte insistente şi foarte bănuitoare - mai ales când ştiu că s-a declarat stare de necesitate pe plan național.

Daniken avea o figură nefericită!

– Dar amorsele?

– Amorsele, spuse George, încurajator, vor fi în husele lor de catifea, înfăşurate în vată, într-o cutie de oţel căptuşită cu plumb, aşezate pe genunchii mei.

Lăsă să i se strecoare o notă de iritare în voce:

– Crezi că mi-ar plăcea să sar în aer, fie şi în elicopterul dumitale?

– N-aş zice. Vorbise Samuelson.

– Ce părere ai, Romero?

– N-am ce părere să am, domnule Samuelson.

– Nici eu. Sunt perfect de acord, domnilor. Vom duce camionul până la elicopter şi vom transfera proiectilele şi celelalte chestii după retragerea personalului. Probabil că asta se va întâmpla foarte târziu, mai ales că presupun că şi ei se uită la televizor în noaptea asta. Nu c-ar avea mare importanță. S-au obişnuit cu acțiunile misterioase ale producătorilor de cinema. Făcu o pauză:

– Mă întreb, domnilor, dacă vreunul dintre dumneavoastră ar avea amabilitatea să supravegheze transbordarea acestor materiale.

– O supraveghez eu, spuse George imediat. Cu cât sunt mai masiv, cu atât sunt mai laş.

Privi spre Daniken:

– Se pare c-o să ne cam hurducăm în timpul zborului de mâine. Cum ăsta e un elicopter ex-

militar, presupun că aveți clame, parâme pentru a fixa obiectele care trebuie fixate?

– Avem, spuse Daniken. Continua să pară profund nefericit.

– Cred că asta e totul, spuse van Effen. Domnule Samuelson, aş vrea să mai aţipesc puţin înaintea jurnalului de la miezul nopţii. Nu că mi-aş închipui c-o să vedem ceva. Chiar dacă sunt vapoare sau elicoptere prin preajmă, care caută cu farurile cu faza mare, pe ploaia asta torențială vizibilitatea e zero. George? Locotenente?

– Merg şi eu, zise George. Dacă mai beau numai o picătură din coniac, o să scap amorsele alea din mână.

Vasco se şi ridicase. Fără a arunca măcar o privire în direcția celor patru fete, porniră pe scări. Pe coridorul de la etaj, van Effen spuse admirativ:

– Minţiţi amândoi de-ngheaţă apele. Ai schimbat o vorbă cu Julie, George?

– Fireşte că nu, spuse George, cu superioritate. Noi, profesioniştii, acţionăm la un nivel mult mai înalt. Scoase din buzunar un colț de hârtie împăturită, apoi îl băgă la loc.

– Splendid. Vasco, ne apropiem de uşa dormitorului. Nu ți-a venit nici o idee?

– Musafiri în lipsă.

Înăuntru, van Effen începu să discute cu George despre vreme, despre modalitatea cea mai bună de a asigura proiectilele şi celelalte arme la bordul elicopterului şi despre convingerea lor că, până la destinație, camionul n-ar avea cum să aibă probleme, în timp ce Vasco îşi făcea obişnuita inspecție meticuloasă. După câteva minute, Vasco se întoarse din baie şi-şi puse un deget la buze.

– Ei, eu mă culc, zise van Effen. Se oferă cineva să stea de veghe până la miezul nopții?

– Nu e nevoie să stea cineva de veghe, spuse Vasco. Am un ceas deşteptător.

După câteva clipe, toți trei erau în baie. Şi lumina din tavan şi cea de la oglindă erau aprinse. Van Effen şi George intraseră primii, din dormitorul întunecat în baia întunecată, urmați imediat de Vasco, care lăsă uşor crăpată uşa dormitorului, acum luminat, şi pe când intra, aprinse lumina din baie. Apoi puse în funcțiune duşul.

– Nu trebuie să fii un geniu ca să ştii că O'Brien nu e aici, spuse Vasco. El n-ar fi instalat niciodată un mecanism atât de rudimentar sub patul meu. Singurul mecanism care nu poate fi demontat fără ştirea celui care ascultă e în interiorul unui duş - pentru că ascultătorul te aude cum îl deşurubezi - dar, chiar dacă ar mai fi şi alte microfoane pe aici,

ceea ce nu e cazul, nimeni nu poate auzi nimic altceva decât sunetul duşului. Ciudat, dar aşa e.

– Eşti la fel ca masivul nostru prieten aici de față. Ar fi trebuit să intri în rândurile criminalilor cu mulți ani în urmă. Ai fi făcut avere. Ei bine, la vremea asta, FFF-ul trebuie să fie în posesia unei înregistrări care să-i asigure că n-au cum să eşueze. Să vedem ce-i cu biletul, George.

George i-l dădu şi van Effen îl citi cu voce tare: "Se întâmplă ceva ce nu înțelegem nici Annemarie, nici eu, dar care vouă s-ar putea să vă folosească. Ne-am împrietenit destul de bine cu cele două criminale care ne-au "răpit" şi dacă ele sunt criminale atunci şi Annemarie şi eu suntem. Criminalii înrăiți nu arată tot timpul de parcă s-ar apropia judecata de apoi şi nu fac permanent efortul de a-şi reține lacrimile. Ele - da."

Van Effen se întrerupse şi-l privi gânditor pe George.

– A văzut-o cineva pe Julie strecurându-ți biletul?

– Nu.

Vasco era tulburat.

– Dar nu cumva Julie - iertați-mă, domnule amintiți-vă că eu n-o cunosc pe sora dumneavoastră, - le-o fi spus celorlalte două despre noi?

– Prostii, spuse George. Cum bine ai spus, n-o cunoşti. Peter are o încredere nelimitată în inteligența, puterea de judecată şi intuiția ei. La fel şi eu. De fapt, adăugă George confidențial, ea e mult mai deşteaptă decât el.

– Remarca asta nu era necesară, spuse van Effen cu răceală.

"Fără nici un dubiu, Kathleen e cea care trăieşte în cea mai intensă tensiune. E evident înspăimântată de Samuelson sau de ceva ce ar putea face Samuelson. Maria e mai puțin stresată, dar nu pare să-i placă ce face fratele ei Romero. Pare însă să țină la el şi trebuie să recunosc că a fost foarte amabil şi politicos cu noi, de când ne-au răpit.

Cred că, în felul lor, sunt la fel de prizoniere ca noi. Cred că şi Kathleen şi Maria sunt aici sub o formă de coerciție, la fel cum Anne şi cu mine suntem aici sub o formă de coerciție, dar de alt fel."

– Coerciție, spuse Vasco. Exact cuvântul pe care l-ai folosit şi tu. Pe verandă, îți aminteşti?

– Îmi amintesc.

"Noi suntem aici - Annemarie şi cu mine - pur şi simplu pentru că am fost răpite. Sunt sigură că ele se află aici pentru că au fost înşelate, mințite, pentru că s-a făcut apel la dragostea sau la loialitatea lor, ori la un rău înțeles sentiment al onoarei sau la toate astea la un loc. Cred că amândouă, dar mai ales

Kathleen, au fost atrase aici sub pretenții cu totul false".

– Isuse Hristoase!

În sfârşit, pe George îl părăsise calmul său imperturbabil.

– Am auzit de rare cazuri de telepatie între gemeni, dar ea e numai sora ta mai mică. Şi tu ai spus exact acelaşi lucru, aproape cuvânt cu cuvânt.

– N-are nici o legătură cu telepatia. Oamenii inteligenți tind să gândească la fel. Tot îi mai pui la îndoială inteligența, puterea de judecată şi intuiția, Vasco?

Vasco clătină foarte încet din cap, de mai multe ori, dar nu mai spuse nimic.

Van Effen îl privi pe George.

– Ha? Şi tu tot mai crezi că e mai deşteaptă decât mine? George îşi mângâie bărbia şi nu spuse nimic. Van Effen continuă să citească şi căpătă o expresie împietrită.

– S-ar putea să fi avut dreptate în privința asta, George. Ascultați ultimul paragraf: "Ştiu de ce se află Maria aici. Deşi nu e de acord cu faptele lui Romero, sunt legați printr-o acțiune sinceră. Cât despre Kathleen, am mai spus că-i e frică de Samuelson şi de ce are el în cap. Am mai pomenit şi de dragoste şi loialitate rău înțelese. Sunt convinsă că e fiica lui Samuelson."

Urmă o tăcere considerabilă, apoi George spuse:

– Retrag afirmația că e mai deşteaptă ca tine. E mai deşteaptă ca noi trei la un loc. Precis are dreptate. Nu există nici o altă explicație.

Van Effen dădu foc biletului şi împrăştie cenuşa. Apoi opriră duşul şi ieşiră din baie.

*

Vasco îl scutură de umăr pe van Effen.

– E timpul, domnule Danilov.

Van Effen deschise ochii şi, ca întotdeauna, se trezi imediat:

– N-am auzit sunând ceasul.

– L-am oprit. M-am trezit de câtva timp. George! Numai Samuelson, frații Agnelli şi Daniken erau în camera de zi când coborâră cei trei.

– Tocmai la timp, domnilor, tocmai la timp, spuse Samuelson. Deşi era vesel de felul lui, în acel miez de noapte părea să fie deosebit de exuberant, ceea ce se putea explica prin sticla de coniac şi paharului de lângă el, dar care se datora aproape sigur, euforiei pe care i-o provoca anticiparea zilei următoare.

– Încă zece minute şi ne întoarcem cu toții în pat.

– Nu eu, spuse George. Eu rămân aici. Supraveghez încărcarea, aminteşte-ți. Când începem transbordarea?

– Desigur, desigur. Să zicem, peste o jumătate de oră. Leonardo, ne neglijăm oaspeții.

Pe când Leonardo se apucă să remedieze neglijența, van Effen îl privi pe Samuelson. Nu semăna deloc cu Kathleen, dar asta nu însemna nimic; probabil că fata semăna cu mama ei irlandeză.

Acelaşi crainic, a cărui stare depresivă nu putea fi comparată decât cu remarcabila sa rezistență, apăru pe ecran imediat după miezul nopții.

– Cu regret trebuie să vă anunțăm că nu vă vom putea transmite pe viu fisurarea cu care sunt amenințate barajele din Flevoland atunci când va avea loc. Camerele noastre de filmare nu pot funcționa în condiții de întuneric total şi de ploaie torențială. Suntem totuşi în contact radio-telefonic permanent cu un număr de observatori şi vă vom informa imediat ce vom avea ştiri proaspete.

Imaginea îi dispăru de pe ecran.

– Păcat, spuse Samuelson. Nu părea deloc dezamăgit.

– Ar fi fost un spectacol mişcător. Totuşi, n-ar trebui să avem mult de aşteptat.

Într-adevăr, peste mai puțin de un minut, crainicul reapăru şi puse receptorul la loc pe masă.

– Barajele Oostelijk-Flevoland şi Zuidelijk-Flevoland au fost fisurate simultan cu aproximativ nouăzeci de secunde în urmă. Ambele fisuri par să fie destul de mari, dar, din cauza condițiilor meteorologice îngrozitoare, este imposibil să se estimeze mărimea şi gravitatea pagubelor. Autoritățile spun că trebuie să aştepte până mijesc zorile pentru a putea afirma cu precizie cât de mare este dezastrul. Vom fi, totuşi, pe recepție, din oră în oră, pentru a vă furniza toate detaliile proaspete care vor apărea.

Făcu o pauză, pentru a se uita la o foaie de hârtie pe care tocmai o primise din studio:

– Tocmai s-a primit un telefon de la FFF. Mesajul este următorul: "Markerwaard, astăzi, la ora două după-masă".

CAPITOLUL 11

Alți doi bărbați urmau să joace un rol deosebit de important în orele matinale ale acelei zile.

Unul dintre aceştia era sergentul Druckmann, care era însoțit de alți doi ofițeri. Toți trei, în haine civile. Maşina lor nu avea însemnele poliției, era acoperită cu noroi şi uşor accidentată. Conținea o cantitate neobişnuită de echipamente electronice, două transmițătoare radio separate şi un mecanism radar. Echipamentele electronice erau în cantitate atât de mare, încât, contrar obiceiului, era aşezate pe

podea, chiar în fața scaunului din dreapta spate. Operatorul era aşezat pe scaunul din stânga spate, cu o imensă hartă rutieră desfăşurată pe genunchi. Pentru moment, echipamentul era acoperit neglijent cu o pătură. Maşina fusese postată acolo de la ora şase jumătate dimineața, pe o stradă laterală, chiar la nord de Gorinchem.

Alte două maşini fără însemne ale poliției, echipate asemănător, se aflau la o distanță de câteva mile. Dar maşina lui Druckmann era cea care avea să conteze în dimineața aceea.

Celălalt bărbat care avea să conteze era un oarecare Gropions, îmbrăcat într-o uniformă de caporal în armata olandeză şi aşezat lângă un plutonier, la volanul unui mic autobuz care transporta trupe ale armatei olandeze. Alți doi soldați erau aşezați în spate. Nimeni n-ar fi folosit o fotografie de-a lui Gropions pentru un afiş de recrutare în armata olandeză. Purta o uniformă ponosită şi destul de şifonată, iar pletele blonde îi atârnau în dezordine de sub o pălărie cât se poate de piezişă. Dintr-un motiv numai de ei ştiut, olandezii le permit soldaților să-şi poarte părul atât de lung, încât orice soldat britanic ar fi consemnat timp de două săptămâni. Dar buclele blonde erau de împrumut.

Ca şi părul, uniforma era falsă. Gropions era, fără îndoială, soldat, dar nu caporal. Locotenent-

colonelul Gropions, din trupele de comando ale armatei olandeze, era un exemplar cu totul special de armă cu totul specială şi de elită.

*

Buletinul de ştiri de la ora şapte dimineața din acea zi - primul buletin de ştiri, din istoria televiziunii olandeze transmis la micul dejun, - fusese în acelaşi timp sumbru şi uşor încurajator. Sute de mile pătrate din regiunea Flevoland fuseseră inundate, dar nu la mare adâncime. Din câte se ştia, nu fuseseră pierderi de vieți omeneşti. Moartea în rândul animalelor nu a putut fi estimată decât mai târziu, în timpul zilei. Sute de meseriaşi începuseră deja să toarne alte sute de tone de bolovani şi de beton cu solidificare rapidă între plăci de metal ridicate în grabă şi - se recunoştea - insuficient asigurate. În cel mai bun caz, se recunoştea, de asemenea, această acțiune n-ar fi putut face mai mult decât să reducă foarte puțin efectele următorului val provocat de flux, iar reparațiile vor trebui să înceteze cu cel puțin trei ore înainte.

În camera de zi a morii, în care vreo duzină de persoane îşi luau micul dejun, Samuelson era extrem de bine dispus.

– Exact cum am prevăzut, doamnelor şi domnilor, exact cum am prevăzut.

Privi pe rând la Van Effen, George şi Vasco:

– Mă țin de cuvânt, nu-i aşa, domnilor? Impactul psihologic a fost maxim, totuşi nimeni nu şi-a pierdut viața. Lucrurile evoluează exact în sensul dorit de noi.

Se opri şi ascultă răpăitul tunător al ploii pe verandă, îşi pierdu treptat expresia de bună-dispoziție, bătu darabana cu degetele în masă, se uită la Daniken şi-l întrebă:

– Dumneata ce crezi?

– Nu prea-mi place, spuse Daniken.

Se ridică şi ieşi pe verandă, închizând uşa după el. Se întoarse în mai puțin de zece secunde.

– Vântul e aproape acelaşi, spuse. Vreau să spun, cu intensitate de furtună. Aş putea zbura dacar fi numai asta. Dar ploaia e cea mai torențială pe care am văzut-o vreodată, chiar mai puternică decât la începutul musonului, în India. Vizibilitatea e zero. Pe aşa timp nu pot zbura conform planului inițial.

– Vrei să spui că n-o să zbori? întrebă Samuelson. Refuzi să zbori?

Samuelson nu părea prea tulburat.

– Nici chiar dacă mi-ai ordona. N-am de gând să fiu persoana răspunzătoare pentru sfârşitul tutu-

ror dorințelor dumitale. Eu sunt pilotul şi refuz să fiu responsabil pentru moartea a douăzeci şi două de persoane. Ceea ce s-ar întâmpla, dacă ne-am ține de planurile inițiale de zbor. Sinuciderea în masă nu e specialitatea mea.

Van Effen îşi drese, delicat, glasul.

– În mod normal, după cum ştiți, sunt persoana cel mai puțin curioasă. Dar nu-mi place această discuție despre sinuciderea în masă. Nu în ultimul rând pentru că e vorba şi de mine. E oare absolut important să plecăm la ora prestabilită?

– Nu neapărat. Răspunsese Romero Agnelli.

– Domnul Samuelson îmi face onoarea de a lăsa toate chestiunile organizatorice pe seama mea.

– Şi e o chestie la care te pricepi grozav.

– Mulțumesc.

Agnelli zâmbea, aproape scuzându-se:

– Nu fac decât să respect orarele.

– Nu cred că trebuie să te îngrijorezi prea mult din cauza orarelor, spuse van Effen. Eu cunosc țara asta, dumneavoastră - nu. Sunt sigur că George şi locotenentul vor confirma că ploile torențiale de o asemenea intensitate rareori durează mai mult de vreo oră. Oricum, niciodată două. Şi cum, contrar obiceiului, tot m-am pornit pe întrebări, ce e cu toată discuția asta despre piste de zbor sau planuri de zbor, ori cam aşa ceva?

– Nu e nici un motiv pentru care să nu ştii, spuse Samuelson.

Se simțea vădit uşurat de declarația lui van Effen şi era într-o dispoziție expansivă.

– Daniken a trasat prin radio un plan de zbor până la Valkenburg, lângă Maastricht, şi acesta a fost acceptat. Astăzi filmăm o scenă pe dealuri, la țară, şi singura regiune de țară deluroasă din Olanda este în provincia Limburg, unde se află Valkenburg. Romero a avut chiar prevederea de a ne rezerva camere de hotel acolo.

– Unde, fireşte n-aveți nici o intenție de a vă duce. Van Effen aprobă, de două ori, din cap.

– Bine, foarte bine. Decolați spre Limburg, care se află aproximativ în direcția sud-sud-est. Apoi domnul Daniken coboară şi schimbă direcția. Olanda este o țară foarte plată, aşa că trebuie să zbori la altitudine foarte mică pentru a evita radarul. Cum şi eu sunt pilot, ştiu că altimetrele sunt renumite pentru inexactitate la altitudine foarte mică. N-ar fi o fericire prea mare pentru noi dacă un curent neaşteptat ne-ar pune în contact cu un bloc înalt sau chiar cu una din antenele alea gigantice de televiziune, atât de caracteristice pentru țara asta. Domnul Daniken trebuie să vadă încotro se îndreaptă şi trebuie să spun că sunt sută la sută de acord cu domnul Daniken.

– Domnul Danilov a descris situația chiar mai bine decât aş fi făcut-o eu, spuse Daniken. Sunt sută la sută de acord cu cele spuse de el.

– Iar eu sunt de acord cu voi amândoi, spuse Samuelson. Leonardo, fii atât de amabil şi spune-i lui Ylvisaker să-şi întârzie plecarea cu camionul până la noi instrucțiuni. Nu vreau ca el să ajungă la destinație înaintea noastră.

Ylvisaker, strălucitor în uniforma de locotenent-colonel, şi cei doi tovarăşi ai săi, în uniformă de sergent şi de caporal în armata olandeză, plecară la opt şi patruzeci şi cinci. Vântul nu scăzuse în intensitate, dar ploaia, după cum prevăzuse van Effen, se mai potolise, semănând acum cu o burniță ceva mai deasă.

*

La ora opt şi patruzeci şi şase de minute, Cornelius, polițistul din spatele maşinii sergentului Druckmann spuse:

– Au ieşit, domnule sergent. Druckmann ridică microfonul:

– Aici sergentul Druckmann. Ținta Zero tocmai a ieşit. Rog ca A, B, C, D, E să confirme.

Cele cinci vehicule de patrulă ale armatei au confirmat în ordine alfabetică. Druckmann spuse:

– Peste două minute, cel mult trei, vom fi în măsură să ştim pe ce drum o ia Ținta Zero. După aceea, vom raporta la intervale de un minut.

*

La opt şi patruzeci şi şapte, douăzeci şi două de persoane s-au îmbarcat în uriaşul elicopter. Toți, cu excepția celor patru fete, a lui van Effen şi a lui George, erau îmbrăcați în uniforme ale armatei olandeze. Samuelson îşi luă rămas-bun de la patru oameni de serviciu cu umbrele, care veniseră să-i conducă, presupunând că se vor întoarce în seara următoare. Toți soldații, cu o singură excepție, erau înarmați cu mitraliere. Excepția - Willi, santinela ineficientă, era împovărat numai cu o pereche de cătuşe. La opt şi patruzeci şi nouă, Daniken a decolat şi s-a îndreptat spre sud-sud-est.

Tot la opt şi patruzeci şi nouă, sergentul Druckmann a raportat:

– Urmăriți Ținta Zero la doi kilometri. Ținta Zero se află acum la un kilometru nord de Gorinchem. De acolo, cele trei rute principale de ieşire sunt spre est, spre sud şi spre vest. Încă două minute şi vom fi în măsură să vă spunem în ce direcție a luat-o.

*

Van Effen se îndreptă spre Romero Agnelli, aşezat lângă el, îi puse mâna pâlnie la ureche şi spuse:

– Mă intrigă două lucruri. Agnelli zâmbi şi ridică din sprâncene:

– Mi s-a dat să înțeleg că armamentul din acest elicopter a fost demontat şi înlocuit cu arme false. Dar pistoalele acestea sunt reale.

– Armamentul a fost, într-adevăr, demontat şi înlocuit cu arme false. Apoi am înlocuit armele false. Aceste lucruri nu sunt greu de descoperit, dacă ştii unde să te uiți. Care e al doilea lucru care te intrigă?

– De ce nu urcă Daniken? Suntem tot sub o sută de metri.

– Priveşte spre stânga dumitale şi vei vedea de ce.

Van Effen privi. La mai puțin de cincizeci de metri distanță, un alt elicopter, cu mult mai mic, zbura paralel cu el. Chiar în timp ce van Effen privea, pilotul lăsă în jos fereastra şi făcu un semn cu brațul. Van Effen privi în față. Daniken îi răspundea printr-un alt semn. Pilotul micului elicopter îşi închise fereastra şi începu să urce. Daniken întoarse încet elicopterul, până când ajunse să se îndrepte spre sud.

– Frumos, spuse van Effen. Foarte, foarte frumos. Pe o vreme ca asta, e puțin probabil să fie prea multe zboruri particulare azi în țară. Controlorul bătrân şi plictisit al zborurilor s-ar putea amuza să urmărească elicopterul ăsta până la Valkenburg. Acel elicopter se îndreaptă, fireşte, spre Valkenburg.

Agnelli aprobă, din cap:

– Ideea dumitale, desigur.

Agnelli zâmbi şi făcu un gest depreciativ cu mâna.

– Ținta Zero se îndreaptă spre vest pe drumul spre Sliedrecht, raportă Druckmann. Ce patrulă e în vecinătate?

– Patrula A.

– Ah! Dumneavoastră sunteți, domnule colonel Gropions?

– Da. Văd un baraj mai rutier la un kilometru est de Sliedrecht. Ține-te după ei până-i vezi. Dar nu prea aproape.

– Am înțeles, domnule colonel. Ținta Zero avansează foarte lent. Poate că e mai bine să spun că avansează circumspect. Puțin sub cincizeci de kilometri pe oră. Estimez că vor ajunge în raza dumneavoastră vizuală în mai puțin de douăzeci de minute.

– Mulțumesc, sergent.

*

Ylvisaker se rezemă confortabil pe spătarul scaunului şi aprinse o țigară de foi. Spuse cu un oftat:

– Asta e viața. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu suntem în elicopterul ăla afurisit.

*

Elicopterul ăla afurisit îşi croia drum clătinându-se şi hurducându-se în direcția generală sud-sud-vest. Era direcție "generală", pentru că Daniken se străduia din răsputeri să evite oraşele, satele, aşezările omeneşti de orice mărime ar fi fost. Van Effen se gândi că precauția era cu totul inutilă. Nu exista nici un motiv posibil pentru care vreun fermier izolat să raporteze trecerea unui elicopter neidentificat şi probabil neidentificabil. Elicopterele erau puzderie în Olanda.

Van Effen examină elicopterul de luptă. Majoritatea pasagerilor aveau un aer evident nefericit, iar fețele lor aveau o mare varietate de culori: Annemarie şi Julie, aşezate una lângă alta, adoptaseră atitudini absolut asemănătoare: pumnii strânşi şi ochii închişi. Van Effen însuşi nu era deloc emoționat. Daniken era un pilot excelent. Îşi făcu mâna pâlnie la urechea lui Agnelli:

– Cât mai avem?

– Vreun sfert de oră.

– Cazare rezonabilă? Agnelli zâmbi:

– E un locşor drăguț.

Judecând după standardele gusturilor lui Samuelson, locşorul ăla drăguț, gândi van Effen, trebuie să fi fost cam de mărimea Palatului Regal din Piața Digurilor.

*

Semnul roşu şi galben indica: "Control rutier în față. Rugăm opriți la lumina roşie".

Şoferul lui Ylvisaker încetini şi întrebă:

– Acum ce facem? Ylvisaker pufăi liniştit din trabuc:

– Mergi mai departe, omule.

*

Şoferul lui Gropions îşi coborî binoclul:

– Ținta Zero, precis, domnule colonel. Îşi duse din nou binoclul la ochi:

– Are şi numărul care ne-a fost comunicat. Vehiculul lui Gropions era pe străduța din stânga, cu fața spre trafic. Pe străduța din dreapta şi puțin în spatele lor mai era un autobuz cu trupe. Doi soldați,

ambii cu umbrele, se rezemau de acest vehicul. Amândoi fumau țigarete.

*

– Ia uită-te şi la soioşii ăştia, spuse Ylvisaker. Umbrele! Țigarete! Pariez că nu se găseşte nici picior de ofițer mai aproape de Rotterdam. Şi ăştia, bagă de seamă, fac parte din trupele de viteji care au jurat să apere NATO până la moarte.

Când opriră la semnalul roşu, Gropions şi cei doi oameni ai săi, toți cu mitraliere în mâna stângă, se apropiară de camionul militar furat. Gropions se îndreptă spre cabina camionului, iar cei doi oameni ai săi spre spatele remorcii. Ylvisaker deschise uşa:

– Asta ce mai e, caporal?

– Un colonel! Gropions, evident încurcat, deloc în largul său, execută un salut militar corect, aşa cum era de aşteptat de la un caporal neglijent.

– Un colonel. Dac-aş fi ştiut… Ylvisaker zâmbi tolerant:

– Ce s-a întâmplat, caporal?

– Ordine, domnule colonel. Avem instrucțiuni să oprim şi să examinăm toate vehiculele, inclusiv camioanele militare, care ar putea transporta arme obținute ilegal. Ni s-a dat numărul de înregistrare al unui anumit camion militar. Nu e vorba de acesta.

Ylvisaker manifestă un uşor interes:

– Căutați ceva în mod special?

– Proiectile, domnule colonel. Proiectile sol-sol şi sol-aer. Trebuie să recunosc, domnule colonel, că nici măcar nu ştiu cum arată, cu excepția faptului că au culoarea cuprului şi sunt lungi de mai bine de doi metri.

– Datoria e datorie, caporal. Văd că ai doi oameni în spate. Ordonă-le să deschidă şi să caute. Ştii, pentru procesul verbal.

Gropions a dat ordinul, uşile din spate au fost deschise şi nu s-a găsit nici un proiectil.

– Vă cer scuze, domnule colonel, spuse Gropions. Ezită, apoi scoase un carnet şi un creion:

– Am instrucțiuni să legitimez fiecare persoană care trece prin acest punct de control.

Ylvisaker căută în buzunarul interior al vestonului. Gropions spuse:

– Nu, nu, domnule colonel. În cazul dumneavoastră, nu e nevoie de acte. Numai numele dumneavoastră, domnule colonel.

– Ylvisaker.

– Domnul colonel Ylvisaker.

Cu multă conştiinciozitate, Gropions scrise numele în carnet. Ce ironie, gândi el, ca o asemenea confruntare să aibă loc între un locotenent-colonel deghizat în caporal şi un civil - şi criminal- deghizat

în locotenent-colonel. Îşi puse carnetul deoparte şi ridică mitraliera în aceeaşi clipă ca şi cei doi soldați din spatele camionului.

– O mişcare, spuse Gropions, şi eşti mort.

Nici nu apucase Gropions şi cei doi oameni ai săi să-i ducă pe Ylvisaker şi pe cei doi oameni ai acestuia la marginea drumului, când maşina sergentului Druckmann opri în spatele lor. Druckmann şi oamenii săi ieşiră. Druckmann ținea în mână o cantitate impresionantă de obiecte din metal. El privi spre caporalul ale cărui bucle lungi şi blonde atârnau în dezordine pe ceafă şi spuse şovăitor:

– Domnul colonel Gropions?

– Chiar el.

Gropions îşi scoase pălăria, îşi smulse peruca şi o aruncă dincolo de marginea drumului:

– Chestiile astea afurisite zgârie. Druckmann spuse:

– Felicitări, domnule colonel.

Gropions, care, acum fără perucă, semăna foarte bine cu un locotenent-colonel, clătină din cap cu căldură.

– Asemenea şi dumitale, sergent. Numele, te rog? Tot ce ştiu e că toate maşinile de poliție sunt pline cu sergenți.

– Druckmann, domnule colonel.

– O treabă excelentă, sergent Druckmann. Absolut de profesionist. Pot să întreb ce sunt fierăraiele alea din mâna dumitale?

– Cătuşe şi lanțuri pentru picioare, domnule colonel. Am înțeles că armata nu prea are aşa ceva.

– Splendid. Fii amabil şi pune pe unul dintre oamenii dumitale să le aplice imediat prizonierilor.

Se întoarse spre unul dintre soldații săi:

– Anunță toate patrulele să se întoarcă la bază. Ți-aş sugera, sergent, să transmiteți acelaşi lucru maşinilor de poliție. Punând accent, desigur, pe necesitatea de a păstra cu strictețe secretul.

– Imediat, domnule colonel. Dar nu e nevoie să punem accent pe caracterul secret al acțiunii. Cu toții, inclusiv eu, am fost amenințați de domnul colonel de Graaf personal că ne trimite în Insula Diavolului dacă scăpăm o vorbă.

– Ah! Redutabilul nostru comandant al poliției din Amsterdam.

– Da, domnule colonel. Ai cui prizonieri sunt ăştia: ai dumneavoastră sau ai noştri?

– Acum sunt proprietatea poporului. Vom merge cu maşinile până la baza mea militară, îi vom suna pe domnul Wieringa, ministrul apărării, şi pe domnul colonel de Graaf şi vom afla ce e de făcut cu ei. Între timp, să aruncăm o privire în camionul lui

Ylvisaker… ei, vreau să spun, în camionul furat de el.

În camion, Druckmann spuse:

– Ştiu, cu adevărat, foarte puțin despre ceea ce se petrece. Ăştia trei fac parte din FFF?

– Absolut. Şi sunt învinuiți de trei lucruri. Primul - că s-au dat drept ofițeri ai armatei. Al doilea - că sunt în posesia unui vehicul militar furat.

Gropions deschise capacul celor două false rezervoare de benzină, lăsând să se vadă formele cilindrice turtite a două obiecte de metal de culoarea bronzului.

– A treia învinuire, desigur, este aceea că transportă două bombe atomice.

Puseră capacele la loc şi ieşiră. Druckmann întrebă:

– Îmi este permis să fumez în prezența domnului colonel?

– Domnul colonel e pe punctul de a face acelaşi lucru. După câteva clipe, Druckmann spuse:

– Ei bine, fie. Mă ofer.

– Să conduci camionul ăsta până la bază?

– Sunt un laş fără pereche, domnule colonel. O să am mare grijă.

– Eu am foarte mult timp pentru laşii fără pereche, sergent. Când vom ajunge la bază, acolo se vor afla doi experți americani din Germania, care vor

dezactiva chestiile astea afurisite. Maşina mea va merge în frunte, cu farurile roşii aprinse şi tot dichisul. Dumneata mă vei urma îndeaproape, iar maşina de poliție cu care ai venit până aici va rula imediat în spatele dumitale. Ai o consolare, sergent Druckmann. Dacă sări dumneata în aer, sărim cu toții.

Era ora nouă şi douăzeci şi şapte de minute dimineața.

*

Fix la aceeaşi oră, Daniken ateriză lângă o altă moară izolată, transformată în fermă, cu mult mai mare decât cea pe care o părăsiseră de curând. Doi bărbați şi două femei, cu umbrele în mâini, ieşiră în grabă să-i întâmpine. După zâmbetele de pe fața celor patru, era limpede că Samuelson şi prietenii săi nu erau numai cunoscuți şi bine veniți, ci chiar aşteptați.

Motorul odată oprit, în interiorul elicopterului de război domnea o linişte aproape mormântală. Van Effen îi spuse lui Agnelli:

– Ei, da, ai, într-adevăr, un oarecare talent organizatoric Agnelli zâmbi şi nu spuse nimic.

*

Camera de zi a morii, care avea o verandă asemănătoare celeilalte, era considerabil mai mare şi chiar mai luxoasă. Erau zece persoane în încăpere: Samuelson şi fraţii Agnelli, van Effen şi prietenii săi, şi cele patru fete. Daniken, presupunea van Effen, parca - şi ascundea - elicopterul într-un hangar din apropiere. Riordan urcase la etaj, fără îndoială pentru o nouă repriză de meditaţie şi rugăciune.

Samuelson, destins într-un fotoliu, în faţa unui foc de lemne care trosneau în cămin, oftă ca un om mulţumit de el însuşi.

– Totul a mers ceas, absolut ceas. Penultima etapă a fost dusă la bun sfârşit. Ştiu că e încă destul de devreme, dar o să luăm un prânz uşor. Deocamdată, cred că nu ne-ar strica un jonge jenever.

– Un prânz uşor? întrebă van Effen. Plecăm şi de aici?

– Imediat după ora două. Samuelson arătă spre un televizor.

– După ce-o să vedem ce se întâmplă în Markerwaard.

– Înţeleg.

Van Effen arăta cât se poate de limpede că nu înţelege nimic.

– Ei, nu contează unde mergem. Ridică din umeri:

– Câte aşezăminte de felul ăsta posedaţi în Olanda?

– Nici unul. Proprietarii acestei case, de pildă, se prăjesc la soare în insulele Bahamas. Iar noi le plătim bine. După cum vă daţi seama, acum e un sezon mort pentru agricultură. Un fermier local, la rândul său, bine plătit, are grijă de vite şi de oi. Nu sunt probleme. Ştii unde te afli, domnule Danilov?

– N-am nici cea mai vagă idee.

Dintr-o experienţă îndelungată, van Effen învăţase să mintă cât se poate de convingător. Ştia cu precizie unde se află.

– După un zbor atât de scurt, tot undeva în Olanda. Are importanţă?

– Ai o lipsă de curiozitate de-a dreptul ciudată. Ne aflăm în apropiere de Middelharnis. Ai auzit de locul ăsta?

– Middelharnis?

Van Effen se încruntă, apoi întrebă:

– Dincolo de Flakkee?

Samuelson zâmbi, aprobă din cap şi nu spuse nimic.

Van Effen puse pe masă paharul pe care tocmai i-l dăduse Leonardo. Faţa-i era împietrită şi întunecată; avea o privire foarte rece.

– Haringvliet, şopti el. Vreţi să pun mâna pe Haringvliet?

Îşi dăduse perfect seama de asta de un timp bun.

Barajul Haringvliet era considerat drept valva sau poarta de ecluză a Olandei. El bloca intrarea în estuarul Haringvliet şi spre multe alte canale navigabile. La sfârşitul primăverii şi începutul verii, când se topeau zăpezile din Alpi, din Germania şi Franța, el devia apele râurilor Rin, Waal şi Maas dincolo de Rotterdam, făcându-le să ajungă în Noul Canal Navigabil, ce se vărsa în Marea Nordului la Europort. Reuşea să facă asta pur şi simplu ținându-şi închise porțile hidraulice acționate electric. Când nivelul apelor râurilor se ridica prea tare, iar nivelul mării scădea considerabil, barajul Haringvliet, putea face apele să se verse în Marea Nordului, pur şi simplu deschizându-şi atâtea porți cât se considera necesar. Totuşi, în această perioadă a anului, când apa râului atingea nivelul cel mai scăzut, sarcina sa principală era de a pune stavilă Mării Nordului. Singura excepție o constituiau ultimele maree. Inundațiile, pagubele şi morțile ce vor rezulta inevitabil din distrugerea porții de ecluză a Olandei erau incalculabile.

– Da, domnule Danilov.

Samuelson era, probabil, conştient că-şi pune viața în pericol, dar rămase, în aparență, calm.

– După cum spui, vreau să pun mâna pe Haringvliet. Van Effen dădu scurt din cap, o singură dată:

– Aşa se explică armele atomice. Sper să dea Dumnezeu să explodeze în drum şi să-i arunce în aer pe Ylvisaker şi pe prietenii săi.

– E o dorință total lipsită de caritate, ca să mă exprim eufemistic.

Samuelson îşi sorbi băutura. Dacă era emoționat, ştia s-o ascundă cât se poate de bine.

– Văd că-ți porți pistolul Smith & Wesson, domnule Danilov. N-avem nici o îndoială că şi prietenii dumitale sunt înarmați. Romero, Leonardo şi cu mine n-avem nici o armă asupra noastră - pentru noi, e o chestiune de principiu. Dacă crezi că e cazul să mă împuşti, n-am cum să mă opun. Dar nu ți se pare cam nedrept să împuşti un om numai din cauza unei groaznice neînțelegeri?

Era limpede că Samuelson se distrează de minune.

– Continuă.

– Armele nucleare nu sunt, în nici un caz, destinate barajului Haringvliet. Şi asta din trei motive. Mai întâi, pentru că nu mor de plăcerea de a sări eu însumi în aer. În al doilea rând, vreau ca porțile ecluzei să rămână intacte şi în perfectă stare de

funcționare. În al treilea rând, intenționez să iau în stăpânire barajul.

Van Effen îşi sorbi în tăcere băutura timp de câteva clipe, ca şi cum şi-ar fi luat timp de gândire. Nu numai că ştiuse demult că ținta lui Samuelson era Haringvliet, dar fusese, de asemenea, convins că Samuelson n-avea nici o intenție de a-l distruge.

– Cât de ambițios! Şi cum ai de gând să procedezi?

– Treaba e pe jumătate făcută. Acum vreo patruzeci de ore, un electrician talentat a îndeplinit o sarcină foarte delicată şi perfect detectabilă, sabotând trei turbogeneratoare.

– Sabotând, pe dracu. Lucra acolo?

– Bineînțeles.

– Şi era olandez?

– Da. Am constatat întotdeauna că douăzeci de mii de dolari au cea mai profundă influență chiar şi asupra sufletelor celor mai patriotice. În plus, habar n-avea ce e-n capul nostru. I s-a dat, firește, posibilitatea de a descoperi sursa acelor defecțiuni şi când n-a reuşit au fost chemați experți de la Rotterdam. Aceşti patru experți sunt găzduiți într-o pivniță, aflată chiar sub noi. Sunt bine hrăniți şi îngrijiți, aşa cum vei putea constata şi singur oricând doreşti.

– N-o să fie nevoie. Şi apoi, desigur, ați trimis la fața locului propriii voştri experți.

– Da. Vai, toți patru au cazier şi mai multe condamnări la închisoare, dar au reuşit să se salveze, de fiecare dată, prin faptul că sunt cei mai buni spărgători de seifuri din țară. Se pricep foarte bine şi la instalații electrice.

– Probabil că nu v-a fost uşor să contactați asemenea oameni, spuse van Effen.

Făcu o pauză, apoi spuse:

– Greşesc. Probabil că v-a fost foarte uşor. Se uită la Romero Agnelli:

– Frații dumitale din închisoare, desigur. Ei trebuie să ştie numele şi cazierele tuturor criminalilor importanți din țară, conform standardelor lor.

– Sunt oameni foarte pricepuți, spuse Samuelson, dar se pricep mai bine la spartul seifurilor decât la instalațiile electrice.

– Scopul lor fiind, desigur, spuse van Effen, de a localiza şi dezactiva toate sistemele de alarmă de la baraj: pedale de presiune, raze, butoane de panică şi ce-o mai fi. De asemenea, de a descoperi unde sunt plasate santinelele de serviciu şi cele care nu sunt de serviciu.

– Nu trebuie să dezactiveze. Nu încă. S-ar putea ca nici măcar să nu fie necesar, spuse Agnelli. Restul, da. Au fost unu sau două puncte în legătură cu care nu erau prea siguri, aşa că am cerut permisiu-

nea de a-i aduce acolo pe cei mai buni specialişti în turbogeneratoare din țară.

Van Effen aprobă din cap.

– Şi, fireşte, l-au adus pe cel mai bun specialist într-un domeniu cu totul diferit. Pe O'Brien. Foarte inteligent, trebuie să recunosc.

Samuelson făcu un gest de modestie:

– E numai meritul lui Romero. Ar fi fost un excelent ofițer de divizie. Apropo, s-a întors O'Brien?

Leonardo ieşi din cameră şi se întoarse cu un O'Brien cu totul diferit de cel obişnuit, datorită faptului că acum avea barbă şi mustață.

– Scuzați-mă pentru chestiile astea, zise O'Brien. Strâmbându-se destul de tare, îşi smulse şi mustața şi barba. Cum urmează să mă îmbarc cu voi, m-am gândit că transformarea subită a unui inginer civil într-un sergent-major al armatei olandeze i-ar fi putut face pe câte unii să ridice din sprâncene.

Samuelson întrebă:

– Cum stau lucrurile?

– Gata de pornire.

– Încă un lucru, zise George. Cum o să-i recunoaştem pe aceşti patru… ăă… colegi ai voştri de la baraj? Nu vrem să ne îndreptăm puştile într-o direcție greşită.

– E bună întrebarea, zise Agnelli. Toți patru sunt îmbrăcați în salopete de un albastru foarte deschis.

– Şi nu transportă decât unelte de lucru în sacii de lucru?

– Câte-un pistol, pe ici pe colo. Câteva grenade cu gaz. Lucruri folositoare de genul ăsta.

– Mi-ar plăcea să am si eu câteva din astea, zise van Effen. Nişte grenade cu gaz. Într-un săculeț sau într-o valiză. Ca şi domnul Samuelson, sunt adversarul violenței inutile, iar oamenii de pe dig sunt, la urma urmei, concetățenii mei adoptivi. Dacă va fi nevoie să-l imobilizez pe vreunul din ei, aş prefera s-o fac cu o trâmbă de gaz, mai curând decât cu un glonț.

– Exact aşa cred şi eu, spuse Samuelson. O să-ți dăm nişte grenade.

– Încă ceva, zise van Effen. Cum o să explicați prezența a doi civili într-un grup militar?

– Aha! Samuelson zâmbi larg.

– Civili, dar nu dintre cei obişnuiți. Sunteți doi membri marcanți ai brigăzii antiteroriste de la poliția din Amsterdam. Mi se pare că le-am potrivit destul de bine, nu crezi?

– E drăguț, spuse van Effen. Întotdeauna mi-am dorit să fiu polițist. Cum intenționezi să pătrunzi la baraj, domnule Samuelson?

– Nimic mai simplu. Aterizăm pe drumul de la baraj. Mai întâi, trimitem, fireşte, un mesaj prin radio celor de la baraj, prin care-i avertizăm că există o suspiciune - nu mai mult - că FFF s-ar putea să se gândească să atace instalațiile, fie dinspre mare, fie dinspre râu şi că bărcile de patrulă se vor apropia dinspre râu, iar un distrugător se va apropia dinspre mare. Noi, desigur, va trebui să fim primii acolo - de aici, zborul nu durează decât câteva minute. Li se va ordona să păstreze cea mai strictă tăcere radio - nici transmisii, nici recepții.

– Totul e gândit cu simplitatea unui adevărat geniu, spuse van Effen. Ai curaj, într-adevăr. Domnişoarele rămân aici, desigur.

– În nici un caz. Pentru nimic în lume n-aş vrea ca Maria şi Kathleen să rateze acest splendid deznodământ. Vom scoate ecranul din spate al elicopterului, iar cele patru doamne vor rămâne ascunse până luăm în stăpânire barajul.

– Te-ai gândit oare că s-ar putea ca celelalte fete să strige după ajutor sau să încerce să le imobilizeze pe Kathleen şi Maria?

– O să le fie cam greu să strige după ceva când vor avea căluş în gură şi să atace pe cineva când vor avea mâinile legate la spate. Ca o măsură de precauție suplimentară, va fi şi Joop cu ele. Joop e foarte folositor, atunci când are o puşcă.

– Te gândeşti la toate, spuse van Effen.

Spera ca Joop să nu fie *prea* folositor, pentru că atunci Joop ar fi trebuit să moară.

Samuelson se ridică, se duse la birou şi scoase două foi de hârtie.

– Astea sunt planurile orizontale şi verticale ale barajului Haringvliet. Leonardo, du-te şi adu-i şi pe ceilalți aici. Aş vrea ca fiecare să ştie exact ce are de făcut, să cunoască locul precis în care se va afla fiecare santinelă, unde sunt santinelele ieşite din schimb şi lucrătorii şi să se afle fiecare dintre oamenii care lucrează acolo. Nu trebuie să ratăm nimic.

Daniken se întoarse chiar când pleca Leonardo. Peste numai câteva secunde, Leonardo se întoarse, aducându-i cu el pe Joop, Joachim şi încă doi tineri anonimi din Facțiunea Armatei Roşii, care fuseseră şi la cealaltă moară, patru bărbați mai vârstnici - de peste treizeci şi patruzeci de ani -, pe care van Effen nu-i mai văzuse niciodată până atunci şi două dintre santinelele pe care le văzuse mai înainte. Ultimii şase aveau un aer foarte tenace, foarte competent. S-au înghesuit cu toții în jurul mesei, urmați de van Effen, Vasco, George, Samuelson, Romero Agnelli, Daniken şi O'Brien. Nu lipseau decât două persoane: Willi, care era încuiat undeva într-o pivniță, şi Riordan, care probabil era deasupra unor asemenea treburi lumeşti şi trecătoare.

Deşi Samuelson convocase şedința, Romero Agnelli a fost cel care a condus-o. Talentele sale organizatorice erau, într-adevăr, remarcabile. I-a indicat cu precizie fiecăruia locul unde urma să se ducă şi ce se aştepta de la el. A insistat, de asemenea, să-şi potrivească ceasurile, astfel încât fiecare să ştie exact la ce oră să se afle la locul stabilit. Toate astea i-au luat aproximativ cinci minute. Apoi a luat-o de la capăt. Când a început să explice acelaşi lucru pentru a treia oară, van Effen, însoțit de George şi Vasco, s-a îndreptat, hotărât, spre bar. Samuelson, zâmbind, a venit după ei şi s-a aşezat în spatele barului.

– Te plictiseşti repede, domnule Danilov?

– Nu e nevoie să mi se spună de două ori acelaşi lucru. Cu atât mai puțin, de trei ori.

– Ai marcat un punct. Poate c-am supralicitat puțin. Se uită la ceas.

– Sunt puțin îngrijorat. Cred că până acum ar fi trebuit să sosească şi camionul.

– Ylvisaker mi s-a părut un tip competent, spuse van Effen. Pană de motor, circulație aglomerată, pană de cauciuc, orice e posibil. Oricum, vei afla curând. Spuneai că ai un transmițător radio aici. Locotenentul e un operator specialist şi, desigur, ştie şi frecvența şi lungimea de undă ale camionului.

– Ai vrea să fii atât de bun, locotenente? Mulțumesc. Samuelson arătă un loc în celălalt capăt al camerei:

– Acolo.

Vasco se aşeză în faţa transmiţătorului, îşi potrivi căştile şi începu să transmită. După două minute, îşi scoase căştile, şi se întoarse la bar:

– Nimic, domnule Samuelson. Nu pot să dau de el. Samuelson îşi ţuguie buzele:

– Eşti sigur?

– Sigur că sunt sigur.

Vasco vorbea cu o uşoară urmă de iritare în glas.

– Doar ştiu ce fac. Dacă nu mă crezi, să încerce şi Daniken. Şi el ştie ce face.

– Nu, nu. Scuză-mă, locotenente. Sunt îngrijorat, ştii.

– E posibil să se fi întâmplat două lucruri, spuse Vasco. Poate c-a avut un accident. Ăsta ar fi lucrul cel mai grav, dar şi cel mai puțin probabil. Cel mai probabil e că are aparatul de recepție închis.

Samuelson se lumină puțin la față. Dar numai puțin:

– Dacă întârzie, de ce nu ne sună el?

– Ştie să pună în funcțiune un radiotransmiţător? Samuelson se lumină şi mai tare la față:

– Sincer să fiu, nu ştiu.

Se întoarse brusc, în momentul în care o servitoare cu şorț se apropie de el.

– Scuzați-mă, domnule, spuse ea. M-am gândit că v-ar interesa să aflați că se va transmite o declarație a guvernului peste două minute. Chiar mai curând.

– Mulțumesc, mulțumesc.

Samuelson ieşi în grabă din spatele barului, îi făcu un semn lui Agnelli să-şi încheie discursul şi deschise televizorul. Peste o jumătate de minut, pe ecran a apărut crainicul. Era cu mult mai tânăr decât cel din ziua precedentă, dar era evident că fusese instruit la aceeaşi şcoală de pompe funebre.

– Guvernul are de făcut trei anunțuri. Primul, că guvernul britanic şi cel de la Stormont au fost de acord să retragă în cazărmi toate trupele britanice. Cum trupele sunt dispersate în toată Irlanda de Nord, e de aşteptat ca procesul să dureze câteva ore, dar a şi început. Deşi nu a fost dată nici o declarație oficială în acest sens, se consideră că acest fapt indică clar intențiile Londrei.

Samuelson radia de fericire. În clipa aceea, Ylvisaker era ultimul lucru la care se gândea.

– Al doilea anunț este că ministrul de externe britanic, ministrul apărării, şeful Marelui Stat-Major şi prim-amiralul se îndreaptă spre Amsterdam într-

un aparat VC 10 pentru a asista la explozia nucleară din Markerwaard, de la orele două după-amiază.

Al treilea anunț este că guvernul a acordat amnistie celor doi prizonieri încă nenumiți, a căror eliberare a fost cerută de FFF.

Vom relua, desigur, transmisia la orele două după-amiază.

– Ei bine, spuse van Effen, pare să fie o capitulare totală.

– Desigur, lucrurile evoluează absolut satisfăcător, spuse Samuelson cu modestie. Vom lua cu noi un minimum de bagaje. Acestea pot fi ascunse în spatele elicopterului. Soldații în serviciu comandat nu cară după ei valize. Prânzul va fi la douăsprezece şi treizeci, deci mai avem două ore şi jumătate de aşteptat până atunci. Nu cred c-ar fi bine să mai bem jonge jenever, aşa că propun să ne odihnim. Deşi nu ne întoarcem aici la noapte, avem camere pregătite pentru dumneavoastră şi veți fi conduşi la ele. Spune-mi, locotenente, vrei să tragi un pui de somn?

– Eu? Nu mă cunoşti!

– Atunci poate c-o să fii atât de amabil să cobori, să spunem, din douăzeci în douăzeci de minute, şi să încerci să-l contactezi pe Ylvisaker?

– Dacă dumneata crezi că merită să încerc, desigur. O să mă duc sus să mă spăl, să-mi împachetez

cele câteva lucruşoare pe care le iau cu mine şi o să mă întorc peste douăzeci de minute. După aceea, pot rămâne şi aici.

Vasco zâmbi:

– N-o să mai fac nici o excursie la bar, îți promit.

Camera în care au fost conduşi van Effen şi tovarăşii săi era o copie aproape fidelă a celei care le fusese repartizată la cealaltă moară. Vasco făcu obişnuita inspecție meticuloasă şi anunță că în cameră nu sunt microfoane.

Van Effen spuse:

– Samuelson e destul de îngrijorat că Ylvisaker şi prietenii săi nu mai sosesc. Cred că putem fi siguri că aceştia sunt reținuți acum din ordinul Majestății sale. Ce e mai important, Samuelson pare să creadă că a şi câştigat partida. Nici nu-i trece prin cap posibilitatea unui eşec. E o stare de spirit foarte periculoasă - pentru el, vreau să spun.

George întrebă:

– Şi ce crezi că va face când va ajunge la baraj?

– Îl va lua în stăpânire. Nu cred că asta o să-i dea mare bătaie de cap. Apoi va anunța guvernul c-a făcut exact asta. Venind atât de curând după explozia nucleară din Markerwaard, faptul ar trebui să aibă un efect devastator asupra guvernului, careşi va da seama foarte bine de implicații şi va înțelege că FFF ține toată nația în gheare.

– Şi apoi, spuse Vasco, aruncă în aer câteva bucăți de beton din baraj, ca să arate că-şi iau treaba în serios.

– Nici pomeneală, spuse van Effen. Nu fac ei chestii atât de grosolane. Explozibilele sunt ideea lui Agnelli. Şi Agnelli e un tip foarte prudent. Cred că explozibilele sunt păstrate în rezervă, numai pentru cazul în care ceva n-ar merge.

Convingerea mea este că O'Brien ştie tot atâtea lucruri despre cum se acționează porțile hidraulice ca şi cel care le-a proiectat. Aşa că FFF-iştii nu trebuie decât să deschidă ecluzele.

– Dar dacă autoritățile întrerup curentul de la centrală? întrebă Vasco. Atunci crezi că recurg la explozive?

– Trebuie să existe şi autogeneratoare. Sunt sigur că O'Brien a verificat asta. Cât priveşte siguranța țării, porțile ecluzei de la barajul Haringvliet sunt instalațiile cele mai vitale din țară. Închipuiți-vă că porțile ecluzei sunt deschise când fluxul e redus şi se produce o cădere puternică de curent. Pur şi simplu nu-şi pot permite să se bazeze pe o singură sursă electrică.

– Pentru moment totuşi e mult mai important faptul că Samuelson şi Agnelli au fost atât de amabili încât să ne pună la curent cu toate amănuntele planului lor.

George îşi frecă mâinile:

– Iar acum ne facem propriile planuri.

*

La vreo patruzeci de minute după ce Vasco se întorsese în camera de zi, coborî şi Samuelson. Vasco era aşezat în faţa radiotransmiţătorului şi răsfoia, la întâmplare, o revistă. La intrarea lui Samuelson, ridică privirea.

– Ai reuşit, locotenente?

– Deloc. Am sunat de patru ori, la fiecare zece minute, nu la douăzeci, cum mi-ai cerut dumneata. Nimic.

– Dumnezeule mare!

Fără să ţină seama de propriile sale admonestări, Samuelson se întoarse în spatele barului şi aduse două pahare de jonge jenever.

– Ylvisaker ar fi trebuit să se întoarcă de foarte mult timp. Ce dracu i s-o fi întâmplat?

– M-am tot gândit, domnule Samuelson. N-a sărit în aer, pentru că până acum ştirea s-ar fi transmis în toată ţara. Să presupunem c-a avut un accident sau o defecţiune tehnică. Să mai presupunem că nu ştie cum funcţionează radiotransmiţătorul. Dumneata ce-ai fi făcut, în locul lui?

– M-aş fi dus la cel mai apropiat telefon şi aş fi luat legătura cu noi. E greu să umbli prin țara asta, indiferent în ce direcție, fără să dai de o casă sau de o cabină telefonică.

– Exact. Dar *ştie* Ylvisaker numărul de telefon de aici? Samuelson se holbă la el, apoi spuse:

– Ylvisaker n-a fost niciodată aici. Aşteaptă.

Ieşi repede din cameră şi se întoarse după nici un minut, cu o expresie înnegurată:

– Părerea generală este că Ylvisaker nu cunoaşte numărul.

– Dar ştii precis pe ce drum a apucat?

– Desigur. Doi oameni, o maşină rapidă. Nu se poate să nu dea de el. Mulțumesc, locotenente. Mă bucur să constat că mai sunt pe aici oameni care gândesc.

– Să mai încerc, domnule Samuelson?

– Nu e decât o şansă slabă, nu-i aşa? Vasco înălță din umeri:

– Foarte slabă. Dar tot n-am altceva de făcut.

– Mulțumesc.

Samuelson îi mai aduse un jonge jenever.

– Încă un fleac din ăsta nu-i poate face rău unei minți atât de limpezi cum e a dumitale.

– Eşti amabil. Cred c-o să-l beau pe verandă, dacă-mi dai voie. Aici e puțin prea cald.

– Desigur, desigur. Samuelson ieşi în grabă din cameră.

Maşina era un BMW de culoare cafenie, cu număr de înregistrare de Anvers. Vasco privi cum maşina şi cei doi oameni dinăuntru dispar după colţ, îşi termină gânditor, băutura, apoi se întoarse înăuntru. Se duse la radiotransmiţător, căută o anumită frecvenţă şi o anumită lungime de undă, şi spuse, încet, în flamandă:

– Înregistraţi.

Nu vorbi mai mult de douăsprezece secunde, apoi reveni la frecvenţa şi lungimea de undă dinainte. Încercă din nou să-l contacteze pe Ylvisaker şi i se răspunse cu aceeaşi tăcere. Îşi mai turnă un pahar, se aşeză din nou în faţa radiotransmiţătorului, se uită în treacăt pe o revistă, apoi sună din nou camionul dispărut. În următoarele douăzeci de minute, mai încercă de două ori şi tot nu obţinu nici un răspuns. Continuă să încerce să stabilească legătura, când se întoarse Samuelson. Se uită la Vasco, se duse la bar şi reveni cu încă două pahare.

– Încalc propriile-mi reguli, ştiu, dar îl meriţi, iar eu simt nevoia să beau ceva. Tot nimic?

– Linie moartă. Ştiu că domnul Danilov îşi face o regulă din a nu fi niciodată curios, dar eu sunt ofiţer activ în armata olandeză. Cât de importante sunt maşinăriile alea nucleare pentru dumneata?

– Au un scop aproape strict psihologic. Dacă era nevoie, le-aş fi folosit ca să arunc în aer căile de acces dinspre nord şi dinspre sud de barajul Haringvliet.

– De ce? Nici un ofițer superior din Olanda nici n-ar visa măcar să atace barajul Haringvliet. Bombardiere? Niciodată. Avioane de luptă? Niciodată. Nu numai că poți face față oricărui atac cu elicopterul dumitale militar, nu numai că ai proiectile sol-aer, dar vei avea un număr mare de ostatici, a căror viață nu vor voi s-o pericliteze. Distrugătoare? Bărci torpedo? Proiectilele sol-sol absorb căldura. Sunt mortale.

– Nu vor folosi bombardiere?

– Ce s-ar întâmpla dac-ar fisura barajul Haringvliet?

– Desigur. Ei, n-are rost să mai încerci. Poate c-ar fi bine să ne odihnim amândoi puțin înainte de masă.

*

Vasco le făcu lui van Effen şi lui George un scurt rezumat a ceea ce se întâmplase. Van Effen spuse:

– Deci l-ai convins pe Samuelson că e absolut invulnerabil şi ai avut grijă ca, la baraj, să avem doi oameni mai puțin de înfruntat. Pe cine ai anunțat?

– Poliția din Rotterdam.

– Cred, George, că tot mai putem scoate un polițist din el. Ei, mai avem vreo oră până la masă.

– Eu trag un pui de somn, spuse Vasco. Patru jonge jenever la rând sunt prea mult pentru constituția mea delicată.

– Ce-ai spus?

– Ospitalitatea olandeză. Ştii cum e.

Prânzul a fost cât se poate de potrivit, dar cât se poate de puțin relaxat. Samuelson a încercat să păstreze o atmosferă veselă, dar era groaznic de îngrijorat pentru soarta armelor sale nucleare, iar îngrijorarea sa era aproape palpabilă, astfel încât, în ultima jumătate de oră, prânzul a fost consumat într-o liniște aproape totală.

La cafea, Samuelson îi spuse lui van Effen:

– Crezi că e posibil ca Ylvisaker şi oamenii lui să fie prinşi de autorități, armată sau poliție?

– Foarte puțin probabil. Nu văd cum. Eşti în perfectă siguranță. Chiar admițând că au fost prinşi, problema e: oare Ylvisaker şi oamenii săi ar fi vorbit?

– Despre barajul Haringvliet? Nu. Până când am ajuns aici, numai Riordan, Agnelli, Daniken şi O'Brien ştiau de planul ăsta.

Samuelson zâmbi slab:

– Tot faimosul dumitale principiu al minimei informații, domnule Danilov.

– N-aş vrea să par cinic sau dur, dar, în cazul ăsta, de ce dracu te mai consumi?

– După cum puteți vedea, spuse crainicul TV, vremea e la fel de oribilă ca şi până acum, iar vizibilitatea foarte redusă, ca la apropierea apusului. Ploaia e absolut torențială, iar intensitatea vântului e între opt şi nouă grade. Vântul se îndreaptă acum spre nord-vest. Avem patru camere de luat vederi pe teren. Una lângă Hoorn şi una lângă Volkendam, la vest de Markerwaard, iar una pe malul opus, lângă Leelystad. Mă tem că aceasta din urmă e virtual inutilizabilă: în ciuda apărătoarelor, ploaia bate direct în lentile. O a patra cameră de luat vederi e instalată într-un elicopter şi am înțeles că cei din aer trec prin momente grele. Este ora unu şi cincizeci şi opt de minute. Primele imagini le vom transmite din elicopter.

Pe ecran apăru o imagine a mării acoperite de spumă şi răscolite de furtună. Detaliile erau estompate şi mişcate, pentru că era evident că elicopterul era zgâlțâit rău în aer, ceea ce făcea imposibil de

menținut camera de luat vederi într-o poziție fixă. O altă voce preluă legătura de la crainicul din studio:

– Transmitem imagini luate din elicopter. Pot să vă asigur că prietenul meu din studio n-a exagerat cu nimic. Condițiile sunt abominabile şi trebuie să mărturisesc că singura persoană care nu are grețuri este, din fericire, pilotul. Zburăm la o altitudine de şapte sute de metri, cu cincizeci de metri mai sus sau mai jos ori de câte ori aparatul ăsta afurisit e aruncat în sus sau în jos. Sperăm că suntem în siguranță la această înălțime, dacă explozia nucleară şi trâmbele imense de apă care o vor însoți se vor produce chiar sub noi. Ceea ce, să ne ferească Dumnezeu. Acum este fix ora două după-amiază şi - vocea crainicului se ridică cu aproape o octavă - iată că se produce! Iată că se produce! Parc-am avut gura spurcată. E chiar sub noi!

Capacitatea de cuprindere a camerelor de luat vederi fusese mărită la maximum. Suprafața Markerwaardului a fost acoperită de spumă albă, iar apoi a erupt o coloană imensă de apă, care a urcat vertical spre cer, în direcția camerei de luat vederi din elicopter.

– Priviți, vă rog, la asta! continuă vocea emoționată. Uitați-vă, vă rog, la asta!

Părea o recomandare inutilă, căci, fără îndoială, aproape nimeni din Olanda nu se uita la altceva.

– Tot spațiul a devenit o fântână arteziană cu substanțe radioactive. Pilotul nostru se deplasează cât poate de repede spre nord-vest. Vrem să ieşim din zona asta cât putem de repede. Ne e foarte greu să ne luptăm cu uraganul ăsta dinspre nord-vest, dar e limpede că pilotul speră că acelaşi uragan va împrăştia trâmbele de apă şi de substanțe radioactive, îndepărtându-le de noi. Aşa sper şi eu.

Van Effen se uită la Samuelson. Acesta părea să fi căzut într-un soi de transă. Doar mâinile îi mai dădeau semne de viață. Îşi împletise degetele de la ambele mâini, dar degetele mari i se roteau încet, unul în jurul celuilalt.

Apăru din nou crainicul din studio.

– Mă tem că lentilele din elicopter sunt acoperite de spumă. Regretăm că nici una din celelalte camere de luat vederi nu se află în contact vizual cu explozia. Se pare că aceasta s-a produs aproape exact în centrul Markerwaardului.

Se auzi din nou vocea crainicului din elicopter.

– Scuzați-ne pentru acest incident. Din cauza spumei radioactive şi a ploii, pentru moment nu putem vedea absolut nimic. Continuăm să ne deplasăm ferm în direcția nord-vest. Aşteptați o clipă, aşteptați o clipă. Vedem din nou.

Trâmba se prăbuşea. Camera de luat vederi, cu transfocatorul pe jumătate retras, mai zăbovi o clipă

asupra trâmbei provocate de explozie, apoi începu să panorameze zona înconjurătoare. Se putea vedea cum cercul de apă se lărgeşte tot mai mult, îndepărtându-se de centru.

– Acesta - spuse crainicul - trebuie să fie multaşteptatul val de flux. După părerea mea, nu prea seamănă cu un val, fireşte, de la altitudinea asta e imposibil să măsori înălțimea apei.

Imaginea dispăru, înlocuită de crainicul din studio:

– Încercăm să… aşteptați, aşteptați, avem legătura cu Volkendam.

O cameră de luat vederi, cu transfocatorul la capacitate maximă, arăta cum un jet de apă ce părea doar puțin mai mare decât o undă obişnuită, se apropie repede de linia țărmului. Un comentator spuse:

– Sunt de acord cu colegul meu din elicopter. Nici eu nu mi-aş fi închipuit că aşa arată un val de maree. Totuşi, din câte am înțeles, aceste valuri - numite tsunami - tind să crească în înălțime pe măsură ce apa se adânceşte. Vom vedea.

De fapt, nu prea aveai ce vedea. Valul aflându-se la mai puțin de o sută de metri de țărm, comentatorul estima că înălțimea sa e mai mică de un metru, ceea ce reprezenta destul de mult, conform previziunilor oamenilor de ştiință.

Samuelson ceru, printr-un gest, să se închidă televizorul.

– S-au udat puțin la picioare, asta-i tot, spuse. Şi nimeni nu şi-a pierdut viața. O performanță impresionantă, nu crezi, domnule Danilov?

– Absolut impresionantă.

Era adevărat: probabil că nimeni nu-şi pierduse viața. Nu în acea zi. Dar în anii care urmau, s-ar fi putut ca lucrurile să stea cu totul altfel. Probabil că substanțele radioactive căzuseră sau aveau să cadă peste inundata regiune Flevoland. Dar nu părea momentul potrivit să-i atragă atenția lui Samuelson asupra acestui fapt.

Samuelson spuse:

– Romero, transmite prin radio mesajul către barajul Haringvliet. Scoate în evidență necesitatea unei totale tăceri radio. Unde dracu sunt ăia doi care-au plecat în căutarea lui Ylvisaker şi a prietenilor săi?

Nimeni nu ştia unde erau.

– Am pierdut cinci oameni dintre cei mai buni. Cinci!

– E enervant, domnule Samuelson, spuse Vasco. Şi îngrijorător. Dar nu poate influența în nici un fel rezultatul. Avem şaptesprezece oameni. Cum avem în favoarea noastră elementul surprizei totale, eu

garantez că punem mâna pe Haringvliet cu numai patru oameni.

Samuelson zâmbi:

– E o consolare! Plecăm peste douăzeci de minute.

*

Au plecat peste douăzeci de minute. Toți soldații erau înarmați, toți duceau cu ei fie rucsacuri, fie saci de voiaj. Nici van Effen, nici George nu erau înarmați. Oricum - nu vizibil. Dar şi ei duceau câte un sac de voiaj plin cu grenade cu gaz. În plus, van Effen îşi luase precauția de a-şi lua cu el spray-ul Yves Saint-Laurent.

Pe când se îmbarcau în elicopter, van Effen îl întrebă pe Samuelson:

– Deci gaz, nu pistoale?

– Gaz, nu pistoale.

CAPITOLUL 12

Elicopterul militar a aterizat pe şoseaua de la barajul Haringvliet la orele două şi treizeci şi opt după-amiază.

Romero Agnelli, îmbrăcat în uniformă de maior şi numit la comanda grupului, a coborât primul scările. Un tânăr blond, cu ochelari cu ramă de corn, s-a desprins dintr-un mic grup de observatori, s-a grăbit să-l salute pe Agnelli şi i-a strâns mâna cu căldură.

– Al naibii de bucuros să vă văd, domnule maior, al naibii de bucuros. Aţi văzut ce-au făcut diavolii ăia în Markerwaard?

– Am văzut, spuse Agnelli sumbru. Am văzut.

– Luaţi în serios această ameninţare cu privire la Haringvliet?

– Ei bine, spuse Agnelli, logic, deocamdată nu e vorba de nici o ameninţare. Sincer să fiu, n-o iau deloc în serios, dar, ca soldaţi, nu e treaba noastră să discutăm ordinele. Cinstit vorbind din nou, ţara e aproape isterizată de panică şi nouăzeci şi nouă la sută din rapoartele şi din telefoanele îngrozite pe care le primim se dovedesc neîntemeiate. Acesta ar fi al o sutălea, deşi eu, după cum am mai spus, nu cred.

Îl apucă pe tânăr de braţ şi-l conduse la câţiva paşi de elicopter, în timp ce unii soldaţi coborau scările, iar alţii deschideau uşile pentru descărcare.

– Cum vă numiţi, domnule?

– Borodin, Max Borodin. Director. Ce dracu descarcă ei?

– Proiectile şi rampele lor de lansare. Vom îndrepta unul spre Marea Nordului, iar pe celălalt către râu. Proiectile sol-sol şi sol-aer. Absorbante de căldură. Mortale.

Agnelli nu a adăugat că acestea pot fi pivotate pe rampele lor pentru a bloca ambele drumuri de acces spre barajul Haringvliet.

– O precauție total superfluă. Soldații FFF sunt nebuni, dar nu atât de nebuni încât să se angajeze într-un atac frontal asupra barajului Haringvliet. Aşteptăm să sosească în curând un distrugător şi vase de patrulare. Din nou - absolut inutile.

– Inutile sau nu, mi-ați luat o piatră de pe inimă. Cine sunt aceşti doi civili corpolenți şi cu un aer inofensiv?

– Sunt corpolenți, într-adevăr. Dar nu şi inofensivi. Sunt ofițeri superiori de poliție din Amsterdam. Profesionişti într-o brigadă antiteroristă foarte specializată. Ar dori să vadă punctele slabe din apărarea noastră. E o simplă formalitate, dar ei insistă. Trebuie să lăsăm doi soldați să păzească proiectilele. Inspectorul Danilov - cel mai puțin corpolent - insistă ca oamenii mei să ne însoțească. E de înțeles că doreşte ca ei să se familiarizeze cu planul general al interiorului barajului.

*

Au trecut douăzeci de minute foarte surprinzătoare pentru domnul Borodin. Surprinzătoare mai ales în clipa când patru mecanici îmbrăcați în salo-

pete albastre au scos la iveală mitraliere Kalaşnikov, pe care le-au asamblat cu piese din sacii lor de scule. A fost o operație fără vărsare de sânge şi fără durere fizică - dar nu şi psihică - pentru mulți dintre cei pe care îi privea. Borodin, oamenii şi gărzile lui pur şi simplu nu aveau nici o şansă. Toți au sfârşit prin a ajunge într-una din numeroasele pivnițe uriaşe ale barajului.

Agnelli era gata să răsucească cheia în broască, când van Effen îl opri:

– Nu. Frânghie. Leagă-i. Haide, haide, domnule Agnelli, dumneata eşti omul căruia nu-i scapă nimic.

– Mi-a scăpat ceva?

– Ți-a scăpat din vedere faptul că s-ar putea ca O'Brien să nu fie singurul om din lume care poate deschide orice broască.

Agnelli aprobă.

– Desigur. Frânghie.

A fost adusă frânghia, destulă pentru a lega o sută de oameni. Când Borodin şi oamenii săi au fost legați bine de mâini şi de picioare, Samuelson, cu aerul unui general roman care se întoarce victorios din Galia şi-şi face intrarea triumfală la Roma, îi conduse pe toți în camera de control a barajului.

Van Effen şi prietenii săi rămaseră puțin în urmă. Van Effen deschise o cutiuță de metal şi scoase

şase ghemotoace umede de vată. Îşi înfundară toți trei nările cu ele.

Vasco tresări:

– Ce dracu e asta? Acid sulfuric?

– O să te obişnuieşti, spuse van Effen.

– Şi ce a fost cu toată vorbăria aia despre oameni care pot deschide orice broaşte? E o şansă la un milion să mai existe un al doilea O'Brien pe aici.

– Vom avea nevoie de frânghie. Foarte multă. Sunt vreo câteva sute de yarzi acolo.

Vasco se uită la George:

– Omul ăsta se gândeşte la toate. Clătină din cap:

– Agnelli nu e singurul căruia îi scapă unele lucruri.

Intrară în camera de control. Era goală şi foarte spațioasă, cu şiruri de panouri de control aliniate de-a lungul peretelui şi pe mesele paralele cu acesta.

O'Brien se afla în apropierea lor, dar nu le examina. Van Effen ştia că, de fapt, nici nu era nevoie.

– Ah! zise Samuelson. Eşti chiar omul de care am nevoie, locotenente. Vreau să vorbesc cu Wieringa, ministrul apărării.

Vasco nu se arătă surprins. Se gândi doar câteva clipe:

– Îmi imaginez că ministrul apărării e la Volkendam. Nu contează unde este. Nici o proble-

mă. Oriunde ar fi, în birou, în automobil sau în avion, e la cel mult o lungime de braț de un telefon. Voi suna la Ministerul de Război şi ei vor şti unde să-l găsească.

– Cât va dura?

– Un minut. Şi mai puțin.

– Un minut?!

– În Olanda, spuse Vasco cu o urmă de semeție, armata are prioritate absolută.

În mai puțin de un minut, îi întinse telefonul lui Samuelson, care-l luă cu privirea unui om ale cărui vise au devenit realitate. Sau a unui nebun ale cărui vise au devenit realitate.

– Domnul Wieringa? La telefon este şeful organizației FFF, Luptătorii pentru libertate. Cred că ați apreciat mica noastră demonstrație din Markerwaard de azi după-amiază. Mai am nişte veşti destul de neplăcute pentru dumneavoastră. Am luat în stăpânire barajul Haringvliet. Repet: exercităm un control total asupra barajului Haringvliet.

Urmă o pauză destul de lungă, după care Samuelson continuă:

– Mă bucur, domnule Wieringa, că înțelegeți semnificația acestui fapt. Orice tentativă de a recuceri barajul Haringvliet, prin forță sau prin viclenie, va avea efecte dezastruoase asupra Olandei. Aş pu-

tea adăuga că am minat digurile de la Hollandisch Direp şi Volkeral. Avem observatori acolo. Orice tentativă de a trimite scufundători pentru investigații ne va obliga să facem să explodeze acele mine.

La orele patru după-amiază vom face o mică demonstrație cu privire la ceea ce se poate aştepta țara dumneavoastră dacă cererile noastre nu sunt îndeplinite imediat. Nu va trebui decât să deschidem câteva ecluze, timp de câteva minute. Ar fi poate instructiv să trimiteți un elicopter pentru a face câteva fotografii, astfel încât poporul olandez să vadă ce-l aşteaptă.

Sper să grăbiți negocierile cu guvernul britanic.

– A fost o adevărată performanță, domnule Samuelson, spuse van Effen. Chiar ai minat cele două diguri?

Samuelson râse:

– Bineînțeles că nu. La ce mi-ar folosi? Fricoşii ăştia iau fiecare cuvânt al nostru drept literă de lege.

*

Van Effen şi cei doi prieteni ai săi s-au strecurat discret, în spațiul dintre mese şi panourile de control, şi şi-au deschis sacii de voiaj, în timp ce Samuelson şi oamenii săi vorbeau agitat şi se felicitau reciproc. În vreo două secunde, au explodat zece

grenade cu gaz, împrăştiate la distanțe egale prin cameră. Efectele au fost spectaculoase. În câteva secunde, toată lumea se uita în gol, iar majoritatea erau inconştienți, chiar înainte de a se prăbuşi pe podea. Van Effen înşfăcă o cheie din buzunarul lui Agnelli şi cei trei părăsiră în grabă încăperea, închizând uşa după ei. Aveau nările protejate împotriva gazelor, dar nu-şi puteau ține respirația un timp mai îndelungat.

– În cinci minute ne vom putea întoarce înăuntru, spuse van Effen. Ei vor rămâne adormiți cel puțin o jumătate de oră.

Îi întinse cheia lui Vasco:

– Frânghiile. Dezleagă-l pe Borodin şi spune-i să facă acelaşi lucru cu ceilalți. Explică-i.

Vasco intră în pivniță şi-l dezlegă pe miratul Borodin, apoi îi dădu cuțitul.

– Dezleagă-i pe toți. Noi suntem ofițeri de poliție. Veritabili. Cel cu cicatrice pe față e locotenentul van Effen, de la poliția din Amsterdam.

– Van Effen?

Borodin era, bineînțeles, şocat.

– I-am văzut fotografia. Nu e el. Ştiu cum arată.

– Pune-ți mintea la contribuție. Aşa face aproape orice criminal din Olanda.

– Bine, dar FFF-iştii?

– Trag un pui de somn.

Vasco adună bucățile de frânghie şi ieşi în grabă. Van Effen se apropie de omul care păzea proiectilele de pe malul mării.

– Domnul Samuelson are nevoie de dumneata. Repede. În camera de control. Păzesc eu proiectilele.

Când tipul dispăru din vedere, van Effen se îndreptă către cel de pază la proiectilele de pe malul râului. Ținea în mână spray-ul Yves Saint-Laurent cu parfum special. L-a culcat la pământ pe individ şi s-a îndreptat spre elicopter.

Tipul de la primul depozit de proiectile pe carel vizitase van Effen se opri când îl văzu pe George, care-i făcu însă un semn încurajator să se apropie. În timp ce individul trecea, George îl izbi în ceafă. Pentru George, aceasta a fost doar o lovitură uşoară, dar individul - dacă ar mai fi fost conştient - ar fi privito într-o cu totul altă lumină. George îl culcă cu blândețe pe podea.

Van Effen trase perdeaua şi spuse:

– Ah! Aici erai, Joop? Văd că eşti un paznic bun. Paza bună a lui Joop a mai durat încă două secunde, până când acesta s-a prăbuşit pe podea.

Van Effen îşi scoase pistolul Smith & Wesson, îl îndreptă în direcția lui Kathleen şi a Mariei şi tăie legăturile lui Annemarie şi Julie. Le ajută pe cele două fete să se ridice, le ajută să-şi scoată căluşele şi, cu arma încă în mână, le apucă de umeri.

– Iubita mea soră, şi draga mea Annemarie. Kathleen şi Maria făcură ochii cât cepele.

– Nu te-ai grăbit deloc, spuse Julie. Avea lacrimi în ochi.

– Ce ți-e şi cu recunoştința! Nimic nou sub soare, oftă van Effen. Am avut probleme.

– S-a terminat? şopti Annemarie. Chiar s-a terminat?

– S-a terminat.

– Te iubesc.

– O să te pun să repeți asta când vei fi într-o stare de spirit mai normală.

Cele două fete aşezate pe scaune continuau să se uite la ei.

Kathleen întrebă:

– E fratele tău?

Avea o voce răguşită, cu un ton neîncrezător.

– Fratele meu, spuse Julie. Locotenentul Peter van Effen, şeful detectivilor de la poliția din Amsterdam.

– E un şoc cam neplăcut, recunosc, spuse van Effen. S-ar putea să urmeze unul şi mai neplăcut. E vorba de cei pe care s-ar putea să vreți să-i vedeți sau care s-ar putea să vrea să vă vadă. Când se vor trezi, desigur.

*

Toți soldații FFF continuau să doarmă adânc, legați de mâini şi de picioare sau pe cale de a fi legați.

– Nu e rău, nu e rău, spuse van Effen. Şi ce altceva ați mai făcut în timpul ăsta?

– Ia auziți numai ce spune, zise Vasco.

Strânse, cu un entuziasm de nedescris, ultimul nod al frânghiei care lega picioarele lui Samuelson.

– Ca să mă refer numai la asta, jumătate din mașinile şi furgonetele poliției din Rotterdam şi Dordrecht trebuie să sosească la baraj în maximum cincisprezece minute. A fost exclusiv ideea mea.

– Eşti un ofițer care promite, după cum am mai spus. Van Effen se întoarse spre Kathleen, care se holba la tatăl ei, cu fața descompusă de uimire şi groază.

– De ce, Kathleen?

În loc să răspundă, ea căută în poşetă şi scoase un pistol mic, cu mâner de perle.

– N-o să-l iei pe domnul Samuelson. Nu ştiai că e tatăl meu.

– Ba da, Kathleen, ştiam.

– Ştiai?

Îi pieri glasul:

– De unde ştiai?

– Mi-a spus Julie.

Julie se interpuse între pistol şi van Effen:

– Ar trebui să mă împuşti mai întâi pe mine, cred că-ți dai seama, Kathleen. Nu fac pe viteaza, pentru că ştiu că n-ai putea să faci aşa ceva.

Vasco făcu repede un pas înainte, luă pistolul din mâna devenită subit lipsită de energie şi i-l puse la loc în poşetă.

– De ce, Kathleen?

– Îmi închipui că tot se va afla, în cele din urmă. Acum plângea fără să se mai ascundă. Vasco îi înconjură cu un braț umerii care tremurau şi, în loc să reziste, ea păru să se sprijine de el.

– Tatăl meu e englez. Era locotenent-colonel în garda regală, sub un alt nume. Tatăl său era conte şi i-a lăsat o oarecare avere. Fiii săi, frații mei, s-au dus la Sandhurst. Amândoi au fost ucişi în Irlanda de Nord. Unul era locotenent, celălalt - sublocotenent. Mama a fost ucisă în timpul unui raid al Armatei Republicane Irlandeze. De atunci, tata n-a mai fost acelaşi.

– Cam aşa am presupus şi eu. S-ar putea să fie judecat în Olanda sau extrădat britanicilor.

Van Effen avea o voce obosită. Fără îndoială că se şi simțea obosit.

– Oricum, va avea circumstanțe atenuante. Iresponsabil.

– Vrei să spui că e nebun? şopti ea.

– Nu sunt doctor. Îmi închipui că e un soi de iresponsabilitate temporară. Spune-mi, Maria, Romero sau Leonardo au avut vreun amestec în asasinarea soției şi copiilor mei?

– Nu, nu, nu. Jur. N-ar face rău nici unei muşte. Ceilalți doi frați din închisoare. *Ştiu* că ei au aranjat totul. Sunt plini de ură, răi. Voi depune mărturie la proces. Promit.

– Asta le-ar putea adăuga de la cinci la zece ani de sentință.

– Sper să rămână toată viața în închisoare.

– Nu se va pronunța nici o condamnare împotriva ta şi a lui Kathleen. Accesoriile sunt una, iar accesoriile forțate - alta. Vasco, fii atât de amabil încât să-i dai drumul domnişoarei şi să iei legătura cu unchiul Arthur. Spune-i ce s-a întâmplat. George, condu-le pe aceste patru domnişoare să bea ceva întăritor. Trebuie să aibă ăştia nişte provizii la cantina lor. Iar dacă nu, elicopterul nu e total lipsit de aşa ceva. Fii atent la încercările de sinucidere. Julie spuse:

– Nu cred că are cineva de gând să se sinucidă.

– Intuiția ta feminină, îmi închipui. Dar îți dau dreptate. Şi, George, adu-mi, te rog, şi mie un pahar. Mă simt foarte slăbit.

George zâmbi şi le conduse pe fete afară din camera de control.

Vasco vorbi la telefon timp de două minute, apoi se întoarse spre van Effen, acoperind microfonul cu mâna:

– Cred că unchiul Arthur ar vrea să-ți spună o vorbă. Pot să… ăăă… mă duc după doamne?

– Te rog.

Van Effen ridică receptorul în momentul în care auzea sunând primele sirene ale poliției. Felicitările colonelului de Graaf au fost sincere şi abundente. La fel şi ale lui Wieringa, care, în cele din urmă, i l-a dat din nou la telefon pe de Graaf.

Van Effen spuse:

– Domnule colonel de Graaf, am început să obosesc să tot fiu fata dumneavoastră în casă, care face toate treburile murdare în lipsa dumneavoastră. Vreau altă slujbă, un salariu mai mare sau şi una şi alta.

– O să ai şi una şi alta, băiete. Un salariu mai mare e, în mod inevitabil, asociat cu postul meu.

Tuşi:

– Să zicem, peste şase luni? Peste un an?

This file was created with BookDesigner program
bookdesigner@the-ebook.org
26.06.2010